

VAL McDERMID

McDermid rămâne de neegalat
The Observer

DINCOLO DE SÂNGE

Val McDermid

DINCOLO DE SÂNGE

Val McDermid este o romancieră scoțiană contemporană născută în Kirkcaldy, pe coasta de est a Scoției. A fost unul dintre cei mai tineri studenți acceptați la St. Hilda's College, Oxford, la vârsta de șaptesprezece ani, și primul venit de la o școală din Scoția. Și-a dorit întotdeauna să scrie, prin urmare a devenit jurnalist. Succesul a venit odată cu transformarea primului ei roman în scenariu pentru o piesă de teatru, dar apoi tânăra scriitoare s-a îndreptat către romanul polițist. Din 1991 și-a dedicat timpul în exclusivitate scrisului. Este autoarea a nu mai puțin de 23 de bestselleruri traduse în 40 de limbi și vândute în peste 10 milioane de exemplare în întreaga lume. A câștigat numeroase premii internaționale, inclusiv *Gold Dagger Award* pentru cel mai bun roman polițist al anului, în 1995, *Stonewall Writer of the Year Award*, în 2007, și *LA Times Book of the Year Award*.

În 2010, Val McDermid a primit *Cartier Diamond Dagger Award*.

*Dincolo de sângele ce-a mânjit mâinile, simțim
Compasiunea tăioasă a artei vindecătorului.*

Four Quartets: „East Coker”
T.S. Eliot

Dedic această carte nuntașilor care au contribuit la crearea celor mai frumoase amintiri.

Vineri

Fazele lunii au un efect inexplicabil, însă de necontestat, asupra bolnavilor psihic. Întrebați orice asistentă de psihiatrie. Pentru ele, este un adevăr universal valabil. Nici una nu se oferă să rămână peste program în perioada din preajma lunii pline, decât dacă sunt absolut disperate. Este, totodată, un adevăr care îi neliniștește pe savanții behavioriști; nu este ceva ce poate fi pus pe seama unei copilării pline de abuzuri sau a unei incapacități de a întreține relații sociale. Este un ritm extern pe care nici un tratament nu îl poate ține sub control. Atrage mareele și îi aruncă pe nebuni de pe orbitele lor derulate.

Dinamica internă a Spitalului de Securitate Bradfield Moor era la fel de expusă la efectele de atracție ale lunii pline pe cât îi sugera și numele. Conform unora dintre angajați, Bradfield Moor era un soi de depozit pentru cei prea periculos de nebuni că să fie lăsați în libertate; pentru alții, era un adăpost pentru mințile prea fragile, care nu făceau față durității și dezordinii vieții din afară; iar pentru restul, era un refugiu temporar care oferea șansa unei reveniri la o normalitate aproximativă. Deloc surprinzător, cel de-al treilea grup avea mult mai puțini membri și era disprețuit din tot sufletul de membrii celorlalte două grupuri.

În seara aceea, nu era de-ajuns că luna era plină.

Trecea și printr-o eclipsă parțială. Umbrele lăptoase ale suprafeței lunare se metamorfozau treptat din nuanțe de galben bolnav în oranj-închis, pe măsură ce pământul trecea între satelitul său și soare. Pentru majoritatea celor care urmăreau eclipsa, ea era încărcată de o enigmatică frumusețe, ce provoca uimire și admirație. Pentru Lloyd Allen, unul dintre pacienții cei mai instabili de la Bradfield Moor, ea reprezenta dovada absolută ce venea în sprijinul convingerii sale că ultimele zile erau aproape și că lui îi revenea datoria de a-i duce creatorului cât mai multe suflete. Fusesse internat la ospiciu înainte să-și fi îndeplinit țelul de a vărsa cât mai mult sânge, astfel încât sufletele victimelor să poată urca mai ușor la cer în momentul iminent al celei de-a doua veniri. Dorința de a-și îndeplini misiunea îl mistuia cu atât mai mult cu cât aceasta fusese zădărnicită.

Lloyd Allen nu era un om prost, motiv pentru care sarcina paznicilor săi se dovedea cu atât mai dificilă. Asistentele de psihiatrie aveau multă experiență cu șiretlicurile ieftine și le era relativ ușor să le înăbușe din față. Era mult mai greu să ghicească însă urzelile celor nebuni, dar inteligenți. Recent, Allen inventase o metodă prin care evita să-și ia medicamentele. Asistentele mai experimentate erau versate în fața unor astfel de trucuri și știau cum să le combată, dar cele recent calificate, precum Khalid Khan, încă nu aveau colții necesari pentru așa ceva.

În noaptea cu lună plină, Allen reușise să evite să ia ambele doze de cocktail chimic menit să-l amortească, pe care Khan credea că i le administrase. Cu puțin înainte de începutul eclipsei, capul lui Allen vuia de o incantație murmurată monoton: „Adu-i la mine, adu-i la mine, adu-i la mine”, ce răsună în permanență în mintea lui. Din camera sa vedea un colț al lunii, cu fața umbrită de marea de sânge prevestită de profeții. Venise ceasul. Venise cu adevărat ceasul. Agitat, își strângea pumnii, ridicându-și și coborându-și brațele, la fiecare câteva secunde, ca un

boxer dement ce țintea când sus, când jos.

Se întoarce cu fața spre ușă și se îndreptă, împiedicat, spre ea. Trebuia să iasă ca să-și poată îndeplini misiunea. Asistenta avea să sosească în scurt timp cu ultima doză de medicamente pentru acea noapte. Atunci Dumnezeu avea să-i ofere forța de care avea nevoie. Dumnezeu avea să-l scoată din încăpere. Dumnezeu avea să-i arate calea. Dumnezeu știa ceea ce avea de făcut. Avea să-i ducă la El. Sosise momentul. Luna era invadată de sânge. Începeau semnele, iar el avea o misiune de îndeplinit. El era cel ales, el era calea mântuirii pentru păcătoși. Avea să-i ducă la Dumnezeu.

* * *

Baia de lumină se revărsa peste o mică porțiune din biroul unei instituții fără pretenții. Un dosar stătea deschis, în vreme ce, într-un colț al paginii se odihnea o mână ce ținea un stilou. În fundal, Moby se înduioșa pe un ton plângăcios de soarta păianjenilor. CD-ul fusese un cadou, ceva ce dr. Tony Hill nu și-ar fi ales niciodată singur. Dar, cumva, devenise parte integrantă a ritualului orelor suplimentare.

Tony dădu să-și frece ochii iritați, uitând de noii săi ochelari pentru citit.

— Au, scânci el când șaua ochelarilor i se înfipse în carne.

Degetul său mic se prinse în marginea ochelarilor fără ramă, făcându-i să se învâртеască în aer și să aterizeze pieziș pe dosarul pe care îl studiasse. Își imagina expresia de amuzament indulgent pe care această mișcare ar fi provocat-o pe chipul inspectorului-șef Carol Jordan, cea care îi dăruise CD-ul cu Moby. Neîndemânarea sa distrată era de multă vreme subiect constant de glume între ei.

Singurul lucru pentru care nu putea să-l tachineze era faptul că încă se afla la birou la opt jumătate într-o seară de

vineri. În ceea ce privea ezitarea de a pleca de la birou înainte de a fi rezolvat toate problemele posibile, ea era cel puțin la fel de înverșunată ca el. Dacă ar fi fost pe-acolo, ar fi înțeles de ce el se afla încă la birou, revizuiind raportul pe care îl pregătise cu atâta sânguință pentru Comisia de Eliberare Condiționată, raport pe care ei decisese să-l ignore atunci când îl dăduseră pe Bernard Sharples pe mâna Serviciului de Eliberare Condiționată. Nu mai reprezenta un pericol pentru public, după cum îi convinsese avocatul său. Un prizonier model care cooperase la tot ce îi ceruseră autoritățile. Întruchiparea căinței.

„Ei bine, sigur că Sharples fusese un prizonier model” își zise Tony cu amărăciune. Era ușor să te porți frumos când obiectele dorințelor tale erau atât de inaccesibile, încât chiar și celui mai obsedat creator de fantezii i-ar fi venit greu să-și stârnească în minte ceva care să semene cât de puțin cu tentația. Sharples avea să o comită din nou, simțea asta în oase. Și avea să fie vina lui, în parte, fiindcă nu reușise să-și prezinte cazul suficient de convingător.

Își recupera ochelarii și marcă vreo câteva paragrafe cu stiloul. Ar fi putut - ar fi trebuit - să-și susțină cazul cu mai multă fermitate, să nu fi lăsat fisuri prin care să se strecoare avocatul apărării. Ar fi trebuit să prezinte drept fapte ceea ce el știa că era o presupunere bazată pe ani întregi de experiență cu infractori în serie, la care se adăuga senzația de tulburare pe care o resimțea când citea printre rânduri interviurile sale cu Sharples. Dar în lumea colorată-n alb-negru a Comisiei de Eliberare Condiționată nu era loc pentru nuanțe de gri. Din câte se părea, Tony avea încă de învățat că sinceritatea era rareori cea mai bună strategie atunci când venea vorba despre sistemul de justiție penală.

Trase spre el un teanc de notesuri, dar, înainte de a apuca să mângăiească ceva, un zgomot de afară ajunsese în biroul său. De regulă, nu era deranjat de zgomotele diverse

care alcătuiau fundalul sonor al vieții în interiorul spitalului Bradfield Moor; izolarea fonică era surprinzător de eficientă și, în plus, cele mai grave tulburări aveau loc, de obicei, la mare distanță de birourile unde lucrau oameni cu diplome și cu o înaltă poziție.

Zgomotul se întetși. Suna ca un meci de fotbal sau ca o revoltă a unei secte. Cu siguranță, era mult mai puternic decât putea să îndure. Tony se ridică oftând și-și aruncă ochelarii pe birou în timp ce se îndrepta spre ușă. Cu siguranță, orice era mai bine decât asta.

* * *

Nu multă lume considera că un post la spitalul Bradfield Moor era un vis împlinit. Dar, pentru Jerzy Golabeck, acesta reprezenta mai mult decât își imaginase vreodată că ar fi cu putință, în timpul copilăriei petrecute în Plock. Nu prea se întâmplase nimic în Plock după sosirea regilor polonezi, în 1138. În prezent, singurele locuri de muncă erau în rafinăriile petrochimice, unde salariile erau mizerabile, iar bolile profesionale – la ele acasă. Orizonturile înguste ale lui Jerzy se lărgiseră uimitor de mult când Polonia devenise membră a Uniunii Europene. Fusesse printre primii care se îmbarcaseră într-un zbor ieftin din Cracovia spre Leeds, aeroportul din Bradford și spre perspectiva unei noi vieți. Din punctul său de vedere, salariul minim era echivalentul răscumpărării unui rege. Iar lucrul cu pacienții de la Bradfield Moor nu se deosebea prea mult de îngrijirea unui bunic senil, care credea că Lech Walesa încă ar mai putea fi omul viitorului.

Așa că Jerzy măsluise adevărul și inventase un nivel de experiență în relațiile cu bolnavii psihici ce avea prea puține în comun cu trecutul său de muncitor în linia de producție a fabricii de conserve de murături. Deocamdată, acest lucru nu constituise o problemă. Asistentele și infirmierii se

ocupau mai mult de îngrijire decât de tratament. Administrau medicamentele și făceau curățenie după câte o criză. Orice tentativă de a trata sau de a alina era lăsată în seama doctorilor, a psihiatrilor, a terapeuților de diverse concepții și a psihologilor clinici. Părea că nimeni nu avea alte pretenții de la Jerzy decât să-și facă apariția la timp și să nu se codească în fața neplăcerilor fizice care apăreau în fiecare tură. Cu atâta lucru se descurca ușor.

Își formase din mers un ochi abil pentru ceea ce se întâmpla în jurul său. Nimeni nu era mai surprins de asta decât el. Dar era incontestabil faptul că Jerzy părea să recunoască din instinct clipa în care pacienții se îndepărtau de echilibrul ce făcea posibilă existența la Bradfield Moor. Era unul dintre puținii angajați din spital care și-ar fi dat seama că era ceva în neregulă cu Lloyd Allen. Problema era că, până în acel moment, devenise suficient de încrezător încât să creadă că se putea ocupa personal de asta. Nu era primul tânăr de 24 de ani care avea o părere prea bună despre abilitățile sale. Era doar unul dintre puținii care aveau să moară din cauza asta.

De cum intră în camera lui Lloyd Allen, lui Jerzy i se ridică părul de pe brațe. Allen stătea în mijlocul încăperii înghesuie, cu umerii săi mari încordați. Tremurul rapid al ochilor săi îi spuse lui Jerzy fie că medicamentele dăduseră greș în mod spectaculos, fie că Allen reușise cumva să nu le ia. Oricum ar fi fost, vocile din mintea sa păreau singurele pe care Allen era interesat să le asculte.

— E timpul să-ți iei medicamentele, Lloyd, spuse Jerzy, pe un ton voit relaxat.

— Nu pot face asta.

Vocea lui Allen era un mormăit greoi. Se ridică ușor pe vârfuri, trecându-și mâinile una peste cealaltă, ca și cum le-ar fi spălat. Mușchii antebrațului zvâcneau și tresăreau.

— Știi că ai nevoie de ele. Allen dădu din cap a refuz. Jerzy imită mișcarea.

— Dacă nu-ți iei medicamentele, va trebui să raportez

asta. Atunci va fi rău pentru tine, Lloyd. Nu vrem asta, nu-i așa?

Allen se aruncă asupra lui Jerzy, cotul drept lovindu-l sub stern și tăindu-i respirația. Când Jerzy se chirci, încercând să respire, Allen îl izbi și-l trânti la podea, în timp ce se îndrepta spre ușă. În prag, Allen se opri brusc și se întoarse pe călcâie. Jerzy încercă să pară mic și inofensiv, însă Allen veni spre el. Ridică piciorul și îl lovi pe Jerzy în stomac, golindu-i plămânii într-o explozie amețitoare de durere. În timp ce Jerzy stătea încovrigat la pământ, Allen se întinse calm și-i smulse cartela de acces din legătura de la brâu.

— Trebuie să-i duc la El, mormăi el, îndreptându-se din nou spre ușă.

Jerzy se zvârcolea în gemete convulsive, corpul său chinându-se să înghită oxigen. Dar mintea încă îi funcționa. Știa că trebuia să ajungă la butonul de panică de pe hol. Înarmat cu cheia lui Jerzy, Allen putea hoinări aproape oriunde prin spital. Putea deschide camerele altor pacienți. Nu ar fi durat prea mult să elibereze suficienți tovarăși pentru a depăși numeric personalul aflat la lucru la acea oră târzie.

Tușind și înecându-se, cu fire de salivă scurgându-i-se de pe bărbie, Jerzy se forță să se ridice în genunchi și se târî mai aproape de pat. Se prinse de tăblie pentru a se ridica. Cu mâinile încheștate peste stomac, se împletici până în hol. Îl vedea pe Allen în față, chinându-se să vâre cartela în cititorul montat pe ușa care avea să-i permită accesul în corpul principal al clădirii. Trebuia să treci cartela prin cititor cu o anumită viteză. Jerzy știa asta, dar Allen, din fericire, nu. Allen lovi cititorul și încercă din nou. Clătinându-se, Jerzy încercă să străbată cât mai discret posibil distanța până la butonul de panică.

Dar nu reuși să fie suficient de discret. Ceva îl alertă pe Allen, care se răsuci pe călcâie. — Să-i duc la el, strigă, repezindu-se la atac.

Simpla sa greutate fu suficientă să arunce corpul slăbit al lui Jerzy înapoi pe podea. Jerzy își încolăci brațul în jurul capului, însă fără prea mare folos. Ultimul lucru pe care îl simți fu o apăsare îngrozitoare în spatele ochilor, când Allen îl călcă pe cap cu toată forța.

* * *

Când deschise ușa, Tony fu lovit de o creștere bruscă a volumului. Voci care strigau, înjurau și țipau se revărsau pe casa scării. Cel mai înspăimântător era faptul că nimeni nu acționase alarma de urgență. Asta sugera ceva atât de brusc și de violent, încât nimeni nu apucase să urmeze procedurile care, se presupunea, le fuseseră reamintite constant încă din prima zi a pregătirii lor. Erau prea ocupați încercând să țină în frâu tot ce se întâmpla.

Tony grăbi pasul străbătând coridorul spre scări și apăsă butonul de panică din mers. Imediat izbucni un claxon zgomotos. „Iisuse, dacă erai deja nebun, cum ar fi reacționat mîntea ta la așa ceva?” Alerga deja când ajunse la scări, dar încetini suficient cât să arunce o privire în jos și să vadă tot ce se putea vedea.

Nimic, ăsta era răspunsul scurt. Vocile ridicate păreau să vină de pe culoarul din dreapta, dar erau distorsionate de acustică și de distanță. Brusc, se auzi un zăngănit și un zgomot de sticlă spartă. Apoi o clipă șocantă de tăcere.

— Futu-i, rosti cineva clar, cuvintele părînd să trădeze dezgustul.

Apoi strigătele izbucniră din nou, cu o notă de panică inconfundabilă. Un țipăt, apoi sunetul unei lupte haotice. Fără să se gândească, Tony o luă în jos pe scări, încercând să vadă ce se întâmpla.

La finalul ultimului rând de trepte, văzu corpuri care se revărsau de pe culoarul de unde se auzise zgomotul. Doi asistenți se îndreptau spre el cu spatele, susținînd un al treilea bărbat. Infirmier, judecînd după cele câteva porțiuni

de halat medical verde-deschis rămase nemânjite cu sânge. Asistenții lăsau în urma lor o dâră întinsă de culoare stacojie, în vreme ce se deplasau cu spatele cât de repede puteau.

„Dr. Măcel”, își spuse Tony când o figură solidă își făcu apariția de pe culoar, agitând în fața sa un topor de pompieri de parcă ar fi fost o coasă, iar el un secerător necruțător. Blugii și tricoul polo îi erau stropite cu sânge; lama toporului împrășca stropi fini la fiecare mișcare. Omul cel solid erapornit cu înverșunare asupra prăzii, urmărind-o fără ezitare în fuga ei.

— Să-i duc la el. Nu vă puteți ascunde, spunea el încet, monoton. Să-i duc la el. Nu vă puteți ascunde.

Îi ajungea din urmă. Câțiva pași, și lama toporului avea să taie din nou în carne.

Deși bărbatul cu toporul nu era unul dintre pacienții săi, Tony îl știa. Își impusese să se familiarizeze cu dosarele tuturor bolnavilor considerați capabili de violență. În parte, fiindcă era interesat de ei, dar și fiindcă vedea asta ca pe un soi de poliță de asigurare. În această seară părea pe punctul de a-și pierde bonusul pentru nerăscumpărarea poliței.

Tony se opri la câteva trepte distanță de baza scărilor.

— Lloyd, îl strigă încet.

Allen nu se abătu din mers. Își legănă din nou toporul, pe ritmul incantației sale.

— Să-i duc la el. Nu vă puteți ascunde, spuse, tăind aerul cu lama la doar câțiva centimetri de asistenți.

Tony inspiră adânc și își îndreptă umerii.

— Nu așa trebuie să-i duci la el, spuse tare, cu toată autoritatea pe care o putea da vocii sale. Nu asta vrea el de la tine, Lloyd. Ai înțeles greșit.

Allen se opri, întorcându-și capul spre Tony. Se încruntă, nedumerit ca un câine chinuit de o viespe.

— E vremea, mârâi el.

— Aici ai dreptate, aprobă Tony și coborî încă o treaptă.

E vremea. Dar nu faci lucrurile cum trebuie. Acum pune jos toporul, și o să găsim o cale mai bună de a face asta.

Încercă să-și păstreze chipul inexpresiv, să nu dezvăluie teama care îi strângea stomacul. Unde naiba era echipa de întăriri? Nu-și făcea iluzii că ar putea face prea multe de unul singur. Poate reușea să-l rețină pe Lloyd suficient de mult încât asistenții și infirmierul rănit să se salveze. Dar, oricât de priceput ar fi fost în a lucra cu nebuni, știa că nu era destul de priceput încât să-l facă pe Lloyd să-și recapete un oarecare echilibru. Se îndoia chiar și că l-ar putea face să lase jos arma. Trebuia să încerce, știa asta. Dar unde *naiba* erau întăririle?

Allen încetă să mai rotească toporul și îl ridică la nivelul umerilor ca un jucător de baseball pregătit să lovească.

— E vremea, spuse din nou. Iar tu nu ești el. Și acoperi dintr-o săritură spațiul care îi despărțea. Fu atât de rapid, încât Tony nu apucă să vadă decât un fulger roșu și sclipirea tăișului lustruit.

Apoi un val de durere explodă din zona genunchiului său. Tony se prăbuși ca un copac retezat, prea șocat chiar și pentru a țipa. În cap îi explodă un bec. Apoi se făcu întuneric.

Lista 2

Beladonă (mătrăgună) Ricină

Oleandru

Stricnină

Cocaină

Taxus Baccata (tisă)

Duminică

Thomas Denby studie din nou fișa. Era nedumerit. Dăduse diagnosticul de infecție respiratorie severă când îl examinase inițial pe Robbie Bishop. Nu avusese nici un motiv să pună la îndoială acel diagnostic. Văzuse suficiente

infecții respiratorii în cei douăzeci de ani de când terminase studiile și hotărâse să se specializeze în afecțiuni respiratorii. În cele douăsprezece ore scurse de la internarea jucătorului de fotbal, echipa lui Denby îi administrase antibiotice și steroizi conform instrucțiunilor primite de la el. Dar starea lui Bishop nu se îmbunătățise. De fapt, se agravase atât de mult, încât medicul rezident care era de gardă fusese dispus să-și asume riscul de a stârni furia lui Denby sculându-l din pat în toiul nopții. Rezidenții nu îndrăzneau să le facă așa ceva medicilor decât dacă erau foarte, foarte neliniștiți.

Denby puse la loc fișa și îi aruncă tânărului care zăcea în pat zâmbetul său relaxat, profesional, tot numai dinți și gropițe. Ochii săi însă nu zâmbeau; examinau fața și pieptul lui Bishop. Transpirația provocată de febră făcuse ca halatul de spital să i se lipească de piept, dând la iveală conturul fin al unor mușchi bine definiți, care în acea clipă se chinuiau să ducă aerul în plămâni. Când Denby îl examinase prima dată, Bishop acuzase o stare de slăbiciune, greață și dureri articulare, plus evidentele dificultăți de respirație. Episoadele de tuse convulsivă îl făcuseră să se chircească, intensitatea lor readucând culoarea pe chipul său palid. Radiografia reliefase fluide în plămâni. Concluzia evidentă era cea pe care o trăsese Denby.

Acum simptomele arătau că, orice l-ar fi chinuit pe Robbie Bishop, nu era vorba despre o infecție respiratorie obișnuită. Bătăile inimii sale erau de-a dreptul haotice. Temperatura îi crescuse cu încă un grad și jumătate. Plămânii nu reușeau să mențină un nivel stabil de oxigen în sânge, nici măcar cu ajutorul măștii de oxigen. Acum, în timp ce Denby îl privea, pleoapele îi tremurau și rămâneau închise. Denby se încruntă.

— S-a mai întâmplat să-și piardă cunoștința? o întrebă pe rezidentă. Ea dădu din cap.

— A avut câteva episoade de delir din cauza febrei. Nu

sunt sigură dacă știe unde se află. Dar a reacționat la stimuli până acum.

Se auzi un țuit insistent – monitorul indica o nouă scădere a nivelului de oxigen din sângele lui Bishop.

— Trebuie să-l intubăm, spuse Denby, părând distrat. Și adăugați mai multe fluide. Cred că e ușor deshidratat.

— „Deși asta nu explică febra, nici tusea.” Femeia, însuflețită de instrucțiunile primite, părăsi în grabă încăperea micuță – cea mai bună opțiune a spitalului Bradfield Cross pentru cei care aveau nevoie de intimitate, chiar și când erau în stare gravă. Denby își frecă bărbia, meditănd. Robbie Bishop avea o condiție fizică excelentă: în formă, puternic și, conform medicului de la clubul la care juca, fusese perfect sănătos după antrenamentul de vineri. Lipsise de la meciul de sâmbătă, după ce același medic de la club îl diagnosticase inițial ca suferind de o formă banală de gripă. Acum iată-l aici, optsprezece ore mai târziu, într-o stare vizibil înrăutățită. Iar Thomas Denby nu avea habar de ce sau cum să împiedice asta.

Nu era obișnuit să se afle într-o asemenea situație. Era, și știa asta, un medic al naibii de bun. Se pricepea să pună un diagnostic, era un medic talentat și adesea inspirat, dar și un politician suficient de bun pentru a se asigura că nevoile departamentului său nu rămâneau prea des nesatisfăcute din cauza birocrațiilor. Se dedica aproape complet vieții sale profesionale, suferințele pacienților săi lăsându-i prea puțin răgaz. Robbie Bishop părea o insultă adusă talentului său.

Când medicul rezident se întoarse cu trusa de intubare și cu câteva asistente, Denby oftă. Aruncă o privire spre ușă. De cealaltă parte, știa, se afla managerul echipei lui Robbie Bishop. Martin Flanagan își petrecuse noaptea prăbușit pe un scaun lângă jucătorul său vedetă. Costumul lui cel scump era șifonat acum, iar fața aspră căpătase un aer sinistru sub barba țepoasă. Se contraseră deja o dată când Denby insistase ca bătbăiosul irlandez să iasă din salon

În timpul vizitei medicilor.

— Știi cât valorează băiatul ăsta pentru Bradfield Victoria? Îl întrebase Flanagan. Denby îi aruncase o privire rece.

— Pentru mine valorează exact la fel ca orice alt pacient pe care îl tratez, îi spusese. Eu nu stau pe tușă să-ți spun ce tactică să folosești. Așa că lasă-mă să-mi fac treaba fără să intervii. Am nevoie să-i oferi intimitate pacientului meu cât îl consult.

Managerul plecase bombănind, dar Denby știa că avea să aștepte în continuare, cu fața chinuită și neliniștită, disperat să audă ceva care să contrazică agravarea pe care o observase deja.

— Când terminați cu asta, să începem să-i administrăm Zidovudină, îi spuse doctoriței. Nu mai aveau altceva de făcut decât să încerce puternica medicație retrovirală care le-ar fi putut oferi suficient răgaz pentru a-și dea seama ce nu era în regulă cu Robbie Bishop.

Luni

— Mai amintește-mi o dată de ce te-am lăsat să deschizi cea de-a treia sticlă, murmură inspectorul-șef Carol Jordan, băgând mașina în viteză și înaintând alți câțiva metri.

— Pentru că a fost prima dată când ne-ai onorat cu o vizită de când ne-am mutat în Dales și pentru că trebuie să ajung în Bradfield în dimineața asta, iar tu nu ai o cameră ca lumea în plus. Așa că nu avea rost să ne fi întors cu mașina azi-noapte.

Fratele ei, Michael, se aplecă în față pentru a schimba postul de radio. Carol îl lovi ușor peste mână.

— Lasă-l așa, spuse el.

Michael gemu.

— Bradfield Sound. Cine ar fi crezut că viața mea se va reduce la așa ceva? Radioul local în cea mai provincială formă a sa.

— Trebuie să aud ce se întâmplă în sectorul meu.

Michael părea sceptic.

— Conduci *Brigada de Infracțiuni Majore*¹. Ești afiliată echivalentului britanic al FBI-ului. Nu trebuie să știi dacă s-a spart vreo conductă principală de apă și asta provoacă probleme de trafic pe Methley Way. Sau dacă vreun fotbalist a fost transportat de urgență la spital cu probleme respiratorii.

— Hei, domnule IT. Nu tu mi-ai băgat în cap chestia aia cu „micro devine macro”? Îmi place să știu ce se întâmplă la baza lanțului trofic, pentru că uneori asta provoacă efecte neașteptate la celălalt capăt. Iar el nu e doar „vreun fotbalist”. E Robbie Bishop. Mijlocășul central al echipei Bradfield Victoria. Și un băiat din zonă, pe deasupra. Admiratoarele sale au dat probabil năvală la spitalul Bradfield Cross chiar în acest moment. Posibile probleme de ordine publică.

Michael cedă îmbufnat.

— În fine. Cum vrei tu, surioară. Bine că aria lor de emisie nu se întinde la distanță prea mare de oraș. Aș fi luat-o razna dacă m-ai fi pus să ascult asta pe tot drumul încoace. Își răsucii capul strâmbându-se la fiecare trosnitură a gâtului.

— Nu ai unul dintre acele girofaruri albastre pe care le pui pe acoperișul mașinii?

— Ba da, spuse Carol, rugându-se ca, de data asta, să nu înainteze tot cu poticneli. Se simțea transpirată și ușor îngreșată, în ciuda dușului pe care îl făcuse cu mai puțin de o oră în urmă. Dar trebuie să-l folosesc doar la urgențe. Și, înainte să începi, nu. Asta nu e o urgență. E doar traficul

¹În engleză, în original, Major Incident Team, cunoscută sub acronimul de BIM (n.red.)

la o oră de vârf.

În timp ce vorbea, traficul blocat începu să se fluidizeze. După doar câteva sute de metri, era deja greu de înțeles de ce făcuseră o jumătate de kilometru în douăzeci de minute, deși acum se deplasau relativ lin.

Michael se încruntă ușor, studiindu-și sora, apoi spuse:

— Deci, surioară, cum stă treaba cu Tony?

Carol încercă să nu-și trădeze deznădejdea. Sperase că avea să scape de asta. Un weekend întreg cu părinții ei, fratele său și partenera acestuia, fără ca vreunul dintre ei să menționeze acel nume.

— E destul de bine, de fapt. Îmi place apartamentul. E o gazdă foarte bună. Michael plescăi.

— Știi că nu la asta mă refer.

Carol oftă, strecurându-se în fața unui Mercedes care o claxonă.

— Probabil ne vedeam mai des când locuiam în părți opuse ale orașului, spuse. — Credeam...

Carol și-a încleștat mâinile pe volan și a spus:

— Nu ai crezut bine. Michael, suntem o pereche de obsedați de muncă. El își iubește nebunii, iar eu am primit o unitate nouă pe care s-o pun pe picioare. Ca să nu mai vorbim despre încercarea de-a o susține moral pe Paula, adăugă, chipul ei tensionându-se la acest gând.

— E păcat. Îi aruncă o căutătură critică. Nici unul dintre voi nu întinerește. Am învățat și eu ceva din relația cu Lucy: faptul că viața e mult mai ușoară când îți împarți zbuciumul și greutățile cu cineva care e pe aceeași lungime de undă cu tine. Iar eu cred că asta e valabil în cazul tău și-al lui Tony Hill.

Carol îi aruncă o privire rapidă, să vadă dacă se enerva.

— Omul despre care la un moment dat aproape ai crezut, cum ar veni, că e un ucigaș în serie? Acesta e bărbatul despre care crezi că se află pe aceeași lungime de undă cu mine?

Michael își dădu ochii peste cap.

— Nu te mai ascunde în spatele trecutului.

— Nu-i vorba că mă ascund. Pentru un trecut ca al nostru, ai nevoie de crampoane și de oxigen ca să-l depășești.

Carol găsi o breșă în trafic și se strecură lângă bordură, pornind luminile de avarie.

— Asta e partea în care tu fugi, spuse ea, imitându-l prost pe Shrek.

— Mă lași aici?

Michael părea ușor scandalizat.

— Îmi va lua zece minute să ocolesc pentru a ajunge în partea din față a institutului, spuse Carol, întinzându-se pe lângă el pentru a-i arăta direcția prin geamul din dreapta.

— Dacă o iei prin noua galerie comercială, o să ajungi la întâlnirea ta cu clientul în trei minute.

— Doamne, ai dreptate. Am fost plecați din oraș doar trei luni și deja mi-am pierdut simțul orientării. O cuprinse cu brațul pe după umeri, o sărută sec pe obraz și coborî din mașină.

— Vorbim peste o săptămână.

* * *

Zece minute mai târziu, Carol intră în sediul poliției din Bradfield. În scurtul timp scurs între momentul când îl lăsase pe Michael și cel în care coborâse din lift la etajul trei, unde se afla echipa pe care o considera o adunătură de neadaptați jigăriți, trecuse de la rolul de soră la cel de ofițer de poliție. Singurul element pe care îl aveau în comun cele două fațete ale persoanei sale era o ușoară mahmureală.

Înaintă de-a lungul unui coridor ai cărui pereți de culoarea lavandei și de un alb murdar erau întrerupți de uși din sticlă turnată și oțel. Părțile centrale ale ușilor erau mate, așa că era greu să vezi vreun detaliu din ceea ce se întâmpla în spatele lor, dacă nu cumva zăreai ceva pe

podea sau atârând din tavan. Interioarele decorate strident îi aminteau de o agenție de publicitate. Însă, în era modernă activitatea polițienească părea să aibă de-a face tot atât de mult cu imaginea cât avea cu prinderea băieților răi. Din fericire, ea reușise să se mențină în prima linie cât de mult era posibil pentru un ofițer de rangul ei.

Deschise ușa de la sala 316 și păși pe tărâmul celor morți și al celor scoși din uz. La o asemenea oră matinală, într-o zi de luni, cei vii puteau fi numărați pe degete. Polițista criminalistă Stacey Chen, magicianul IT al echipei, de-abia dacă îi aruncă o privire din spatele celor două monitoare de pe biroul său, mormăind ceva ce Carol interpretează drept salut.

— Neața, Stacey, spuse Carol.

În drum spre biroul său, detectivul-sergent Chris Devine ieși din spatele uneia dintre lungile table albe care încercuiau birourile lor ca niște vagonete acoperite ce țineau dușmanul la distanță. Speriată, Carol se opri brusc. Chris ridică mâinile ca și cum s-ar fi predat.

— Scuze, șefa. N-am vrut să te sperii.

— Nici o problemă. Carol scoase un oftat. Trebuie neapărat să ne procurăm niște table din astea transparente.

— Cum? Ca alea pe care le au la televizor? Chris râse scurt. Eu una nu le văd rostul. Întotdeauna am considerat că sunt extrem de greu de citit. Cu toate acele interferențe din fundal.

Își potrivea pasul cu al lui Carol, în vreme ce șefa lui se îndrepta spre cubul netransparent care îi servea drept birou.

— Deci ce mai știi de Tony? Ce mai face?

Era, observă Carol, un mod ciudat de a pune problema. Ridică ușor din umeri și spuse: — Din câte știu eu, e bine.

Tonul ei nu mai lăsa loc de discuții.

Chris se întoarse, astfel înainta cu spatele, la câțiva metri de Carol, examinând expresia șefei sale. Făcu ochii

mari.

— O, Doamne, Dumnezeuule, nu știi, nu-i așa?

— Ce anume nu știi?

Carol simți un ghem de panică în stomac.

Chris își puse mâna pe brațul lui Carol și făcu semn spre biroul ei cu o mișcare din cap.

— Cred că ar fi mai bine să stăm jos, zise ea.

— Iisuse, murmură Carol, lăsându-se purtată înăuntru. Se îndreptă spre scaunul ei în vreme ce Chris închise ușa. Am fost la Dales, nu la Polul Nord. Ce naiba se întâmplă? Ce i s-a întâmplat lui Tony?

Chris reacționează la tensiunea din vocea ei.

— A fost atacat. De unul dintre pacienții de la Bradfield Moor.

Carol își acoperi obraji cu palmele și rămase cu gura căscată. Trase adânc aer în piept. — Ce s-a întâmplat?

Vocea îi era ascutită, aproape un strigăt.

Chris își trecu o mână prin părul scurt, pe jumătate cărunt.

— Nu am cum să îndulcesc lucrurile, șefa. S-a pus în calea unui nebun cu un topor de pompieri. Vocea lui Chris suna de parcă ar fi venit de la mari depărtări. Carol se învățase să reziste cu stoicism în fața unor priveliști și a unor sunete care-i arfăcut pe majoritatea oamenilor să scâncească și să se bâlbâie. Însă, când venea vorba despre Tony Hill, avea o vulnerabilitate ieșită din comun. Chiar dacă refuza să recunoască asta în asemenea momente, reacția ei vorbea de la sine.

— Ce...? murmură ea cu glasul pierdut. Își dresă glasul. Cât e de grav?

— Din câte am auzit, piciorul îi este cam zdrobit. A încasat lovitura în genunchi. A pierdut mult sânge. A durat ceva până au ajuns paramedicii la el, din cauză că era un nebun cu un topor care căuta noi victime, spuse Chris.

Oricât de rău ar fi fost acest lucru, era mult mai puțin

grav decât ceea ce reușise să invoce imaginația ei în doar câteva secunde. Pierderile de sânge și un genunchi zdrobit erau lucruri ce se puteau remedia. Nu era mare scofală, dacă priveai dintr-o perspectivă mai largă.

— Iisuse, spuse Carol, răsuflând ușurată. Ce s-a întâmplat?

— Din câte am auzit eu, unul dintre pacienți a reușit să doboare un infirmier, i-a luat cheia, i-a călcat în picioare capul transformându-l într-un terci însângerat, apoi a ajuns în corpul principal al spitalului, unde a spart geamul și a luat toporul.

Carol clătină din cap.

— Au topoare pentru incendii la Bradfield Moor? Un spital de înaltă securitate pentru nebuni?

— Se pare că tocmai din acest motiv. E sigur. O grămadă de uși încuiate și sticlă armată. Protocoalele de sănătate și securitate îți impun să te asiguri că poți scoate toți pacienții în cazul unui incendiu chiar dacă sistemele electronice de închidere cedează. Chris clătină din cap. O tâmpenie, după părerea mea. Își ridică mâinile în aer ca pentru a se apăra în fața expresiei dojenitoare a lui Carol. Ei bine, da. E mai bine să ardă câțiva nemernici nebuni decât să avem noi parte de căcaturi din astea. Un infirmier mort, încă unul în stare critică, cu organele interne care nu vor mai funcționa vreodată cum trebuie și Tony făcut zob? Aș sacrifica o mână de țicniți ucigași ca să împiedic asta.

Cumva, aceste cuvinte păreau și mai cumplite rostite cu accentul pronunțat de Cockney al lui Chris.

— Nu e o situație de ori-ori, și știi asta, Chris, spuse Carol.

Deși avuseseră amândouă aceeași reacție reflexă, știa că emoția era cea care își spunea cuvântul, nu bunul-simț. Dar, în zilele astea, doar cei nechibzuiți și nepăsători își spuneau sincer părerea la locul de muncă. Lui Carol îi plăceau agenții săi nonconformiști. Nu voia să piardă vreunul dintre ei doar pentru că era surprins de cine nu

trebuia vorbind aiurea, așa că se străduia cât putea să le reducă excesele.

— Și cum a ajuns Tony implicat în asta? Întrebă. Era unul dintre pacienții lui? Chris ridică din umeri.

— Nu știu. Dar se pare că a fost eroul zilei. I-a distras atenția nenorocitului ăluia nebun suficient cât să apuce câțiva asistenți să-l pună la adăpost pe infirmierul rănit.

— „Dar nu destul de mult cât să se salveze pe el.”

— De ce nu m-a contactat nimeni? Cine a fost ofițerul de serviciu în acest weekend? Sam, nu-iașa?

Chris clătină din cap.

— Ar fi trebuit să fie Sam, dar a făcut schimb cu Paula.

Carol sări în picioare și deschise ușa. Cercetă încăperea și o observă pe Paula McIntyre atârându-și haina în cui.

— Paula? Hai până aici o clipă, o strigă.

În vreme ce tânăra traversa încăperea, Carol simți valul familiar de vină. Nu cu mult timp în urmă, o pusese pe Paula într-o situație potențial periculoasă, iar pericolul apăruse imediat. Nu conta că fusese o operațiune aprobată oficial. Carol fusese cea care se angajase să o protejeze pe Paula, însă dăduse greș. Dublul ghinion al acelei operațiuni nereușite și moartea celui mai apropiat coleg al său o aduseseră pe Paula în pragul renunțării la cariera din poliție. Carol cunoștea sentimentul. Trecuse și ea prin asta, și din motive îngrozitor de asemănătoare. Îi oferise Paulei toată susținerea de care era în stare, dar Tony fusese cel care discutasese cu ea, ajutând-o să se îndepărteze de marginea prăpastiei. Carol nu avea habar ce se petrecuse între ei, dar discuția lor o făcuse pe Paula să-și continue cariera de polițist. Iar pentru asta era recunoscătoare, chiar dacă însemna să i se amintească în permanență de propria sa incapacitate de a-și proteja echipa.

Carol se dădu la o parte pentru a-i face loc Paulei și se întoarse la scaunul ei. Paula se sprijini de peretele de sticlă, cu brațele încrucișate, ca și cum ar fi putut astfel ascunde cât de mult slăbise.

Părul ei blond-închis arăta de parcă ar fi uitat să-l pieptene după ce-l uscaseră cu prosopul, iar pantalonii negru tăciune și pulovărul îi erau mult prea largi.

— Cum se simte Tony? întrebă Paula.

— Nu știu, de-abia am aflat despre atac, spuse Carol, atentă ca tonul ei să nu sune acuzator. Paula păru surprinsă.

— Oh, rahat! exclamă ea. Nu m-am gândit nici o clipă că nu știi. Clătină din cap cu frustrare. Nici nu m-au sunat, de fapt. Am aflat când am pornit televizorul sâmbătă dimineață. Pur și simplu, am presupus că te sunase cineva...

Vocea i se pierdu, îngrozită.

— Nu m-a sunat nimeni. Îmi petreceam weekendul în familie, la Dales, cu fratele și cu părinții mei. Așa că nu am pornit televizorul sau radioul. Știm la care spital se află?

— Bradfield Cross, spuse Paula. I-au operat genunchiul sâmbătă. M-am interesat. Au spus că a ieșit cu bine din operație și că se simțea OK.

Carol se ridică în picioare, luându-și geanta.

— Bine. Mă găsiți acolo dacă aveți nevoie de mine. Presupun că nu a apărut nimic peste noapte cu care să ne batem capul, nu-i așa?

Chris clătină din cap.

— Nimic nou.

— Cu atât mai bine. Avem destule de care să ne ocupăm. O bătu pe umăr pe Paula, în trecere. Și eu m-aș fi gândit la fel, spuse ea, ieșind.

— „Însă aș fi sunat oricum, să mă asigur.”

* * *

Gura uscată. Prea uscată pentru a înghiți. Țsta era cel mai important gând ce reușea să străbată prin căptușeala de vată care îi umplea capul. Pleoapele îi tresăriră. Vag, știa că exista un motiv pentru care ar fi fost o idee proastă să-i

deschidă, dar nu-și amintea care anume. Nici măcar nu era sigur că se putea încrede în acea avertizare cețoasă a minții sale. Ce putea fi atât de rău dacă deschidea ochii? Oamenii făceau mereu asta și nu li se întâmpla nimic.

Răspunsul veni cu o viteză amețitoare.

— Era și cazul, lătră vocea de undeva din spatele urechii sale stângi.

Tonul critic îi era familiar, dar îi părea undea din trecut. Nu părea să se potrivească vagilor sale impresii legate de viața lui din prezent.

Tony își întoarse capul într-o parte. Mișcarea retrezi o durere pe care cu greu o putea localiza. Părea o durere generală care îi cuprindea tot corpul. Gemu și deschise ochii. Atunci își aminti de ce ar fi fost o alegere mai bună să-i țină închiși.

— Dacă tot trebuie să fiu aici, ai putea măcar să faci conversație.

Gura femeii se încleștă strâns în semn de dezaprobare - o imagine pe care și-o amintea atât de bine. Își închise laptopul, îl puse pe masa de lângă ea și își încrucișă picioarele îmbrăcate în pantaloni. „Nu i-au plăcut propriile picioare”, se gândi Tony fără noimă.

— Scuze, croncăni el.

— Cred că e de la medicamente.

Se întinse după paharul de apă de pe tava sa, dar era prea departe pentru a ajunge. Ea nu se clinti. Încercă să se ridice în capul oaselor, uitând ca un idiot motivul pentru care se afla în patul de spital. Picioarul stâng, fixat bine într-o atelă chirurgicală grea, se mișcă imperceptibil, dar produse o explozie de durere complet disproporționată care îi tăie răsuflarea. Odată cu durerea, îi reveniră și amintirile. Lloyd Allen aplecat asupra sa, strigând ceva de neînțeles. Jocul de lumină pe oțelul albastru. Un moment de durere paralizantă, apoi nimic. De atunci, doar scurte străfulgerări de conștiință. Doctori vorbind despre el, asistente vorbind deasupra lui, televizorul vorbind cu el. Și ea emanând

iritare și nerăbdare.

— Apă? reuși să rostească, nefiind sigur dacă avea să primească.

Oftă amar, de parcă îi ceruse cine știe ce favoare, și ridică paharul de apă, împingând paiul spre buzele sale uscate, ca să poată bea fără a fi nevoit să se ridice. Sorbi apa, cu înghițituri mici, savurând senzația pe măsură ce gura lui își recăpăta umiditatea. „Soarbe, savurează, înghite.” Repetă procesul până bău jumătate de pahar, apoi își lăsă capul la loc pe pernă.

— Nu trebuie să stai aici, spuse. Sunt bine. Ea râse scurt.

— Doar nu crezi că am venit aici de bunăvoie, nu? Bradfield Cross este unul dintre clienții mei. Faptul că ea încă putea să-l trateze cu atâta brutalitate nu era o surpriză, dar asta nu însemna cănu-l durea.

— Păstrezi aparențele, nu? spuse el, nereușind să-și ascundă amărăciunea din voce.

— Când în joc sunt venitul și reputația mea? Sigur că da. Îi aruncă o privire acră, ochii care semănau atât de mult cu ai săi îngustându-se într-o privire apreciativă. Nu te preface că nu ești de acord, Tony. Când vine vorba despre salvarea aparențelor, ai putea reprezenta Anglia la Jocurile Olimpice. Pun pariu că nici unul dintre colegii tăi n-are habar ce se petrece în mintea ta abjectă.

— Am avut un profesor bun.

Își mută privirea, prefăcându-se că urmărește emisiunea de la televizor.

— Bun, atunci nu trebuie să vorbim. Eu am de lucru, și sunt sigură că putem pune pe cineva să-ți aducă ceva de citit. Eu voi rămâne pe aici o zi sau două, până când te pui pe picioare. Apoi n-o să-ți mai stau în cale.

O auzi foindu-se în scaun și țcănitul degetelor ei pe taste.

— Cum ai aflat? întrebă el.

— Se pare că figurez în evidențele tale personale drept

cea mai apropiată rudă. Fie nu ți le-ai actualizat în ultimii douăzeci de ani, fie ai rămas același Billy fără prieteni care ai fost dintotdeauna. Iar o deșteaptă de asistentă-șefă m-a recunoscut când am intrat. Așa că sunt prinsă aici atâta timp cât o cer conveniențele.

— Habar n-aveam că ai legături cu Bradfield.

— Credeai că ești în siguranță aici, nu? Spre deosebire de tine, Tony, eu sunt o femeie de succes. Am legături peste tot în țară. Afacerile sunt înfloritoare.

Când se lăuda, expresia de pe chip i se înmuia.

— Chiar nu ești obligată să stai aici, repetă el. Le voi spune că eu te-am alungat.

Vorbea repede, cuvintele rostogolindu-i-se unul după celălalt în încercarea de a reduce efortul de a vorbi.

— Și de ce aș avea încredere că vei spune adevărul despre mine? Nu, mulțumesc. Eu o să-mi fac pur și simplu datoria.

Tony se uita în gol. Exista oare o frază mai deprimantă?

* * *

Elinor Blessing își amestecă frișca în cana de cafea, folosind bețigașul de lemn. Starbucks era ladouă minute distanță pe jos de intrarea din spate a spitalului Bradfield Cross. Femeia se gândi că podeaua se uzase de pașii medicilor stagiați care își administrau cofeină pentru a ține somnul la distanță. Dar în dimineața asta nu încerca să rămână trează, ci să stea deoparte.

O cută verticală i se formă între sprâncene, iar ochii ei cenușii priviră în gol, la mică distanță. Gândurile i se învâlmășeau, în timp ce încerca să hotărască ce-ar trebui să facă. Își petrecuse suficient timp ca rezidentă sub coordonarea lui Thomas Denby ca să-și fi format o imagine destul de clară despre el. Era, probabil, cel mai bun specialist în diagnostice cu care lucrase vreodată, iar această calitate era susținută de grija cu care supraveghea

pacienții. Spre deosebire de mulți medici specialiști pe care îi văzuse, nu părea să aibă nevoie să-și măgulească orgoliul călcându-i în picioare pe medicii stagiari și pe studenți. Mai mult, îi încuraja să adopte un rol activ în timpul vizitelor pe care le făcea pe secție. Când studenții răspundeau la întrebările care li se adresau, părea mulțumit dacă aceștia se descurcau mai bine și dezamăgit dacă greșeau. Dezamăgirea era o motivație mult mai puternică pentru a învăța decât sarcasmul și umilințele la care apelau mulți dintre colegii săi.

Însă, ca un avocat bun, Denby pune, de obicei, întrebări la care știa deja răspunsul. Ar fi fost oare la fel de generos dacă unul dintre inferiorii săi ar fi avut răspunsul la o problemă pe care el nu reușise să o rezolve? I-ar fi mulțumit persoanei care ar fi întrerupt desfășurarea lină a vizitelor sale pe secție cu o sugestie la care el să nu se fi gândit încă? În special dacă se dovedea că acea persoană avea dreptate?

Ar fi trebuit să fie mulțumit, indiferent de persoana care ar fi propus teoria. Diagnosticul era primul pas pe calea efortului de a ajuta pacientul. Cu excepția cazului în care era un diagnostic disperat. Incurabil, incomod, intratabil. Nimeni nu-și dorea un astfel de diagnostic.

Mai ales când pacientul tău era Robbie Bishop.

* * *

Era ceva deprimant, constată Carol, în a te descurca atât de bine pe coridoarele unui spital. Într-un fel sau altul, profesia ei o dusesse în toate secțiile importante ale spitalului Bradfield Cross. Singurul avantaj era că știa spre care dintre parcurile aglomerate să se orienteze.

Femeia care era de serviciu la biroul asistentelor din secția de chirurgie pentru bărbați o recunoscuse. Drumurile li se intersectaseră de mai multe ori în timpul operației și a perioadei de convalescență a unui violator a cărui victimă

reuşise în mod miraculos să întoarcă împotriva lui cuţitul. Amândouă se bucuraseră într-o oarecare măsură de durerea lui.

— Sunteţi inspectorul Jordan, nu-i așa? spuse ea. Carol nu se obosi să o corecteze.

— Exact. Caut un pacient pe nume Hill. Tony Hill? Asistenta păru surprinsă.

— Aveţi un rang cam înalt pentru a lua depoziţii.

Carol se gândi o clipă cum să-şi descrie relaţia cu Tony. „Coleg” era insuficient, „gazdă” – oarecum incorect, iar „prieten”, mai mult sau mai puţin adevărat. Ridică din umeri.

— El îmi hrăneşte pisica. Asistenta chicoti.

— Toţi avem nevoie de o astfel de persoană. Arată în jos pe coridor, spre dreapta.

— După saloanele cu patru paturi, este o uşă pe stânga, chiar în capăt. Acolo e el.

Moartă de îngrijorare, Carol urmă instrucţiunile. În faţa uşii se opri. Cum avea să fie? Ce urmasă găsească? Avea prea puţină experienţă când venea vorba despre suferinţele fizice ale altor persoane. Ştia din proprie experienţă că, atunci când suferea, ultimii oameni pe care şi-i dorea în jurul său erau cei la care ţinea. Tulburarea lor evidentă o făcea să se simtă vinovată, şi nu îi făcea plăcere să-şi expună propria vulnerabilitate. Ar fi putut pune pariu că şi Tony simţea la fel. Mintea ei rememoră o altă ocazie în care îl vizitase la spital. Pe atunci nu se cunoşteau prea bine, dar îşi amintea că nu fusese o întâlnire tocmai confortabilă. Ei bine, dacă se prindea că voia să fie lăsat în pace, nu avea să stea pe-acolo. Doar să-şi facă apariţia, ca el să ştie că era preocupată de soarta lui, apoi să se retragă graţios, asigurându-se că el era conştient de faptul că ea se întorcea dacă dorea acest lucru.

Trase adânc aer în piept, apoi bătu în uşă. Auzi vocea familiară, stinsă pe alocuri. — Intră dacă ai calmante.

Carol rânji. Înseamnă că nu era chiar atât de rău.

Deschise ușa și intră.

Își dădu seama imediat că se mai afla cineva în cameră, dar la început nu avu ochi decât pentru Tony. Barba nerasă de trei zile accentua nuanța cenușie a tenului său. Părea că slăbise fără să prea aibă de unde. Dar ochii îi străluceau, iar zâmbetul părea autentic. Un dispozitiv format din scripeți și cabluri îi ținea genunchiul prins între atele într-un unghi ce nu părea prea confortabil.

— Carol, începu el înainte de a fi întrerupt.

— Tu trebuie să fii prietena, spuse femeia așezată în colțul camerei, cu un accent slab, dar care putea fi recunoscut ca fiind din partea locului. Ce te-a reținut?

Carol o privi surprinsă. Părea o femeie trecută puțin peste șaiszeci de ani, care se descurca bine să țină anii la distanță. Părul era vopsit cu pricepere într-un castaniu-auriu, machiajul impecabil, dar discret. În ochii ei albaștri plutea un aer calculat, iar ridurile care erau vizibile nu indicau o fire bună și generoasă. Suplă, aproape slabă, era îmbrăcată într-un taior care, prin croială, era peste medie. Cu siguranță, mult peste cât își permitea Carol să plătească pentru un taior.

— Pardon? spuse Carol. Nu i se întâmpla prea des să fie prinsă pe picior greșit, dar nici măcar răufăcătorii nu erau rareori atât de brutali.

— Nu e prietena mea, spuse Tony, vizibil iritat. E inspectorul-șef Carol Jordan.

Sprâncenele femeii se ridicară.

— Eu nu mi-aș fi dat seama. Un zâmbet slab, lipsit de umor. Mă refer la partea cu prietena, nu la aia cu polițista. Și totuși, dacă nu ai venit ca să-l arestezi, ce cauți un ofițer superior de poliție adulmecând în jurul acestui obiect inutil?

— Mamă!

Mârâitul se strecură printre dinții încleștați. Tony se strâmbă către Carol într-un amestec de exasperare și implorare. Carol, aceasta este mama mea. Carol Jordan, Vanessa Hill.

Nici una dintre femei nu schiță intenția de a da mâna. Carol se strădui să-și stăpânească surprinderea. Era adevărat că nu discutaseră prea mult despre familiile lor, dar ea avusese mereu impresia că mama lui Tony era moartă.

— Mă bucur de cunoștință, spuse Carol. Se întoarse din nou spre Tony. Cum te simți?

— Plin până la refuz de medicamente. Dar azi am reușit totuși să rămân treaz mai mult de cinci minute fără întrerupere.

— Și piciorul? Ce spun doctorii despre asta?

În timp ce vorbea, observă că Vanessa Hill își vâra laptopul într-o husă de neopren de culoare deschisă.

— Se pare că a fost o singură tăietură, curată. Au făcut tot ce le-a stat în putere să o coasă cum trebuie... Își întrerupse fraza. Mamă, pleci? Întrebă el în timp ce Vanessa ocoli tăblia patului, cu haina atârnată pe brațși geanta cu laptopul agățată pe umăr, lângă poșetă.

— Ba bine că nu, sigur că plec. Acum o ai pe prietena ta. Poate avea și fătuca asta grijă de tine. Eu am ieșit din joc.

Se îndreptă spre ușă.

— Nu e prietena mea, strigă Tony. E chiriașa, colega, amica mea. Și e femeie, nu fătucă.

— Cum zici tu, replică Vanessa. Nu te abandonez, te las pe mâini bune. Asistentele sigur vor observa diferența.

Schiță un salut din mână și plecă.

Carol se holbă cu gura căscată după femeia care dispărea pe ușă.

— Dumnezeu mare, bâigui ea, întorcându-se din nou spre Tony. Întotdeauna e așa?

Bărbatul își lăsă capul din nou pe pernă, evitându-i privirea.

— Probabil nu cu alți oameni, spuse el obosit. Are o afacere de mare succes în domeniul consultanței pentru resurse umane. E greu de crezut, dar coordonează training uriși ia decizii cu privire la personalul unora dintre cele mai importante companii din țară. Cred că eu scot la iveală ce e mai rău în ea.

— Încep să înțeleg de ce nu ai vorbit niciodată despre ea.

Carol își trase scaunul din colțși se așeză lângă pat.

— Nu o văd decât foarte rar. Nici măcar de Crăciun și de zilele de naștere. Oftă. Nu am prea văzut-o nici în copilărie.

— Dar tatăl tău? Era tot atât de aspră cu el?

— Bună întrebare. Habar n-am cine a fost tatăl meu. A refuzat întotdeauna să-mi spună ceva despre el. Tot ce știu este că nu erau căsătoriți. Poți să-mi dai telecomanda pentru pat?

Își încropi un zâmbet care părea autentic. M-ai salvat de încă o zi cu mama mea. Măcar atâta pot face! Să mă ridic pentru tine.

— Am venit imediat ce am aflat. Îmi pare rău, nu m-a sunat nimeni. Îi dădu telecomanda, iar el o butonă până când se ridică în capul oaselor, strâmbându-se de durere în timp ce se așeza mai confortabil.

— Toți au presupus că mă anunțase altcineva. Aș vrea să mă fi anunțat tu.

— Știam câtă nevoie aveai de un weekend liber, spuse el. În plus, numărul de favoruri la care pot apela e limitat, și m-am gândit că e mai bine să mi le păstrez pentru momentele când am cu adevărat nevoie. Dădu să spună ceva, însă ochii i se măriră brusc de uimire. O, la naiba, exclamă. Ai fost acasă sau te-ai dus direct la birou?

Părea o întrebare ciudată, dar expresia lui era cât se poate de serioasă.

— Direct la birou. De ce?

Își acoperi fața cu mâinile.

— Îmi pare atât de rău. Am uitat complet de Nelson.

Carol izbucni în râs.

— Un tăcănit îți zdrobește piciorul cu un topor, îți petreci weekendul în operație și îți faci griji că nu mi-ai hrănit motanul? Are o ușiță pentru pisici. Poate să iasă la vânătoare dacă devine disperat. Îi luă mâna și o mângâie. Nu-ți face probleme pentru motan. Spune-mi cum îți e genunchiul.

— E fixat cu un cablu, dar nu-l pot pune încă în ghips din cauza rănii. Chirurgical spune că trebuie să se asigure că se vindecă bine, că nu e infectat. Apoi mi-l pun în ghips și, dacă am noroc, voi puteasă mă deplasez cu un cadru pe la sfârșitul săptămânii. Și dacă sunt băiat cuminte, adăugă sarcastic.

— Deci cât timp vei sta în spital?

— Cel puțin o săptămână. Depinde de cât de bine voi reuși să mă deplasez. Nu mă vor lăsa să plec până când nu reușesc să mă descurc fără cadru. Își clătină brațul. Și probabil și fără morfină administrată intravenos.

Carol se strâmbă compătimator.

— Asta te va învăța minte să nu mai faci pe eroul altă dată!

— N-a fost nimic eroic în asta, spuse Tony. Tipii care încercau să-și salveze de acolo colegul, târându-l, ei au fost eroii. Eu am fost doar diversiunea. Pleoapele îi tremura. A fost ultima dată când am rămas să lucrez peste program.

— Ai nevoie de ceva de acasă?

— Câteva... tricouri? Trebuie să existe ceva mai confortabil decât cămășuțele astea de spital. Și câteva perechi de boxeri. Va fi interesat de văzut dacă reușesc să-i trag peste atelă.

— Ce-ai zice de ceva de citit?

— Bine gândit. Pe noptiera mea sunt câteva cărți cărora trebuie să le fac recenzia. Ai să-ți dai seama care sunt pentru că au un semn pe copertă. Ah, și laptopul meu, te rog.

Carol clătină din cap amuzată.

— Nu crezi că asta ar fi o bună ocazie pentru a te relaxa? Poate să citești ceva mai puțin serios? O privi de parcă vorbea limbi străine.

— De ce?

— Nu cred că cineva se așteaptă să lucrezi, Tony. În plus, s-ar putea să descoperi că nu e chiar așa de ușor să te concentrezi pe cât îți închipui.

El se încruntă.

— Crezi că nu știu să mă relaxez.

Glumea doar pe jumătate.

— Nu cred asta. Știu asta. Și înțeleg, pentru că și eu am tendințe asemănătoare.

— Pot să mă relaxez. Mă uit la fotbal. Mă joc pe calculator.

Carol râse.

— Te-am văzut când te uitai la fotbal. Te-am văzut când te jucai pe calculator, și e imposibil să aplici vreun sens al termenului de „relaxare” pentru oricare din aceste activități atunci când e vorba despre tine.

— Nici măcar n-am să mă obolesc să răspund la așa ceva. Dar, dacă îmi aduci laptopul, ai putea să mi-o aduci și pe *Lara*²...

Îi aruncă o otheadă.

— Ticălos jalnic ce ești! Unde o gălesc?

— În biroul meu. Pe raftul la care ajungi cu mâna stângă dacă te ridici de pe scaun. Își înăbuși un căscat. Iar acum a sosit vremea să pleci. Eu trebuie să dorm, iar tu ai o echipă de condus.

Carol se ridică numaidecât.

— O echipă care se ocupă de incidente majore, dar care nu are de rezolvat nici un incident major. Nu că m-aș plânge, adăugă în grabă. Nu mă deranjează să am o zi liniștită la birou. Îi mângâie din nou mâna. Trec din nou

² Lara Croft, personaj fictiv și protagonista seriei de jocuri video *Tomb Rider*, creată de Toby Gard în 1996 (n.tr.)

diseară. Dacă mai ai nevoie de ceva, dă-mi un telefon.

leși pe coridor și-și scoase telefonul pregătindu-se să-l deschidă imediat ce părăsea clădirea spitalului. Când trecu pe lângă biroul asistentelor, femeia cu care discutasese mai devreme îi făcu cu ochiul.

— Deci așa stă treaba cu hrănitul pisicii.

— Ce vrei să spui? Întrebă Carol, încetinind pasul.

— Conform spuselor mamei sale, el face ceva mai multe pentru tine. Zâmbetul ei era viclean, privirea cu subînțeles.

— Nu ar trebui să crezi tot ce auzi. Oare mama ta știe totul despre tine? Asistenta ridică din umeri.

— Am priceput.

Carol jonglă cu poșeta și cu telefonul și scoase o carte de vizită.

— Voi reveni mai târziu. Asta e cartea mea de vizită. Dacă are nevoie de orice, anunțați-mă și voi vedea ce pot face.

— Nici o problemă. În fond, e greu să găsești pe cineva priceput care să-ți hrănească pisica.

* * *

Yousef Aziz aruncă o privire spre ceasul de la bord. Se descurca bine. Nimeni nu se aștepta să ajungă înapoi de la o întâlnire de la ora nouă, din Blackburn, decât cu puțin înainte de prânz. Toată lumea știa ce înseamnă să traversezi munții Penini într-o dimineață de luni. Dar ceea ce nu știa nimeni era că își reprogramase întâlnirea pentru ora opt. Desigur, fusese nevoit să plece din Bradfield puțin mai devreme, dar nu chiar cu o oră, pentru că avea să evite, astfel, cea mai dificilă perioadă a orei de vârf. Fusese de-ajuns să-i spună mamei sale că voia să fie sigur că nu întârzia la întâlnirea cu acest nou client important. Știa că ar fi trebuit să se simtă prost atunci când mama lui folosisese această presupusă punctualitate a sa pentru a-l muștra pe fratele lui mai mic. Dar eforturile erau pur și simplu irosite

cu Raj. Mama lor îl răsfățase prea mult pe mezin, iar acum culegea ceea ce semănase.

Esențial era că Yousef își crease o porțiță de scăpare. Era ceva ce învățase să facă pe parcursul ultimelor câteva luni. Devenise abil în a se strecura pe neobservate timp de câteva ore în timpul zilei de lucru fără a stârni bănuieli. Încă de când... Își scutură capul ca pentru a alunga acel gând. Îl distrăgea prea mult. Trebuia să încerce să-și organizeze elementele combatante din viața sa, altfel avea să-i scape ceva, fără îndoială.

Yousef scurtase întâlnirea din Blackburn cât de mult putuse, fără a părea nepoliticos față de noul client, iar acum avea o oră și jumătate doar pentru el. Urmă instrucțiunile sistemului său de navigație prin satelit. Coborî pe autostradă și intră în inima cartierului Cheetham Hill. Cunoștea destul de bine zona de nord a orașului Manchester, dar această parte din cartierul de cărămidă roșie îi era necunoscută. Coti pe o stradă îngustă, unde un șir de case dărăpănate se învecinau cu o mică proprietate industrială. La jumătatea drumului, observă indicatorul către destinația sa, PRO TECH SUPPLIES, scrisă cu stacojiu pe fond alb, într-un chenar din semne de exclamare negre.

Parcă furgoneta și opri motorul. Se sprijini de volan și inspiră adânc, simțind cum i se strânge stomacul. Nu prea mâncase în acea dimineață, folosindu-se de scuza că trebuia să ajungă urgent la întâlnire pentru a dezamorsa îngrijorarea apăsătoare a mamei sale privind recenta dispariție a poftei lui de mâncare. Bineînțeles că-și pierduse pofta de mâncare, după cum își pierduse și capacitatea de a dormi mai mult de câteva ore la rând. La ce altceva ar fi putut să se aștepte? Asta se întâmpla când te apucau de așa ceva. Dar era important să nu trezească bănuieli, așa că încerca să stea departe de casă la ora mesei ori de câte ori putea.

Având în vedere cât de puțin mânca și dormea, aproape nu-i venea să creadă cât de plin de energie se simțea. Era

puțin amețit uneori, dar credea că asta era o consecință a faptului că își imagina efectul planului lor, nu a lipsei de mâncare și de odihnă. Acum se desprinsese de volan șicoborî din furgonetă. Trecu pragul ușii pe care scria VÂNZĂRI RETAIL. Ducea la o încăpere de un metru pătrat, amenajată în depozitul din spate. În dosul unei tejghele placate cu zinc care împărțea încăperea în două un bărbat slăbănog stătea cocârjat deasupra unui computer. Totul la el era cenușiu-păru, pielea, salopeta. Ridică privirea din monitorul computerului când intră Yousef. Ochii îi erau la fel de cenușii.

Se ridică și se sprijini de tejghea. Mișcarea agită aerul suficient cât să împingă mirosul de tutun ieftin dincolo de spațiul care îi despărțea.

— E totul în regulă? Întrebă Yousef.

— În regulă. Ce pot face pentru tine? Yousef scoase o listă.

— Am nevoie de niște mănuși foarte rezistente, o vizieră de protecție și căști pentru urechi. Bărbatul oftă și trase pe tejghea un catalog cu colțurile îndoite.

— Cel mai bine te uiți aici și vezi ce facem noi. Îl deschise, răsfoind paginile șifonate până ajunse la partea cu mănuși. Arată spre o fotografie la întâmplare. Uite, aici e o descriere. Îți faci o idee despre grosime și flexibilitate. Depinde pentru ce le vrei, știi? Împinse catalogul spre Yousef. Tu decizi ce cauți.

Yousef dădu din cap. Începu să cerceteze catalogul, descumpănit puțin de varietatea alegerilor ce i se ofereau. Citind descrierile articolelor, nu se putu abține să nu zâmbească. Dintr-un motiv sau altul, Pro-Tech nu menționa proiectul său printre recomandărilor referitoare la echipamentele de protecție. Domnul Cenușiu din spatele tejghelei s-ar fi căcat pe el dacă ar fi știut adevărul. Dar nu avea să-l afle niciodată. Yousef fusese atent. Urmele sale erau curate. Un depozit de materiale științifice și substanțe chimice din Wakefield. Un producător specializat în vopsele

din Oldham. Un magazin de accesorii pentru motociclete din Leeds. Un furnizor de echipamente de laborator din Cleckheaton. Niciodată, niciodată, niciodată din Bradfield, unde exista un oarecare risc de a fi observat de cineva care îl cunoștea. De fiecare dată, se costumase corespunzător. Salopetă de zugrav. Haine de piele pentru motocicliști. Cămașă atent călcată și pantaloni eleganți, cu un rând de pixuri într-un toc de buzunar la cămașă. Plătind cu bani gheață. Omul invizibil.

Acum, își alege obiectele și arată ce dorea, adăugând o vestă de protecție, pentru orice eventualitate. Magazionerul introduse detaliile în computerul său și-i spuse lui Yousef că produsele cerute aveau să sosească imediat. Păru surprins când Yousef se oferă să plătească în bani gheață.

— Nu ai carte de credit? îl întrebă, pe un ton sceptic.

— Nu am una de firmă, nu, minți Yousef. Îmi pare rău, prietene. N-am decât bani gheață. Îi numără bancnotele.

Magazionerul clătină din cap.

— Atunci va trebui să accept situația. Voi, ăștia, preferați banii gheață, nu-i așa?

Yousef se încruntă.

— Noi, ăștia? Cum adică noi, ăștia?

Își simți degetele strângându-se pumn în buzunare.

— Voi, musulmanii. Am citit asta undeva. E împotriva religiei voastre. Să plătiți dobândă și așa mai departe. Maxilarul bărbatului se încleștă într-o grimasă de încăpățânare. Nu sunt rasist, să știi. Doar spun lucrurilor pe nume.

Yousef respiră adânc. Atitudinea bărbatului era destul de blândă. Avusese de-a face cu alte situații mult, mult mai rele. Dar, mai nou, era hipersensibil la orice aducea cât de puțin a prejudecată în această privință. Totul venea să-i întărească decizia de a urma acest drum, de a-și duce planurile până la capăt.

— Dacă zici tu, spuse, nedorind să iște o ceartă care l-ar fi făcut memorabil, dar ezitând în egală măsură să nu

spună nimic.

Fu scutit de continuarea conversației când sosiră produsele. Le luă și ieși fără a mai răspunde salutului de „pe curând” al magazionerului.

Traficul de pe autostradă era aglomerat, și îi luă aproape o oră să ajungă înapoi în Bradfield. Nu prea avea timp să ducă echipamentul de protecție în camera închiriată, dar nu putea să-l lase pur și simplu în furgonetă. Dacă Raj, Sanjar sau tatăl său l-ar fi văzut, ar fi apărut tot felul de întrebări la care, în mod sigur, nu voia să răspundă.

Camera se afla la etajul întâi al unei clădiri ce fusese cândva locuința unui baron al căilor ferate. Era o clădire în stil neogotic, cu tencuiala ce acoperea frontoanele și arcadele învechită și gata să cadă, cu ramele ferestrelor mușcate și cu jgheaburi unde se lăfăiau o mare varietate de buruieni. Cândva, dăduse spre un peisaj; acum, prin ferestrele din față nu se mai vedea decât partea vestică a marelui stadion Bradfield Victoria, aflat la vreo opt kilometri distanță. Zona care fusese cândva un cartier cu o oarecare grandoare decăzuse până la a deveni un ghetou al cărui locuitori aveau în comun sărăcia. Nuanțele pielii variau de la negrul-albăstrui al Africii sub sahariene la paloarea lăptoasă a Europei de Est. Conform unui studiu făcut de Consiliul Orășenesc din Bradfield, se practica treisprezece religii și se vorbeau douăzeci și două de limbi în perimetrul de un kilometru pătrat aflat la vest de terenul de fotbal.

Aici, Yousef reușea să rămână neobservat de propria comunitate de imigranți de a treia generație. Aici, nimănui nu-i sărea în ochi sau nu-i păsa cine altcineva venea și pleca din această ascunzătoare de la etajul întâi. Aici, Yousef Aziz era invizibil.

* * *

Recepționera încercă fără succes să-și ascundă uimirea.
— Bună dimineața, doamnă Hill, bolborosi automat.

Aruncă o privire în calendarul de pe biroul ei, de parcă nu-i venea să creadă că se înşelase. Credeam că... nu ne aşteptam...

— Bun, asta vă ține în priză, Bethany, spuse Vanessa trecând pe lângă ea în drum spre birou. Chipurile întâlnite în drumul ei păreau speriate și vinovate, bâlbâindu-și salutările. Nu-și închipui nici pentru o clipă că angajații făcuseră ceva pentru care să se simtă vinovați. Aceștia știau că nu era cazul să se pună cu ea. Dar îi plăcea că sosirea ei neașteptată trimisese un freamăt de neliniște dintr-un capăt în celălalt al biroului. Era un semn că angajații își făceau treaba. Vanessa Hill nu era un angajator atent și sensibil. Avea deja prieteni – nu avea nevoie să se împrietenească și cu angajații. Era dură, dar se considera că e corectă. Era un mesaj pe care încerca să-l transmită cu încăpățănare clienților săi. Păstrează distanța, câștigă-le respectul, iar problemele cu resursele umane vor fi minime.

Păcat că nu era la fel de simplu și cu copiii, își dădu seama, trântindu-și laptopul pe birou și agățându-și jacheta. Când angajații nu erau la înălțime, puteai să-i dai afară și să găsești pe altcineva mai potrivit pentru acea treabă. În privința copiilor, rămâneai cu ei pe cap. Și, încă de la început, Tony nu reușise să se ridice la înălțimea așteptărilor. Când rămăsese însărcinată cu un bărbat care se topise ca zăpada la aflarea veștii, mama sa o sfătuisese să dea copilul spre adopție. Vanessa refuzase categoric. Acum privea retrospectiv și se întreba de ce fusese atât de înverșunată.

Motivele nu fuseseră de natură sentimentală. Nu avea nici urmă de sentimentalism în ea. O altă atitudine pe care o recomanda clienților. Oare dusesese atât de departe situația ei inconfortabilă doar pentru a o sfida pe mama sa, autoritară și impunătoare? Trebuie să fi fost ceva mai mult la mijloc, darnu-și putea aminti nici în ruptul capului. Probabil că de vină fuseseră hormonii, care o zăpăciseră. În fine, suportase disprețul și bârfele din cartier legate, la

acea vreme, de statutul de părinte singur. Își schimbase locul de muncă, mutându-se tocmai în celălalt capăt al orașului, unde nu o cunoștea nimeni, și mințise în privința trecutului său, inventând un soț mort pentru a evita stigmatul. Și nu era vorba că și-ar fi făcut iluzii că avea să se scalde într-o fericire vaporeasă a maternității. Cum tatăl ei murise, iar ea nu mai avea șanse să-și găsească un soț, Vanessa se văzuse nevoită să asigure ea însăși venitul gospodăriei. Știuse dintotdeauna că urma să se întoarcă la serviciu imediat ce avea să fie omeneste posibil, ca o nenorocită de țărancă din China, care își lepăda pruncul în șanțși se întorcea la câmpul de orez. Și pentru ce?

Mama sa acceptase cu greu să se ocupe de băiat. Nu prea avusese de ales, pentru că salariul fiicei sale era cel care le asigura supraviețuirea. Vanessa avea suficiente amintiri din propria copilărie pentru a ști la ce regim își condamna fiul. A încercat să nu se gândească la cum ar fi fost zilele lui Tony și nu l-a încurajat să vorbească despre asta. Avea destule pe cap, conducea un departament aglomerat de personal, pentru a se desprinde apoi și a-și înființa propria companie. Savura provocările muncii sale, dar nu avea rezerve de energie pentru un copil plângăcios.

Spre lauda sa, el a înțeles asta destul de repede. A învățat să rabde, să tacă și să facă întocmai ce i se spunea. Când mai uita și tropăia în jurul ei ca un cățeluș, erau suficiente câteva vorbe tăioase pentru a-i reteza avântul.

Chiar și așa, nu dăduse înapoi. Nu încăpea îndoială în privința asta. În urmă cu atât de mulți ani, nici un bărbat nu voia să se așeze la casa lui cu puștiul altui bărbat prin preajmă. A fost un handicap și din punct de vedere profesional. În perioada în care își punea pe picioare propria afacere, Vanessa fusese nevoită să-și reducă la minimum deplasările, fiindcă mama ei se enerva dacă se întâmpla prea des să rămână cu băiatul peste noapte. Vanessa ratase oportunități, nu reușise să-și dezvolte suficient de rapid contactele pe care le inițiasse și rămăsese a dracului

de în urmă din cauza lui Tony.

Și nu existase nici o răsplată. Copiii altor femei se căsătoreau și aveau nepoți. Fotografii pe birou, anecdote în timpul pauzelor de ședință, vacanțe cu familia la soare. Toate menite să spargă gheața. Pentru a construi încredere. Cărămizile și mortarul relațiilor profesionale care atrăgeau clienți și asigurau profituri. Eșecurile continue ale lui Tony o obligau pe Vanessa să muncească și mai mult.

Ei bine, acum venise vremea răzbunării, și nu trebuia să dea greș. Lucrurile nu ar fi putut ieși mai bine nici dacă le-ar fi plănuit ea. Era blocat în spital, amețit de medicamente și de somn. Nu avea unde să se ascundă. Putea ajunge la el oricând voia și își permitea să-și aleagă momentul. Trebuia doar să se asigure că avea să o evite pe prietena lui.

Asistenta ei personală se strecură înăuntru și, fără un cuvânt, îi aduse cafeaua care sosea întotdeauna la câteva minute după ce ea se instala în spatele biroului. Vanessa își deschise calculatorul și schiță un mic zâmbet amar. Ca să vezi! Tony a dat peste o femeie frumoasă și deșteaptă. Carol Jordan nu era genul de partidă pe care ar fi prevăzut-o Vanessa pentru fiul său. Dacă și-l imaginase vreodată cu cineva, îl văzuse mai degrabă cu o fetișcană timidă care să adore și pământul pe care pășea el. Ei bine, cu prietenă sau nu, ea avea de gând să-și vadă de planul ei.

* * *

Elinor ridică mâna să bată, apoi se opri. Era oare pe punctul de a se sinucide din punct de vedere profesional? S-ar fi putut spune că, dacă avea dreptate, nu conta dacă vorbea sau nu. Pentru că, dacă avea dreptate, Robbie Bishop avea să moară oricum. Nimic nu putea schimba asta. Dar, dacă avea dreptate și nu vorbea, era posibil să moară și altcineva. Indiferent dacă ceea ce i se întâmplase fusese accident sau un act intenționat, era posibil să i se întâmple și altcuiva.

Gândul de a avea o altă moarte pe conștiință îi dădu impulsul hotărâtor. Era mai bine să se facă ea de răs pentru o cauză bună decât să fie nevoită să se confrunte cu așa ceva. Bătu scurt la ușă și așteptă ca Denby să-i răspundă, distrat:

— Da, da, intră. Ridică nerăbdător privirea dintr-un vraf de note referitoare la caz. Doctore Blessing, spuse. Vreo schimbare?

— La Robbie Bishop?

Denby zâmbi pe jumătate.

— La cine altcineva? Noi pretindem că tratăm toți pacienții la fel, dar nu e chiar ușor când suntem aspru criticați de fani ai fotbalului de fiecare dată când intrăm sau ieșim din spital. Se roti în scaun și privi pe fereastră spre parcare de dedesubt. Sunt și mai mulți acum decât atunci când am revenit după prânz. Se întoarse din nou când Elinor dădu să vorbească. Oare ei cred că prezența lor acolo poate influența rezultatul?

Părea mai degrabă surprins decât cinic.

— Presupun că depinde de disponibilitatea lor de-a crede sau nu în puterea rugăciunii. Am văzut, de fapt, vreo doi dintre ei îngrămădiți în pragul unei uși, spunând rozariul. Elinor ridică din umeri. Asta nu pare să-l ajute pe domnul Bishop – starea lui pare să se agraveze constant. Fluidul din plămâni se acumulează. Aș spune că problemele respiratorii sunt tot mai grave. Nici nu se pune problema să-l deconectăm de la ventilator.

Denby își mușcă buza.

— Deci nu răspunde la Zidovudină?

Elinor clătină din cap.

— Nimic observabil deocamdată. Denby oftă și dădu din cap.

— Să fiu al naibii dacă știu ce se întâmplă aici. Ei, bine. Asta e situația uneori. Mulțumesc că mă ții la curent, doctore Blessing.

Privirea îi reveni la dosarele de pe birou, semn clar ar fi

vrut să fie lăsat singur.

— Mai e ceva...

O privi, ridicând din sprâncene. Părea să fie cu adevărat interesat de ceea ce avea ea de spus.

— În legătură cu domnul Bishop? Ea dădu din cap.

— Știu că pare o nebunie, dar v-ați gândit că ar putea fi otrăvit cu ricină?

— Ricină? Denby părea aproape jignit. Cum naiba ar putea ajunge un fotbalist din liga întâi să fie expus la ricină?

Elinor continuă lupta.

— Habar n-am. Dar sunteți un diagnostician extraordinar și, cum nu ați reușit să găsiți nimic, m-am gândit că trebuie să fie ceva oarecum neconvențional. Și m-am gândit că poate e un caz de otrăvire. Așa că m-am uitat în baza de date online, și toate simptomele sale se potrivesc intoxicației cu ricină – slăbiciune, febră, greață, respirație dificilă, tuse, edem pulmonar și dureri ale articulațiilor. Adăugați la asta faptul că nu răspunde la nici unul dintre tratamentele medicamentoase pe care le-am încercat cu el... Nu știu, se potrivește ca nimic altceva.

Denby părea năucit.

— Cred că te-ai uitat la prea multe episoade din *Spooks*³, doctore Blessing. Robbie Bishop e fotbalist, nu dezertor din KGB.

Elinor își plecă privirea. Exact de asta se temuse. Dar motivul care o determinase să intre pe ușă de la bun început încă exista.

— Știu că sună absurd, spuse ea. Dar nici unul dintre noi nu a reușit să găsească un diagnostic alternativ care să se potrivească simptomelor și faptului că pacientul nu răspunde la nici unul dintre tratamentele medicamentoase pe care le-am încercat.

³ Dramă britanică de televiziune, câștigătoare a premiului BAFTA, ce are în centru o echipă de ofițeri MI 5 (n.red.)

Ridică privirea. Capul lui era aplecat într-o parte și, deși gura îi era încleștată într-o linie dreaptă, ochii trădau interes față de ceea ce avea ea de zis.

— Și nu spun asta doar pentru a vă flata, ca să mă luați în serios. Dar, dacă nu vă puteți da seama de ce suferă Robbie Bishop, nu cred că poate fi vorba despre o explicație simplă, ce ține de vreo boală virală sau de vreuna provocată de bacterii. Rămâne doar varianta otrăvii. Și singura otrăvă care se potrivește este ricina.

Denby sări în picioare.

— Asta e o nebunie! Teroriștii folosesc ricină. Spionii folosesc ricină. Cum dracu' ajunge ricina în organismul unui jucător din prima ligă?

— Cu tot respectul, cred că asta e problema altcuiva, spuse Elinor.

Denby își frecă fața cu palmele. Elinor nu-l mai văzuse niciodată tulburat, cu atât mai puțin atât de agitat.

— Să începem cu începutul! Trebuie să verificăm dacă ai sau nu dreptate. Îi aruncă o privire întrebătoare.

— Puteți face un test ELISA pentru ricină. Dar, chiar dacă au antigenul potrivit pe stoc și îl identifică rapid, oricum nu vom obține rezultatele unui test ELISA decât mâine.

El inspiră adânc și făcu un efort vizibil să-și revină.

— Pune lucrurile în mișcare! Recoltează personal probele de sânge, du-le direct la laborator. Eu îi voi suna dinainte, să știe ce îi așteaptă. Putem începe tratamentul... Se opri brusc, cu gura larg deschisă. O, futu-i! Închise ochii pentru o clipă. Nu există nici un nenorocit de tratament, nu-i așa?

Elinor clătină din cap.

— Nu. Dacă am dreptate, Robbie Bishop e un om condamnat.

Denby se prăbuși în scaun.

— Da. Ei bine, nu cred că trebuie să împărtășim această posibilitate cu altcineva, deocamdată. Nu până când nu

știm sigur. Să nu spui nimănui altcuiva ce bănuiești.

— Dar...

Elinor se încruntă.

— Dar ce?

— N-ar trebui să anunțăm poliția?

— Poliția? Chiar tu ai spus că asta e problema altcuiva, să afle cum a ajuns ricina în organismul său. Nu putem anunța poliția pe baza unei bănuieli.

— Dar încă mai are perioade de luciditate. Încă mai poate comunica. Dacă așteptăm până mâine, s-ar putea să intre în comă și nu va mai putea spune nimănui cum s-a întâmplat asta. Dacă s-a întâmplat, adăugă, văzând expresia ce nu prevestea nimic bun de pe chipul lui Denby.

— Și dacă te înșeli? Dacă se dovedește că e cu totul altceva? Secția își va pierde credibilitatea în fața conducerii spitalului și a întregii comunități. Hai să privim lucrurile în față, doctore Blessing! La două minute după ce sunăm la poliție, vom fi asaltați de presă. Nu sunt dispus să risc în felul acesta reputația mea și a echipei mele. Îmi pare rău. Nu vorbim cu nimeni – absolut cu nimeni – până nu avem rezultatele testului ELISA și știm sigur. E clar?

Elinor oftă.

— Mi-e clar. Deodată, chipul ei se luminează. Dar dacă l-aș întreba eu? Între patru ochi? Denby clătină din cap.

— Nici nu se pune problema, spuse ferm. Nu-ți permit să interoghezi astfel un pacient.

— Seamănă, puțin, cu o investigare a istoricului medical.

— Nu seamănă deloc cu o investigare a istoricului medical. Fir-ar să fie! Seamănă cu jocul de-a *Miss Marple*⁴. Acum, te rog, să nu mai pierdem timpul. Apucă-te de

⁴Unul dintre cele mai cunoscute personaje ale romanelor Agathe Christie (a apărut în douăsprezece cărți). Sane Marple acționează ca un detectiv amator și rezolvă o serie de crime. (n.red.)

protocolul ELISA! Reuși să zâmbescă fără vlagă. Ai gândit corect, doctore Blessing. Să sperăm doar că, de data asta, te înșeli. Dincolo de orice altceva, Bradfield Victoria nu are nici o șansă să ajungă în Europa în sezonul următor fără Robbie Bishop.

Chipul lui Elinor îi trădă, probabil, surprinderea, căci el își dădu ochii peste cap și spuse:

— Glumesc, pentru Dumnezeu. Sunt la fel de îngrijorat ca tine.

Elinor se îndoia de asta.

* * *

Tony se trezi brusc, cu ochii larg deschiși și cu gura căscată într-un țipăt mut. Capacitatea morfinei de a recrea luciul toporului, strigătul de războinic al atacatorului său, mirosul de sudoare și gustul de sânge era înfiorătoare. Respirația îi era rapidă și puțin superficială și simțea cum transpirația i se aduna în broboane pe buza de sus. „Doar un vis.” Își controlează respirația și, treptat, panica începu să cedeze.

După ce se calmă, încercă să-și ridice piciorul rănit cu o mișcare din șold. Cu pumnii strânși, își înfipse unghiile în palme. Venele de pe gât se umflară în timp ce se chinuia să miște un picior ce părea să se fi transformat în plumb. Secundele inutile se prelungiră și, cu un geamăt de frustrare, renunță. Părea că nu avea să-și mai miște niciodată piciorul stâng.

Tony se întinse după telecomanda patului și îl ridică. Se uită în treacăt la ceasul de la mână. O jumătate de oră până la cină. Nu că i-ar fi fost foame, dar era o modalitate de a ține socoteala timpului. Aproape își dorea ca mama lui să fi rămas. Cel puțin îi oferea ceva cu care să se confrunte. Tony clătină din cap, înspăimântat de idee. Dacă răspunsul se găsea în compania mamei sale, puneă greșit întrebarea. Nu că n-ar fi existat unele aspecte în istoricul relației lor pe

care ar fi trebuit să le înfrunte și să le rezolve. Dar nu erau nici momentul, nici locul potrivit. Nu era sigur când sau unde ar fi momentul potrivit pentru ceva potențial atât de dureros, dar știa că nu acum și aici.

Însă nu putea să aștepte la nesfârșit. Carol o întâlnise și avea să vină cu întrebări. Nu putea refuza, pur și simplu, să-i răspundă. Carol merita mai mult din partea lui. Problema era de unde să înceapă. Amintirile sale din copilărie erau lipsite de un fir narativ. Erau fragmentare, o serie de incidente fără prea mare legătură între ele ca niște mărgelile lipsite de strălucire pe un șirag uzat. Nu toate amintirile erau urâte. Dar mama sa nu apărea în nici una dintre cele frumoase. Știa că nu era singura persoană cu asemenea experiență. În definitiv, tratase mulți dintre ei. Doar încă un aspect din trecutul său pe care îl avea în comun cu nebunii.

Își flutură mâna în dreptul feței de parcă ar fi alungat o muscă și apucă telecomanda. Începu să schimbe puținele canale disponibile. Nimic nu îi capta atenția, dar o bătaie în ușă îl scuti de a mai face o alegere.

Persoana aflată în spatele ușii nu mai așteptă invitația. Femeia care tropăi înăuntru arăta ca un șoim migrator în curs de îngrășare. Părul brunet și lucios îi era pieptănat pe spate, într-un bob ondulat ce se termina exact deasupra umerilor. Ochii de culoarea alunei, adânci, străluceau de sub sprâncenele perfect desenate, iar nasul acvilin ieșea în evidență dintre obrajii grași. Vedereadoamnei Chakrabarti îi aduse buna-dispoziție lui Tony mai mult decât ar fi putut s-o facă orice canal TV. Astfel de știri erau mai interesante decât BBC24.

Era urmată de o jumătate de duzină de acoliți în halate albe, ce păreau suficient de tineri pentru a face ore de laborator de clasa a șasea. Îi aruncă lui Tony un zâmbet rapid, exersat, întinzându-se după notele lui.

— Deci, spuse ea privindu-l pe sub sprâncene, cum vă simțiți?

Accentul ei semăna mai mult cu cel al familiei regale decât cu cel al locuitorilor din Bradfield. Îi dădea lui Tony impresia că ar trebui să-și scoată o pălărie imaginară în semn de respect și de supunere.

— Ca și cum mi-ați fi înlocuit piciorul cu o țeavă de plumb, spuse el.

— Nu aveți dureri?

Clătină din cap.

— Nimic de care să nu se poată ocupa morfina.

— Dar nu mai simțiți nici o durere după ce-și face efectul morfina?

— Nu. Ar trebui?

Doamna Chakrabarti zâmbi.

— Nu asta ar fi prima noastră opțiune. Vă voi întrerupe administrarea de morfină mâine-dimineață, să vedem dacă putem ține durerea sub control prin alte mijloace.

Tony simți o împunsătură de teamă.

— Sunteți sigură că e o idee bună?

Zâmbetul căpătă clar o tentă ironică.

— La fel de sigur cum sunteți și dumneavoastră în privința sfaturilor pe care le dați pacienților. Tony rânji.

— Dacă așa stau lucrurile, să rămânem la morfină.

— Veți fi bine, doctore Hill. Puse la loc fișa de observație și îi studie piciorul, rotindu-și și aplecându-și capul pentru a vedea tuburile gemene prin care se scurgeau fluide sângerii de la rana din genunchiul său. Se întoarse spre studenți. Veți observa că nu prea mai iese mult din locul rănit. Întorcându-se spre Tony, spuse: Cred că s-ar putea să îndepărtăm aceste tuburi mâine și să dăm jos atela, ca să ne facem o idee mai precisă despre ce aveți nevoie. Probabil un ghips cilindric frumos.

— Când pot pleca acasă?

Doamna Chakrabarti se întoarse spre studenții ei cu nelipsita condescendență a chirurgului.

— Când va putea pleca acasă doctorul Hill?

— Când va putea susține o greutate pe picior.

Cel care vorbise arăta de parcă ar fi trebuit să livreze ziare, nu să ofere opinii medicale.

— Cât de multă greutate? Întreaga greutate a corpului său? Studenții se priviră între ei pe furiș.

— Când se poate deplasa cu un cadru, sugera un altul.

— Când se poate deplasa cu un cadru, poate ridica piciorul și poate urca scările, se oferi un altreilea.

Tony simți că-i sare muștarul.

— Doamnă doctor, spuse cu tărie. După ce îi captă atenția, vorbi foarte clar. Asta nu a fost o întrebare retorică. Trebuie să fiu altundeva decât aici. Nici unul dintre lucrurile importante din viața mea nu se poate realiza dintr-un pat de spital.

Doamna Chakrabarti nu mai zâmbea acum. „Așa trebuie să se simtă un șoarece când își privește în ochi prădătorul”, se gândi Tony. „Singurul lucru bun în asta este că știi că nu va dura prea mult.”

— Iată un lucru pe care îl aveți în comun cu marea majoritate a pacienților mei, dr. Hill, spuseea.

În ochii lui albaștri străluci efortul de a-și ascunde frustrarea.

— Sunt cât se poate de conștient de asta. Dar, spre deosebire de vasta majoritate a pacienților dumneavoastră, nimeni altcineva nu poate face ceea ce fac eu. Asta nu e aroganță. Așa stau lucrurile. Nu am nevoie de două picioare sănătoase pentru a-mi face majoritatea treburilor care contează. Ceea ce îmi trebuie cu adevărat este să-mi funcționeze capul, iar asta nu prea îmi reușește aici.

Se înfruntară din priviri. Nici unul dintre studenți nu clipi. De-abia îndrăzneau să respire.

— Vă apreciez poziția, doctore Hill. Și vă înțeleg sentimentul de eșec.

— Sentimentul meu de eșec?

Tony era cu adevărat nedumerit.

— În fond, unul dintre pacienții dumneavoastră v-a făcut să ajungeți aici. El izbucni în râs.

— Oh, Doamne, nu. Nu unul dintre pacienții mei. Lloyd Allen nu era unul dintre pacienții mei. Aici nu e vorba despre vinovăție, ci despre a le oferi pacienților mei ceea ce au nevoie. Exact cum doriți să faceți și dumneavoastră, doamnă Chakrabarti.

Zâmbetul îi ilumină fața, contagios și irezistibil. Colțurile buzelor ei tresăriră.

— În acest caz, doctore Hill, aș spune că dumneavoastră decideți. Am putea, eventual, să încercăm cu o proteză pentru picior, în loc de ghips. Îi privi critic umerii. Păcat că nu aveți mai multă forță în partea de sus a corpului, dar putem să încercăm să vă dăm cârje cu sprijin pe antebraț. Important este că trebuie să vă mișcați și să vă țineți de fizioterapie și trebuie să vă întrerupem administrarea intravenoasă de morfină. Aveți pe cineva acasă care să aibă grijă de dumneavoastră?

El își feri privirea.

— Îmi împart casa cu o prietenă. Ea mă va ajuta.

Chirurgul dădu din cap.

— N-am să susțin că refacerea nu va fi dificilă. Multă muncă și multă durere. Dar, dacă sunteți hotărât să scăpați de aici, probabil vom reuși să vă eliberăm patul la începutul săptămânii viitoare.

— La începutul săptămânii viitoare?

Îi era imposibil să-și ascundă consternarea. Doamna Chakrabarti clătină din cap, chicotind încet.

— Cineva v-a despicat rotula cu un topor pentru incendii, doctore Hill. Fiți recunoscător că locuiți într-un oraș al cărui spital este un centru de excelență în ortopedie. În unele locuri, ați fi imobilizat la pat, întrebându-vă dacă veți mai putea umbla normal vreodată. Își plecă fruntea în semn de salut. Unul dintre colegii mei aici de față va fi prezent mâine când se vor îndepărta tuburile și se va scoate atela. Vom vedea ce facem de-aici încolo.

Se îndepărtă de pat, urmată îndeaproape de suita ei.

Unul dintre învățăcei se repezi în fața ei să-i deschidă ușa, iar chirurgul aproape se lovi de pumnul ridicat al lui Carol Jordan. Speriată, doamna Chakrabarti se dădu puțin înapoi.

— Scuze, spuse Carol. Își privi mâna și zâmbi ușor timid. Tocmai voiam să bat la ușă. Se dădu la o parte pentru a-i lăsa pe doctori să treacă și ridică din sprâncene spre Tony în vreme ce pășea înăuntru încărcată de pachete. Parcă-i un convoi regal din Evul Mediu.

— Pe-aproape. A fost doamna Chakrabarti și sclavii săi. Ea se ocupă de genunchiul meu.

— Ce se mai aude? întrebă Carol, lăsând jos pungile și așezând laptopul învelit în husă pe noptiera lui Tony.

— Probabil voi fi prins aici încă o săptămână, mormăi el.

— Doar o săptămână? Doamne, înseamnă că e cumsecade. Credeam că va dura mult mai mult. Începu să-și golească plasele. Bere de ghimber, păpădie și brusture, limonadă adevărată. Alune prăjite de lux. Cărțile cerute. Și toate jocurile Tomb Rider în care a apărut vreodată Lara Croft. Drajeuri asortate. iPod-ul meu. Laptopul tău. Și... Scoase triumfător o bucată de hârtie. Codul de acces la rețeaua wireless de bandă largă a spitalului.

Tony se prefăcu uimit.

— Sunt impresionat. Cum ai reușit asta?

— O cunosc de mult pe asistenta-șefă. I-am spus cât de mult i s-ar simplifica existența dacă te-ai putea conecta la internet. Părea să creadă că o încălcare flagrantă a regulilor din spital nu era decât un preț mic de plătit. E evident că ai făcut deja senzație. Carol își scoase haina și se așeză pe scaun. Și nu în sens bun.

— Mulțumesc pentru toate astea. Chiar îți sunt recunoscător. Ai venit mult mai devreme decât mă așteptam.

— Privilegiu ce ține de rang. Presupun că, data viitoare când voi vrea să intru, va trebui să arăt legitimația.

— De ce? Tony îi întinse cablul de alimentare de la laptop. Este o priză în spatele tău, cred. Carol se ridică și se

întinse în spatele scaunului pentru a-l băga în priză.

— Clubul de suporteri ai lui Robbie Bishop.

— Despre ce vorbești?

— N-ai văzut știrile? Robbie Bishop e aici, în spitalul Bradfield Cross.

Tony se încruntă.

— Înseamnă că s-a accidentat la meciul de sâmbătă? Sunt atât de rupt de lume, încât nici măcar nu știu dacă am câștigat.

— Unu-zero pentru Vics. Dar Robbie nu a jucat. Se crede că avea gripă, dar, orice ar fi, s-a agravat destul de mult cât să fie internat aici sâmbătă. Și tocmai am auzit la radio că a fost transferat la terapie intensivă.

Tony fluieră.

— Ei bine, atunci e clar că nu e gripă. Au anunțat care e problema?

— Nu. Îi spun doar infecție respiratorie. Dar fanii au ieșit în forță. Nici nu se vede intrarea principală din spatele unui ocean galben canar. Se pare că au fost nevoiți să aducă forțe de ordine suplimentare pentru a-i ține în frâu pe cei mai îndrăzneți. O femeie chiar s-a deghizat în asistentă într-o încercare de a ajunge la patul lui. Sunt sigură că nu va fi ultima care încearcă așa ceva. E o problemă serioasă, fiindcă nu poți interzice accesul publicului în spital. Pacienții și familiile lor n-ar accepta.

— Sunt surprins că nu e într-unul dintre spitalele particulare. Tony deschise punga de drajeuri asortate și le amestecă până descoperi aroma sa favorită, de popcorn cu unt.

— Nici unul dintre spitalele particulare din Bradfield nu are echipamentele necesare pentru a trata probleme respiratorii acute, conform spuselor prietenoasei asistente-șefe. Sunt buni dacă ai nevoie de un șold nou sau dacă vrei să-ți scoți amigdalele, dar, dacă ești grav bolnav, Bradfield Cross e spitalul la care trebuie să vii.

— Mie îmi spui, răspunse Tony amar.

— Tu nu ești bolnav, replică Carol. Ești doar puțin mai avariât decât de obicei.

El zâmbi slab.

— În fine. Oricum, pun pariu că Robbie Bishop va ieși de aici înaintea mea.

Marți

„Uneori nu e deloc plăcut să ai dreptate”, se gândi Elinor, fixând cu privirea raportul de analiză al laboratorului. Cu siguranță, acesta era unul dintre acele momente. Rezultatele testului erau incontestabile. Robbie Bishop avea în organism suficientă ricină cât să-l ucidă de mai multe ori.

Elinor îi trimise un mesaj pe pager lui Denby, cerându-i să se întâlnească numaidecât cu ea la terapie intensivă. În vreme ce traversa coridorul acoperit ce făcea legătura între laboratoare și corpul principal al spitalului, nu putu să nu observe fanii lui Robbie Bishop, a căror veghe răbdătoare devenea inutilă în fața bucățelei de hârtie pe care o ținea în mână. După spusele uneia dintre femeile din personalul administrativ cu care discutasese pe larg la cantină în acea dimineață, spitalul fusese asaltat de oferte de sânge, rinichi, și orice altceva ar fi putut fi donat pentru a-l ajuta pe Robbie. Dar acum nimeni nu-i putea da lui Robbie nimic care să schimbe soarta ce-l aștepta.

Apropiindu-se de unitatea de terapie intensivă, împături raportul și-l îndesă în buzunar. Nu voia ca vreunul dintre membrii personalului de ordine să arunce o privire peste conținutul său în timp ce-i verifica identitatea, înainte de a-i permite accesul în unitate. Publicațiile de scandal infiltraseră spioni peste tot. Măcar atât putea să facă: să se asigure că ultimele ore ale lui Robbie se scurgeau cât mai demn. Trecu de personalul de pază și traversă recepția, observându-l pe Martin Flanagan trântit pe marginea unei canapele. Când o văzu, sări în picioare, entuziasmul și

neliniștea alungând pentru o clipă extenuarea de pe chipul său.

— Ceva noutăți? o întrebă, accentul său hotărât de Ulster conferind acestei simple întrebări o notă neintenționată de agresivitate.

— Domnul Denby tocmai a intrat. El v-a chemat?

— Îmi pare rău, domnule Flanagan, spuse Elinor automat. Chiar nu vă pot spune nimic în acest moment.

Chipul bărbatului se crispă din nou, iar speranța îi dispăru odată cu vorbele ei. Își trecu degetele prin părul cu șuvițe argintii, cu o expresie rugătoare pe chip.

— Nu mă lasă să stau cu el, să știți. Mama și tatăl său sunt aici, lor li s-a permis să stea cu el. Dar mie nu. Nu de când e aici. Eu i-am oferit contract lui Robbie când avea doar paisprezece ani, știți. Eu l-am format. E cel mai bun jucător cu care am lucrat vreodată și are o inimă de leu. Clătină din cap. Nu pot să cred, știți? Să-l văd prăbușit astfel. A fost ca un fiu pentru mine.

Își întoarse fața de la ea.

— Facem tot ceea ce ne stă în putință, spuse Elinor.

El dădu din cap și se lăsă din nou pe canapea, ca un sac de cartofi. Nu era indicat să te implici emoțional, ea știa asta. Dar era greu să vezi durerea lui Flanagan și să rămâi impasibil.

„Internarea la terapie intensivă e una dintre cele mai importante experiențe nivelatoare din viață”, se gândi ea pășind în spațiul obscur, ale cărui nișe erau aglomerate de echipamente. Aici, nu conta dacă erai capul unei familii importante sau un nimeni. Aveai parte de același devotament total din partea personalului, de același acces la toate mijloacele necesare pentru a te ține în viață. Și de aceleași restricții privind vizitatorii. Doar rudele foarte apropiate; iar acestea puteau fi – și aveau să fie – date la o parte fără ezitări dacă se impunea. Aici nevoile pacientului aveau prioritate, iar personalul medical avea supremație, fie și numai pentru că pacienții nu erau nicidecum în starea

în care să poată riposta.

Elinor se îndreptă direct spre rezerva lui Robbie Bishop. Când se apropie, observă perechea așezată în stânga patului. Un bărbat și o femeie de vârstă mijlocie, amândoi în mod vizibil pradă tensiunii care însoțește teama cumplită. Erau concentrați cu îndârjire și exclusiv asupra chipului conectat la aparate. Aproape că nu îl observau pe Thomas Denby, care stătea la căpătâiul patului, astfel că acesta ar fi putut fi invizibil. Elinor se întrebă dacă se obișnuiseră atât de mult să-și vadă fiul de la distanță încât erau oarecum hipnotizați de apropierea, dar și de imobilitatea sa.

Se opri la marginea grupului, lumina difuză creând un efect de clar obscur ce îi dădea impresia că privea o dioramă într-o galerie. În centrul ei se afla Robbie Bishop, o copie ironică a fostului tânăr plin de succes. Era greu să-ți imaginezi acum abilitatea sa de jucător genial, acele pătrunderi în timpul unui atac pe extremă și centrările care creaseră atât de multe oportunități pentru atacanții echipei Bradfield Victoria. Imposibil să ghicești în chipul umflat, ca de ceară, frumusețea strălucitoare care îi permisese să câștige milioane, promovând de toate, de la fructe și legume organice până la deodorante. Claia sa familiară de păr brunet, atent șuvițată pentru a-l face să semene cu un surfer, era acum transpirată și lipită de pielea capului, dichisitul fiind mai puțin important pentru personalul spitalului decât era pentru jucătorii din prima ligă. Iar Elinor era cea care avea să distrugă ultimele urme de speranță din acest tablou dramatic.

Făcu un pas înainte și își dresă vocea. Doar Denby îi observă sosirea; se întoarse, o salută ușor din cap și o îndepărtă de pat, spre biroul lateral unde se aflau asistentele. Denby le zâmbi celor două asistente așezate în fața unor computere și întrebă:

— Ne puteți lăsa un minut, vă rog?

Nici una nu păru prea încântată să fie izgonită din

spațiul propriu, dar fuseseră învățate să asculte de medicii consultanți. De îndată ce ușa se închise în spatele lor, Elinor scoase din buzunar rezultatele testului și i le dădu.

— Nu e bine, spuse ea.

Denby citi raportul, cu o expresie impasibilă.

— Nu încape îndoială, mormăi.

— Deci ce facem acum?

— Eu le spun părinților, tu anunță-l pe domnul Flanagan. Și să facem tot ce ne stă în putință pentru a ne asigura că domnul Bishop va suferi cât mai puțin în ultimele sale ore.

Denby se întorsese deja și se îndrepta spre ușă.

— Cum rămâne cu poliția? întrebă Elinor. Va trebui să dezvăluim adevărul numaidecât.

Denby păru nedumerit.

— Cred că da. De ce nu faci tu asta până vorbesc eu cu domnul și cu doamna Bishop? Și dispăru.

Elinor se așeză la birou, holbându-se la telefon. În cele din urmă, îl ridică și ceru centralei spitalului să-i facă legătura cu poliția din Bradfield. Vocea care îi răspunse părea vioaie și pragmatică.

— Numele meu este Elinor Blessing și sunt medic rezident senior la spitalul Bradfield Cross, începu ea, cu o strângere de inimă, când își dădu seama cât de neverosimile aveau să pară informațiile ei.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Cred că trebuie să discut cu un detectiv. Trebuie să raporteze o moarte suspectă. De fapt, victima este încă în viață. Dar va fi mort în scurt timp. Elinor se crispă.

Oare ar fi putut să găsească o exprimare mai bună?

— Mă scuzați, s-a întâmplat ceva? Un atac?

— Nu, nimic de genul acesta. Ei, bine, presupun că, din punct de vedere tehnic, da, dar nu e așa cum vă gândiți. Uitați ce e, nu vreau să pierd vremea explicând asta la nesfârșit. Nu puteți să-mi faceți legătura cu cineva din cadrul departamentului de criminalistică? Cineva care se ocupă de crime?

În zilele de marți, Yousef Aziz insista să își verifice principalul intermediar. Știind ceea ce știa, erau greu să se automatizeze, dar de dragul părinților și al fraților săi, se forța să nu facă lucrurile din automatism. Le datora măcar atât. Afacerea cu textile a familiei sale supraviețuise în colții unei concurențe acerbe datorită faptului că tatăl său înțelesese valoarea relațiilor personale în afaceri. Acesta fusese primul lucru pe care îl transmisese celor doi fii mai mari ai săi când îi inițiasse în afacerea First Fabrics. „Aveți întotdeauna grijă de clienții și de furnizorii voștri”, îi sfătuisese el. „Dacă vă împrieteniți cu ei, le va fi greu să vă lase baltă când vin vremuri grele. Fiindcă prima regulă în afaceri este că, mai devreme sau mai târziu, întotdeauna vor veni vremuri grele.”

Avusese dreptate. Supraviețuise prăbușirii pe care industria textilă o suferise în nord atunci când importurile ieftine din Orientul Îndepărtat aproape zdrobiseră producătorii britanici de îmbrăcăminte. Se ținuse cu îndârjire de afacere, menținându-se mereu cu un pas înaintea, îmbunătățind calitatea produselor sale atunci când nu mai putea să-și reducă din costuri, construind piețe noi în segmentul de clasă superioară al afacerii. Iar acum se întâmpla din nou. De data aceasta, clienții erau cei care determinau schimbările. Hainele se ieftineau, moda se schimba rapid, colecțiile vechi se vindeau la prețuri de nimic și în lanțurile de magazine. Cumpără-l ieftin, poartă-l o dată, aruncă-l. Noua filosofie cuprinsese o întreagă generație, indiferent de statut. Fete ale căror mame ar fi preferat să moară decât să intre într-un magazin cu prețuri reduse se îmbulzeau alături de mame adolescente pentru a

cumpăra de la *Matalanși TK Maxx*⁵. Așa că Yousef și Sanjar rămâneau cu formula de supraviețuire ce fusese testată și care se dovedise eficientă.

Iar el detesta asta. La început, când tatăl său pusese bazele afacerii, lucrase în cea mai mare parte cu alți asiatici. Dar, pe măsură ce First Fabrics se stabilizase și se impusese, fuseseră nevoiți să facă afaceri cu tot soiul de oameni. Evrei, ciprioți, chinezi, britanici. Iar toți aveau în comun faptul că se purtau de parcă evenimentele 9/11⁶ și 7/7⁷ le confereau dreptul de a trata orice musulman cu dispreț și cu suspiciune. Toate confuziile și neînțelegerile deliberate legate de Islam ofereau un pretext perfect pentru rasism. Știa că nu mai era acceptabil să fii rasist pe față, așa că găsiseră o altă cale de a-și exprima rasismul. Toată povestea legată de femeile care purtau hijab. Plângerile legate de faptul că vorbeau arabă sau urdu în loc de engleză. Ce naiba, nu fuseseră niciodată în Țara Galilor? Intră într-o cafenea de acolo, și brusc ai senzația că nimeni n-a învățat vreodată engleza.

Ceea ce îl enerva peste măsură pe Yousef era felul în care îl tratau unii oameni pe care îi cunoștea de ani de zile. Intra într-o fabrică sau într-un depozit de unde cumpărase sau unde vânduse mereu în cei șapte ani de când începuse să lucreze pentru tatăl său. Iar acum, în loc să fie salutat pe nume de localnici și să sporovăiască cu ei despre fotbal, crichet sau orice altceva, privirile lor alunecau pe lângă el, de parcă ar fi fost mânjit cu petrol. Ori făceau asta, ori adoptau acea atitudine falsă, jovială, care îl făcea să se

⁵ Lanțuri de magazine ce vând o serie de produse la prețuri mult mai mici (n.red.)

⁶ Atacul terorist asupra Turnurilor Gemene din New York, ce a avut loc pe 11 septembrie 2001 și care a fost pus la cale de Al-Qaeda (n.red.)

⁷ Atacul terorist de la metroul londonez, din 7 iulie 2005, revendicat de Al-Qaeda (n.red.)

simtă tratat cu superioritate, de parcă s-ar fi prefăcut drăguți doar pentru a-și putea începe comentariile de la cârciumă cu „Desigur, unii dintre cei mai buni amici ai mei sunt musulmani...”

Astăzi însă își ținea în frâu furia. Doar nu era să rămână așa la nesfârșit. Ca pentru a confirma acel gând, telefonul mobil îi sună exact când intra în parcare din spatele fabricii lui Howard Edelstein. Recunoscui tonul de apel și zâmbi, ducând telefonul la ureche.

— Cum merge? întrebă vocea de la celălalt capăt al firului.

— Totul e conform planului. Mă bucur să te aud. Nu mă așteptam să suni în dimineața asta.

— Am anulat ședința. M-am gândit să-ți dau un telefon scurt, să mă asigur că totul e în ordine.

— Știi că te poți baza pe mine, spuse Yousef. Când spun că voi face ceva, e ca și făcut. Nu-ți face griji că am să dau bir cu fugiții.

— E singurul lucru care nu mă neliniștește. Știi că facem ceea ce trebuie.

— Știu. Și, îți spun, zile precum acestea mă fac să mă bucur că am decis să procedăm astfel.

— Ai o zi nasoală?

Vocea era compătimitoare și caldă.

— Mda, azi trebuie să pup tălpile cuiva, și detest asta. Dar nu voi mai face asta prea mult timp. Un chicot la celălalt capăt al firului.

— Asta e sigur. Pe vremea asta săptămâna viitoare, lumea va părea un loc cu totul diferit. Înainte ca Yousef să apuce să răspundă, chipul familiar al lui Howard Edelstein în persoană apăru lângă portiera șoferului, schițând un mic salut și arătând cu degetul mare spre clădire.

— Trebuie să fug, spuse Yousef. Ne mai vedem.

— Sigur că da.

Yousef închise telefonul dintr-o mișcare, sărind din mașină cu un zâmbet întipărit pe chip. Edelstein îl salută

din cap, fără a zâmbi.

— Hai să ne lămurim, atunci, spuse, îndreptându-se spre interiorul clădirii, fără a aştepta să vadă dacă Yousef îl urma.

„Pe vremea asta săptămâna viitoare”, se gândi Yousef. „Pe vremea asta săptămâna viitoare, nenorocitul.”

* * *

Carol îl fixă cu privirea pe Thomas Denby, analizând imaginea. Părul încărunţit prematur era pieptănat pe spate, o singură şuviţă căzându-i liberă peste o sprânceană. Ochi albaştri-verzui, piele rozalie. Un costum negru cu dunguliţe şi un croi minunat, sacoul deschis dezvăluind o căptuşeală stacojie flamboiantă. Ar fi putut poza pentru un portret al arhetipului de tânăr consultant de succes. În mod cert nu arăta deloc ca o persoană pentru care distracţia înseamnă să pună pe jar un poliţist de rang superior.

— Deci staţi să văd dacă am înţeles. Raportaţi o crimă care nu a avut încă loc?

Nu avea chef să-şi piardă vremea, iar faptul că o făcuse să aştepte aproape cincisprezece minute nu fusese cel mai bun mod de a începe.

Denby clătină din cap.

— Crimă este termenul folosit de dumneavoastră, nu de mine. Eu spun doar că Robbie Bishop va muri, probabil în decurs de douăzeci şi patru de ore. Şi va muri din cauză că are ricină în organism. Nu există antidot. Nu putem face nimic pentru el decât să-i alinăm cât mai mult durerea.

— Sunteţi siguri de asta?

— Ştiu că sună bizar. Ca într-un film cu James Bond. Dar da, suntem siguri. Am făcut testele. E pe moarte din cauza otrăvirii cu ricină.

— Ar putea fi vorba de sinucidere?

Denby păru surprins.

— N-aş crede asta nici pentru o clipă.

— Dar ar putea fi? Teoretic?

Păru ușor enervat. Carol se gândi că, probabil, nu era obișnuit ca părerile să-i fie puse sub semnul întrebării. Își așază stiloul perfect paralel cu marginea dosarului din fața sa.

— Am început să citesc despre ricină după ce doctorița mea rezidentă mi-a sugerat ricina drept posibilă cauză a simptomelor lui Robbie Bishop. Ricina invadează organismul persoanei și împiedică celulele să sintetizeze proteinele de care au nevoie. Fără proteine, celulele mor. Sistemul respirator cedează, inima se oprește. Nu am găsit în literatură nici o sugestie că ar fi fost folosită vreodată pentru sinucidere. Un argument contra ei ar fi faptul că e greu accesibilă. Ți-ar trebui anumite abilități de chimist pentru a o fabrica, chiar presupunând că ai putea face rost de materia primă. Ori asta, ori ar trebui să ai legături cu o organizație teroristă – se presupune că s-au găsit cantități uriașe de ricină în peșterile Al-Qaeda din Afghanistan. Un alt contraargument e faptul că e o modalitate foarte dureroasă de a muri, care durează mult. Nu-mi pot imagina de ce și-ar alege cineva ricina drept metodă de sinucidere.

Își deschise palmele și ridică din umeri pentru a-și sublinia ideea. Carol scrise ceva în carnețelul său.

— Deci am putea exclude varianta unui accident?

— Dacă nu cumva domnul Bishop avea obiceiul de a-și pierde vremea în preajma fabricilor de ulei de ricin, eu așa aș spune, zise Denby tăios.

— Deci cum a ajuns în organismul său?

— Probabil a inhalat-o. L-am examinat temeinic și nu am găsit nici o plagă prin înțepare. Denby se aplecă în față. Nu știu dacă vă amintiți cazul dezertorului bulgar Gheorghe Markov, de la sfârșitul anilor '70. A fost asasinat cu o alică de ricină lansată dintr-o umbrelă otrăvită. De îndată ce am aflat că la mijloc se afla ricina, am cerut echipei noastre de la terapie intensivă să examineze temeinic pielea domnului Bishop. Nu era nici un semn că i-ar fi fost injectat un corp

străin.

Carol se simțea năucită.

— E greu de crezut, spuse. Nu e genul de lucru care se întâmplă în Bradfield.

— Nu, spuse Denby. De asta ne-a luat câteva zile să ne dăm seama. Presupun că în aceeași situație s-au aflat și doctorii de la UCH care l-au tratat pe Alexander Litvinenko. Ultimul lucru la care s-ar fi așteptat era otrăvirea cu radiații. Dar s-a întâmplat.

— Cum putea fi otrăvit fără să-și dea seama?

— Destul de ușor, spuse Denby. Datele pe care le avem despre ricină ne arată că, dacă e injectată, o cantitate de doar 500 micrograme ar putea fi suficientă pentru a ucide un adult. Există cercetări pe animale care arată că inhalarea sau ingestia unor cantități similare ar putea fi letală. O doză de ricină de 500 micrograme nu ar fi mai mare decât vârful unui ac. Nu e greu să o strecuri într-o băutură sau în mâncarea cuiva. În asemenea cantități, nu i se simte gustul.

— Deci căutăm pe cineva care a avut acces la mâncarea sau la băutura sa?

Denby dădu din cap.

— Asta e varianta cea mai probabilă. Învârti stiloul între degete. S-ar putea, de asemenea, și să fi fost infiltrată într-un drog recreativ, de exemplu cocaină sau amfetamină, ceva care se prizează. Nici în acest caz nu se simte gustul sau mirosul.

— Aveți probe de sânge și de urină pe care să le pot folosi pentru a verifica existența unor droguri recreative?

Denby dădu din cap.

— O să mă asigur că se face asta.

— Cum v-ați dat seama?

— Mediculcu care lucrez, domnișoara doctor Blessing. Cred că unul dintre colegii dumneavoastră a vorbit cu ea prima dată...

— Da, știu că domnișoara doctor Blessing a luat

legătura cu noi. Dar ce i-a atras atenția? Denby îi adresă rapid un zâmbet îngâmfat. Carol îl plăcu și mai puțin.

— Nu vreau să par vanitos, dar domnișoara doctor Blessing s-a gândit că, dacă eu nu puteam să-mi dau seama ce era în neregulă cu domnul Bishop, atunci trebuia să fie ceva cu adevărat ieșit din comun. A verificat simptomele în baza noastră de date online, iar otrăvirea cu ricină a fost singura ipoteză care se potrivea. Mi-a împărtășit concluziile ei, iar eu am cerut testul standard. Rezultatele au fost puternic pozitive. Chiar nu încape îndoială, inspectore.

Carol își închise caietul.

— Vă mulțumesc că mi-ați explicat asta atât de clar, spuse ea. Ziceați că ați citit câte ceva despre ricină... S-ar putea cumva să formulați un fel de rezumat pentru mine și ofițerii mei?

— Îi voi cere domnișoarei doctor Blessing să se ocupe de asta imediat.

Se ridică în picioare, dând de înțeles că din punctul lui de vedere discuția se încheiase. — Pot să-l văd? întrebă Carol.

Denby își mângâie falca cu degetul mare.

— Nu e mare lucru de văzut, spuse. Dar da, vă voi duce la el. E posibil ca părinții lui să se fi întors - erau în camera destinată rudelor. Am fost nevoit să le dau această veste, și au fost, firește, șocați și tulburați. Le-am cerut să rămână acolo până se liniștesc puțin. Personalul de la terapie intensivă nu are decât de pierdut dacă cei din jurul pacienților devin emotivi. Vorbea pe un ton ce nu admitea replică, de parcă administrarea fără probleme a unei secții din spital era infinit mai importantă decât neliniștea unor părinți care erau pe punctul de a-și pierde fiul.

Carol îl urmă până la patul lui Robbie Bishop. Cele două scaune de lângă pat erau goale. Carol se opri la marginea patului, cuprinzând cu privirea diversele monitoare, tuburile și mașinăriile care îl țineau pe Robbie Bishop într-o stare

cât mai stabilă posibil în cursul a ceea ce avea să fie o scurtă călătorie spre moarte. Pielea îi era ca de ceară, cu broboane de transpirație vizibile pe obraji și pe frunte. Voia să-și întipărească această imagine în minte. Avea să fie o anchetă de coșmar, dintr-o sumedenie de motive, și voia să se asigure că nu avea să uite de omul aflat în centrul ei. Presa avea să caute cu insistență răspunsuri, fanii aveau să ceară capul cuiva pe tavă, iar șefii ei aveau să fie nerăbdători să-și însușească gloria pe care Carol o putea obține din această situație.

Era hotărâtă să afle cine îl distrusese pe Robbie Bishop și de ce. Dar, înainte de toate, trebuia să se asigure că îl vâna pe acest criminal din motivele corecte. Acum, că-l văzuse pe Robbie, putea fi mult mai sigură de asta.

* * *

Detectiva Paula McIntyre știa totul despre șoc și durere. Văzuse nenumărate exemple și încă se recupera după ce experimentase pe propria piele ambele senzații, în forma lor extremă. Așa că nu văzuse nimic altceva în comportamentul lui Martin Flanagan decât faptul evident că fusese profund zguduit de vestea pe care i-o dăduse doctorița Blessing.

Îi înțelegea reacția vehementă și agitația. Nu putea sta locului. Asta nu o surprinse pe Paula; văzuse asta și înainte, în special la bărbați a căror viață se învârtea în jurul unei activități fizice, fie că erau pe un șantier de construcții sau pe un teren de sport. Flanagan măsură încăperea neliniștit, apoi se trânti într-un scaun, unde își frământă degetele de la mâini și bătăi din picioare până când nu mai suportă nemișcarea. Atunci se ridică din nou, străbătând în diagonală încăperea. Paula stătea nemișcată, singurul punct fix al lumii lui învolburate.

— Nu-mi vine să cred, zise Flanagan. Repeta asta întruna de când sosise Paula, punctând cu această

propoziție scurtă tot ce spunea în rest. Mi-a fost ca un fiu, să știți. Nu-mi vine să cred. Nu astfel de lucruri li se întâmplă fotbaliștilor. Își rup oasele, au întinderi musculare, rupturi de ligamente, știți. Nu sunt otrăviți. Nu-mi vine să cred!

Paula îl lăsa să încheie, așteptând ca el să se liniștească înainte de a-i pune întrebările. Era obișnuită să aștepte. Devenise bună la asta. Nimeni nu stăpânea mai bine arta interviului decât Paula, iar asta se datora în mare parte intuiției sale, care îi spunea când să atace și când să aștepte. Așa că aștepta până când Martin Flanagan rămase fără vlagă și tăcu, sprijinindu-și fruntea de sticla rece a ferestrei, cu palmele lipite de peretele ce încadra rama. Îi vedea chipul reflectat, descompus de durere.

— Când a început Robbie să dea semne că s-ar simți rău? îl întrebă ea.

— Sâmbătă la micul dejun. Ne cazăm întotdeauna la Victoria Grand în noaptea de dinaintea meciurilor jucate acasă. Flanagan ridică din umeri. E un mod de a-i ține sub supraveghere, să știți. Cei mai mulți dintre ei sunt tineri și proști. Ar sta în oraș până târziu în noapte dacă nu i-am ține din scurt. Uneori mă gândesc că ar trebui marcați electronic, așa cum se face în cazul câinilor, pisicilor și al pedofililor.

— Iar Robbie a spus că se simte rău?

Flanagan își trase nasul.

— A venit la masa mea. Eram cu Jason Graham, asistentul meu, și cu Dave Kermode, fizioterapeutul, iar Robbie a spus că nu se simte în apele sale. Îl înțepa în piept, transpira, avea febră. Și îl dureau încheieturile, ca și cum ar fi avut gripă, știți. I-am spus să-și termine micul dejun și să meargă în cameră. I-am zis că voi trimite medicul echipei să-l consulte. A spus că nu-i era foame, așa că voia doar să meargă sus și să se întindă puțin. Clătină din cap. Nu-mi vine să cred, chiar nu-mi vine să cred.

— Deci vineri seara sigur nu a ieșit în oraș?

— Nici vorbă. Împarte camera cu Pavel Aljinovici. Se întoarce cu fața spre Paula și se ghemui lângă perete. Portarul, știți. Au fost colegi de cameră de când a venit Pavel la Bradfield, în urmă cu două sezoane. Robbie spune mereu că Pavel e un afurisit plicticos, care îl ține din scurt. Un zâmbet trist i se strecură pe buze. Sunt câțiva în care nu aş avea deloc încredere, dar Pavel nu e unul dintre ei. Robbie are dreptate, Pavel e un afurisit plicticos. Nu ar fi încercat niciodată să iasă pe furiș noaptea în oraș. Și nu l-ar fi lăsat nici pe Robbie să facă asta.

— Eu sunt cam confuză în privința asta, spuse Paula. Nu prea am habar de rutina zilnică a lui Robbie. Poate ați putea să mi-o prezentați pe scurt? De exemplu, începând cu joi dimineață?

Paula nu era sigură cât dura până apăreau simptomele otrăvirii cu ricină, dar se gândea că, dacă ar fi început de joi, ar fi prins și momentul în care i-a fost administrată.

— Am avut un meci de cupă UEFA miercuri seara, așa că în dimineața zilei de joi au avut liber, știți. Robbie s-a prezentat să fie consultat de fizioterapeut – încasase un șut în gleznă și îi era puțin umflată. Nimic grav, dar ei își iau în serios condiția fizică. Asta e meseria lor, știți. Oricum, a terminat până la zece jumătate. Presupun că s-a dus acasă. Are un apartament în cartierul Millennium, chiar lângă piața Bellwether. A venit la antrenament joi după-amiază. Am făcut doar o ședință ușoară, știți. Ne-am concentrat mai mult pe abilități decât pe tactică. Am terminat până la patru și jumătate. Și habar n-am ce a făcut după aceea.

— Nu aveți idee cum își petrecea timpul liber? „V-a fost ca un fiu”, se gândi Paula ironic. O fi avut Robbie Bishop douăzeci și șase de ani, dar, dacă semăna câtuși de puțin cu majoritatea fotbaliștilor despre care citise în tabloide, probabil că suferea de maturizare întârziată. Stilul deviață al unui puști de șaisprezece ani care are la dispoziție bani de buzunar cu nemiluita și acces la femei frumoase. Ultima persoană care ar fi știut cu ce se ocupă ar fi fost cineva cu

rolul de părinte.

Flanagan ridică din umeri.

— Nu sunt copii, știți. Iar eu nu sunt ca unii manageri. Nu dau buzna în casele lor pentru a le opri muzica și a le da afară prietenele. Cerința mea e să nu iasă în oraș în noaptea de dinaintea unui meci. În afară de asta, își văd de treburile lor. Clătină din nou din cap. Nu-mi vine să cred!

— Și care era treaba lui Robbie?

— Acolo unde locuiește el există un centru de fitness. Au o piscină în toată legea la subsol. Îi place să înoate, să se relaxeze în saună, genul ăsta de lucruri. E bun prieten cu Phil Campsie, care are un mic teren la marginea mlaștinilor. Merg împreună la pescuit și la vânătoare. Flanagan se ridică și își reluă plimbarea agitată. Cam asta e tot ce vă pot spune.

— Cum rămâne cu prietenele? Robbie avea pe cineva?

Flanagan clătină din cap.

— Din câte știam eu, nu. A fost logodit o vreme cu Bindie Blyth, DJ la Radio One. Dar au rupt logodna în urmă cu aproximativ trei luni.

Interesul Paulei spori.

— Cine a rupt logodna? Robbie sau Bindie?

— Nu știu nimic în privința asta. Dar nu părea să sufere prea mult, știți. Își sprijini din nou capul de geam. Oricum, ce au toate astea de-a face cu faptul că cineva l-a otrăvit pe Robbie? Nici colegii lui de echipă, nici fosta lui iubită nu sunt genul care ar face așa ceva.

— Trebuie să luăm în calcul toate posibilitățile, domnule Flanagan. Deci, după despărțirea de Bindie, ce-a făcut? A testat în continuare terenul?

Paula se crispă auzindu-și gluma neintenționată. „Dă, Doamne, să nu creadă că îl iau la mișto.”

— Presupun că da. Se întoarce, măsurându-și tâmpilele. Ar trebui să-i întrebați pe băieți. Phil și Pavel, probabil ei știu. Privi cu jind spre ușa care ducea la secția de terapie intensivă. Mi-aș dori să mă lase să-l văd, știți. Să-mi iau adio, măcar atât. Nu-mi vine să cred!

— Dar ziua de vineri? Știți ce a făcut atunci?

— Eram pe terenul de antrenament vineri. Flanagan se întrerupse o clipă. Dacă mă gândesc bine, era puțin cam fără vlagă. Își ținea capul plecat, se mișca oarecum greoi cu mingea. Ca și cum ar fi fost un pic amețit. Nu m-am gândit la nimic, știți. Toți au zile mai proaste și, sincer, preferi să aibă astfel de zile în timpul unui antrenament decât la meci. Însă nu era atât de absent din joc încât să mă determine să fac ceva în privința asta. Iar când a zis că are gripă, sâmbătă, am pus totul pe seama gripei.

Paula dădu din cap.

— Oricine ar fi făcut asta. Acum, trebuie să vă întreb ceva: știți pe cineva care să fi avut un dinte împotriva lui Robbie? A primit scrisori de amenințare? Vreo problemă cu persoane care îl hărțuiau?

Flanagan se crispă și clătină din cap.

— Nu ajungi acolo unde e el fără să calci unul sau doi oameni pe bătăture. Știți? Adică, au existat dintotdeauna oarece frecuşuri între el și Nils Petersen, fundașul central de la Man United. Dar asta doar pe teren. Nu are nimic de-a face cu viața reală. Vreau să spun că, dacă dădea peste Petersen într-un bar, își permiteau câteva șicane, dar nu mai mult de atât. Nu se ajungea la lovituri, cu atât mai puțin la otrăvire. Își aruncă mâinile în aer. E o nebunie. E ca într-un film prost. Nu vă pot spune nimic mai mult, pentru că nimic din toate astea nu are sens. Arătă spre ușă cu degetul mare. Băiatul de acolo moare, iar asta e o tragedie. Asta e tot ce știu.

Paula simți că îi epuizase lui Flanagan capacitatea de a-i oferi răspunsuri. Aveau să fie, probabil, nevoiți să discute din nou cu el, dar deocamdată considera că nu mai avea mare lucru să-i spună. Se ridică.

— Sper să aveți șansa de a vă lua adio, domnule Flanagan. Vă mulțumesc mult că ați discutat cu mine.

El dădu din cap, prea confuz pentru a-i păsa de ce avea ea de spus. Paula se îndepărtă, gândindu-se la moarte și la

situațiile când ți se oferea o a doua șansă. Ea își primise viața înapoi, cu tot cu încărcătura de vinovăție specifică persoanei care supraviețuiește. Însă, mulțumită lui Tony Hill, începea să înțeleagă că trebuia să dea un sens acelui dar. Robbie Bishop era un început la fel de bun ca oricare altul.

* * *

Nu toți fanii lui Robbie Bishop se aflau în fața spitalului Bradfield Cross. Cei care locuiau în Ratcliffe hotărâseră să nu mai traverseze orașul și se mulțumiseră să-și ducă buchetele de flori și desenele copiilor lor la terenul de antrenament al echipei Bradfield Victoria. Erau sprijiniți de gardul din plasă ce separa jucătorii profesioniști de vedete. Detectivul Kevin Matthews nu-și putu reține o ușoară tresărire de neplăcere în timp ce aștepta ca paznicii de la poartă să sune și să-i confirme permisiunea de a intra pe teren. S-ar fi putut lipsi de aceste manifestări publice de falsă emoție. Ar fi putut pune pariu că nici unul dintre cei care făcuse pelerinajul la terenul din Ratcliffe nu schimbaseră mai mult de câteva cuvinte cu Robbie Bishop, de genul: „Pentru cine e autograful?” Nu cu mult timp în urmă, Kevin trecuse printr-un doliu adevărat, și îi displăcea gratuitatea gesturilor lor. Din punctul lui de vedere, dacă pelerinii și-ar fi revărsat aceste emoții asupra celor vii – copiii, părinții și partenerii lor –, lumea ar fi fost un loc mai bun.

— De prost gust, zise Chris Devine din scaunul din dreapta, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Asta e nimic față de ce va fi peste câteva zile, după ce va muri, spuse Kevin, în timp ce paznicul le făcu semn să treacă, indicând parcare de lângă clădirea lungă și joasă ce bloca perspectiva asupra terenului. Încetini când trecură pe lângă mașinile Ferrari și Porsche ale jucătorilor. Frumoase motoare, spuse el aprobator.

— Ai și tu un Ferrari, nu-i așa? zise Chris, amintindu-și

ceva ce îi spusese Paula.

El oftă.

— Un Ferrari Mondial QV decapotabil, roșu. Una dintre cele doar douăzeci și patru de decapotabile cu volan pe dreapta produse vreodată. E o mașină de vis, și ne vom despărți curând.

— O, nu, bietul Kevin. De ce te descotorosești de ea?

— Are doar două locuri, iar copiii devin prea mari pentru a mai încăpea. E o mașină pentru celibatari, Chris. Presupun că nu ești interesată?

— Puțin cam scumpă pentru nasul meu, cred. Nu aș mai scăpa de gura lui Sinead. Mi-ar spune că e mașina celor care trec prin criza vârstei mijlocii.

— Păcat. Mi-ar plăcea să mă asigur că ajunge pe mâini bune. Cel puțin am reușit să amân puțin termenul execuției.

— Cum așa?

— Există un jurnalist, Justin Adams. Scribe materiale pentru revistele auto și vrea să facă un articol despre bărbații obișnuiți care conduc mașini extraordinare. S-ar părea că un polițist cu Ferrari este exact ceea ce caută. Așa că am făcut-o pe Stella să accepte să păstrez mașina până este publicat articolul, ca să nu mă enervez văzându-mi numele și poza într-o revistă când eu deja nu mai am mașina. Chris rânji.

— Mi se pare o afacere bună.

— Mda, dar numărătoarea inversă începe săptămâna viitoare, când facem interviul. Kevin adulmecă aerul, coborând din mașină. Azi sunt digestivi, spuse.

— Ce?

El arată spre vest, unde o clădire din cărămidă de două etaje se profila de-a lungul marginii terenurilor de joc.

— Fabrica de biscuiți. Când eram copil, m-am antrenat timp de un sezon la echipa de juniori a orașului. Când vântul bate din direcția potrivită, poți să-ți dai seama ce fel de biscuiți se coc. Am considerat dintotdeauna că e o formă

rafinată de tortură pentru băieții adolescenți care se străduiau să rămână în formă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Chris, urmându-l până la pavilionul cu vestiare.

Kevin păși înaintea ei, ca ea să nu-i poată vedea regretul de pe chip.

— Nu am fost suficient de bun, spuse. Mulți sunt chemați, dar puțini aleși.

— Trebuie să fi fost greu. Kevin râse scurt.

— La acea vreme, credeam că e sfârșitul lumii.

— Și acum?

— Câștigurile ar fi fost mai mari, asta e sigur. Și aș avea un parc de mașini Ferrari.

— E drept, încuviință Chris, ajungându-l din urmă când acesta se opri, privind peste teren, spre locul unde vreo câțiva zeci de tineri driblau mingi în jurul unor conuri rutiere. Dar majoritatea jucătorilor sunt deja pe ducă în momentul când ajung la vârsta ta. Și cu ce rămân? Bineînțeles, câțiva ajung în management, dar mult mai mulți sfârșesc în spatele teighelei în vreo cârciumă infectă, hrănindu-se din zilele lor de glorie și plângându-se de fosta nevastă care i-a uscat de bani.

Kevin rânji.

— Și crezi că ar fi mai rău decât asta?

— Știi bine că da.

Tocmai când dădeau colțul clădirii, un bărbat în pantaloni scurți și bluză de trening cu Bradfield Victoria se îndreptă spre ei. Părea să aibă patruzeci și ceva de ani, dar era într-o formă atât de bună, încât cu greu ți-ai fi dat seama de vârstă. Dacă ar fi avut creastă, ar fi fost recunoscut pe loc de oricine, fani ai fotbalului sau nu. Dar acum, că era tuns foarte scurt, dură o clipă până când Kevin își dădu seama că se afla față în față cu unul dintre eroii săi din tinerețe.

— Sunteți Terry Malcolm, izbucni el, redevenit un puști de doisprezece ani vrăjit de jocul cu mingea al mijlocașului

central al Angliei și al echipei din Bradfield.

Terry Malcom se întoarce spre Chris cu un zâmbet și spuse:

— Cred că mă voi descurca dacă o să mă îmbolnăvesc vreodată de Alzheimer. Ați fi surprinsă să aflați cât de des simt oamenii nevoia să-mi spună cine sunt. Dumneavoastră trebuie să fiți sergent Devine. Încerc doar să ghicesc, țineți minte. De fapt, asta sper, fiindcă el nu e genul meu și nu mă văd numindu-l Devine.

Expresia lui arăta că era obișnuit ca oamenii să-l considere amuzant și încântător. Kevin, deja dezamăgit de fostul său erou, se bucură să o vadă pe Chris Devine neimpresionată.

— V-a spus domnul Flanagan de ce ne aflăm aici? Întrebă Kevin, pe un ton ușor neîncrezător, de parcă mai nu-i venea să creadă că cineva care lucra pentru Bradfield Vic putea fi atât de neserios când cel mai bun jucător al lor se afla pe patul de moarte.

Malcolm păru să se căiască.

— Mi-a spus. Și, credeți-mă, sunt foarte afectat de necazul lui Robbie. Dar nu-mi pot permite să-mi dezvălui sentimentele. Mai există încă douăzeci și unu de jucători în echipă care trebuie să rămână motivați. Jucăm cu Spurs în prima ligă, sâmbăta asta, și nu ne permitem să pierdem puncte în acest moment al sezonului. Îi aruncă lui Chris un nou zâmbet. Sper că asta nu vă pare o dovadă de insensibilitate. După cum ziceam, sunt necăjit. Dar băieții noștri trebuie să rămână în priză. Sâmbătă, vom câștiga meciul pentru Robbie. Un motiv în plus pentru a nu neglija reprizele de antrenament.

— Desigur, spuse Chris. Și trebuie să verificăm activitatea lui Robbie din ultimele patruzeci și opt de ore de dinaintea zilei de sâmbătă, când a început să se simtă rău. Vrem să vorbim cu colegii lui, cu cei care îi sunt suficient de apropiați încât să știe cu ce s-a ocupat între sfârșitul antrenamentului de joi și micul dejun de sâmbătă.

Malcolm aprobă din cap.

— Va trebui să vorbești cu Pavel Aljinovici și cu Phil Campsie. Robbie stă cu Pavel când ne cazăm la hotel. Iar Phil e cel mai bun prieten al lui.

Malcolm nu schiță nici un gest de a chema jucătorii.

— Acum, domnule Malcolm, spuse Chris.

Din nou, zâmbetul ieftin și de prost gust. — Spune-mi Terry, iubito.

Era rândul lui Chris să zâmbească.

— Nu sunt iubita dumneavoastră, domnule Malcolm. Sunt ofițer de poliție și anchetez un atac foarte grav asupra unuia dintre colegii dumneavoastră. Și vreau să discut fie cu Pavel Aljinovici, fie cu Phil Campsie chiar acum.

Malcolm clătină din cap.

— Se antrenează. Nu-i pot întrerupe.

Chipul lui Kevin se îmbujoră neplăcut, pistruii accentuându-i-se pe obraji.

— Vreți să vă arestez pentru obstrucționarea anchetei polițienesci? Pentru că sunteți pe drumulcel bun.

Buza lui Malcolm se răsfârse într-un surâs disprețuitor.

— Nu cred că mă veți aresta. Șeful vostru ține mult prea mult la locul său din boxa directorilor.

— Asta e o chestie cu două tăișuri, spuse Chris dulce. Înseamnă, de asemenea, și că avem o linie directă la șeful dumneavoastră. Și nu cred că ar fi foarte impresionat să afle că ne-ați încurcat în ancheta privind tentativa de asasinare a jucătorului său vedetă.

Deși Chris fusese cea care vorbise, privirea chiorâșă de nemulțumire profundă se îndreptă spre Kevin. Malcolm era, în mod evident, unul dintre acei oameni care puteau flirta cu femeile și discuta cu bărbații.

— Îl chem pe Pavel. Arată cu degetul mare spre pavilion. Așteptați înăuntru, vă fac imediat rost de o cameră.

Cinci minute mai târziu, se aflau într-o sală de forță care mirosea a transpirație stătută și creme pentru întinderi

musculare. Portarul croat internațional îi urmă în scurt timp. Când intră, strâmbă din nas și o expresie de neplăcere îi brăzdă trăsăturile.

— Aici pute, scuzați-mă, spuse, trăgându-și un scaun de plastic dintr-un șir scurt de lângă perete și așezându-se în fața detectivilor. Sunt Pavel Aljinovici.

Îi salută formal din cap pe amândoi.

Cuvântul care îi veni în minte lui Chris era „demn”. Aljinovici avea părul de culoare închisă, lung până la umeri, de regulă prins în coadă în zilele când avea meci, dar desfăcut în acea după-amiază. Ochii săi erau de culoarea castanelor coapte în cuptor și lustruite mâneca. Pomeții înalți, obrații supti, buzele pline și nasul îngust și drept îi făceau să pară aproape aristocratic.

— Antrenorul zice că a încercat cineva să-l otrăvească pe Robbie, spuse el cu un vag accent slavon. Cum e posibil așa ceva?

— Asta încercăm să aflăm, spuse Chris, aplecându-se în față, cu coatele pe genunchi și cu degetele împreunate.

— Și Robbie? Cum se simte?

— Nu prea bine, spuse Kevin.

— Dar va fi în regulă?

— Nu suntem doctori. Nu ne putem pronunța. Chris voia să evite să afirme clar că moartea lui Robbie era inevitabilă. Știa din experiență că oamenii aveau o mare reținere în privința a ceea ce erau dispuși să spună atunci când venea vorba despre crimă. Ne-ar ajuta dacă am ști unde s-a aflat Robbie joi și vineri.

— Sigur că a fost la antrenamente. Joi seara nu știu ce a făcut. Aljinovici își întinse mâinile mari, de portar. Rolul meu e să găsesc poarta, nu pe Robbie. Dar vineri seara am stat în aceeași cameră de hotel. Am luat toți cina împreună, ca de obicei. Friptură, cartofi, salată și un pahar de vin roșu. Salată de fructe și înghețată. Noi întotdeauna mâncăm același lucru, eu și Robbie. De fapt, majoritatea băieților. Ne-am dus sus pe la ora nouă. Robbie a făcut o baie, iar eu

mi-am sunat soția. Ne-am uitat împreună la canalul de fotbal al televiziunii Sky, până pe la zece, apoi ne-am dus la culcare.

— Robbie a luat ceva de la minibar? Întrebă Kevin.

Aljinovici chicoti.

— Nu știți prea multe despre fotbal, nu-i așa? Nu ne dau cheile de la minibar. Trebuie să rămânem puri. De asta ne aflăm într-un hotel, nu acasă. Pot controla ce mâncăm și bem și ne pot ține departe de femei.

Chris îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Credeam că ăsta era un mit, că vă păstrați forțele înainte de meci dacă nu faceți sex.

— Nu e vorba despre sex, ci despre somn, spuse Aljinovici. Vor să dormim bine înainte demeci.

— Avea cumva Robbie vreo băutură sau vreun aliment cu el? Orice?

— Nu. Există întotdeauna suficientă apă în cameră. Se încruntă. „Mi-am amintit o chestie. Vineri seară, Robbie spunea că îi era foarte sete. Zicea că avea impresia că îl păștea o răceală sau ceva de genul ăsta. Nu a făcut mare caz de asta, atâta că nu se simțea prea bine. Și, desigur, dimineață credea că avea gripă. Eram îngrijorat că aș putea să iau și eu. Senzația asta ca de gripă, e de la otrăvă? Sau e și bolnav?

— E de la otrăvă. Kevin îl privi în ochi. A prizat Robbie cocaină vineri seara?

Aljinovici se dădu înapoi, cu o expresie jignită.

— Bineînțeles că nu. Nu! Cine v-a spus asta? Robbie nu folosea droguri. De ce întrebați asta?

— E posibil să fi inhalat otrava. Dacă a fost amestecată în cocaină sau în amfetamină, e posibil ca Robbie să nu fi simțit, spuse Chris.

— Nu. Asta nu e posibil. Nu e deloc posibil. Nu cred așa ceva despre el.

— Ai spus mai devreme că păzești poarta, nu pe Robbie. Cum poți fi atât de sigur că nu consuma niciodată droguri?

Întrebă Kevin pe un ton blând, dar cu privirea atentă.

— Am discutat despre asta. Despre droguri în sport. Și pentru distracție. Eu și Robbie gândim la fel. E o prostie. Te înșeli pe tine, îți înșeli fanii, îți înșeli clubul. Amândoi cunoaștem oameni care consumă droguri și îi disprețuim. Vorbea cu vehemență. Oricine l-ar fi otrăvit pe Robbie, nu a făcut-o cu droguri.

* * *

Până să ajungă Carol la apartamentul lui Robbie Bishop, detectivul Sam Evans începuse deja căutările. Casa fotbalistului era un apartament de lux din inima orașului, cu o terasă pe acoperiș. Clădirea fusese un magazin universal; principala zonă de locuit strălucea în lumina soarelui ce se revărsa prin ferestrele art déco cu ramă metalică. Sam luase la puricat sertarele biroului, prins într-un fascicul de lumină solară ce făcea să strălucească pielea sa de culoarea cafelei. Ridică privirea când intră Carol, salutând-o cu un semn din cap plin de regrete.

— Nimic, zise. Deocamdată.

— Ce vrei să spui?

Își puse o pereche de mănuși de latex.

— Facturi puse în ordine, extrase de cont, extrase de cărți de credit. Își plătește facturile la timp. Are un cont la un agent de pariuri – pariază câteva sute pe lună pe ponei. Nimic ieșit din comun. Dar nu m-am uitat încă la calculator, mă gândeam să las asta în seama lui Stacey.

— Sunt sigură că va fi încântată. Crezi că știe ce e acela fotbal? Întrebă Carol, traversând încăperea pentru a arunca o privire pe fereastră. O perspectivă amplă asupra centrului orașului; oameni prinși cu tot felul de treburi, tramvaie ce se intersectau, fântâni arteziene pornite, vânzători de ediții speciale ademenind clienți, cumpărători zăbovind în fața unor vitrine pline de promisiuni. Nici unul dintre ei nu se gândea la otrăvirea cu ricină a unui fotbalist din prima ligă,

nu astăzi. Măine sau poimăine, când Robbie Bishop avea să moară, situația nu urma să se schimbe. Dar nu astăzi. Nu încă. Se întoarse.

— Ce-ai cercetat până acum?

— Doar biroul.

Carol dădu din cap. Privi în jur. Sam avusese dreptate să înceapă cu biroul. Nu erau prea multe opțiuni. Sufrageria, făcută în întregime din oțel și sticlă, nu avea nimic de ascuns. Erau două canapele din piele stacojie, una dintre ele situată în mijloc, în fața unui sistem home cinema cu un ecran cu plasmă uriaș, cu tot cu PlayStation, cealaltă dispusă în jurul unei mese joase de cafea, din sticlă, a cărei margine lungă arăta ca un val ce se sparge. Un perete înțesat cu rafturi adăpostea o vastă colecție de DVD-uri și CD-uri. Cineva avea să fie nevoit să le verifice pe fiecare în parte, dar intenționa să lase asta în seama echipei care se ocupa de locul crimei. Se îndreptă spre colecția media. CD-urile aparțineau, în cea mai mare parte, unor oameni de care nu auzise niciodată. Numele pe care le recunoștea erau din zona dance și hip-hop; presupuse că și restul erau de același gen.

DVD-urile erau cât de cât ordonate - fotbal pe două rafturi din mijloc, filme cunoscute de acțiune și de comedie dedesubt; seriale TV deasupra. Raftul de jos era plin cu jocuri de calculator și pentru PlayStation. Cel de sus, firește, conținea materialele pornografice. Carol citi rapid titlurile și constată că gusturile lui Robbie în materie de pornografie erau la fel de puțin aventuroase ca gusturile lui în materie de seriale și filme artistice. Dacă nu cumva exista un teanc secret pe undeva, se părea că înclinațiile sexuale ale lui Robbie nu erau capabile să-l facă ținta unui ucigaș.

Carol dădu o raită în dormitor, zâmbind ironic la vederea unui pat imens de vreo doi metri lățime. Lenjeria de pat din satin albastru-închis, șifonată, era acoperită de blănuri artificiale, iar în jur erau împrăștiate o duzină de perne. Un alt televizor cu plasmă domina peretele din fața

patului, iar ceilalți pereți erau împodobiți cu nuduri pe care vânzătorul le descrisese, aproape sigur, drept „artistice”.

Un dulap uriaș se întindea pe toată lungimea unui perete. Avea un compartiment gol. Carol se întrebă dacă acolo își ținuse hainele logodnica sa – sau Robbie tocmai făcuse curățenie în garderobă. În capătul opus, se aflau două coșuri dreptunghiulare, unul cu eticheta „haine murdare”, celălalt – „curățătorie chimică”. Ambele erau aproape pline. Se presupunea că altcineva se ocupa de ele. Din fericire, persoana respectivă nu venise de când se îmbolnăvisese Robbie.

În vârful coșului de rufe murdare se aflau o pereche de blugi Armani, boxeri Calvin Klein și o cămașă Paul Smith cu dungi extravagante. Carol luă blugii și verifică buzunarele. Inițial avu impresia că erau goale, dar, în timp ce degetele ei scotoceau, dădu peste un capăt de hârtie îndesat până în cusătura buzunarului din dreapta. Îl scoase și netezi atent cutele.

Era colțul unei pagini de hârtie liniată, din câte se părea, ruptă dintr-un caiet. Pe ea era scris cu cerneală neagră www.bestdays.co.uk. Carol duse hârtia până în living și îi ceru lui Sam un plic pentru probe.

— Ce-ai găsit, șefa? o întrebă, întinzându-i unul.

Carol dădu drumul hârtiutei în plic, sigilându-l și datându-l.

— Adresa unui site. Probabil nimic. Du-i-l înapoi lui Stacey, te rog. Ai găsit ceva? Sam clătină din cap.

— Pe bune, mi se pare un individ destul de plictisitor.

Carol se întoarse în dormitor. Noptierele ascundeau prea puține surprize – prezervative, dropsuri mentolate, șervețele, o folie de Nurofen, un dildo anal de dimensiunea degetului mic și un tub de lubrifiant. Carol era destul de sigură că, mai nou, asta era considerat ceva soft. Interesant, cartea vârată în sertarul din stânga era biografia critică a șefului de la Manchester United, Alex Ferguson, scrisă de Michael Crick. Deși Carol nu era o cunoscătoare în

ale fotbalului, știa totuși că într-o lume care diviniza celebritățile din fotbal asta era o alegere interesantă.

Nimic din baia apartamentului nu o făcu pe Carol să zăbovească măcar o clipă. Oftă și se întoarse la Sam.

— E aproape înspăimântător, spuse. O asemenea lipsă de personalitate! Sam râse scurt.

— Probabil fiindcă el nu are personalitate. Acești fotbaliști-vedete... rămân cu toții prinși în adolescență. Sunt selectați la cluburile mari înainte de a fi experimentat primul sărut, iar sistemul de management preia sarcina mamelor lor. Dacă trec selecția, ajung bogați în bani și săraci în bun-simț pe la sfârșitul adolescenței. Sunt înfășați în scutece, apoi se refugiază la pieptul manechinelor. Au mai mulți bani decât bun-simț sau experiență. O șleahtă de indivizi gen Peter Pan cu un surplus de testosteron.

Carol rânji.

— Pari invidios. Ai pierdut vreo iubită în favoarea unuia dintre ei sau ce?

Sam îi răspunse tot cu un rânjet.

— Femeile care îmi plac mie sunt prea deștepte pentru fotbaliști. Nu, eu sunt doar invidios din cauză că nu-mi pot permite un Bentley GTC Mulliner. Sam îi arătă o factură. Noua sa mașină. Livrarea săptămâna viitoare.

Carol fluieră.

— Cunoscut bărbați care ar uide pentru o asemenea mașină. Dar probabil nu ar folosi ricină. În timp ce vorbea, îi sună telefonul. Inspector-șef Jordan, spuse.

— Sunt doctorița Blessing. Domnul Denby mi-a cerut să vă sun. Starea lui Robbie Bishop s-a înrăutățit. Nu credem că o mai duce mult. Nu știu dacă vreți să fiți de față.

— Vin acum, spuse Carol. Închise telefonul și oftă. Se pare că suntem pe cale să investigăm o crimă.

* * *

Îl așteptau pe Phil Campsie. Chris luă la întâmplare o

ganteră și o ridică de câteva ori.

— El e ăla urât, nu-i așa? Întrebă el. Ăla care pare a fi rezultatul unei încrucișări între o maimuță și *Mr. Potatoe Head*⁸?

— Phil Campsie, vrei să spui? Da, e urât. Kevin se întinse, căscând. Fiica lui de patru ani își pierduse recent bunul obicei de a dormi toată noaptea. Soția lui, în mod oarecum rezonabil, argumentase că, pe vremea când Ruby era alăptată la sân, ea fusese cea care se confruntase cu nopți pierdute. Acum era rândul lui Kevin să o adoarmă la loc pe fiica lui. Nu i se părea corect, nu atunci când el mergea la serviciu, iar Stella stătea acasă. Dar era greu să găsească contraargumente fără a da impresia că nu-și iubea fiica.

— E foarte urât, spuse când se opri din căscat.

— Deci nu doar adolescentele se împrietenesc în funcție de frumusețe.

— Ce vrei să spui?

— Frumoasa și bestia. Simbioză. Cea drăguță arată și mai bine în contrast cu cea urâtă, iar cea urâtă se alege cu cei pe care îi respinge frumoasa. E o situație din care toată lumea are de câștigat.

Kevin protestă.

— Asta nu e o atitudine foarte feministă.

Chris râse scurt și disprețuitor.

— Vezi tu, Kevin, confunzi mereu lesbiana cu feminista. Încearcă lesbiană și pragmatistă data viitoare.

El rânji.

— Voi încerca să țin minte. Deci tu crezi că asta se întâmplă cu Robbie și cu Phil?

— Într-o oarecare măsură. Desigur, Phil este și bogat, și celebru, ceea ce compensează întotdeauna urâtenia. Dar

⁸ Cunoscută jucărie americană - un cartof de plastic ce poate fi ornat cu diverse elemente (urechi, ochi etc.) pentru a crea un chip (n.red.)

pun pariu că nu era chiar așa rău să ieși în oraș cu unul dintre cei mai cunoscuți, frumoși și disponibili bărbați din Europa. Ca să nu mai spun și sexy.

— Crezi că Robbie e sexy?

— Sex-appealul nu ține cont de gen, Kevin. Să nu-mi spui că, în adâncul sufletului, nu-l consideri sexy pe Robbie.

Kevin roși.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Dar îți place cum arată. Cum se mișcă. Cum se îmbracă, insistă Chris.

— Cred că da.

— E în regulă, nu înseamnă că ești gay. Încerc doar să-ți spun că Robbie are sex-appeal, charismă, spune-i cum vrei. David Beckham o are, Gary Neville n-o are. John Lennon o avea, Paul McCartney n-o are. Bill Clinton o are, Dubya în mod sigur nu. Iar dacă nu o ai, cea mai bună idee este să stai în preajma cuiva care o are. Chris puse jos gantera când se deschise ușa și zâmbi mios. Domnule Campsie. Vă mulțumim că v-ați făcut timp să discutați cu noi.

Phil Campsie își fixă glezna în jurul piciorului scaunului și îl trase încă vreun metru mai departe de ei înainte de a se așeza.

— E vorba despre Robbie, nu? Accentul său londonez era aproape la fel de puternic ca al lui Chris. Aș face orice pentru el. E prietenul meu.

Kevin făcu prezentările. De aproape, Phil Campsie părea și mai neatrăgător. Avea tenul palid și pătat și un nas turtit ce părea să fi fost rupt de câteva ori. Ochii săi mici și cenușii erau așezați la mare distanță pe capul ca o ghiulea. Părul roșcat îi era tuns scurt, iar un început de chelie i se ghicea deja în vârful capului. Dar, când zâmbi, pe lângă dinții îngălbeniți și neregulați, dădu la iveală și un strop de căldură veselă și autentică. Kevin luă inițiativa.

— Am auzit că, după antrenamente, Robbie petrece, de regulă, mai mult timp cu tine decât cu oricare dintre ceilalți colegi de echipă.

— Aşa-i. Eu şi Robbie suntem ca fraţii.

Phil îşi încrucişă două degete de la mâna dreaptă. — Deci cam ce gen de chestii faceţi voi doi?

Chris ridică din sprâncene, ca pentru a sugera că nimic din ceea ce avea să spună el nu o putea şoca.

— Una, alta. Am o casă în afara oraşului. Puţin pământ, un pâraiaş cu păstrăvi. Eu şi Robbie practicăm un tir puţin mai agresiv – iepuri, porumbei, animale de genul ăsta. Şi mergem la pescuit. Rânji, arătând ca băieţelul care fusese, probabil, nu cu mult timp în urmă. Am o femeie care vine din sat, îmi găteşte şi face curăţenie. Ea se ocupă de animalele pe care le vânam. Găteşte totul şi bagă în congelator. E foarte tare să mănânci ceva ce ai vânat chiar tu, ştiţi ce vreau să zic?

— Impresionant, spuse Chris, înainte ca partenerul ei să apuce să intervină. Dar cum rămâne cu viaţa socială? Cum vă distraţi atunci când nu măcelăriţi animale sălbatice?

— Ieşim în oraş, spuse Phil. O mică cină plăcută în vreun local elegant, apoi mergem la un club. Ridică uşor din umeri, ca pentru a se scuza. Cluburile se bucură să ne primească. Îşi mai fac puţină reclamă. Aşa că suntem duşi în separeurile VIP, primim şampanie gratis, fete foarte drăguţe.

— Suntem interesaţi de ceea ce-a făcut Robbie joi şi vineri, spuse Kevin.

Phil dădu din cap, mişcându-şi umerii mari ca şi cum s-ar fi pregătit să stea în calea cuiva.

— Joi după antrenamente ne-am dus înapoi la apartamentul lui Robbie. Ne-am jucat puţin pe PlayStation. *GT⁹* HD, ştiţi? Cel nou, cu maşini Ferrari. Foarte tare. Am băut câteva beri, apoi am ieşit la cină la restaurantul Las Bravas.

E spaniol, adăugă, încercând să fie util.

— Am auzit că e foarte drăguţ acolo. Ce aţi mâncat?

⁹ Gran Turismo (n.red.)

întrebă Chris, cu blândețe.

— Am mâncat împreună tapas. Ne-am cam lăsat pe mâna chelnerului, iar el ne-a adus un platou cu de toate. În cea mai mare parte, a fost delicios, dar mie nu mi-au plăcut unele fructe de mare. Se strâmbă. Adică, cine vrea să mănânce pui de caracatiță? Bleah.

— Amândoi ați mâncat aceleași lucruri? Vru să afle Kevin.

Phil se gândi o clipă privind în sus și spre stânga.

— Cam aceleași, spuse încet. Robbie n-a mâncat ciuperci cu usturoi, nu-i plac ciupercile. Dar, în afară de asta, da, amândoi am gustat din toate.

— Și de băut?

— Am băut vin de Rioja. Am ajuns la a doua sticlă, dar nu am terminat-o.

— Și după?

— Ne-am dus la Amatis. Îl știți? Clubul de dans ce mărginește Temple Fields?

Kevin dădu din cap.

— Suntem ofițeri de poliție, Phil. Știm clubul Amatis.

— E un loc drăguț, spuse Phil defensiv. Oameni de treabă. Și muzica e grozavă.

— Deci vă pasionează muzica? Pe tine și pe Robbie?

Phil oftă zgomotos.

— Eu, unul, o suport, atâta timp cât are un ritm decent. Dar Robbie, el e foarte pasionat, da. A fost logodit cu Bindie Blyth. Observând privirile lor nedumerite, adăugă: DJ-ul care face emisiunile de noapte la Radio One. Muzica a fost cea care i-a apropiat. Se foi în scaun, întinzându-și picioarele în față și încrucișându-le la glezne.

— N-a fost suficient însă pentru a-i ține împreună. S-au despărțit acum câteva luni.

Lângă ea, Chris simți cum Kevin devine mai atent. Încercă să vorbească pe un ton nonșalant.

— Cum așa? întrebă el.

— De ce vreți să știți mai multe despre Bindie? Chris își

deschise palmele.

— Eu, una, sunt interesată de orice. De ce s-au despărțit? Phil privi într-o parte.

— Pur și simplu, relația lor nu ducea nicăieri.

— Își făcea de cap pe la spatele ei? Întrebă Chris. Phil îi aruncă o privire prudentă.

— O să rămână între noi, nu-i așa?

— Așa-i. Rămâne între noi, spuse Chris.

— E vorba despre lumea în care trăim, reluă Phil. Timp de o clipă nebunească, Chris crezu că avea să le ofere un argument filosofic despre condiția umană. De fiecare dată când ieșim din casă, suntem înconjurați de oameni care vor să impresioneze. Femei care vor să ne-o tragă, tipi care ori vor să ne facă cinste cu ceva, ori să se bată cu noi. Iar dacă prietena ta e la câteva sute de kilometri distanță în cea mai mare parte a timpului, ar trebui să fii un sfânt. Iar Robbie nu e un sfânt.

— Deci Bindie s-a prins cum stă treaba și i-a dat liber?

— Cam așa. Dar nu voiau ca presa de scandal să facă mare caz din asta, așa că s-au înțeleas amândoi să spună că era o chestie de comun acord, că era prea greu pentru ei să continue, având în vedere carierele lor solicitante. Fără resentimente, cam așa ceva.

— Și au existat resentimente? interveni Kevin.

Lui Chris îi venea să-i dea vreo două palme fiindcă îi întrerupsese șirul întrebărilor. Phil își plecă privirea.

— Nu. Răspunsul fu hotărât și defensiv. Apoi o cută de încruntare îi brăzdă fruntea. Stați puțin! Doar nu vă gândiți că Bindie a fost implicată cumva în asta. Începu să râdă zgomotos. Pe toți dracii, e evident că nu i-ați ascultat niciodată emisiunea. Bindie are tupeu. Dacă ar fi fost atât de furioasă, l-ar fi trimis pe Robbie acasă cu ouțele împachetate într-o pungă de hârtie. Bindie e genul de femeie care îți spune în față ce are de spus. În nici un caz nu s-ar fi strecurat cu otravă. Clătină din cap. E o nebunie.

— Nimeni nu sugerează că Bindie ar fi avut legătură cu

asta, Phil. Încercăm doar să ne facem o idee despre viața lui Robbie. Deci, să revenim la joi! Povestește-ne despre Amatis.

Phil se foi în scaun, ca un om care are ceva de ascuns.

— Nu e mare lucru de spus. Am fost în separeul VIP, în cea mai mare parte a timpului, și am băut șampanie. Erau acolo câțiva băieți de la clubul de crichet din Yorkshire, tipul ăla care prezintă *emisiunea TV despre cum să faci un ban din ceea ce ai în pod*¹⁰, câțiva fraieri ce au participat la *BigBrother* acu' câteva sezoane. Nu am recunoscut nici un alt băiat. Și genul obișnuit de gagicuțe. Delicioase, dar cu clasă. Țsta e genul de gagicuțe pe care le găsești la Amatis.

— Robbie a stat cu cineva anume?

Phil se gândi o clipă.

— Nu chiar. Dansam amândoi, dar nu stătea cu aceeași fată prea mult timp. Tot alegea șișchimba, de parcă nu putea găsi pe cineva care să-i placă cu adevărat. Rânji. Nu ca mine. Eu am înscris imediat. Jasmine era numele ei. Picioare până în gât, sâni până aici. Desenă în aer un piept generos. Așa că nu prea eram atent la Robbie, dacă știți ce vreau să spun. S-a dus la barul cu votcă la ceva timp după ce m-am cuplat cu Jasmine. Am decis împreună să mergem la apartamentul ei, așa că m-am dus să-l caut pe Robbie. Am dat de el când se întorcea de la toaletă. I-am spus că mă duc la apartamentul lui Jasmine. Nu l-a deranjat. Zicea că s-a întâlnit cu o persoană pe care o știa din școală și că beau ceva împreună. Phil ridică din umeri. Nu l-am mai revăzut decât la antrenamentul de vineri când părea cam obosit. I-am zis că arăta de parcă avusese o noapte de

¹⁰ *Cash in the Attic*, show de televiziune britanic, difuzat pe BBC din anul 2002; are și a avut mai mulți prezentatori, astfel că nu știm exact la cine se face referire în text (n.red.)

pomină. S-a rușinat și mi-a spus că nu își amintea mare lucru. Ei bine, așa se întâmplă uneori, nu? Te ametești atât de tare, încât a doua zi dimineață totul pare o gaură neagră.

Chris își dădu seama că își ținea respirația. Trase aer în piept și spuse:

— Această veche cunoștință din școală...Știm vreun nume?

— Nu mi-a spus. Nu mi-a spus nici măcar dacă era o tipă sau un tip. Phil părea necăjit. Ar fi trebuit să-l întreb, nu-i așa? Ar fi trebuit să am mai multă grijă de el.

Chris își ascunse dezamăgirea în spatele unui zâmbet.

— Nimeni nu te învinovățește, Phil. Nu știm când a fost otrăvit Robbie. Dar, din experiența mea, când cineva e hotărât să atace o altă persoană, e foarte greu să-i stai în cale.

— Dar va fi bine, nu? Adică, doctorii știu ce fac, nu? Își mușcă buza de jos. E puternic ca un taur, așa e Robbie. Și e un luptător.

Kevin își feri privirea, lăsând-o pe Chris să decidă ce cale să urmeze.

— Fac tot ce le stă în putință, spuse ea. Veți ieși din nou în oraș cât de curând.

Phil își strânse buzele și dădu din cap. Părea gata să izbucnească în plâns.

— *Nu rămâi niciodată singur*¹¹, nu-i așa? Se ridică. Bun atunci. Ar fi bine să mă întorc. Chris se ridică la rândul ei și-și puse mâna pe brațul lui.

— Mulțumim, Phil. Ne-ai fost de mare ajutor.

Îl privi cum se îndepărta, cu umerii largi aduși în față, și orice urmă de vioiciune dispăruse din mersul său. Ușa se închise în spatele lui, iar Kevin se întoarse spre ea.

¹¹ În engleză, în original *You'll never walk alone*, titlul celui mai cunoscut, la nivel internațional, cântec din lumea fotbalului (n.red.)

— Presupun că tu nu îl consideri suspectul principal? Chris clătină din cap.

— El crede, probabil, că ricina e ceva ce ține de cai și de ogari. Cel puțin ne-a dat niște informații.

— Vechea cunoștință din școală?

— Exact. O grămadă de motive potențiale aici. Să fi fost băiatul de aur puțin cam băgăreț? A furat prietena altcuiva? A făcut vreo chestie necinstită care a distrus șansele altcuiva de a deveni vedetă?

Kevin se îndreaptă spre ușă.

— În mod clar, e o problemă de care să se ocupe șefa.

— Exact ce-i trebuia. Ceva care să îi abată gândurile de la faptul că nu i-a spus nimeni că Tony e în spital.

Kevin se crispă.

— Nu face asta! Îți spun, dacă ar fi fost oricine altcineva de serviciu în locul Paulei în acest weekend, ar fi ieșit urât.

— Care e treaba cu Tony și șefa? Prima oară când i-am întâlnit, eram convinsă că formează un cuplu. Dar toată lumea spune, ah, nu, niciodată. Nu pricep.

— Nimeni nu pricepe, spuse Kevin. Ei cu atât mai puțin, cred.

* * *

Dacă Sam Evans ar fi avut un motto, acela ar fi fost că informația înseamnă putere. Aplica acest aforism în mod nediferențiat; se străduia să obțină informații înaintea colegilor săi – uneori chiar despre aceștia – cu același sârg de care dădea dovadă împotriva infractorilor. Așa că, după ce Carol părăsi apartamentul lui Robbie Bishop, hotărî să arunce o privire rapidă asupra calculatorului fotbalistului, înaintea lui Stacey. Știa că existau motive serioase pentru a nu-l atinge, dar, din puținele lucruri pe care le aflase despre Robbie Bishop, Sam înțelesese că nu risca să dea în computerul lui peste o bombă logică menită să distrugă toate datele dacă un străin ar fi încercat să-l acceseze.

Avea dreptate. Nu era nici măcar protejat cu o parolă. Era tentant să înceapă să deschidă fișiere, dar știa că asta ar fi lăsat urme pe care Stacey le-ar fi remarcat negreșit. Se gândi însă că era o soluție să copieze fișierele pe CD-urile goale pe care le găsisese într-unul dintre sertarele biroului.

Nu îi luă mult să constate că nu erau prea multe fișiere ce meritau copiate, cel puțin din punctul de vedere al informației. Erau mii de fișiere de muzică; conform programului iTunes al lui Robbie, ar fi durat 7,3 zile să le asculte pe toate. O cantitate însemnată de muzică, dar care nu avea mari șanse să facă lumină în cazul uciderii lui Robbie. La fel de nefolositoare păreau și cele câteva zeci de fișiere cu jocuri salvate, o dovadă în plus a obiceiului său de a folosi calculatorul pentru distracții. În schimb, Sam se concentră pe e-mailuri, fotografii și câteva fișiere Word. Chiar și după o selecție atât de riguroasă, avu totuși nevoie de trei CD-uri pentru a salva ceea ce își dorea.

Apoi închise calculatorul, convins că era la adăpost. „Las-o pe Stacey să se joace cu el cât vrea.” El își oferise avantajul de care avea nevoie pentru a se asigura că se afla înaintea restului echipei.

Satisfăcut, Sam închise calculatorul și reveni la birou. Acum, că avea ceva concret cu care să lucreze, era mai puțin deranjat de faptul că era prins aici, când ar fi trebuit să se afle afară, în prima linie, vorbind cu jucătorii-cheie. Afurisita de Jordan! Nu conta ce făcea el, ea refuza să se lase impresionată. Intenționa să găsească o cale s-o evite dacă avea să obțină promovarea la care râvnea. Încă ușor enervat, se întinse după țigări și își aprinse una. Doar nu avea să se întoarcă Robbie Bishop și să se plângă.

* * *

Carol stătea în umbră, urmărind cum ultimul act al tragediei lui Robbie Bishop se desfășura în fața ei. Nici măcar aparatul medicală nu-l mai putea ține în viață.

Denby îi explicase asta când ajunsese la spital.

— După cum v-am mai spus, ricina împiedică toate celulele corpului să producă proteinele de care au nevoie, astfel că încep să moară. Putem compensa acest lucru, într-o oarecare măsură, prin aparate, dar se ajunge la un moment dat ca presiunea sangvină să scadă atât de mult, încât chiar că nu mai putem asigura un flux suficient de oxigen către creier, și toate sistemele încep să se prăbușească. În stadiul ăsta suntem acum.

El nu avea dureri, știa asta. Exista morfină pentru așa ceva. Și profanol, care să-l țină adormit. Deși, tehnic vorbind, era încă în viață, nu mai rămăsese nimic din ceea ce fusese identitatea lui Robbie Bishop. Era greu de crezut că bărbatul pe care îl vedea acum murind își condusese coechipierii la o victorie memorabilă cu doar câteva zile în urmă. Nu mai arăta ca un sportiv. Capul i se mărise aproape de două ori față de mărimea normală, corpul îi era umflat. Sub lenjeria de pat subțire, picioarele sale, în trecut frumoase, păreau doi stâlpi. Robbie Bishop, fotbalistul erou, idolul milioane de oameni, arăta de-a dreptul jalnic.

Mama lui era lângă el, strângând cu ambele mâini degetele fără vlagă, învinețite din cauza lipsei circulației periferice, provocată chiar de medicamentele pe care i le administraseră într-o încercare de a-i ridica tensiunea. Lacrimi mute i se scurgeau pe obraji. Avea doar patruzeci și ceva de ani, spre cincizeci, dar ultimele câteva zile o transformaseră într-o femeie bătrână, cocoșată și tulburată. În spatele ei, în picioare, stătea soțul acesteia, strângând-o cu putere de umeri. Asemănarea dintre el și fiul său, când fusese sănătos, era remarcabilă. Brian Bishop era o mărturie vie a ceea ce Robbie nu avea să mai devină vreodată.

De cealaltă parte a patului stătea Martin Flanagan, cu capul plecat și cu mâinile încleștate. Carol vedea că fața îi era schimonosită de efortul de a nu plânge. După ultima eliminare rușinoasă a Angliei de la Cupa Mondială, Carol

considerase că era acceptabil ca bărbații adevărați să plângă. Dar poate nu și pentru cei din generația lui Flanagan, observă ea.

În timp ce privea, pieptul lui Robbie păru să se convulsioneze, iar corpul îi fu cuprins de spasme. Totul se termină în câteva secunde. În cele din urmă, cifrele de pe monitorul cardiac se stinseră, presiunea sangvină scăzu vertiginos, iar saturația de oxigen din sânge se pierdu treptat de pe afișajul digital.

— Îmi pare foarte rău, spuse Thomas Denby. Acum trebuie să-l deconectăm de la aparate. Doamna Bishop gemu. Un singur bocet prelung, apoi se prăbuși în față, cu capul lângă băiatul ei, mâna agățându-i-se de pieptul umflat, de parcă ar fi putut cumva să-i insufle din nou viață. Soțul ei se întoarse, își acoperi chipul cu mâinile și se cutremură. Flanagan stătea sprijinit de perete, ghemuit, cu capul pe genunchi.

Era prea mult. Carol se îndepărtă. Când ieși în hol, Denby i se alătură.

— Va trebui să dăm o declarație, să organizăm o conferință de presă. Sugerez să facem una comună. Se uită la ceas. Vă ajunge o jumătate de oră pentru a vă pregăti?

— Nu sunt sigură că ar trebui să...

— Ascultați, vă trebui să le spun ceea ce știm, și anume că Robbie Bishop a murit în urma otrăvirii cu ricină. Vor vrea să știe cum vă descurcați. Nu încerc decât să mă asigur că întreaga poveste este spusă imediat, în loc să mă confrunt cu speculații care să învăluie orice anunț pe care îl voi face ulterior.

Denby părea iritat - era un om care nu fusese obișnuit să întâmpine rezistență.

Carol nu avusese niciodată probleme când trebuia să înfrunte bărbați precum Denby, dar învățase să-și aleagă câmpurile de luptă.

— Presupun că am mai multă experiență decât dumneavoastră atunci când vine vorba despre a ține piept

unei prese ostile care își agită săbiile, spuse ea blând. Dacă e mai ușor pentru dumneavoastră să aveți parte de susținerea mea la conferința de presă, sunt sigură că se poate rezolva. Unde ne vom întâlni cu presa?

Prins complet pe picior greșit, Denby spuse scurt:

— Sala consiliului de la etajul doi este, probabil, cel mai bun loc. Ne vedem acolo în douăzeci de minute.

Și dispăru. Halatul său alb era atât de scrobit, încât de-abia se mișcă în curentul provocat de trecerea sa.

— Ticălosul, mormăi pentru sine.

— Probleme, șefa?

Paula stătea în cadrul ușii salonului pentru rude, unde discutase mai devreme cu Flanagan.

— Domnului Denby nu-i place să piardă vremea. Acum constată decesul și imediat după anunțăconferința de presă. Mi-ar fi să plăcut să am ceva mai mult timp, pentru a mă asigura că știu ce spun, atâta tot.

— Vrei să mă apuc să dau telefoane echipei? Să aflui ideile principale?

Lui Carol îi venea greu să ia zelul Paulei drept ceea ce era. Când se aflase într-o poziție similară din punct de vedere profesional, simțise furie, resentimente și o dorință arzătoare de a se răzbuna. Nu-și mai putea imagina în ce circumstanțe ar fi lucrat pentru cei care o dezamăgiseră și îi trădaseră încrederea. Însă, în loc s-o deteste, Paula părea și mai hotărâtă să-i câștige aprobarea. Carol îi ceruse lui Tony să-i explice acest lucru, dar Tony nu putuse face asta din cauză că Paula îi era pacientă. O asigurase, însă că „ea chiar nu te învinovățește pentru ceea ce n-a mers bine în acea noapte în Temple Fields. Înțelege că nu ai pus-o intenționat în pericol. Că ai făcut tot posibilul pentru a-i garanta securitatea. Nu are planuri secrete, Carol. Poți avea încredere că e de partea ta”.

Așa că acum se strădui. Zâmbi și puse o mână pe brațul Paulei.

— Asta m-ar ajuta mult. Am să-mi fac câteva însemnări

jos, la cafenea - am nevoie de cofeină. Ne vedem acolo într-un sfert de oră.

Când ieși, Carol ignoră regula din spital care interzicea folosirea telefoanelor mobile și își sună șeful. John Brandon, șeful poliției municipale din Bradfield, fusese cel care o readusese în această sferă de activitate atunci când ea își dorise cu disperare să o părăsească definitiv. El crease Brigada de Infracțiuni Majore (BIM) în fruntea căreia se afla ea și el era singurul ofițer de poliție de rang înalt în care avea încredere fără rezerve. Îl puse la curent cu situația lui Robbie Bishop, explicându-i necesitatea de a organiza o conferință de presă comună.

— Dă-i bătaie, spuse Brandon. Tu ești cea aflată la fața locului. Am încredere în judecata ta.

— Ar fi un singur lucru de care nu sunt sigură - nu știu dacă să fac public faptul că e vorba despre crimă sau să rămân la moarte suspectă.

— Tu crezi că e crimă?

— Greu de imaginat că ar putea fi altceva.

— Atunci mergi pe varianta crimei. În cazurile în care sunt implicate personaje importante, precum acesta, lumea ne-ar omorî dacă ar crede că încercăm să ne salvăm spatele. Spune-i cum crezi tu.

— Mulțumesc, domnule.

— Și, Carol, ține-mă la curent cu progresele făcute în povestea asta.

Carol încheie convorbirea exact la momentul potrivit. Când își aruncă telefonul înapoi în poșetă, un reporter TV aflat pe flancul batalionului de presă o recunoscuse. Se desprinsese de ceilalți și o strigă pe nume, alergând spre ea.

Carol zâmbi și îi făcu semn cu mâna. Pătrunsese deja în labirintul de coridoare al spitalului înainte ca el să ajungă la ușa principală. Se dădea startul.

* * *

Yousef intră în sufragerie imediat după începerea programului local de știri de seară. Începu să vorbească, dar Raj și Sanjar îi făcură amândoi semn să tacă.

— Ce e? protestă el, împingându-l pe Raj mai încolo ca să-l lase pe Yousef să se așeze pe capătul canapelei.

— E vorba despre Robbie Bishop, spuse Sanjar. E mort.

— Imposibil, protestă Yousef.

— Taci, insistă Raj. Dintre cei trei frați, el era singurul fan adevărat al fotbalului. Sanjar erapasionat de crichet, iar Yousef nu fusese niciodată atins de microbul sportului. Însă, date fiind planurile sale pentru weekend, povestea era interesantă.

Pe ecran, prezentatoarea avea o mină solemnă.

— Iar acum dăm transmitem în direct conferința de presă de la spitalul Bradfield Cross, unde doctorul lui Robbie Bishop, domnul Thomas Denby, face o declarație.

Imaginea se schimbă. Un tip într-un costum sobru și cu o tunsoare elegantă era așezat la o masă, flancat de o blondă drăguță și de o brunetă neinteresantă în halat alb.

— Regret că trebuie să vă informez că Robbie Bishop, internat în secția de terapie intensivă din spitalul Bradfield Cross, a murit cu o jumătate de oră în urmă. Părinții săi și Martin Flanagan, managerul echipei Bradfield Victoria, s-au aflat alături de el când a murit. Voce șic. Își dresе glasul și continuă: Știam deja de ceva timp că nu mai puteam face nimic pentru Robbie în afară de a ne asigura că ultimele sale ore aveau să fie cât mai liniștite.

Se iscă un zumzet de voci din fundal, de la reporterii care nu aveau răbdarea sau bunele maniere de a aștepta ca Denby să spună ce avea de spus. La fel ca fratele său cel mic, care repeta întruna:

— Deci de ce a murit?

Tipul cel șic ridică o mână, cerând liniște. Așteptă câteva secunde, apoi începu din nou:

— În această dimineață, am primit rezultatele testelor de laborator care au demonstrat, fără echivoc, că Robbie

Bishop nu suferea de nici un fel de infecție. Ceea ce l-a ucis pe Robbie Bishop a fost o doză substanțială din otrava numită ricină.

Sala explodează.

— Pe toți dracii, șuieră Sanjar. Nu asta făceau toți acei băieți pe care îi arestau? Acei așa-ziși teroriști?

— Ba da, dar majoritatea au fost eliberați, spuse Yousef. Cred că a fost un tip care a fost judecat pentru asta.

— Atunci ne vor învinovăți pe noi, spuse Raj, cu chipul solemn și cu ochii strălucitori. Vor spune că au fost fundamentalistii islamici. Îți spun, am fost fan al echipei Vics încă de când eram copil! Dar asta nu va conta acum.

Yousef îl bătu stângaci pe umăr. Îi părea rău pentru Raj, dar trebuia să se gândească la imaginea de ansamblu, care părea mai promițătoare acum. În ultima vreme, obișnuia să se retragă într-o lume a lui când se instala în fața televizorului, dar din acest motiv mintea lui era în alertă.

— Hai să vedem ce au de spus.

Își îndreptară atenția înapoi spre ecranul televizorului, unde tipul în costum îi cedase cuvântul blondei.

— Echipa mea a început deja ancheta pe marginea acestei morți tragice, spunea ea. Considerăm că avem de-a face cu o crimă. Așadar, era polițistă.

— Am dori să discutăm cu oricine l-a văzut pe Robbie sau a vorbit cu el în clubul de noapte Amatis din Bradfield, la orele târzii ale nopții de joi. Suntem interesați și de ceea ce a făcut după ce a plecat din clubul de noapte. Trebuie să găsim vinovatul. Dacă cineva are informații, este rugat să sune la acest număr.

Ridică o hârtie cu un număr de telefon gratuit și îl citi cu voce tare. Imediat ce încetă să vorbească, frenezia jurnaliștilor reîncepu.

— Se pune cumva problema implicării teroriștilor? fu întrebarea care se ridică deasupra celorlalte.

Buzele blondei se strânsă într-o linie subțire.

— Nu avem motive să suspectăm terorismul în acest

caz, spuse ea. Nu există nici o sugestie căaltcineva ar putea risca să aibă de suferit de pe urma împrejurărilor care l-au ucis pe Robbie Bishop.

— Când a început ancheta dumneavoastră?

— Spitalul ne-a informat în această dimineață, răspunse polițista.

— Am anunțat poliția imediat ce s-a confirmat diagnosticul privitor la ricină, interveni bărbatul în costum.

— Își salvează fundul, murmură Sanjar, în timp ce legătura reveni în studio, unde prezentatoarea promise să ofere alte informații imediat ce deveneau disponibile.

Trecură la un montaj realizat rapid cu cele mai bune momente pe teren ale lui Robbie Bishop. Raj le urmări cu aviditate, inspirând magia ce nu avea să se mai repete vreodată.

— Am fost acolo, spuse, când arătară șutul spectaculos al lui Robbie de la douăzeci și cinci de metri, golul care asigurase echipei Vics un loc în semifinală în sezonul precedent al cupei UEFA. O, mamă, nu avem nici o șansă în prima ligă acum. Nu fără Robbie.

Yousef clătină din cap.

— Ar trebui să stai departe de meciuri. Până îl prind pe cel care a făcut asta.

— Am bilet pentru sâmbătă, protestă Raj. Și la următorul meci pentru europene.

— Yousef are dreptate, spuse Sanjar. Până nu se află cine a făcut asta, oamenii vor căuta un țap ispășitor. Chiar dacă polițista aia a spus că nu a fost o chestie teroristă, tot vor exista capete pătrate care vor considera că au un pretext să-i atace pe pakistanezi. Emoțiile vor fi foarte intense, Raj. Mai bine stai deoparte.

— Nu vreau să stau deoparte. Nu de meciuri, și nici în seara asta. Toată lumea va fi la stadion, aducând omagii și așa mai departe. Vreau să particip. E și clubul meu.

Raj era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Frații săi mai mari schimbă o privire.

— Sanjar are, probabil, dreptate în privința meciurilor. După ce încep să înțeleagă cu adevărat, vor exista resentimente, fără îndoială. Dar voi veni cu tine astă-seară dacă ești hotărât să mergi, spuse Yousef, înțelegând foarte bine precaritatea punții dintre cele două culturi ce aparțineau generației sale. Vom merge împreună.

* * *

Tony porni televizorul și se lăsă pe spate pe perne. Efectul morfinei intravenoase trecuse, și simțea începutul unei dureri surde în genunchi. Asistenta îi spusese cu hotărâre că nu era nevoie să sufere, că trebuia să cheme o asistentă și să ceară ceva pentru durere. Încercă să-și miște piciorul, testându-și limitele rezistenței la durere. Hotărî că mai putea aștepta puțin. Mai multe medicamente l-ar fi adormit, iar el nu voia să doarmă acum. Nu când exista perspectiva unei vizite.

Carol era în spital. Tocmai o văzuse la televizor, ținând o conferință de presă în direct. Avea o crimă. Și ce crimă! Victima era o celebritate, iar metoda fusese înfiorătoare. Avea să-și dorească să discute cu el despre asta. De asta era sigur. Dar nu știa când reușea ea să scape.

Se gândi la Robbie Bishop și la serile pe care le petrecuse în peștera confortabilă care era biroul său, urmărind meciurile echipei Bradfield Victoria pe canalul prin satelit. Își amintea de un jucător cumpătat, rareori neatent în pasele sale, care se stăpânea la fel de bine cum stăpânea mingea. Tony nu-și amintea să-l fi văzut vreodată pe Robbie Bishop primind vreun cartonaș galben. Dar faptul că era atent la ceea ce făcea nu echivala cu lipsa de pasiune. Robbie, în tricoul său cu numărul șapte, era dispus să alerge până cădea lat. Dar ceea ce-l făcuse special pe Robbie erau combinațiile splendide pe care le crea din nimic, momente în care nu era nevoie să le explice scepticilor de cefotbalul era un sport frumos.

Iar cineva distrusese acel talent și acea grație. O făcuse în cel mai crud mod posibil, lăsându-l în viață fără a mai fi viu. De ce-ar alege cineva o astfel de moarte pentru Robbie Bishop? Era o chestie personală? Sau era o motivație mai generală? Oricare din variante era posibilă. Tony avea nevoie de mai multe detalii. Avea nevoie de Carol.

Nu avu mult de așteptat. La zece minute după sfârșitul conferinței sale de presă, Carol închidea ușa în urma ei, sprijinindu-se de ea de parcă s-ar fi așteptat să fie urmărită.

— Nu-i place să se afle altcineva în lumina reflectoarelor, nu-i așa? întrebă Tony, arătându-i cu mâna scaunul de lângă pat.

— Cum vreau eu sau deloc, spuse Carol, renunțând să mai blocheze ușa și trântindu-se pe scaun. Cam ca toți ceilalți medici consultanți cu care am avut de-a face.

— Ar trebui s-o cunoști pe doamna Chakrabarti. Cel puțin ea te lasă să savurezi impresia eronată că e cât de cât atentă la ceea ce spui. Deci ai cupa otrăvită, nu-i așa?

— Oh, da. Cei de la criminalistică au preluat apelul și, imediat ce și-au dat seama cu ce situație au de-a face, n-au știut cum să se descotorosească mai repede de ea. Nu aștept cu nerăbdare următoarele câteva zile. Dar de-ajuns cu mine și cu problemele mele! Carol făcu un efort vizibil de a lăsa deoparte propriile probleme. Cum te simți?

Tony zâmbi.

— Cu mine vorbești, Carol. Nu trebuie să te prefaci că ai loc în minte pentru orice altceva în afară de Robbie Bishop. Iar în ceea ce mă privește, dacă vrei chiar să știi, mă voi simți mult mai bine după ce încetezi să mă tratezi ca pe un invalid. Genunchiul meu e ăla făcut praf, nu creierul. Poți discuta despre asta cu mine, așa cum ai face cu orice altă crimă în care lipsește un motiv evident.

— Ești sigur? Nu pari să funcționezi la capacitate maximă, ca să-ți spun drept.

— Nu funcționez, e clar. Puterea mea de concentrare nu e grozavă, motiv pentru care mi-e imposibil să citesc ceva

complex. Arată descurajat spre cărțile pe care îi ceruse să i le aducă. Dar au întrerupt administrarea intravenoasă de morfină, iar creierul meu revine la ceea ce poate fi acceptat drept normal. Când sunt treaz, prefer să-mi bat capul cu așa ceva în loc să mă uit la emisiunile TV de peste zi. Deci ce ai să-mi spui?

— Deprimant de puțin.

Carol îi împărtășește ceea ce aflaseră ea și echipa ei până în acel moment.

— Deci, ca să rezumăm, spuse Tony, nu știm pe nimeni care să-l fi urât într-atât încât să-l ucidă, a fost otrăvit într-un club de noapte plin ochi cu oameni și nu știm de unde provenea ricina.

— Cam asta e tot, da. Am găsit totuși o bucățică de hârtie mototolită în buzunarul ultimei perechi de blugi pe care a purtat-o. Conținea adresa unui site pe care nu am apucat încă să-l verific, www.bestdays.co.uk.

— Ne-am putea uita acum, sugeră Tony, apăsând butonul pentru a ridica patul și tresărind când îl împunse o nouă durere.

Deschise laptopul și așteaptă nerăbdător să iasă din stand-by.

— Ai dureri? Întrebă Carol.

— Puțin, recunosc el.

— Îți pot da ceva pentru durere?

— Încerc să reduc analgezicele la minimum, mărturisi Tony. Nu-mi place cum mă fac să mă simt. Prefer să-mi păstrez mintea liberă.

— Asta e o mare prostie, spuse Carol ferm. Durerea nu te ajută cu nimic.

Fără a-i cere permisiunea, apăsă butonul pentru a chema o asistentă.

— Ce faci?

— Te rezolv.

Își trase scaunul lângă el astfel încât să poată vedea monitorul.

Tony tastă adresa, care îi duse la o pagină pe care scria „*The Best Days of Our Lives*”¹². În schimbul unui abonament de doar cinci lire pe an, site-ul promitea să asigure cele mai bune servicii pentru a reuni vechi colegi de școală și de serviciu. O scurtă căutare dădu la iveală faptul că, după ce se înregistrau pe site, oamenii puteau vedea datele vechilor colegi și puteau relua legătura cu aceștia prin e-mailuri, ce aveau să fie redirecționate de către administratorii site-ului.

— De ce ar fi Robbie Bishop interesat să ia legătura cu vechi colegi de școală? Întrebă Tony. Aș fi crezut că ei se înghesuie să reia legătura cu el.

Carol ridică din umeri.

— Poate voia să caute o veche iubită care l-a părăsit? Era liber ca pasărea cerului după ruperea logodnei.

— Nu cred. Era frumos, bogat și talentat. Oriunde mergea, femeile săreau pe el. Și, aparent, îi făcea destul de multă plăcere să le cucerească pe unele dintre ele. A fost logodit cu o tipă foarte tare, un adevărat trofeu. Dacă mai simțea ceva pentru cineva care l-a părăsit când el avea cincisprezece ani, nu cred că s-ar fi comportat așa. Și ar fi făcut mai devreme ceva în privința asta. Clătină din cap. Nu, abordarea psihologică nu funcționează în cazul ăsta. Știm sigur că e scrisul de mână al lui Robbie?

— Nu știm. Criminaliștii îl analizează acum. Crezi că i l-a dat cineva?

— I-a spus lui Phil Campsie că bea un pahar cu cineva de la școală. Probabil că, oricine ar fi persoana cu care băuse, aceasta i-a sugerat să intre pe site să afle noutăți despre câțiva vechi colegi. Robbie nu e interesat, dar nu vrea să pară nepoliticos, așa că îndeasă hârtia în buzunar și uită complet de asta.

— S-ar putea. Are noimă.

Tony deschise o fereastră și scrisese: „Liceul din Harriestown, Bradfield”.

¹² „Cele mai bune zile din viața noastră” (n.red.)

— Știi la ce școală a fost? Carol părea suspicioasă.

— Mă uit la fotbal, Carol. Știu unde a crescut. Tatăl și mama sa încă mai locuiesc în aceeași casă, în Harriestown. El s-a oferit să le cumpere o locuință nouă, dar ei au preferat să rămână acasă.

— Nu afli astfel de lucruri uitându-te la fotbal.

Tony avu politețea de a părea rușinat.

— Ei bine, și ce, mai citesc și bârfele din când în când. Asta nu înseamnă că sunt un om rău. Uită-te la asta!

Arată spre monitor. Era o fotografie a liceului din Harriestown, vechiul corp central de cărămidă în stil victorian fiind flancat de construcțiile pătrătoase de beton și sticlă, din anii '60. Dedesubtul unei scurte istorii a școlii se afla o secțiune intitulată: „Absolvenți celebri”. Câțiva parlamentari, două trupe rock care ajunseseră pentru scurtă vreme în topuri în timpul erei britpop, un autor mediocru de romane polițiste, o mărunță vedetă de seriale, un designer de modă și Robbie Bishop. Din câteva clicuri, dădu la iveală numele foștilor elevi ai liceului din Harriestown care frecventaseră cursurile, în același timp cu Robbie Bishop.

— Oricine i-ar fi dat adresa, e posibil ca numele lui să fie aici.

Carol oftă.

— Presupun că asta scurtează puțin lista. În loc să verificăm absolut fiecare persoană care a fost coleg sau colegă de școală cu Robbie, acum trebuie să ne batem capul doar cu cei care sunt membri plători ai site-ului *The Best Days of Our Lives*.

— Cel puțin acum căutați acul într-o trusă de cusut, nu în de carul cu fân.

— Crezi că e mai ușor așa? Tocmai asta e problema când nu ai un motiv evident. Nu știi de unde să începi.

Tony tresări.

— Și aici intervin eu, nu? Cel care reduce posibilitățile atunci când întrebarea „Cine are de câștigat?” nu e

suficientă.

Carol zâmbi.

— Ceva de genul ăsta. Și, pe această notă veselă, te las să te ocupi de problema asta. Plec la Londra să vorbesc cu fosta iubită a lui Robbie.

— Încântătoarea Bindie Blyth?

— Văd că ai vorbit serios în privința bârfelor. Ai perfectă dreptate. Și, înainte de a pleca, trebuie să găsesc niște oameni care să strângă cât mai multe imagini înregistrate de camerele cu circuit închis din centrul orașului. Iar apoi bieții de ei vor fi nevoiți să analizeze tot acel material.

— Mai bine ei decât mine. Cum e acoperirea în zona Amatis?

Carol își dădu ochii peste cap.

— Variază de la excesivă la lipsă. Partea din față a clubului este bine acoperită, la fel și traseele către cele mai apropiate parcuri supraetajate. Dar există o ieșire laterală lângă zona VIP. Aceasta dă într-o alee care duce spre partea laterală a clădirii. De acolo ajungi în labirintul de străzi laterale din Temple Fields. Și, în pofida tuturor eforturilor noastre, o mare parte din acea zonă nu are supraveghere prin camere cu circuit închis. Urmă o clipă de tăcere, în timp ce amândoi rememorară cazuri din trecut care se învâneau în jurul zonei Temple Fields, ce reușea să cuprindă cartierul prostituatelor, comunitatea de homosexuali, apartamente de designeri transformate în depozite și o mare varietate de firme mici. Temple Fields era culmea fițelor și a jocurilor de noroc, unde irascibilitatea se întâlnea cu spiritul întreprinzător pentru cetățenii care variau de la infractori la oameni cinstiți.

— E, în continuare, singura parte din oraș unde se poate întâmpla orice, spuse Tony pe un ton aproape visător. De bine sau de rău.

Carol râse scurt și disprețuitor.

— Va trebui să te cred pe cuvânt.

— Noi vedem întotdeauna doar ce e mai rău. Presupun

că există și chestii bune pe acolo.

— Spune-i asta Paulei.

Vocea lui Carol era amară, căci își amintea că Paula aproape murise într-o încăpere jengoasă din Temple Fields.

Tony zâmbi.

— Carol, Paula înțelege mult mai mult despre infracțiuni decât vom înțelege vreodată eu sau tu. Știe ce zace în partea întunecată a zonei Temple Fields. Multă vreme, a fost singurul loc în care oameni ca ea puteau fi în siguranță. Au existat homosexuali în Temple Fields cu mult înainte ca satul homosexualilor să devină o destinație mișto.

Era o muștrare blândă, dar una care îi aminti lui Carol că nu putea să-și suprapună reacțiile peste cele ale Paulei și să se aștepte la o potrivire perfectă.

— Ai dreptate, recunosc eu. Înainte de a apuca să mai spună ceva, o asistentă bătu la ușă și intra.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă ea.

— Are nevoie de medicamente pentru durere, dar nu recunoaște, spuse Carol, ridicându-se și adunându-și lucrurile. — Așa e?

Tony dădu din cap. — Cred că da.

Asistenta consultă fișa și zise:

— V-am spus, aici nu oferim medalii pentru martiri. O să vă aduc un calmant. Carol o urmă până la ușă.

— Nu știu sigur când mă întorc de la Londra, dar voi încerca să trec pe-aici mâine.

— Succes, spuse Tony.

Nu-i părea rău s-o vadă plecând – vizita ei îi amintise cât de vlăguit se simțea. Era o ușurare să știe că nu avea să mai primească vizitatori în acea seară. Existau și avantaje în faptul că ținea lumea la distanță.

Multă vreme, refuzase să aibă încredere în acele câteva tentative de prietenie care îi ieșiseră în cale. Crezuse că acestea se bazau pe impresia greșită potrivit căreia masca pe care o prezenta lumii avea vreo legătură cu ceea ce se întâmpla în mintea sa. Era conștient de cât de firavă era

legătura dintre cele două, dar și de faptul că propriul istoric îl plasa mai aproape de cei pe care îi vâna decât de cei în numele cărora vâna. Știa cât de mult suferise și înțelegea că exista un preț pentru darul empatiei. Până la data la care își adunase suficient curaj să arunce o parte din vină asupra mamei sale, dobândise suficiente cunoștințe pentru a înțelege că aceea era o opțiune prea facilă. Petrecuse ani de zile simțindu-se ca un copil cu fața lipită de o fereastră în spatele căreia familia perfectă sărbătorea un Crăciun minunat în stilul lui Dickens. Îi luase destul de mult să înțeleagă că majoritatea acestor familii aparent fericite ascundeau la fel de multe secrete întunecate ca propria familie. Că nu era singurul care se călăuzea după principiul „încearcă măcar să pretinzi că ești om”. Dar, până la acea dată, își construise o viață care accepta de bunăvoie singurătatea și atitudinea de spectator.

Apoi apăruse Carol Jordan. Nici manualele sale de psihologie, nici miile de ore de practică medicală nu îl pregătiseră pentru cineva care putea trece direct prin toate sistemele sale de apărare de parcă acestea nici nu ar fi existat. Era în același timp prea simplu și prea complicat. Dacă oricare din ei ar fi fost diferit, poate că ar fi fost capabili să se îndrăgostească și să termine cu asta. Dar fuseseră prea multe dificultăți la început, iar acum părea că, ori de câte ori încercau să se dea bătăuți, lumea le arunca obstacole în cale.

În cea mai mare parte a timpului, își dorea să fi fost altfel. Dar uneori, ca acum, recunoștea că poate era suficient ca fiecare din ei să știe că exista măcar o relație în viețile lor care nu avea să fie paralizată de exprimarea propriilor dorințe. Orice ar fi făcut unul pentru celălalt, era un act individual. Când ea se asigurase ca el să aibă acces la internet din patul de spital, nu urmărisese vreun scop ascuns. Iar acum el avea să cuture lumea informației online și a celei din propria minte ca să o ajute, doar fiindcă putea.

Când se întoarse asistenta, își înghiți conștiincios medicamentele și se întinse pe spate, lăsându-și gândurile să zburde. Atunci când nu exista un motiv evident, talentul lui era să scormonească după un sens. Ce ar fi putut obține ucigașul lui Robbie Bishop din acea crimă? Înțelegerea motivației ar fi însemnat un pas uriaș în încercarea de a-i da un chip și o formă acestui străin. Era, din fericire, genul de pas uriaș pentru care nu avea nevoie de doi genunchi teferi. Doar de un creier care putea, eventual, să fie ajutat în procesele sale de minunatele calmante ce i se infiltrau în sânge.

* * *

O agenție de știri care funcționează non-stop e întotdeauna avidă de titluri importante. Acum, că Robbie Bishop murise, cercul se mutase din fața spitalului la stadionul Bradfield Victoria. Povestea se răspândise atât de iute, încât cea mai mare parte a presei o luase înaintea fanilor, având acces mai rapid la propriile mașini. Pentru început, erau mai mulți jurnaliști și echipe de cameramani decât oameni veniți să jelească. Rătăceau pe acolo în aerul răcoros al serii, făcând glume morbide și așteptând nebunia care – știau – avea să se iste în scurt timp.

În decurs de o oră, obținură ceea ce voiau. Sute de oameni se scurgeau în umbra tribunei de pe Grayson Street, respirația adunându-li-se în norișori în jurul capetelor. Deja parapetele de metal care delimitau zona deveniseră suporturi pentru buchete de flori, ursuleți de pluș, mesaje de doliu, cărți poștale înduioșătoare și chiar fotografii cu Robbie. Femei înnebunite plângeau, bărbați în tricourile galben canar în dungi ale echipei orașului păreau atât de tulburați, de parcă ar fi asistat la o înfrângere cu cincii la zero pe teren propriu. Copiii păreau năucii, iar tinerii – trădați. Reporterii circulau printre ei, îndreptându-și microfoanele și reportofoanele spre banalitățile unei emoții

artificiale. Polițiștii patrulau discret printre cei veniți să-l plângă, o precauție împotriva oricărui tip de excese.

Yousef și Raj ajunseră printre primii. Yousef se simțea prea expus și penibil. Se gândi că era, probabil, singura persoană, în afară de polițiști și de presă, care nu purta un tricou sau un fular al echipei Vics. Refuză politicos când câțiva reporteri TV îi cerură să comenteze și îl târî pe Raj, care protesta, departe de microfoane și de camere video.

— De ce nu pot spune ceva? întrebă Raj.

— Se presupune că te afli aici pentru a plânga, nu pentru a-ți afișa mutra la televizor, i-o tăie Yousef. Aici nu e vorba despre tine, ai uitat?

— Nu-i drept! Chiar mi-a plăcut Robbie. Îmi place echipa Vics. Jumătate dintre oamenii care ajung la televizor sau la radio nu dau doi bani pe echipă. Vor doar să se bage în seamă.

Raj mergea în spatele fratelui său, târșându-și picioarele.

— Lasă-i s-o facă!

Un alt reporter le înfipse în față un reportofon.

— Unii asociază moartea lui Robbie Bishop cu producția de ricină a teroriștilor islamici, recită el dintr-o suflare. Ce părere aveți despre asta?

— E un răhat, spuse Yousef, forțat într-un final să vorbească. N-ați auzit ce a spus polițista mai devreme? Nu sunt motive să asociem întâmplarea asta cu terorismul. Voi nu încercați decât să stârniți agitație. Oamenii ca voi provoacă tot felul de conflicte rasiale. Fratele meu, aici de față e fanatic doar când vine vorba despre echipa Bradfield Vics. Scurpă pe jos. Nu aveți pic de respect. Haide, Raj.

Își prinse fratele de mânecă și îl trase de acolo.

— Grozav, spuse Raj. Eu n-am voie să vorbesc despre Robbie, dar tu îți strigi în gura mare nemulțumirea, făcându-ne să părem scandalagii.

— Dă, știu. Nu e corect. Yousef îl conduse pe Raj departe de presă, spre zona unde se aduceau omagii, lângă

parapete. Dar sunt atât de sătul de genul ăsta de rahaturi! De ce dracu' l-ar omorî teroristii pe Robbie Bishop?

— Pentru că este un simbol al decadenței Occidentului, prostule, replică Raj, imitând tonurile de papagal prost ale unor gură-spartă pe care îi auzise strigând în dughenele cu chebap și în parcarele moscheii.

— Asta e adevărat, de fapt. Dar nu e un motiv suficient de bun pentru a-l ucide. Uciderea lui Robbie nu creează teroare, ci doar scandal.

Pentru ca terorismul să funcționeze, trebuie să lovești în oamenii obișnuiți. Dar ăsta e un argument prea sofisticat pentru cei de teapa fraierului ăluia cu microfon, spuse Yousef amar.

Fără să își dea seama, ajunseseră la marginea unei mulțimi ce devenea tot mai mare care se adunase în jurul reflectorului pentru jocurile în nocturnă. Lumânările pâlpâiau în briza ușoară a serii, mai emoționante parcă decât toate celelalte semne de respect ce se adunau în grămezi în jurul lor. Cineva cu o voce de tenor începu să cânte primul vers din *You'll Never Walk Alone*. Îl urmară și alții și, în scurt timp, Yousef și Raj intonau imnul absolut al fanilor fotbalului.

Yousef nu se abținu să nu zâmbească, în timp ce vocea i se înălța în cor. Știa ce însemna să nu fii singur. Înțelegea forța pe care compania o insufla unui bărbat. Când aveai pe cineva alături, orice era posibil. Absolut orice.

* * *

Kilometrii se scurgeau lin în urma lor. La acea oră din noapte, traficul care sufoca autostrada în timpul zilei se redusese. Cele șase benzi erau în continuare aglomerate, dar acum mașinile și camioanele se deplasau cu un huruit ritmic printre sectoarele de drum îngustat și blocajele din regiunea Midlands. Carol se întinse să schimbe postul și trecu de la Radio Four, cu muzica lui liniștită, la ritmurile

nebunești difuzate la Radio One. Din moment ce erau pe cale să discute cu Bindie Blyth, merita să îi asculte și emisiunea.

Știrile de la ora zece începură cu moartea lui Robbie Bishop. La volan, Sam clătină din cap când vocea care citea știrile reuși să o transforme, cu un dramatism spectaculos, într-o criză majoră.

— Ei chiar nu pricep, nu vezi? Cu o știre atât de importantă, trebuie doar să prezinte faptele. Ultimul lucru de care avem nevoie e să devină isterici, întărâtându-i pe spectatori.

— La asta se pricep cel mai bine, spuse Carol, prudentă când venea vorba despre excesele presei. Cu câteva excepții rare. Și toată lumea le cântă în strună. Pe cât punem pariu că, până mâine dimineață, își va fi dat cu părerea, neîntrebat, și prim-ministrul?

Sam rânji.

— Robbie va fi „jucătorul poporului” până la micul dejun.

— Doar că, de data asta, există un ucigaș adevărat în libertate, nu doar fantomele invocate de conspiraționiști. Oftă. Și nouă ne revine sarcina să-l găsim.

Buletinul de știri se încheie, trecând direct la o piesă dance ce păru să dureze la fel de mult ca primul act al unei opere. Într-un sfârșit, se potoli, iar vocea unei femei, joasă și caldă, spuse:

— Am dat startul emisiunii de astăzi ascultând Kateesha *featuring* Junior Deff cu *Score Steady*. Sunt Bindie Blyth și vă voi însoți până la miezul nopții la Radio One, cel mai ascultat post cu muzică dance. Ați auzit cu toții că Robbie Bishop a murit în această seară. Până acum câteva luni, eu și Robbie formam un cuplu. M-a cerut în căsătorie și am acceptat. Nu am mai ajuns la altar, dar era, oricum, cel mai bun prieten al meu. Unul dintre motivele pentru care am rămas atât de apropiați era muzica. Amândoi preferam aceleași ritmuri, pe care le auziți în fiecare noapte aici, la

emisiune. Acum, toată lumea are propriul clasament cu cele mai bune zece piese, iar Robbie nu făcea excepție. Eu și Robbie obișnuiam să stăm în pat în diminețile de duminică, discutând despre piesele noastre favorite, alcătuind discurile imaginare pe care le-am lua pe o insulă pustie. *Score Steady* se număra printre preferințele lui Robbie. Astă-seară sunt tristă. Am pierdut pe cineva important pentru mine. Așa că emisiunea din această seară va fi un omagiu pentru un bărbat pe care l-am iubit. Un bărbat care era cu adevărat special. Nu vă faceți griji, nu am să-mi plâng de milă pe post. Fără lacrimi, cel puțin pentru următoarele două ore. În schimb, am să vă pun ritmurile pe care Robbie le iubea. Danceși trance, hip-hop și trip hop și poate chiar puțin acoustic chill. Așa că relaxați-vă și lăsați-vă picioarele să danseze pe *Stack My Beats* de la Rehab Boys. Ritmul frenetic începu imediat după ultimele sale cuvinte, crescând până la un ritm de drum and bass ce-ți vibra în piept.

Carol dădu mai încet sonorul ca să se poată auzi din nou.

— Se pare că se descurcă mai bine cu asta decât reporterii de știri. Ce-i cu numele ei? Bindie? E o poreclă? Prescurtarea de la ceva?

— Prescurtarea de la Belinda, conform site-ului ei.

Carol zâmbi. Bineînțeles că Sam căutase informații despre ea pe net. Lui Sam nu-i scăpa nimic când venea vorba să obțină informații. Canalizat corect, ăsta putea fi un avantaj uriaș pentru echipa ei. Dar Sam nu avea spirit de echipă din instinct. Ea trebuia să se asigure întotdeauna că-și amintea să împărtășească informațiile.

— Exact. Pun pariu că mama ei îi spune tot Belinda, și asta o înnebunește. Deci de unde e? Detectez ceva în accentul ei, dar nu-mi dau seama exact.

— E de undeva din zona de est a Angliei, spuse Sam, unul dintre degete bătând în tăcere tactul pe volan. De lângă Norwich, cred. E bună.

— Cred că sunt puțin prea bătrână pentru genul ăsta de muzică.

— Nu știu. Cred că ține mai mult de gusturi decât de vârstă. Eu, unul, cred că oamenii se clasifică în două categorii când vine vorba despre muzică. Asculți fie pentru că îți place să simți ritmul vibrând în tine, fie pentru felul în care se potrivesc versurile și muzica. Nu prea există cale de mijloc. Ritmurile sau versurile. Pe tine te-aș clasifica drept cineva care apreciază versurile.

— Cred că da. Nu că, mai nou, aș avea prea mult timp pentru muzică.

Tăcură, lăsând muzica să se reverse peste ei.

Când piesa se încheie, Bindie mai numi o dată piesa.

— Ceea ce am auzit azi cu toții este că cineva l-a otrăvit pe Robbie. Eu, una, nu pot pricepe asta. Trebuie să fii un individ ȋicnit ca să-i administrezi cuiva o otravă care își face efectul zile bune. E nevoie de multă ură pentru așa ceva. Și nu înțeleg cum putea cineva să-l urască pe Robbie atât de mult încât să-i facă asta. Cum ai putea urî un om care iubea piesa următoare? Avea dreptate. Muzica avea un ritm atât de contagios, încât o făcu pe Carol să bată din picioare fără să-și dea seama. Se uită la ceas. Aveau să ajungă la Londra cu aproximativ o jumătate de oră înainte de sfârșitul emisiunii lui Bindie. Spera să fie încă în priză de la adrenalina emisiunii și dispusă să vorbească. Carol avea nevoie ca Bindie să fie sinceră în privința lui Robbie. Dacă îi reușea asta în acea noapte, ancheta avea să meargă mai departe. Asta era mult mai important decât somnul de frumusețe al lui Bindie Blyth. Sau, că tot veni vorba, decât al ei.

* * *

Era ora unsprezece și Amatis abia începea să se încălzească. Luminile erau discrete, volumul ăsurzitor și aerul greu de la mirosul stătit de alcool, țigări, parfum și

trupuri încinse. Paula și Kevin o lăsaseră pe Chris în micul birou murdar al managerului, să discute cu angajații barului și cu bodyguardii. Nu prea sperase să obțină ceva de la ei.

— Până la ora la care Robbie a dat de fosta cunoștință din liceu, trebuie să fi fost haos în spatele barului, spusese ea. Prea mulți clienți încercau să se facă remarcați. Mă îndoiesc că au observat chiar și cu cine era. Dacă vreunul dintre ei ar fi văzut că se întâmpla ceva dubios cu băutura lui, ar fi fost o pură întâmplare și ne-ar fi anunțat pe noi sau pe cei de la ziarele de scandal. Nu, dacă cineva va avea noroc în seara asta, ăștia veți fi voi doi.

Dintr-un motiv sau altul, Paula se îndoia de asta. Pentru majoritatea oamenilor care veneau la Amatis, ideea unei nopți reușite presupunea să consume suficiente băuturi și droguri cât să reducă sau chiar să anihileze posibilitatea de a avea orice fel de amintiri despre acea noapte. Aceștia erau cei care păreau nedumeriți când Paula îi întreba dacă fuseseră acolo joia trecută. După ce Paula reușise să le explice cine era și ce dorea, printr-un amestec de gesturi, arătându-le legitimația de polițistă și o fotografie cu Robbie, majoritatea mimau un da sau un nu – urmat de o ridicare din umeri ce exprima imposibilitatea de a-și aminti – sau indiferența. Singura variație pe această temă venea de la cei care își propuseseră altceva decât să-și rupă picioarele sau să se cupleze cu cineva – și anume, să remarce pe cineva al cărui nume putea fi menționat apoi, cu totul întâmplător, într-o conversație la locul de muncă, a doua zi.

— O, da, după cum îi spuneam lui Shelley azi-noapte... O știți pe Shelley, Shelley Christie, din *Northeners*... Bineînțeles că o cunosc, uite, am și o poză cu ea pe mobil, vedeți?

Slabele speranțe ale Paulei se bazau pe ei.

După o oră, se văzu nevoită să accepte că norocul nu era de partea ei. Zăpăciții cu care discutase erau fie consternați că-și rataseră ultima șansă la o dușcă cu Robbie Bishop, fie plini de regret că îl văzuseră, dar nu

remarcaseră acest lucru. Singura persoană ce aducea cât de cât a martor era un băiat care recunoscuse că-l văzuse pe Robbie la bar, în timp ce bea cu cineva.

— Era bărbat sau femeie cel cu care bea, întrebă Paula cu interes.

— Un tip. Nu l-am recunoscut și, prin urmare, nu l-am băgat în seamă. Adică, l-aș fi rugat să-mi facă o poză cu Robbie, dar uitasem să-mi încarc telefonul și era mort, așa că nu mi-am mai bătut capul.

— L-ai mai văzut vreodată pe tipul ăsta?

Paula încă nu era dispusă să renunțe.

— V-am spus. Nu l-am băgat deloc în seamă. Nu știu dacă l-am mai văzut înainte. Poate da, poate nu. Nu am remarcat nimic la el.

— Înalt? Scund? Blond? Brunet?

Paula încercă să-și ascundă exasperarea.

Martorul clătină din cap.

— Sincer să fiu, băusem puțin. Nu prea m-am uitat la el. Așa se întâmplă când dai peste cineva ca Robbie. Ești atât de ocupat să te uiți la el, încât nu observi cu cine e. Doar dacă nu e o altă celebritate. Sau vreo tipă tare. Te gândești doar: „Pe toți dracii, stau chiar lângă Robbie Bishop”. Păru mâhnit pentru o clipă. Bietul băiat.

Dezamăgită, Paula își croi drum până în colțul barului și încercă să-i facă semn unuia dintre barmani. Transpira ca un porc - avea nevoie să-și refacă rezerva de apă din organism. În sfârșit, unul dintre angajați îi luă comanda. Așteptându-și restul, Paula aruncă o privire distrată prin bar.

Și trase adânc aer în piept când observă minuscula cameră video cocoțată între spoturile ce luminau teigheaua lipicioasă de granit a barului.

— O, frumoasa de tine, spuse ea încet.

Când barmanul se întoarse cu o mână de monede, observă cu surprindere că îi dispăruse clienta.

Ușa grea ce separa studioul de cabina producătorilor se deschise, iar Bindie Blyth ieși cu o sticlă de apă minerală pe jumătate goală într-o mână. Cu cealaltă mână își dădu jos bentița de pe cap, apoi își scutură buclele de culoare închisă. „Probabil au format un cuplu remarcabil”, se gândi Carol.

Frumosul Robbie cu chipul său de englez și Bindie cea cu pielea măslinie și trăsături delicate, aidoma unui spiridușdintr-un basm ilustrat pentru copii, încadrate într-o masă de bucle în dezordine. Volumul părului său, blugii negri și topul negru mulat îi scoteau în evidență talia subțire. Carol se gândi că ar fi putut să poarte probabil haine de copii.

— E în regulă, Dixie? o întrebă ea pe femeia plinuță de la panoul de control.

— La fix. Bună treabă, Bindie. Ai vizitatori, spuse Dixie, făcând un semn din cap spre Carol și Sam, așezați în celelalte două scaune.

Bindie le aruncă o privire, cu umerii căzuți.

— Trebuie să facem asta chiar acum? Tocmai mi-am terminat treaba.

— Iar noi încă lucrăm, spuse Carol, scoțându-și legitimația și prezentându-se. Nouă ne revine sarcina să aflăm cine este responsabil de moartea lui Robbie Bishop.

— Da, păi e mort, nu? Ce mai contează cine a făcut-o? Contează doar că Robbie nu mai este. Nu puteți schimba asta.

Aceasta era o Bindie foarte diferită de cea care petrecuse două ore punând muzică pentru a-i aduce un omagiu prietenului său mort. Acum părea, pur și simplu, înverșunată și furioasă. Dixie, producătoarea, era încremenită, mutându-și privirea de la Bindie spre Carol.

— Îmi pare rău pentru Robbie, spuse Carol. Dar, din experiența mea, oamenii care comit astfel de crime cu

sânge-rece nu se opresc, de regulă, la una. Vreau să-l împiedic pe cel care l-a ucis pe Robbie să mai omoare pe altcineva.

— Mi se pare corect. Deci de ce ați venit aici? De ce nu sunteți pe teren, făcându-vă treaba, oricare ar fi ea? Bindie se apropie de cuier și-și luă puloverul verde-închis.

— Am un coleg, psiholog. Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat de la el este să caut punctul în care se intersectează o victimă și ucigașul său. Cu cât aflu mai multe despre victimă, cu atât cresc șansele de a mă apropia de acel punct de intersecție. Iar când vine vorba despre a-l cunoaște pe Robbie Bishop, tu ești unul dintre experți. De asta trebuie să vorbesc cu tine, și asta numaidecât.

Bindie își dădu ochii peste cap.

— Parcă ești fraierul ăla din *Lege și ordine: Intenții criminale*. OK, ai câștigat. Dar hai s-o tăiem de aici! Am nevoie de un fum și de ceva de băut. Se întoarse și spuse: Ne vedem mâine, Dixie.

Dixie părea nemulțumită în vreme ce își lua rămas-bun. Afară, pe coridor, Bindie spuse:

— Ne vedem la mine în apartament. E la doar zece minute cu mașina. Îl privi pe Sam pentru prima dată. Ai o foaie de hârtie și un pix? Mâzgăli o adresă și instrucțiuni. Dacă vă place să beți ceaiul cu lapte, va trebui să treceți pe la magazinul non-stop.

Și dispăru, picioarele ei scurte purtând-o până în capătul coridorului mult mai rapid decât ai fi crezut.

Cincisprezece minute mai târziu, Sam înainta lent pe una dintre benzile largi din Notting Hill, căutând în zadar un loc de parcare.

— Dă-o dracului, murmură Carol. Am putea pierde toată noaptea cu asta. Parchează-o lângă alta. Lasă un bilețel cu numărul de mobil în cazul în care posesorul vrea să iasă.

Sam opri în fața numărului pe care i-l dăduse Bindie. O lumină de siguranță se aprinse când urcă treptele de sub

veranda cu stâlpi albi, permițându-le să citească numele atașate celor patru butoane ale interfonului. „Blyth” era al treilea de sus. Sam apăsă pe buton și așteptă, lovindu-și ușor coapsa cu sticla de lapte. Carol privi cu asprime în lentila unei camere de supraveghere.

După câteva secunde, o voce distorsionată spuse „Etajul întâi” și ușa se deschise. Pașii lorrăsunară pe dalele de marmură ce acopereau holul îngust, înainte ca sunetul să fie înghițit de covoarele groase de pe scări.

— Frumos cuibușor, murmură Sam.

Bindie îi aștepta, sprijinită în pragul singurei uși de la etajul întâi, cu brațele încrucișate. În ultimul sfert de oră reușise să-și aplice o brumă de machiaj ce părea să pună puțină distanță între ei. Se dădu în tăcere un pas înapoi și le făcu semn să intre. Holul era suficient de mare cât să încapă o masă de biliard, cu bilele adunate și pregătite, și patru tacuri prinse pe peretele din spatele ei. Între ușile ce dădeau în toate direcțiile, fotografiile alb-negru sumbre ce reprezentau săli de biliard și obișnuinții acelor locuri erau iluminate de un montaj cu spoturi suspendat din tavanul înalt.

— Tot în față, spuse, îndemnându-i să meargă înainte.

Intrară într-o cameră splendidă ce se întindea pe toată lățimea casei. Canapele moi de piele și fotolii moderne erau răspândite aparent la întâmplare, cu măsuțe joase de lemn pline cu reviste, ziare și scrumiere curate. Pe trei dintre pereți se găseau rafturi de CD-uri și discuri de vinil, singurele spații libere fiind umplute de un sistem audio și de un televizor cu plasmă; cel de-al patrulea perete era ocupat de obloanele de lemn care acopereau ferestrele înalte. Panourile erau decorate cu postere cu show-uri și noi lansări de albume. Majoritatea posterelor aveau autografe. Camera mirosea a scortişoară și a fum. Carol recunoscuse mirosul dulceag de marijuana amestecându-se cu notele mai acide de Marlboro Gold. Lumina venea de la câteva lămpi înalte cu abajururi de hârtie, plasate strategic prin

cameră. Părea ciudat de intimă.

— Simțiți-vă ca acasă, îi îndemnă Bindie. Văd că ați adus lapte. Dădu din cap înspre Sam. Bucătăria e acolo, ușa din dreapta. Ceai, cafea în dulapul de deasupra ceainicului. Cola dietetică, suc și apă în frigider.

Sam păru fâstâcit pentru o clipă.

— Eu vreau o cafea, Sam. Cu lapte, fără zahăr, spuse Carol, schimbând rapid o privire complice cu Bindie.

— „Haide, Sam, intră în joc.” Și Sam intră în joc, dându-și seama că șefa lui se alia cu Bindie de dragul discuției pe care urma să o aibă cu aceasta. Nu încerca, în nici un caz, să-l umilească.

— Vă pot oferi ceva, domnișoară Blyth?

— Nu, mulțumesc, dragule, eu am. Arată spre un pahar înalt pe care se formase deja condens. Era posibil să fi fost doar cola dietetică, însă Carol se îndoia. Bindie se cuibări într-un fotoliu lângă masa pe care se aflau băutura și țigările ei.

— Frumos apartament, spuse Carol.

— Nu-i tocmai stilul de viață rock-and-roll la care vă așteptați, nu? Nu din salariul de la BBC îmi plătesc ipoteca, spuse Bindie. Din colaborarea mea cu diverse cluburi. Nu sunt o femeie proastă, inspector-șef Jordan. Am o diplomă în economie, pe care am plătit-o tot cu banii făcuți din învârtitul discurilor. Știu că, probabil, mă voi bucura de statutul de persoană bine plătită doar pentru o perioadă limitată de timp, așa că profit cât mai mult de asta, acum cât pot.

— E de înțeleș.

— Întotdeauna am fost rezonabilă. Se strâmbă. Unii ar spune plictisitoare. Țsta era unul dintre lucrurile pe care Robbie le aprecia la mine, spunea el. Știa că nu l-aș ispiti cu lucruri care i-ar fi distrus cariera. Deci e adevărat ce se spune la știri? Ricină? A fost otrăvit cu ricină?

— Cei de la spital i-au făcut teste cât era bolnav. Încă așteptăm confirmarea. Dar da, se pare că a fost otrăvit cu

ricină.

Bindie scutură neliniștită din cap.

— E o nebunie. Adică, nu se leagă. Robbie. Ricină. Care e legătura?

„Dacă am ști răspunsul la asta, am putea pleca toți acasă.”

— În momentul de față, nu știu nici eu. Ăsta e unul dintre numeroasele lucruri pe care încerc să le aflu.

— Mi se pare corect. Deci ce vrei să mă întrebi?

Bindie se întinse după pachetul de Marlboro, îl deschise cu degetul mare și scoase o țigară. — Cum era el?

Bindie își aprinse țigara și expiră primul fum, privind-o pieziș pe Carol.

— Habar n-ai de câte ori am fost întrebată asta. Deși, de regulă, cu ceva mai mult entuziasm. Carol deschise gura să se apere, dar, înainte să apuce să vorbească, Bindie își flutură mâinile ca pentru a o calma. Nu fac pe deșteapta cu tine. Știu că trebuie să întrebi. Oftă și zâmbi, iar chipul i se îndulcise. Cum era Robbie? Era un băiat bun. Și știu ce spun când zic „băiat”. Încă mai avea de trecut prin multe procese de maturizare. Era talentat, și știa asta. Nu era arogant, ci doar conștient, dacă știi ce zic. Știa cât valora și era mândru de ceea ce realizase. Ce altceva? Făcu o pauză pentru a mai trage din țigară. Adora muzica și fotbalul. Dacă n-ar fi fost fotbalist, cred că ar fi fost DJ. Își cunoștea meseria și o iubea. Asta a fost ceea ce ne-a unit. Înghiți o gură întreagă de fum. Asta și sexul, presupun. Și la asta era bun. Acum zâmbetul era visător. La început, eram extrem de îndrăgostită de el. Dar toată povestea cu îndrăgostitul este că nu durează.

Privi într-o parte, urmărind țigara cum arde.

— Dacă ai noroc, devine ceva mai profund, spuse Carol.

— Asta funcționează doar dacă sunt amândoi adulți. Problema lui Robbie era că avea tot atâta maturitate emoțională cât au protagoniștii din *National Lampoon*

*Animal House*¹³. Începea întotdeauna cu intenții bune, dar se abătea invariabil de la ele, în special când se întâmpla ca blondele și șampania să se întâlnească în apropierea lui. Își stinse țigara și se lăsă pe spate. Pur și simplu, mă săturasem de fotografiile din *Heat* și de ironiile meschine din articolele de scandal. I-am dat inelul înapoi și i-am spus că am putea încerca din nou după ce se sătura să dea iama în femei ca un copil într-un magazin de dulciuri.

— Deci tu ai pus capăt relației?

Clinchetul bilelor, urmat de bufnitura ușoară a unei bile în cădere, se făcu auzit prin ușa întredeschisă. Bindie zâmbi, arătând spre hol cu degetul mare.

— Domnul Tact și Diplomatie, nu? Da, eu am fost cea care i-a pus capăt.

— Cum a reacționat Robbie? Bindie se întinse după o altă țigară.

— A fost supărat la început. Orgoliu rănit, cel mai probabil. Asta și teama că nu avea să mai fie invitat la cele mai tari spectacole. Apoi, când și-a dat seama că vorbeam serios când spuneam că voiam să rămânem prieteni, și-a revenit. În ultimele câteva săptămâni ne-am înțeles bine. Am vorbit la telefon aproape zilnic, am făcut schimb de fișiere cu câteva piese, am luat cina când băieții au venit la Londra, cu o săptămână în urmă, pentru meciul cu Arsenal.

— Deci ai spune că relația voastră era amicală?

Bindie se încruntă.

— Stai așa, doar nu crezi că asta are ceva de-a face cu mine. Îi aruncă o privire lui Carol, aprigă și intensă, lacrimi ivindu-i-se brusc pe gene.

— Încerc să-mi fac o idee despre viața lui Robbie, atâta tot, spuse Carol blând.

— Da, ei bine, uită-te peste listele lui de convorbiri telefonice. Verifică-le și pe ale mele. Vei vedea cât de des

¹³ Comedie americană regizată în 1978 de John Landis (n.red.)

discutam și cât timp.

— Când ați vorbit ultima dată?

— L-am sunat sâmbătă dimineață, spuse ea cu voce tremurândă. Întotdeauna vorbeam înainte de un meci. Mi-a spus că nu putea sta la telefon, credea că îl încerca gripa și aștepta medicul echipei. Bindie clipi agitată. Fusesse deja otrăvit, nu-i așa?

Carol aprobă din cap.

— Așa credem. Înainte de sâmbătă dimineață, când ați vorbit ultima dată?

Bindie se gândi o clipă.

— Joi. La începutul serii. Ieșea cu Phil. „Rahat.”

— Când ați vorbit sâmbătă, ți-a spus că dăduse joi peste un vechi prieten din școală când fusesse la Amatis?

— Nu. După cum ziceam, nu avea timp să stea la povești. I-am urat doar noroc și i-am spus să mă sune când se simțea mai bine. O sclipire îi apărură în ochi. Credeți că acest vechi prieten din școală a fost cel care l-a otrăvit?

— Ne gândim la toate posibilitățile. Dar i-a spus lui Phil că dăduse peste cineva cu care a fost coleg de școală. Asta ne-ar putea permite să ne formăm o idee mai clară despre seara lui Robbie. Asta e tot. Spune-mi, Bindie, Robbie consuma vreodată droguri?

— Glumești? Nici nu accepta să stea în aceeași încăpere cu cineva care fuma iarbă. Îi plăcea să mai bea, dar nu se atingea niciodată de droguri. Spunea întotdeauna că știi exact ce efect va avea alcoolul asupra ta. Dar, când era vorba despre droguri, era imposibil să știi ce aveau să-ți facă. Dacă vă gândiți că i-a introdus cineva substanța asta în organism spunându-i că este cocaină sau mai știu eu ce, ați luat-o pe o cale greșită.

Poate că încerca să-l scoată basma curată, dar poate că era adevărat. Oricum, examinarea post-mortem avea să arate dacă prietenii lui Robbie încercau să-l facă să pară mai sfânt decât sfinții.

— Și nimic din ultima voastră conversație nu a sugerat

că asta s-ar fi schimbat?

— Nici vorbă. După cum am spus, am vorbit doar pe fugă.

— Cel puțin, v-ați despărțit în termeni buni, spuse Carol.

— Măcar atât...

Schiță un răs curajos. Știi, dacă aș fi vrut să-l omor pe Robbie, aș fi făcut-o direct, nu pe la spate. Ar fi știut exact ce i se întâmplă și de ce. Atâta că... Fața i se schimonosi și tuși din cauza fumului. Eu n-am vrut niciodată să-l omor. Pe blonde, poate. Dar pe Robbie? În nici un caz!

— Deci cine să fi vrut să-l ucidă? Cine îl ura suficient de mult încât să-i facă asta? Bindie își trecu o mână printre bucle.

— N-am nici cea mai vagă idee. Nu era genul de tip care să provoace o astfel de reacție. După cum ziceam, era un băiat de treabă. Unii fotbaliști își trăiesc viața căutând în permanență conflicte. Trebuie să se simtă bărbați duri. Robbie nu era așa. Era politicos, bine-crescut. Mai mult David Beckham decât Roy Keane. Dacă băieții încercau să-l provoace în afara terenului, le întorcea pur și simplu spatele. Singurul lucru care îmi vine în minte...

Vocea i se pierdu și scutură din cap.

— Ce e?

— E o prostie, las-o baltă!

Carol se aplecă în față.

— Sunt nevoită să mă agățși de un fir pai, Bindie. Accept orice sugestie, oricât de stupidă ți s-ar părea.

Clătină din nou din cap, trăgând cu furie din țigară.

— E vorba doar despre... pariuri. Știu că se vehiculează sume mari de bani în pariuri. Citeștidespre toate acele syndicate, despre milioane de lire de încasat. Australia, Hong Kong, Coreea, Filipine. O mare parte dintre pariuri țin de fotbal. Au fost dezvăluiri la emisiunea *Five Live*și în presa scrisă. Mă întrebam dacă nu cumva... Echipa Vics se descurcă mai bine decât s-ar fi așteptat oricine sezonul ăsta. Au șanse bune la primele locuri. Le dau dureri de cap

cluburilor importante. Ce-ar fi dacă...

Se întinse după pahar și luă o înghițitură din băutura ei.

— Dar ar conta suficient eliminarea unui singur jucător? întrebă Carol, gândind cu voce tare. Vocea lui Sam răsună din ușă!

— Da, dacă ar fi vorba despre Robbie. Gândește-te la toate golurile care au fost înscrise datorită paselor lui Robbie. Gândește-te la toate golurile care nu au fost înscrise fiindcă Robbie a intervenit în momentul crucial. Unii jucători pot ridica întreaga echipă. Robbie era un astfel de jucător.

Urmă o tăcere îndelungată, în vreme ce toți meditau la cuvintele lui Sam. Apoi Bindie vorbi:

— Nici nu vă pot spune cât de tare mă enervează gândul ăsta. Să răpești atâta frumusețe lumii doar pentru bani.

Bindie scoase un sunet ca și cum ar fi scuipat. Își acoperi gura cu mâna, inspirând.

— E o sugestie interesantă, spuse Carol.

Bindie ridică privirea, cu ochii înotându-i în lacrimi.

— Bietul meu băiat! murmură ea. Oftă din rărunchi și se luptă să se ridice din fotoliu. Cred că e cazul să plecați. Numi vine în minte nimic altceva ce v-ar putea ajuta și am de ascultat niște muzică. Dacă îmi mai aduc aminte ceva, vă sun. Dar, în momentul de față, am nevoie să fiu singură.

Afară, pe stradă, se sprijiniră de capota mașinii, contemplând reflexia de un portocaliu murdar a norilor.

— Interesantă idee asta cu syndicatele de pariuri, spuse Sam.

— E primul lucru logic pe care l-am auzit, recunosc Carol.

— Dar o modalitate a naibii de ciudată de a o face. Aș fi crezut că ultimul lucru pe care și-l doresc este să atragă atenția asupra lor. N-ar încerca să facă astfel încât să pară un accident?

Sam căscă.

- Poate că asta au și crezut că fac.
- Ce vrei să spui? Carol se îndreptă de spate și întinse mâna. Conduc eu prima oră.
- Din câte am înțeles, majoritatea doctorilor nu și-ar fi dat seama că e vorba despre otrăvire cu ricină, spuse Sam, înconjurând mașina pentru a ajunge la locul pasagerului. Dacă n-ar fi fost mica bănuială a lui Elinor Blesssing, probabil ar fi pus totul pe seama vreunui virus. Pentru așa ceva îl și tratau înainte ca ea să aibă revelația.
- Carol porni mașina și înaintă încet.
- Bine zici, Sam. Poate ai dreptate. Poate nu ar fi trebuit să dezvăluim faptul că e vorba despre crimă.

Miercuri

Ceasul din colțul dreapta jos al monitorului de la laptop arăta 4:27. Somnul profund nu fusese niciodată una dintre performanțele lui Tony, dar se părea că anestezia generală îl dăduse complet peste cap. Reușise să adoarmă destul de ușor în jur de zece, dar nu prea mult. Somnul părea să vină în felii de cincizeci de minute, punctate cu intervale neregulate de veghe. Deși orele de cincizeci de minute păreau, într-adevăr, ironic de potrivite pentru un psiholog clinic, și-ar fi dorit ca efectele să fi fost mai terapeutice.

Ultima dată se trezise la scurt timp după ora patru. De data asta, știu din instinct că nu avea să adoarmă la loc în viitorul apropiat. La început, stătu nemișcat, gândurile roindu-i în jurul apariției mamei în viața lui, în pofida celor mai sincere intenții ale sale de a trece peste trecut și de a merge mai departe. Nu conta că nu mai exista nimic în afară de frustrare și de regret, un ghem tot mai strâns de durere și de amărăciune care îl împiedica să doarmă. Părea imposibil de ignorat.

Cu un efort de voință, își adună gândurile și se concentrează asupra morții lui Robbie Bishop. Trecuse de la

amintirile sale privitoare la grația și succesele lui Robbie la acele elemente care țineau mai mult de propria lui expertiză.

— Nu ești începător, spuse Tony, cu voce șoptită, dar distinctă. Nici măcar cu norocul începătorului nu ai fi putut scăpa dacă asta ar fi fost prima ta tentativă. Nu în cazul cuiva atât de cunoscut ca Robbie. Indiferent dacă ai făcut asta din motive personale sau fiindcă ai fost plătit, ai mai făcut-o și înainte. Își întoarse capul pe perne, încercând să reducă senzația de amortire a gâtului. Hai să-ți spunem Hărțuilă. E un nume la fel de bun ca oricare altul, și știi că-mi place întotdeauna să dau o notă personală lucrurilor. Întrebarea este: Erai într-adevăr un vechi prieten din școală, Hărțuilă? Poate că doar te prefăceai. Poate că Robbie era prea politicos ca să-ți spună că nu-și amintea de tine. Sau poate era conștient că statutul său de vedetă îl făcea memorabil în comparație cu alți puști cu care fusese coleg. Poate că nu voia să fie considerat un nemernic dacă se purta ca și cum nu te-ar mai fi văzut niciodată. Chiar și așa, având în vedere reputația lui Robbie de tip de treabă, oricum ți-ai asumat un risc al naibii de mare. Dar, dacă erai cu adevărat un vechi prieten din școală, ți-ai fi asumat un risc și mai mare. În fond, e vorba despre Bradfield. Sunt șanse mari ca o bună parte dintre oamenii din Amatis din acea noapte să fi fost și ei la liceul din Harriestown. L-ar fi recunoscut pe Robbie, asta e sigur. Dar te-ar fi recunoscut și pe tine – asta doar dacă nu te-ai schimbat foarte mult din școală. O strategie foarte riscantă. Găsi butoanele de control ale patului și se ridică în capul oaselor, strâmbându-se de durere când articulațiile i se mișcă. Trase spre el noptiera și deschise laptopul, apăsând butonul de pornire. Ți-ai asumat multe riscuri, orice ar fi. Și ți le-ai asumat plin de încredere. Ai ajuns exact lângă Robbie, și nimeni nu te-a observat. Fără îndoială, ai mai făcut asta. Așa că hai să găsim victima ta de dinainte, Hărțuilă!

Lumina monitorului își schimbă culoarea și intensitatea

când Tony își începu căutarea, proiectând lumini și umbre pe chipul său, creând mișcare acolo unde totul era imobil.

— Haide! murmură. Arată-te! Știi că vrei asta.

* * *

Carol trase jaluzelele care o separau de restul echipei. Anunțase ședința pentru discutarea cazului la ora nouă, dar, deși era doar opt și zece, ajunseseră deja toți. Chiar și Sam, care nu o lăsaseacasă decât la patru fără cinci. Se întrebă dacă somnul lui fusese mai reconfortant decât al ei. Simțise cum o privise până ajunsesese în siguranță în apartamentul de la subsol pe care îl închiriasse de la Tony. Apoi fusese rândul ei să privească și să aștepte. În timp ce îl hrănea pe Nelson, care miorlăia de nerăbdare, Carol se uitase atentă pe geam până când farurile lui Sam măturaseră fereastra bucătăriei sale și gardul viu care separa aleea vecinilor de a lor. După ce se asigurase că plecase, își turnase o porție sănătoasă de brandy și urcase la etaj.

Își amintise că s-ar fi convenit să preia corespondența de pe covorașul de la intrare, ceea ce îi oferise pretextul să urce scările până în biroul lui Tony, aflat la etajul întâi. Pusese scrisorile pe birou, apoi se instalase în fotoliul din fața celui în care se așeza el de obicei. Îi plăcea mult acest fotoliu – adânc și confortabil, cu pernele care o învăluiau și păreau s-o îmbrățișeze. Îi părea ca o peșteră, așa cum le par copiilor fotoliile adulților. Așezată aici, își discutase cazurile, își analizase sentimentele față de membrii echipei sale, explorase nevoia de dreptate care o determina să facă această muncă, în pofida tuturor pericolelor și a dezamăgirilor. Tony vorbise despre teoriile sale referitoare la comportamentul infractorilor, despre frustrările sale legate de sistemul de sănătate mintală, despre dorința sa arzătoare de a-i face pe oameni mai buni. Nu se aventura nici măcar să ghicească numărul orelor de relaxare

petrecute împreună în această cameră.

Carol își încolăcise picioarele sub ea și se așezase confortabil, dând pe gât jumătate din paharul de brandy fără să clipească. Încă cinci minute, apoi avea să se întoarcă jos.

— Aș vrea să fii aici, spusese cu voce tare. Am impresia că nu iese nimic. În mod normal, nimeni nu s-ar aștepta să existe prea multe progrese în faza asta, într-un astfel de caz. Dar aici e vorba despre Robbie Bishop, iar lumea e cu ochii pe noi. Așa că lipsa de rezultate nu este o opțiune. Căscase, apoi își terminase băutura. M-ai speriat, să știi, spusese, cufundându-se și mai mult în pernele moi. Când Chris mi-a spus că ai dat peste nebunul cu topor, am simțit că inima îmi stă în loc, ca și cum lumea și-ar fi încetinit brusc ritmul. Să nu-mi mai faci asta niciodată, ticălosule! Își întorsese capul, înfoind o pernă pentru a fi mai confortabilă, închisese ochii și simțise cum corpul i se relaxa pe măsură ce alcoolul își făcea efectul. Dar aș fi vrut să mă fi avertizat în privința mamei tale. E o figură. Nici nu-i de mirare că ești atât de ciudat.

Următorul lucru pe care și-l aminti Carol fu răcnetul deșteptătorului din dormitorul aflat de cealaltă parte a holului. Înțepenită și dezorientată, se ridicase greoi în picioare și se uitase la ceas. Ora șapte. Un pui de somn de mai puțin de trei ore. Și gata, avea s-o ia de la capăt.

Și iat-o acolo, cu haine curate și cu nivelul de cofeină ajuns la cote acceptabile. Carol își trecu degetele prin părul blond și des și începu să răsfoiască mulțimea de articole despre Robbie Bishop pe care Paula i le îndosariase deja. Se concentra cu greutate, fiindcă ultimul lucru de care avea nevoie era să analizeze cum își petrecuse noaptea. Ridică privirea doar atunci când Chris Devin bătu la ușă și intră, ținând în mână o pungă de hârtie maro.

— Chiflă cu șuncă și ou, spuse ea scurt, lăsând punga pe birou. Suntem gata când ești și tu gata. Carol zâmbi, dar Chris se îndrepta deja spre ieșire. Chris era foarte pricepută

la gesturi desolidaritate, la micile detalii care îi făceau pe colegii ei să nu se simtă singuri. Carol se întrebă cum se descurcaseră înainte ca ea să li se alăture. Stabiliseră de la început ca tânăra să fie cu ei de la început, dar cancerul în fază terminală al mamei sale o obligase să rămână în postul din cadrul poliției municipale cu trei luni mai mult decât preconizase. Carol oftă. Poate că, dacă Chris ar fi fost alături de ei de la început, detectivul-inspector Don Merrick ar fi fost și acum printre ei.

— Inutil, se dojeni singură, întinzându-se după pungă și începând să înfulece fără a-și da seama, de fapt, ce mânca.

Nu trecea aproape nici o zi fără să se întrebe dacă un detaliu sau altul ar fi putut conta pentru Don. În adâncul sufletului, știa că încerca pur și simplu să găsească o cale de a se învinovăți pe ea, nu pe el. Tony îi spusese în repetate rânduri că era OK să fie furioasă pe Don pentru ceea ce făcuse. Dar, oricum, nu i se părea posibil, cu atât mai puțin corect.

În timp ce mânca, își luă câteva notițe, schițând câteva subiecte de discutat în ședința pe marginea cazului. La nouă fără un sfert era gata. Nu avea nici un motiv să aștepte până la ora stabilită, așa că ieși din biroul ei și-și adună echipa. Carol stătea în fața uneia dintre tablele albe pe care era scris un rezumat al tuturor informațiilor strânse până la acea dată în legătură cu Robbie Bishop.

La rugămintea ei, Sam începu ședința cu o recapitulare a interviului cu Bindie Blyth. Încheie cu teoria vagă a lui Bindie despre pariuri.

— Are cineva comentarii? întrebă Carol.

Stacey, specialistul lor în calculatoare și în informatică, își agită pixul.

— Bindie are dreptate când spune că se obțin sume uriașe din pariuri, care se vehiculează în Orientul Îndepărtat. Și o mare parte dintre ei sunt pariați pe fotbal. Australianii, în special, au realizat foarte multe anchete privind felul în care aceștia utilizează rețelele de

calculatoare pentru a aduna banii. Și da, e vorba despre infracționalitate și corupție. Dar ideea e că sindicatele pariurilor nu sunt nevoite să recurgă la asasinat pentru a trage sforile în favoarea lor. Își pot cumpăra ceea ce le trebuie.

— Vrei să spui că, în ciuda sumelor pe care le plătim fotbalistilor noștri, ei se lăcomesc la maimult?

Paula se prefăcu șocată.

— Există mai multe modalități de a aranja un meci, reluă Stacey. Se poate spune că arbitrii au mai multă influență asupra rezultatului. Iar ei nu au salarii uriașe.

Sam râse scurt și disprețuitor.

— Și sunt atât de proști, încât nimeni n-ar observa dacă ar face-o intenționat. Dacă un arbitru îi poate acorda unui jucător trei cartonașe galbene în cursul aceluiași meci, deși ar trebui să-l elimine după cel de-al doilea, imaginați-vă ce ar putea face dacă ar fi plătit cu bani murdari. Deci tu susții că, deși aceste organizații de pariuri ar putea sări calul pentru a se asigura că sumele ies în favoarea lor, nu crezi că ar recurge la crimă?

Stacey aprobă din cap.

— Exact asta vreau să spun. Nu se potrivește cu abordarea lor obișnuită.

Kevin ridică privirea de la pistolul pe care îl mâzgălea în carnețel.

— Mda, dar asta e ceea ce ai putea numi capătul tradițional al pariurilor dubioase. Vezi tu, treaba asta cu ricina aduce a mafie rusească, după părerea mea. Mulți dintre indivizii ăștia sunt foști membri ai KGB-ului și ai FSB-ului. KGB-ul a fost cel care i-a ajutat pe bulgari să-l asasineze pe Gheorghe Markov folosind ricină. Ce-ar fi dacă rușii ar hotărî că vor o felie din sumele din pariuri ce se vehiculează la nivel internațional? Ar fi cât se poate de tipic pentru afurisiți să opereze atât de agresiv.

Stacey ridică din umeri.

— Are o oarecare logică, cred. Dar nu am auzit nimic

despre implicarea rușilor în așa ceva. Poate ar trebui să-i întrebăm pe cei de la MI6?

Carol se înfioră. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să permită accesul serviciilor secrete la datele operațiunii ei. Reputația lor le-o lua înainte, în special refuzul de a pleca cu mâna goală, odată ce fuseseră invitați să se implice. Carol nu voia ca ancheta ei pe marginea crimei să se transforme într-o conspirație sinistră până nu se asigură că nu era o crimă săvârșită dintr-un motiv cu totul obișnuit.

— Până nu avem ceva mai concret care să demonstreze legătura rușilor cu asta, n-am de gând să apelez la agenții secrete, spuse ferm. În acest moment, nu avem nimic care să sugereze că uciderea lui Robbie Bishop a avut vreo legătură cu pariurile sau cu mafia rusească. Haideți să așteptăm până obținem ceva dovezi, înainte să îmbrățișăm prea entuziast teorii precum cea a lui Bindie. O vom lua în considerare, dar în acest moment nu cred că merită să investim resursele noastre de investigație în așa ceva. Stacey, tu ce ai pentru noi?

Stacey nu se simțea niciodată în largul ei când avea de-a face cu oameni, așa că se foi în scaun și se strădui se evite să privească pe cineva în ochi.

— Deocamdată, nu am găsit nimic interesant în calculatorul lui Bishop. Nu a trimis e-mailuri după ieșirea de joi noaptea, cu excepția unuia adresat agentului său, în care își dădea acordul pentru un interviu ce urma să apară într-o revistă spaniolă pentru bărbați. Și nici nu a accesat vreodată site-ul *bestdays.co.uk*. Cel puțin nu de pe calculatorul lui de acasă. Istoricul site-urilor vizitate cuprinde aproape exclusiv chestii despre fotbal sau despre muzică. Săptămâna trecută și-a cumpărat de pe net un nou set de boxe. Ceea ce cam elimină ideea sinuciderii, dacă se gândea cineva la asta.

— Nu știu, eu, dacă m-aș simți deprimat, cred că aș cheltui câțiva gologani ca să mă înveselesc, spuse Sam. O observă pe Carol dându-și ochii peste cap, așa că adăugă în

grabă: Nu că ne-am gândi la varianta sinuciderii.

— Nu cu ricină. Prea obscură, prea dureroasă, prea lentă, spuse Carol, reluând ceea ce-i spusese Denby. În ceea ce privește site-ul respectiv, ținând cont că Robbie avea adresa la el, cred că putem presupune că, oricine ar fi fost tipul cu care a băut în acea noapte, sigur cunoștea site-ul. Stacey, crezi că asta ne-ar putea ajuta în vreun fel?

— Depinde de atitudinea lor, începuse ea.

— Și dacă sunt sau nu fani ai fotbalului, completă Kevin. Stacey păru șovăielnică.

— Poate. M-am gândit că am putea cere în primă fază ca site-ul să trimită un e-mail tuturor membrilor de la liceul din Harriestown, cerându-le să ne expedieze la adresa noastră o fotografie recentă și o relatare a ceea ce au făcut joi noaptea. Astfel, punem lucrurile în mișcare fără a fi nevoiți să așteptăm mandatul.

— Asta n-ar însemna să-i trimitem o avertizare foarte clară ucigașului nostru? Întrebă Kevin. Să-i arătăm cam ce ne interesează? Și eu am fost la liceul din Harriestown, să știți. Nu eram niște elevi care se dau în vânt după autorități. Pe atunci, Harriestown nu fusese încă transformat într-un loc atractiv, era destul de dur. Nici măcar pe vremea lui Robbie nu era genul de loc unde lumea s-ar fi îngărmădit să dea o mână de ajutor poliției. Aveți de-a face cu genul de oameni care ar putea să trimită fără ezitări poza cuiva complet diferit, doar pentru a ne face pe noi să ne dăm peste cap, ca să nu mai vorbesc despre faptul că ne pun pe o pistă falsă. Eu zic să le cerem administratorilor site-ului numele și adresele membrilor și, dacă nu vor să ne ajute de bunăvoie, să apelăm la mandate.

Carol observă un licăr de iritare în privirea lui Stacey. De regulă, își ținea pentru ea părerile legate de lipsa de înțelegere a colegilor ei față de lumea tehnologiei informațiilor; se întâmpla rar să surprinzi o tresărire din ceea ce simțea cu adevărat.

Afișând o atitudine răbdătoare, Stacey spuse:

— Singura adresă pe care site-ul o are de la abonații săi este cea de e-mail. E posibil să aibă date legate de adresele de facturare pentru cărțile de credit, dar, chiar dacă e așa, ele cad sub incidența legilor privind protecția datelor, și în mod cert am avea nevoie de un mandat pentru a le obține. Ceea ce contează aici însă este că, indiferent cum am lua legătura cu acești oameni, e imposibil să păstrăm secretul. Prima persoană cu care vom vorbi va fi online înainte să ajungem noi înapoi în mașină, postând informații despre mersul anchetei noastre. Am putea la fel de bine să fim sinceri de la bun început. Comunitatea online e mult mai tentată să coopereze atunci când e inclusă în proces. Dacă îi luăm de partea noastră, ne vor ajuta. Dacă îi tratăm drept potențiali inamici, ne vor face viața de două ori mai grea.

Era un discurs de mare anvergură pentru Stacey, iar asta arăta, își dădu Carol seama, cât de serios se implica în acest caz.

— OK. Hai să încercăm, Stacey. Vezi dacă îi poți convinge pe cei de la Best Days să coopereze. Dacă întâmpini rezistență, vii la mine. Kevin, poți arunca o privire peste fotografiile din vremea ta, să vezi dacă foștii tăi colegi îți înșală așteptările și ne spun adevărul? Chris? Carol se întoarse spre aceasta. Voi cum v-ați descurcat la Amatis?

Chris clătină din cap.

— Barmanii care au fost de serviciu joi își amintesc că l-au văzut pe Robbie la bar, dar erau prea ocupați pentru a fi atenți la cine îi ținea companie. La fel și clienții. Cred că putem exclude, probabil, o blondă fatală. Ar fi remarcat așa ceva, cred. Paula a observat însă ceva... Chris îi făcu un semn cu capul Paulei și scoase o foaie dintr-un dosar. Zona barului e supravegheată de o cameră video cu circuit închis. Din păcate pentru scopurile noastre, rolul ei e de-a supraveghea angajații, nu clienții. Asta e metoda managementului de a se asigura că toți banii ajung în

casierie și că nimeni nu vinde droguri din spatele barului. Deci nu este îndreptată spre clienți. Am reușit totuși să obținem asta. Se îndreptă spre tabla albă și prinse pe ea o fotografie mărită cu aspect granulat. Țsta e Robbie, spuse, arătând spre o mână aflată chiar la marginea fotografiei.

— Știm că este el datorită inelului celtic tatuat pe degetul său mijlociu. Și lângă el se vede altcineva. La câțiva centimetri de degetele lui Robbie se afla o jumătate de mână, o încheietură și o parte din antebraț. Bărbat, completă, cu o expresie în care se amestecau dezgustul și triumful. Dacă unghiul camerei ar fi fost mai mare cu câteva grade, l-am fi prins. Dar, așa cum stau lucrurile, știm doar că e un bărbat și că nu are nici un tatuaj pe jumătatea din dreapta a mâinii sale drepte, a încheieturii sau a primei părți din antebraț. Se îndepărtă de tablă și se așează. Deci Stacey le poate spune administratorilor site-ului că suntem interesați doar de tipi.

— Dar putem să facem asta? Putem fi siguri că aceasta e persoana la care se referea? interveni Sam.

— Cât se poate de siguri. Am analizat tot filmul și nu am reușit să observăm pe nimeni altcineva lângă Robbie. Cineva care ar fi vorbit cu el din spate nu ar fi putut să ajungă la băutura lui. Vedeți, e prea aproape de Robbie pentru a se atinge cineva de ea, cu excepția persoanei care stă față în față cu el la bar.

— OK, cedă Sam. Am înțeles.

— Mulțumesc, Chris. Mai are cineva ceva de spus?

— Am rezultatele de la camera cu circuit închis care supraveghea strada, spuse Paula. Le-am cerut celor care lucrau în tura de noapte la departamentul criminalistic să o analizeze. În mod cert, Robbie nu a plecat pe ușa principală, ceea ce e o mare problemă, fiindcă acea zonă e înțesată cu camere. Probabil a plecat pe ușa laterală, așa-zisa ieșire pentru VIP-uri. Acolo nu există supraveghere video – clubul vrea să rămână în relații bune cu așa-numiții săi clienți celebri. Astfel, paznicii clubului nu sunt tentați să

vândă povești revistelor de scandal. Dacă nu există poze cu ticăloși de categorie inferioară, dintre cei care apar în reality-show-uri la TV, trăgându-și-o cu vreo fană beată, sprijiniți de un zid, atunci nu vor ajunge să fie publicate în presă. Asta e teoria.

— Aleea din spatele clubului se deschide în Goss Street, care este, de fapt, granița cu Temple Fields... Paula se întrerupse pentru o clipă, cu buzele strânse și cu ochii mijiți. Și, desigur, TempleFields are o supraveghere destul de slabă. Prea multe dintre afacerile de acolo se bazează pe viața de stradă pentru a-și dori camere cu circuit închis, așa că se opun consiliului de fiecare dată când acesta vrea să mai adauge camere. Prin urmare, nu avem nici o înregistrare cu Robbie intrând pe Goss Street. Avem totuși o imagine de foarte scurtă durată de la una dintre camerele de pe Champion Way. Tocmai am încărcat-o în rețea - veți putea s-o vedeți cu toții pe monitoare. Dar, deocamdată, iat-o aici! Trase spre ea un laptop și atinse ușor mouse-ul. Tabla interactivă de lângă Carol se aprinse imediat și înfățișă o imagine întunecată, un clarobscur abstract de umbre și lumini creat de felinarele de pe Champion Way. Nu este foarte prelucrată, spuse Paula. Cred că vom reuși s-o curățăm puțin. Dar nu știu cât de mult ne va ajuta.

Camera supraveghea strada în lungime, fiind orientată astfel încât să surprindă plăcuțele de înmatriculare când Champion Way era străbătută lent de mașini ieșite la agățat fete. La început, nu se observă nici o mișcare. Apoi două siluete apărură de pe o stradă laterală, se opriră la curbă așteptând să treacă un autobuz, apoi traversară iute strada și dispărură de cealaltă parte a străduței laterale. Știind că Robbie Bishop era cel căutat, au putut observa că silueta cea mai apropiată de cameră era cea a fotbalistului. Dar persoana de lângă el nu a rămas decât o pată mai întunecată, cu excepția unui scurt moment, când o figură albă cețoasă apăru lângă umărul lui Robbie.

— Iar ucigașul e Caspar, nenorocita de fantomă

prietenoasă, spuse Kevin. Cel puțin știm că e alb. Aproape îți vine să crezi că știa că se afla o cameră acolo.

— Cred că, într-adevăr, știa, spuse Paula. Cred că e foarte grăitor faptul că aceasta e singura înregistrare a unei camere cu circuit închis care îi surprinde pe Robbie și pe potențialul ucigaș. Chiar și cu supravegherea precară din Temple Fields, e imposibil să ajungi dintr-o parte în cealaltă fără a fi surprins măcar o dată de o cameră. Atinse din nou ușor mouse-ul. De data aceasta, apărură o hartă a zonei Temple Fields, pe care erau marcate camerele de la Amatis și cea din sistemul cu circuit închis. Un nou clic. Acum apărură o linie stacojie ce trecea în zigzag printre străzi, evitând toate camerele cu excepția celei de pe Champion Way. Pe acest traseu, erau surprinși doar din lateral. Și pentru mai puțin de un minut. Pe orice alt traseu, ar fi fost filmați din față. Iată pe unde au venit, probabil. Nu faci atâtea ocolișuri și întoarceri din întâmplare. Și nu cred că Robbie era cel care evita camerele.

Priviră toți îndelung harta.

— Bună descoperire, Paula, spuse Carol.

— Cred că putem presupune că persoana pe care o căutăm e un localnic. Cineva care a fost elev la liceul din Harriestown și care cunoaște bine Temple Fields. Cu tot respectul, Kevin, seamănă mai mult cu unul dintre foștii tăi colegi de școală decât cu mafia rusească. Asta, desigur, doar dacă nu a folosit mafia un ucigaș dintre localnici. Așadar, să ținem cont de toate posibilitățile. Paula, știm cum au ieșit din Temple Fields?

— Imposibil de aflat, șefa. În zilele noastre, există o grămadă de apartamente elegante în partea aceea din oraș. E, de asemenea, posibil să fi urcat într-o mașină. N-avem de unde să știm. Putem spune cu certitudine doar că nu apar mergând pe nici una dintre străzile principale din acea parte a cartierului Temple Fields.

— OK. Să vedem dacă putem obține și alte înregistrări video din acea zonă, de la alte firme. Am făcut ceva

progrese în legătură cu locul de unde ar fi putut obține ricina?

Kevin se uită prin propriile notițe.

— Am vorbit cu un lector de la catedra de farmacologie a universității. Spune că e ușor de preparat. Nu e nevoie decât de niște boabe de ricin, leșie și acetonă și de câteva obiecte banale – un borcan de sticlă, un filtru de cafea, o pensetă, genul ăsta de lucruri.

— De unde poți face rost de boabe de ricin? Întrebă Chris.

— Ricinul crește peste tot la sud de Alpi. Se pot cumpăra boabe de pe net fără probleme. Practic, dacă oricare dintre noi ar vrea să prepare suficientă ricină pentru a omorî toți oamenii din această clădire, am putea s-o facem de miercuri într-o săptămână. Nu cred că ajungem undeva dacă încercăm să dăm de urma acestor componente, spuse Kevin obosit.

Era greu să împiedici deznădejdea să se infiltreze în sedință. Carol constată că făcuseră totuși ceva progrese, chiar dacă nu păreau importante. În fiecare anchetă existau etape în care drumul părea că se înfundă. În scurt timp, aveau să primească rezultatele de la laboratorul de criminalistică și pe cele ale autopsiei. Cu ajutorul lui Dumnezeu, poate acestea aveau să le ofere o idee de care să se agațe pentru a înainta cu ancheta.

* * *

Viermi incandescenti acoperiți cu sârmă ghimpată îi sfâșiau carnea. Renunțând la stoicism, Tony urlă. Durerea cedă, devenind un junghi pulsativ, un țipar electric în interiorul coapsei sale. Respirația îi ieșea din plămâni în scurte gemete chinuite.

— Toată lumea spune că scoaterea tuburilor de drenaj e partea cea mai grea, spuse calm asistenta de vârstă mijlocie.

— Îhiî, mormăi Tony. Au dreptate. Sudoarea i se adunase în broboane pe față și pe gât. Întregul corp i se crispă când simți o urmă de mișcare în cel de-al doilea tub. Numai o clipă. Lasă-mă un minut, gâfâi el.

— Mai bine să iasă decât să rămână, spuse asistenta și continuă.

Chiar dacă știa ce urma să se întâmple, nu îi era cu nimic mai ușor să îndure și partea a doua. Își strânse pumnii, închise strâns ochii și inspiră adânc. Când țipătul se stinse, o voce familiară îi zgârie timpanul.

— Dintotdeauna a fost ca o fetiță, îi spuse mama sa asistentei, pe un ton relaxat, de conversație.

— Am văzut bărbați puternici plângând când li se scoteau tuburile, replică asistenta. El s-a descurcat mai bine decât alții.

Vanessa Hill o bătu pe asistentă pe umăr.

— Îmi place că voi, fetele, le luați apărarea. Sper că nu vă face probleme.

Asistenta zâmbi.

— Oh, nu, este foarte cuminte. Chiar puteți fi mândră de el, doamnă Hill. Și dispăru. Buna dispoziție a mamei sale dispăru odată cu asistenta.

— Am avut o întâlnire cu conducerea spitalului Bradfield Cross. M-am gândit că ar fi cazul să-mi fac apariția. Ce mai spun doctorii?

— O să încerce să-mi pună o proteză pentru picior, să vadă dacă pot să mă dau jos din pat, azi sau mâine. Mă străduiesc să scap de aici până săptămâna viitoare. Recunosc spaima de pe chipul ei și fu ispitit să o nelineșteascăși mai tare. Dar băiețelul din el interveni, avertizându-l că, probabil, consecințele aveau să fie mult mai rele în comparație cu acel scurt moment de satisfacție. Nu-ți face griji, n-am să-i las să mă dea în grija ta. Chiar dacă le spun că merg acolo, nu trebuie decât să-ți faci apariția când mă trimit acasă. Apoi mă poți lăsa la mine.

Vanessa rânji disprețuitor.

— Prietena ta o să aibă grijă de tine, nu-i așa?

— Pentru ultima dată, nu e prietena mea.

— Nu, presupun că asta ar fi o speranță prea îndrăznească. O fată atât de drăguță! Și deșteaptă, fără îndoială. Presupun că și-ar putea găsi pe cineva mai bun. Buzele i se strânseseră într-o linie subțire de dezaprobare. Nu ai avut niciodată talentul meu de a atrage oameni interesanți. Cu excepția tatălui tău, desigur. Dar, până la urmă, toți avem dreptul la o greșală.

— N-am cum să comentez, nu? Din moment ce nu mi-ai spus niciodată nimic despre el. Tony auzi amărăciunea din vocea sa și-și dori ca aceasta să dispară.

— A considerat că i-ar fi mai bine fără noi. Din punctul meu de vedere, asta înseamnă că nouă ne e mai bine fără el. Se întoarse, privind pe fereastră cerul cenușiu. Ascultă, am nevoie să-mi semnezi ceva. Se întoarse cu fața spre el, punându-și geanta pe pat și scoțând un dosar cu documente. Nenorocitul ăsta de guvern încearcă să ne fure la fiecare bănuț. Casa bunicii tale e pe numele amândurora. A făcut asta ca să mă scutească de plata unui impozit pe moștenire. A fost închiriată în toți acești ani. Dar, la cum merge piața imobiliară...

— Stai puțin! Cum adică locuința bunicii e pe numele amândurora? E prima oară când aud așa ceva.

Tony se împinse într-un cot pentru a se ridica, tresărind de durere, dar fără a se da bătut.

— Bineînțeles că e prima oară când auzi așa ceva. Dacă era după tine, o transformai în pensiune pentru cei eliberați condiționat sau în casă de tranzit pentru scumpii tăi țăcăniți, spuse Vanessa, fără urmă de afecțiune în glas. Uite ce, nu trebuie decât să-mi semnezi instrucțiunile pentru avocat și actul de vânzare.

Scoase câteva foi și i le puse pe noptieră, apoi luă telecomanda patului și apăsă câteva butoane. Tony se trezi manevrat în sus și-n jos, în timp ce Vanessa încerca să-și dea seama cum să-l facă să stea în fund.

— De ce aflu abia acum despre asta? Ce s-a întâmplat cu banii de chirie?

Mulțumită de poziția patului, Vanessa îi răspunse cu un gest indiferent:

— Tu i-ai fi irosit. Ce-ai fi făcut cu ei? Ți-ai fi cumpărat mai multe nenorocite de cărți? Oricum, îți vei primi partea după ce semnezi pentru vânzare. Scotoci în poșetă și scoase un pix. Uite, semnează astea!

— Trebuie să le citesc, protestă Tony, în vreme ce ea îi vâră pixul între degete.

— La ce bun? Nu ai ști cu nimic mai mult după ce le-ai citi. Semnează, Tony, atâta tot.

Era imposibil să-și dea seama dacă încerca să-l fraierească. Atitudinea ei ar fi fost la fel în orice situație. Nerăbdare, iritare, convingerea inconfundabilă că și el, la fel ca restul lumii, încerca să-i arunce în cale toate obstacolele posibile. Putea încerca să i se împotrivescă, să-i ceară să-l lase să citească documentele în întregime și să-i dea timp să cântărească ceea ce voia ea. Dar, în acel moment, nu îi păsa. Îl durea piciorul, îl durea capul și știa că ea nu-i putea lua nimic din ceea ce conta. Da, poate că îl priva de lucruri care erau ale lui. Dar, până în acest moment, se descurcase și fără ele, și probabil că avea să se descurce și în continuare. Să scape de insistențele ei și s-o vadă dusă din camera lui era mult mai important.

— OK, încuviință el și oftă.

Dar, înainte de a apuca să folosească pixul, ușa se deschise larg și doamna Chakrabarti își făcu intrarea ca o goeletă războinică, cu flota adunată în jurul ei în dispozitiv de luptă.

Dintr-o singură mișcare, Vanessa luă hârtiile și le ascunse iute în geantă. Sub acoperirea unei bătai prietenești pe mână, îi luă pixul, în tot acest timp onorând-o pe doamna Chakrabarti cu cel mai frumos și mai oficial zâmbet.

— Dumneavoastră trebuie să fiți faimoasa doamnă Hill,

spuse doctorița. Tony surprinse un ton sec în vocea ei care i se păru incredibil.

— Vă datorez foarte multă recunoștință pentru că ați avut atâta grijă de genunchiul fiului meu, replică Vanessa cu dulceață. Ideea de a rămâne infirm pe viață e una pe care cu greu ar putea s-o accepte.

— Cred că pentru majoritatea oamenilor ar fi greu. Chirurgical se întoarse spre Tony. Am știut că au reușit să vă scoată tuburile fără să vă omoare.

Tony afișă un zâmbet chinuit și obosit.

— Nici mult n-a lipsit. Cred că a durut mai tare decât atunci când am fost lovit.

Doamna Chakrabarti ridică din sprâncene.

— Voi, bărbații, sunteți ca niște copii. E bine că nu trebuie să nașteți, fiindcă rasa umană ar fi dispărut de mult timp. Acum o să scoatem atela cea mare și grea, să vedem ce se întâmplă. Va fi o durere năucitoare, dar, dacă această durere este insuportabilă, atunci încercarea de a sta în picioare va fi, cu siguranță, peste puterile dumneavoastră.

— Eu plec, interveni Vanessa. N-am suportat niciodată să-l văd suferind.

Tony nu dezminți această minciună. Nu voia decât s-o vadă că pleacă.

— Faceți ce aveți de făcut, spuse el când ușa se închise în spatele Vanessei. Sunt mai dur decât par.

* * *

Stacey Chen era, la rândul ei, mai dură decât părea. Fusesse nevoită să devină dură. În ciuda unui talent uriaș pentru programare și analiză a sistemelor, obținuse prea puține lucruri fără efort. Lumea informaticii ar fi trebuit să ignore faptul că era femeie și statutul ei de copil al unor imigranți, dar se trezise la fel de dezavantajată ca peste tot. Acesta era unul dintre motivele pentru care întorsese spatele unei cariere academice strălucite și alesese să

lucreze pentru poliție. Câștigase primul milion când era încă studentă, cu un cod pe care îl vânduse unui gigant american de software și care proteja sistemul de operare împotriva potențialelor conflicte de software. Dar succesul venise la pachet cu o doză mare de condescendență, iar ea știa că nu voia să facă parte din acea lume.

În poliție, știai exact unde te afiai. Nimeni, în afară de șefii din birourile aflate undeva departe de linia întâi, nu pretindea că sexul și originea etnică nu contau. Aveau prejudecăți, dar erau sinceri. Putea suporta asta fiindcă, mai mult decât orice altceva, Stacey iubea oportunitatea pe care i-o oferea munca în poliție de a scotoci prin viețile și prin computerele altor oameni. Putea să-și bage nasul în e-mailurile altor oameni, să-și croiască drum prin perversiunile lor și să dea la iveală secrete pe care le credeau îngropate. Și totul era legal.

Celălalt aspect legat de munca în poliție era faptul că nu aveau cum să apară conflicte între viața ei de salariat și activitatea ei de freelancer. Pachetul salarial lunar de-abia acoperea cheltuielile apartamentului ei de lux din centrul orașului, cu atât mai puțin costumele și cămășile făcute de comandă pe care le purta la birou. Restul banilor – și era vorba despre sume importante – proveneau din programele pe care le concepea în biroul ei de acasă, pe propriile calculatoare. Asta era una dintre satisfacții. Să-și vâre nasul în intimitatea altor oameni era cealaltă. Zilele astea, avea ce își dorea, dar, Dumnezeuule, muncise din greu pentru asta!

Singurul dezavantaj era că, din când în când, era nevoită să discute cu oamenii față în față. Dintr-un motiv sau altul, polițiștii încă mai credeau că obțineai rezultate mai bune când respirai același aer cu oamenii pe care îi interogai. „Chestie total învechită”, se gândi Stacey, în timp ce sistemul ei GPS o anunța: „Ați ajuns la destinație”.

Sediul firmei Best Days of Our Lives nu semăna cu nici o altă companie de software pe care o vizitase Stacey

vreodată. Era un duplex suburban aflat la periferia orașului Preston, la mică distanță de autostrada M6, deși pe un traseu sufocat de trafic. Părea ciudat că o firmă căreia i se făcuse o propunere de cumpărare în valoare de mai multe milioane de dolari, cu doar câteva luni în urmă, își avea sediul într-o clădire din anii '70 care, cu toată bunăvoința din lume, nu ar fi putut valora mai mult de câteva sute de mii. Dar aceasta era adresa înregistrată la Registrul Comerțului și cea pe care ei i-o oferiseră prin e-mail.

Ușa din față se deschise când Stacey coborî din mașină, iar o femeie de aproape treizeci de ani, îmbrăcată în blugi zdrențuiți și un tricou al echipei de rugby Commonwealth Games, îi zâmbi vesel.

— Dumneavoastră trebuie să fiți detectivul Chen, spuse cu un accent specific celor din regiunea West Country. Poftiți înăuntru!

Stacey, care se îmbrăcase foarte atent în pantaloni Gap și bluză cu glugă, ca o tocilară șic, zâmbi și ea.

— Gail?

Femeia își dădu pe spate părul blond șuvițat și îi întinse mâna.

— Mă bucur să vă cunosc, poftiți înăuntru! O conduse pe Stacey într-o sufragerie plină ochi cu canapele și cu scaune. Jucăriile copiilor erau strânse într-o grămadă dezordonată în colțul de lângă televizor. Pe o măsuță de cafea se aflau reviste și liste scoase la imprimantă. Îmi cer scuze pentru dezordine. Tot încercăm să ne mutăm cam de un an, dar nu reușim niciodată să ne găsim timp să ne uităm la case.

Ideea de a nu avea niciodată copii îi plăcea lui Stacey. Îi plăceau liniile precis definite ale apartamentului ei, spațiul și armonia sa. Ar fi înnebunit dacă ar fi locuit aici. Nu încăpea îndoială în privința asta.

— E în regulă, minți ea.

— Vă pot oferi ceva de băut? Ceai, cafea, ceai de plante, Red Bull, Cola dietetică..., lapte?

— Nu e nevoie, mulțumesc. Stacey zâmbi, ochii ei întunecați și migdalați ridicându-se. Nu mi-am dat seama că vă conduceți afacerea de acasă. Grozavă idee, dacă tot veni vorba.

— Mulțam. Gail se trânti pe una dintre canapele și se strâmbă. A început ca un hobby. Apoi a pus stăpânire pe viețile noastre. Aproape zilnic suntem contactați de firme mari, care vor să ne cumpere. Dar noi nu vrem să ne schimbăm și să fim interesați doar de bani. Vrem ca afacerea noastră să fie legată de oameni, de vieți care se reconectează. Au fost cazuri în care oamenii s-au întâlnit după ce au fost separați o viață întreagă. Am fost la nunți. Avem un întreg panou cu fotografii ale bebelușilor Best Days. Gail zâmbi. Mă simt ca o zână bună.

Stacey recunoscuse citatul. Îl citise în câteva interviuri online pe care Gail le acordase, în legătură cu afacerea sa și cu impactul acesteia asupra vieților oamenilor.

— Dar nu e totul lapte și miere, nu-i așa? Am auzit că au existat căsnicii care s-au destrămat. Gail își făcu de lucru cu husa uzată de pe brațul canapelei.

— Nu poți să faci omletă fără să spargi ouă.

— Dar nu e o publicitate bună, nu?

Gail păru ușor nedumerită, ca și cum s-ar fi întrebat cum de conversația deraiașe atât de repede de la tonul optimist și cald.

— Ei bine, nu. Sinceră să fiu, am încercat să evităm discuțiile despre acest aspect. Rânji din nou, dar cu mai puțină siguranță de această dată. Nu-i nevoie să facem mare caz din asta.

— Desigur. Și sunt convinsă că ultimul lucru pe care vi-l doriți este să fiți asociați într-o manieră negativă cu ancheta asupra unei crime, spuse Stacey.

Gail arăta ca trăsniță.

— Crimă? Nu se poate așa ceva!

— Anchetez uciderea lui Robbie Bishop.

— Nu e unul dintre membrii noștri, spuse Gail tăios. Mi-

aș fi amintit dacă era.

— Avem motive să credem că, în noaptea în care a fost otrăvit, a stat la un pahar cu cineva care este membru al site-ului vostru. E posibil...

— Vreți să spuneți că unul dintre membrii noștri *l-a ucis* pe Robbie Bishop? Gail se lăsă pe spate pe canapea, ca și cum ar fi încercat să se îndepărteze de Stacey.

— Te rog, Gail, ascultă-mă! Răbdarea lui Stacey era pe punctul de a se epuiza. Credem că persoana cu care a băut ar fi putut să vadă ceva sau că poate Robbie i-a spus ceva. Trebuie să dăm de acea persoană, și credem că este membru al site-ului *Best Days of Our Lives*.

— Dar de ce? Gail părea năucită. De ce credeți asta?

— Pentru că Robbie i-a spus unui alt prieten că bea ceva cu un fost coleg de școală. Și am găsit un petic de hârtie cu adresa site-ului în buzunarul pantalonilor pe care îi purta.

— Asta nu înseamnă...

Gail continuă să clatine din cap, de parcă mișcarea ar fi putut s-o facă pe Stacey să dispară.

— Nu vrem decât să trimiteți un mesaj tuturor membrilor voștri de sex masculin care au învățat la liceul din Harriestown cu Robbie, întrebându-i dacă s-ar fi întâlnit cu Robbie joi seara. Și, fiindcă s-ar putea să se codească să recunoască, vrem să vă trimită și o fotografie recentă și o relatare a modului în care și-au petrecut timpul începând cu joi de la ora zece și până vineri la ora patru. Crezi că puteți face asta pentru noi?

Stacey zâmbi din nou. Bine că nu erau acasă copiii, fiindcă expresia ei i-ar fi făcut în mod sigur să izbucnească în plâns, înspăimântați.

— Nu cred... Vocea lui Gail se stinse. Adică... Nu pentru asta se înscriu oamenii, nu?

Stacey ridică din umeri.

— Internetul este, în cea mai mare parte, un spațiu pozitiv. Cred că oamenii vor răspunde bine când li se va cere ajutorul. Robbie era un tip popular. Scoase un telefon

de pe care putea trimite și e-mailuri. Îți pot expedia mesajul pe care am vrea să-l transmiți.

— Nu știu. Trebuie să discut cu Simon. Soțul meu.

Gail se aplecă în față, întinzându-se după mobilul de pe masuța de cafea.

Stacey clătină din cap, cu o expresie serioasă.

— Problema e că noi nu putem să pierdem timpul. Fie facem asta frumos, iar tu păstrezi controlul asupra adreselor și asupra sistemului tău, fie alegem cealaltă cale, care presupune să obținem un mandat și să vă luăm toate computerele de aici și să facem orice e nevoie pentru a-i determina pe abonații voștri să coopereze. S-ar putea să nu iasă prea frumos, și mă îndoiesc că vă va mai rămâne ceva din afacere cu care să atrageți marile companii dacă presa va afla că ați încercat să obstrucționați ancheta privind uciderea lui Robbie Bishop. Stacey își întinse mâinile. Dar, vezi bine, tu decizi. Chris Devine ar fi fost mândră s-o vadă înghesuind-o pe biata femeie cu atâta de sârg.

Gail o privi cu ură.

— Credeam că sunteți una de-a noastră, spuse cu amărăciune.

— Nu ești prima care face greșeala asta, replică Stacey. Hai să mergem să trimitem niște e-mailuri.

* * *

Vanessa își dădu jos ochelarii de citit și-i aruncă lângă carnețelul ei. — Cred că e rândul nostru, spuse.

Femeia plinuță din fața ei se așeză înapoi în scaun.

— O să mă ocup de tot, spuse. Melissa Riley era asistenta Vanessei Hill de patru ani. În pofida tuturor dovezilor ce arătau contrariul, continua să creadă că profesionalismul de oțel al Vanessei ascundea o inimă de aur. Nici o persoană atât de vicleană și de perspicace în evaluarea comportamentului și a personalității oamenilor nu putea fi cu adevărat atât de dură pe cât părea Vanessa.

Iar astăzi, în sfârșit, avea dovada acestui lucru. Vanessa își anulasese toate întâlnirile pentru a fi la căpătâiul fiului său rănit. OK, reapăruse pe la mijlocul dimineții și muncise cu sârg, dar orișicât. Plecase de acolo doar fiindcă partenera fiului său insistase s-o înlocuiască.

— Cum vă simțiți? o întrebă, fața ei netedă strălucindu-i de îngrijorare.

— Cum mă simt? Vanessa se încruntă. Sunt bine. Nu eu sunt în spital.

— Cred că a fost un șoc teribil, oricum. Și să vă vedeți fiul în asemenea hal... Ca mamă, vreau să spun, îți dorești ce e mai bine pentru ei, vrei să le alini durerea...

— Așa e, spuse Vanessa, tonul ei indicând că discuția se încheiase.

Vedea că Melissa se sufoca de nerăbdare să afle ceva mai intim. Pregătirea ei în domeniul social o făcuse avidă de dezastrele altor oameni. Uneori Vanessa se întreba dacă excelentele abilități organizatorice ale Melissei erau suficiente pentru a contrabalansa dorința ei de a-și vârf degetele mici și grăsuțe în fiecare crevasă a oricărui suflet ce-i ieșea în cale. Astăzi, era greu de decis.

— Și, desigur, sunteți absolut copleșită de neliniște în legătură cu recuperarea sa, continuă Melissa. Au spus dacă va mai putea umbla vreodată normal?

— S-ar putea să șchiopăteze. Probabil va trebui să mai treacă printr-o operație.

Era un efort uriaș pentru Vanessa să dezvăluie atât de multe, dar înțelegea că uneori trebuia să ofere un dram de informații pentru a menține respectul echipei sale.

În timp ce Melissa turuia în continuare, se întreabă cum era să fii chinuită de îngrijorare maternă. Mamele vorbeau despre felul în care se legau de copiii lor, dar ea nu simțise niciodată intimitatea arzătoare despre care pomeneau ele. Simțise nevoia să-și protejeze bebelușul, dar nu păruse ceva prea diferit de ceea ce simțise pentru primul ei cățeluș, cel mai mic pui dintre toți, pe care fusese nevoită

să-l hrănească cu biberonul. Într-un fel, se simțea ușurată. Nu voia să fie legată cu lanțuri de acest copil, să simtă o absență fizică în clipele când erau separați, așa cum auzise din descrierile altor femei. Dar știusese încă de la început că lipsa ei de reacție nu era genul de lucru pe care era acceptabil să-l recunoști. Din câte știa ea, existau milioane de femei care se simțeau la fel de detașate ca ea.

Dar, atâta vreme cât existau unele ca Melissa, care se credeau reprezentante ale înaltei moralități, Vanessa și multe alte femei ca ea aveau să fie nevoite să se prefacă. Ei bine, asta nu era mare scofală. Își petrecuse cea mai mare parte a vieții prefăcându-se, dintr-un motiv sau altul. Uneori se întreba dacă mai știa cu adevărat ce era real și ce inventat.

Nu că ar fi contat. Avea să facă exact ceea ce făcuse dintotdeauna. Să se pună pe ea pe primul plan. Nu-i datora absolut nimic lui Tony. Îl hrănise, îl îmbrăcase și îi oferise un acoperiș deasupra capului până când plecase la universitate. Dacă cineva avea o datorie față de altcineva, nu ea era acea persoană.

* * *

Conducerea unui departament ca al său însemna că nu exista loc unde să te ascunzi, constată Carol cu amărăciune, când un al șaselea simț interveni și o făcu să-și ridice privirea și să vadă că, în fața ușii deschise a biroului principal, se afla John Brandon. În răstimpul în care acesta traversă biroul până la locul ei, Carol apucă să se pregătească în minte și să rememoreze puținele informații pe care i le putea împărtăși.

Se ridică în momentul când bărbatul intră pe micul său domeniu. Era conștientă de faptul că Brandon și soția lui îi erau prieteni, însă asta o făcea și mai mult să respecte ceremonialurile de fiecare dată când se întâlneau în spațiul semipublic al sediului poliției.

— Domnule, spuse cu un zâmbet tensionat, arătându-i un scaun.

Brandon, pe al cărui chip lugubru de ogar se reflecta propria dispoziție proastă, se lăsă în scaun cu toată grija unui om care suferă de dureri de spate.

— Lumea ne urmărește cu atenție azi, Carol.

— Cazul lui Robbie Bishop va avea parte de tot atâta seriozitate din partea echipei mele ca orice altă victimă, domnule.

— Știu asta. Dar anchetele noastre nu atrag, de regulă, chiar atât de multă atenție.

Carol luă un pix și începu să-l învârtă între degete.

— Am avut și noi momentele noastre, spuse. Nu mă deranjează să mă aflu în centrul atenției presei.

— Însă pe alții îi deranjează. Am șefi, iar ei vor un rezultat rapid. Consiliul de administrație al echipei Bradfield Victoria dorește o rezolvare cât mai rapidă. Îi neliniștește pe jucători, se pare. De regulă Brandon era suficient de diplomat pentru a-și ascunde sentimentele, dar azi iritarea sa era, pur și simplu, vizibilă. Și se pare că toți locuitorii din Bradfield erau cei mai mari fani ai lui Robbie Bishop. Oftă. Deci cum stăm?

Carol își cântări opțiunile. Era cazul să dea de înțeles că puținul pe care îl știa era mai mult sau mai puțin decât în realitate? Dacă dădea impresia că era mai mult, se crea presiune asupra ei să se ridice la nivelul așteptărilor; dacă părea mai puțin, era nevoită să găsească o pistă pe care s-o urmeze. Se hotărî să prezinte lucrurile exact așa cum erau. La sfârșitul scurtei sale relatări, John Brandon părea și mai nefericit.

— Nu te invidiez, spuse el. Dar asta nu înseamnă că nu vreau un rezultat. Dacă ai nevoie de ceva la capitolul mână de lucru sau resurse, orice, anunță-mă.

Se ridică.

— Nu e o problemă de resurse acum, domnule. E o problemă de informații.

— Știu. Dădu să plece. Era cu mâna pe clanță, dar se întoarse și privi în urmă. Vrei să-ți gădesc un psiholog criminalist având în vedere că Tony nu este disponibil?

Carol simți un val de panică. Nu voia să-și construiască o relație de serviciu cu cineva ale cărui judecăți aveau să se bazeze pe o cunoaștere sumară a propriei persoane și a echipei sale. Nu voia să fie nevoită să-și bată capul pentru a tempera concluziile altui psiholog.

— Are piciorul făcut praf, nu creierul, spuse ea în grabă. O să mă descurc. Când vom obținem informații care să poată fi analizate de un psiholog criminalist, doctorul Hill ne va sta la dispoziție.

Brandon ridică din sprâncene.

— Să nu mă dezamăgești, Carol!

Apoi dispăru, dând o tură prin birou cu câte un cuvânt de încurajare.

Carol îl fixă cu privirea, fierbând de mânie. Critica subînțeleasă din cuvintele sale nu-și avea locul. Nici un alt ofițer aflat sub comanda lui John Brandon nu făcuse mai multe și cu un mai mare devotament față de munca sa – sau față de principiile abstracte de dreptate care o însușeau. Nici un alt ofițer nu avea un istoric mai bun când venea vorba despre cazurile distrugătoare, legate de persoane cunoscute, care dădeau viețile unora peste cap și îi făceau pe locuitorii din Bradfield să privească temători în urmă. Iar el știa asta. Probabil că cineva, undeva, îl trecuse prin toate chinurile posibile pentru a-l face să se poarte de parcă n-ar fi știut.

* * *

Detectivul Sam Evans ar fi trebuit să se ocupe de interogarea celor care locuiau în depozitul modificat în care stătuse și Robbie Bishop. Șefa lui avea impresia că era posibil ca Robbie să-i fi spus ceva vreunui vecin, în saună sau în baia de aburi, după noaptea petrecută la Amatis,

ceva care i-ar putea duce la cel care îl otrăvise. Sam considera asta o prostie. Primul lucru pe care-l învățau oamenii precum Robbie Bishop era să-și țină gura în fața oricui ar fi putut fi tentat să-ți vândă povestea în paginile revistei *Heat* sau ale ziarului *Bradfield Evening Sentinel*. Știa că, până la urmă Carol Jordan considera că trebuia să-și revizuiască metodele nonconformiste, mai ales după ce decizia lui Don Merrick de a urma o pistă fără a mai aștepta întăriri se încheiase atât de dezastruos. Ea îi dăduse de înțeles că, acum, nu mai putea accepta decât spiritul de echipă, dar știa că nu ajunsese unde se afla azi punând pe locul doi propriile interese. Nu-l putea învinovăți că lucra după propriile metode atâta timp cât obținea rezultate.

Așa că, în loc să bată inutil din ușă în ușă, se refugiase în propria sufragerie, cu laptopul pe genunchi, citind e-mailurile lui Robbie Bishop. Stacey spusese că nu conțineau nimic, dar el nu credea că avusese timp să le verifice pe toate, unul câte unul. Nu în timp ce se ocupase și de toate chestiile alea tehnice cu hardul calculatorului. Poate că se uitase rapid peste e-mailuri, dar punea pariu pe salariul lui pe-o lună că nu le analizase în detaliu.

După o oră, nu găsi în adâncul sufletului nici un motiv să o acuze pe Stacey pentru presupusa ei neglijență. Era destul de rău că Robbie folosea în e-mailuri prescurtări specifice SMS-urilor, fapt ce îngreuna teribil citirea lor. Și mai insuportabilă era banalitatea mesajelor sale. Dacă exista un corespondent mai neinteresant decât Robbie Bishop, Sam spera din tot sufletul că nu avea să fie vreodată nevoit să-i citească e-mailurile. Presupunea că mesajele legate de muzică ar fi putut conține ceva care să merite atenția dacă aveai o pasiune arzătoare pentru cele mai mici detalii ale unor piese obscure de trip hop. Poate că fascinația lui Robbie pentru muzică era cea care o atrase pe Bindie. Dar, în cazul lui Sam, nu făcea decât să-i stârnească un chef nemaipomenit de somn.

Partea cu dragostea era aproape la fel de plictisitoare

ca muzica. Și, din moment ce corespondenta lui principală era Bindie, cea mai mare parte a materialelor se învâneau în jurul muzicii și dragostei. Dar Sam nu era gata să se dea bătut. Știa că, de multe ori, informațiile cele mai interesante se găseau în materialele cele mai ascunse vederii. Așa că perseveră.

Indiciul apărui la jumătatea celei de-a treia ore de istovitoare declarații de dragoste și de analize muzicale. Era pomenit atât de fugar printre alte chestii pe care le scrisese Robbie, încât aproape îl rată.

„Poate ar trebui să-l denunți pe țicnitul ăsta. Zici că nu-ți vrea răul, dar mie? Oamenii k el fac tot felul de kkturi cu pistoale & kestii. Hai să vb despre asta mai târziu.”

Mesajul nu prea avea sens luat separat. Sam se întoarse la programul de arhivare a e-mailurilor și deschise folderul cu e-mailuri primite. Când dădu clic pe el să-l deschidă, îi apărui un text: „Aveți 9 743 de mesaje în acest director. Va dura puțin până organizăm aceste mesaje. Doriți să continuați?” Dădu clic pe „da” și, în timp ce aștepta, verifică data mesajului trimis de Robbie.

Îi luă doar câteva secunde să găsească mesajul de la Bindie care determinase răspunsul lui Robbie.

„Încep să fiu ușor îngrozită de tipul ăsta care tot apare la spectacole”, citi Sam.

* * *

Îmi tot trimite scrisori de ceva vreme - caligrafie frumoasă și îngrijită, par scrise cu stiloul - și-n toate îmi spune că suntem meniți să fim împreună și că BBC-ul complotază să ne țină despărțiți. Nimic prea rațional, dar, în fine, părea destul de puțin periculos. Oricum, și-a dat în sfârșit seama că mixez și în cluburi și a început să-și facă apariția acolo. Din fericire, de cele mai multe ori nu-l lasă să intre fiindcă nu are ținută corespunzătoare, dar atunci rămâne prin zonă, așteaptă afară. S-a obișnuit să defileze

de-a lungul și de-a latul cu o pancartă pe care scrie că există o conspirație care îl ține departe de mine. Așa că unul dintre bodyguarzi s-a ocupat personal, săptămâna trecută, să-i arate fotografiile pe care le-am făcut noi doi pentru *Sunday Mirror* cu ocazia Zilei Îndrăgostiților. Și se pare că a fost foarte dezamăgit. De-atunci le tot spune bodyguarzilor că tu m-ai hipnotizat și m-ai transformat în sclava ta sexuală. Și că are de gând să îndrepte lucrurile. Nu-mi închipui nici o clipă că ar face altceva decât să se târască înapoi în vizuina lui, în cele din urmă, dar e PUȚIN cam țăcănit.

* * *

Sam oftă încet. Fusese sigur că avea să găsească ceva pe calculatorul lui Robbie. Ceva care să le ofere, în sfârșit, o pistă concretă. Și iată că găsise. Un monstru în toată legea. Era exact genul care ar fi inventat o intrigă complicată care să presupună o otrăvă rară și o moarte lentă, oribilă.

Îi zâmbi monitorului. Câteva telefoane pentru a pune totul la punct, apoi avea să-i arate lui Carol Jordan ce greșeală făcea dându-l la o parte pe Sam Evans.

* * *

Tony redefini termenii căutării. Google făcea o treabă bună la căutări cu spectru larg, dar, când venea vorba despre munca de finețe, nimic nu prea putea întrece motorul de căutare pe care un coleg de la FBI, psiholog criminalist, i-l dăduse cu un semn din cap și făcându-i cu ochiul. „Durează ceva mai mult, dar poți să le vezi și perii din urechi și din nas”, îi spusese. Tony bănuia că o mare parte dintre operațiunile motorului de căutare încălcau legile europene privind protecția datelor, dar nu se temea că s-ar putea trezi cu polițiști pe urmele sale în viitorul apropiat.

Avantajul major pe care îl avea față de colegii săi

americani era faptul că eșantionul pe care îl cerceta el era mult mai mic decât eșantionul lor. Dacă un psiholog criminalist al FBI-ului voia să verifice moartea suspectă a unor bărbați albi cu vârsta între douăzeci și treizeci de ani, survenită pe parcursul ultimilor doi ani, ar fi trebuit să analizeze ceva de ordinul a 11 000 de cazuri. În Marea Britanie însă, numărul total de crime comise pe parcursul a doi ani abia dacă atingea 1 600. Când se adăugau morțile suspecte, totalul creștea puțin, dar nu cu mult. Dificultatea cu care se confrunta Tony era, de fapt, aceea de a identifica grupul-țintă care îl interesa. Numărul de crime comise fiind relativ mic, nu mai era necesar să fie împărțite pe categorii de vârstă, sex și rasă. Își irosise o mare parte a zilei acumulând informații care se dovediseră complet irelevante. Procesul era încetinit și mai mult din cauză că intervalul în care se putea concentra fusese redus temporar de efectul medicamentelor și al anesteziei. Tony se simțea rușinat de fiecare dată când se trezea brusc, cu laptopul în stand-by și cu saliva prelingându-i-se pe bărbie.

Până la sosirea lui Carol, la începutul serii, reușise să restrângă căutarea la nouă cazuri. Și-ar fi dorit să se fi descurcat mai bine, să aibă ceva să-i arate, să-i demonstreze că nu ieșise din joc. Dar era clar că nu era cazul, nu încă. Așa că hotărâse să nu-i spună nimic despre cercetările sale.

Părea să-și fi pierdut din eficiență, constată el, urmărind-o cum își scoate haina și-și tragescaunul lângă pat. Ochii îi erau umflați și obosiți, cu riduri recente ce trădau lipsa somnului. Gura – doar o linie posomorâtă. O cunoștea suficient de bine încât să observe procesul, înainte ca ea să se adune și să-i zâmbească.

— Deci cum a mers azi? îl întrebă. Se pare că au fost niște schimbări. Arată din cap spre forma de sub pături.

— A fost o zi destul de plină. Mi-au scos tuburile, ceea ce a fost, sincer, cea mai dureroasă experiență din viața mea de până acum. După aceea, îndepărtarea atelei a fost

floare la ureche. Zâmbi slab. De fapt, exagerez. Nici când mi-au dat jos atela n-a fost tocmai ușor. Dar totul e relativ. Iar acum am o proteză pentru picior, care ține articulația fixată. Arată spre umflătura de sub pături. Se pare că rana se vindecă bine. M-au dus jos la radiografie, iar osul pare și el într-o formă destul de bună. Așa că mâine voi fi dat pe mâna sadicilor de la fizioterapie, să vadă dacă mă pot da jos din pat.

— Asta e grozav, spuse Carol. Cine ar fi crezut că vei fi din nou pe picioare atât de rapid?

— Hei, să nu ne lăsăm duși de val! Jos din pat înseamnă câțiva pași împleticiți cu un cadru pentru mers, nu marele maraton nordic. Va dura foarte mult până să mă apropii de forma în care eram înainte.

Carol râse scurt.

— Vorbești de parcă ai fi *Paula Radcliffe*¹⁴. Haide, Tony, oricum nu prea erai tu marele hoinar din Bradfield.

— Poate că nu. Dar mă mișcam grozav, spuse el imitând un atlet cu partea de sus a corpului.

— Și o vei face din nou, spuse Carol cu îngăduință. Deci a fost o zi destul de bună.

— Mai mult sau mai puțin. A trecut mama pe aici, ceea ce îmi amărăște orice perioadă de douăzeci și patru de ore. Se pare că sunt stăpân peste jumătate din casa bunicii.

— Ai și o bunică, pe lângă mamă, de care eu nu știu?

— Nu, nu. Bunica mea a murit acum douăzeci și trei de ani. Când încă eram student. Jumătate din casă ar fi fost foarte utilă la acea vreme. Eram mai tot timpul falit, spuse el sec.

— Nu sunt sigură că înțeleg, murmură Carol.

— Nici eu nu sunt sigur că am înțeles, nu în întregime. Cred că nu am eliminat încă toată morfina din sistem. Dar am înțeles că Vanessa afirma că mama ei mi-a lăsat

¹⁴ Alergătoare de cursă lungă din Marea Britanie, deținătoarea câtorva recorduri mondiale (n.red.)

jumătate din casă când a murit. Se pare că mama mea a uitat să-mi spună asta. A fost închiriată pe parcursul ultimilor douăzeci și trei de ani, dar mama crede că e timpul s-o vindem, așa că are nevoie de semnătura mea pe documente. Desigur, nu știu dacă o să văd vreodată vreun ban din vânzare, dar asta e deja o altă problemă.

Carol îl fixă cu privirea, nevenindu-i să creadă.

— Asta e hoție, să știi! Dacă judecăm lucrurile la rece.

— O, știu. Dar e mama mea. Tony se așază într-o poziție mai confortabilă. Și are dreptate. La ce-mi trebuie mie bani? Am tot ceea ce îmi pot dori.

— E și asta un punct de vedere. Aruncă o pungă pe noptieră. Cu toate astea, nu pot spune că sunt de acord.

— Mama mea e o forță a naturii. Acordul e irelevant, sincer.

— Credeam că mama ta e moartă. Nu mi-ai vorbit niciodată despre ea, să știi.

Tony își feri privirea.

— Nu am avut niciodată o relație apropiată. Bunica mea s-a ocupat în cea mai mare parte de educația mea.

— Asta trebuie să fi fost ciudat. Cum ți s-a părut?

El se forță să râdă scurt și sec.

— Varianta de Yorkshire a cărții *Arhipelagul Gulag*. Fără zăpadă. „Te rog, Doamne, fă cagulama să-i abată atenția.” Carol își dresе glasul.

— Voi, bărbații, sunteți niște plângăcioși. Pun pariu că nu ți s-a întâmplat niciodată să mergi la culcare înfrigurat sau flămând.

Tony nu spuse nimic, nedorind să stârnească nici furie, nici milă. Carol scoase o cutie de lemn din plasă și o deschise, dând la iveală o tablă de șah. Tony se încruntă, nedumerit.

— De ce ai scos o tablă de șah?

— Se presupune că asta fac oamenii inteligenți când unul dintre ei este în spital.

Tonul lui Carol era ferm.

— Te-ai uitat pe ascuns la filmele lui *Ingmar Bergman*¹⁵, sau ce te-a apucat?

— Cât de greu poate fi? Știu mutările. Sunt convinsă că și tu le știi. Amândoi suntem deștepți. E o modalitate de a ne exersa mintea fără să lucrăm.

Carol continuă să aranjeze piesele.

— De cât timp ne cunoaștem?

Tony râdea acum.

— Șase, șapte ani?

— Și de câte ori am jucat vreun joc, cu atât mai puțin șah? Carol se opri pentru o clipă.

— Nu am jucat noi odată... Nu, ăia au fost John și Maggie Brandon. Ridică din umeri. Niciodată, cred. Asta nu înseamnă că nu ar trebui.

— Te înșeli, Carol. Există motive foarte bune pentru care nu ar trebui.

Ea se lăsă pe spate.

— Ți-e teamă că te voi bate. El își dădu ochii peste cap.

— Amândoi iubim prea mult victoria. Ți-e teamă că te voi bate. El își dădu ochii peste cap. Asta e doar unul dintre motive. Își trase lângă el carnețelul și pixul și începu să mâzgălească.

— Ce faci?

— Am de gând să-ți fac pe plac, spuse distrat, în timp ce scria.

— Voi juca o partidă de șah cu tine. Dar, mai întâi, voi scrie motivele pentru care va fi un dezastru. Continuă să mai scrie câteva minute, rupse pagina și o împături. Hai s-o facem, atunci.

Acum era rândul lui Carol să râdă.

— Glumești, nu?

— N-am fost niciodată mai serios. Luă un pion alb și unul negru, îi ascunse în mâini și-i întinsepumnii.

¹⁵ Regizor suedez de teatru și unul dintre cei mai influenți regizori ai celei de-a doua jumătăți a secolului XX (n.red.)

Carol alese albul, și-i dădură drumul.

Douăzeci de minute mai târziu, ambii mai aveau doar câte trei piese și se anunța o luptă de strategie târăgănată. Carol oftă din rărunchi.

— Nu mai rezist. Mă dau bătută.

Tony zâmbi și îi întinse bucata de hârtie. Ea o deschise și citi cu voce tare.

— Îmi ia mult prea mult să fac o mutare, fiindcă analizez toate posibilitățile cu patru mutări înainte. Carol joacă în stil kamikaze, încercând să elimine de pe tablă cât mai multe piese posibil. Când nu mai sunt decât câteva piese rămase și e clar că va dura o veșnicie, Carol se plictisește, se supără și se dă bătută. Ea dădu drumul hârtiei și-l lovi blând peste braț.

— Ticălosule!

— Șahul reflectă cu multă fidelitate felul în care gândesc oamenii, spuse Tony.

— Dar eu nu sunt genul care renunță, protestă Carol.

— În viața reală, nu. Nu atunci când e ceva important în joc. Dar când e vorba doar despre un joc, nu vezi rostul în a cheltui atât de multă energie fără un rezultat garantat.

Întristată, Carol amestecă piesele și le închise în cutie.

— Mă cunoști mult prea bine.

— Și reciprocă e valabilă. Așa că, având în vedere că ai evitat cu grijă discuția până la această oră din seară, pot să te întreb cum merge ancheta referitoare la cazul lui Robbie Bishop?

Carol deschise din nou cutia de șah, cu o pocnitură.

— Ce-ai zice de încă o partidă?

Tony îi aruncă o privire plină de compasiune. — E chiar atât de rău?

Cinci minute mai târziu, după ce ascultase relatarea minuțioasă a lui Carol despre ceea ce se întâmplase de la ultima lor întâlnire, se văzu nevoit să îi dea dreptate. Situația era, într-adevăr, gravă. Mai târziu, când ea se retrase pe vârfuri în timp ce lui îi picau ochii de somn, colțul

gurii i se ridică într-o umbră de zâmbet. Poate că a doua zi urma să-i poată oferi lui Carol ceva mai bun decât o partidă de șah.

Joi

Seria de evenimente care o îngropase, practic, pe Paula McIntyre o aruncase totodată în brațele nicotinei. Detesta mirosul de fum stătut în casă; îi amintea prea mult de perioada în care Don Merrick locuise provizoriu în camera ei liberă. El îi fusese mentor, învățând-o multe dintre abilitățile pe care acum le considera ca venind de la sine. Apoi îi devenise prieten. Ea fusese cea la care apelase când căsnicia lui se prăbușise și, după moartea sa, ei îi revenise sarcina de a strânge toate obiectele lui personale și de a le returna soției care îl făcuse să simtă că avea ceva de dovedit. Acum, Paula suferea de ajuns de dorul prieteniei lui pentru a nu mai crea și alte ocazii de a-și aminti de el. Așa că investise timp, bani și energie pentru a construi o verandă în spatele casei, cu o zonă acoperită, unde se putea ghemui dimineața, cu cafeaua și cu țigările, încercând să își adune forțele pentru a ajunge la duș, iar apoi la birou. Nu-și făcea iluzii în legătură cu relația ei cu slujba. Încă îi plăcea ce făcea suficient de mult încât să fie aproape de a trece peste tot ceea ce îi făcuse. Iar timpul pe care îl petrecuse discutând cu Tony Hill o ajutase să înțeleagă că singura soluție pentru a-și vindeca vreodată cât de cât cicatricile era să rămână în cadrul poliției din Bradfield. Unii oameni își reveneau după o traumă punând o distanță cât mai mare între ei și trecut, atâta cât era omeneste posibil. Ea nu era unul dintre aceștia.

Trase din țigara Marlboro, savurând senzația, dar detestând nevoia. În fiecare dimineață, se mustra fiindcă se apucase din nou. Și, în fiecare dimineață, se întindea după pachet, înainte ca prima înghițitură de cafea să-i fi ajuns în

stomac. La început, își spusese că era doar un sprijin temporar. După primul caz la a cărui rezolvare avea să contribuie, avea să se poată lăsa de fumat. Nu se înșelase niciodată mai amarnic. Cazurile veniseră și trecuseră, dar țiğările încă făceau parte din viața ei.

Ziua de azi începea cu o dimineață mohorâtă tipică pentru Bradfield: cerul greu, aerul îmbâcsit de atâta poluare, o adiere de vânt umed ce reușea cumva să treacă prin haine, ajungându-i până la oase. Paula fuma tremurând. Sări speriată din scaun când telefonul începu să sune. Îl scoase din buzunar și se încruntă. Doar cineva de la lucru ar fi îndrăznit să o sune la o asemenea oră matinală. Dar nu recunoscuse numărul. Înlemni o clipă, se înjură cu voce tare și apăsă un buton.

— Alo? spuse prudent.

— Sunteți detectivul McIntyre? Accent de Ulster, vocea ca un mârâit întunecat.

— Cu cine vorbesc?

— Sunt Martin Flanagan. De la Bradfield Victoria.

Îl recunoscuse cu o fracțiune de secundă înainte să-i audă numele.

— Domnul Flanagan, desigur. Îmi pare rău, nu avem...

— Nu, nu, am eu ceva pentru voi. Cu toată îngrijorarea pentru starea lui Robbie, pur și simplu mi-a ieșit din minte. Până azi-dimineață, când am venit la birou și mi-am amintit.

Paula înghiți fumul și încercă să rămână calmă. Nu reușise să devină maestra echipei de interogări manifestându-și vădit nerăbdarea.

— E de înțeles, replică ea. Ia-o încet, Martin.

Îi auzi respirația în telefon.

— Scuze, m-am cam precipitat. Îmi pare rău. Unul dintre lucrurile pe care le facem la Vics este să supunem băieții unor teste neanunțate, pentru droguri. E în interesul nostru să ne asigurăm că sunt curați. Uitasem complet că am făcut un test vineri dimineață. Și, desigur, asta înseamnă că

și Robbie afost testat.

Paula își aruncă țigara și o strivi cu călcâiul.

— Și ați obținut rezultatele azi-dimineață? întrebă, încercând să nu-și trădeze entuziasmul dinvoce.

— Exact. De asta vă sun. O, Doamne... Vocea lui Flanagan deveni răgușită, și tuși pentru a ascunde acest lucru. Nici măcar nu știu dacă ar trebui să vă spun asta. Adică, a fost cu câteva zile înainte să moară.

— A apărut ceva în testul lui Robbie?

— S-ar putea spune și-așa. Conform celor de la laborator... Iisuse, nu reușesc s-o spun. Flanagan chiar părea pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Paula intra deja pe ușa bucătăriei și se îndrepta spre scări.

— Vin acolo chiar acum, Martin, spuse ea. Stai liniștit. Nu spune nimănui nimic. Ne vedem în jumătate de oră. OK?

— Mi se pare în regulă, replică el. Voi fi în biroul meu. Le voi spune că veniți.

Spre surprinderea ei, Paula simți cum lacrimile îi înțepau ochii.

— Va fi bine, spuse, știind că era o minciună și totodată conștientă că nu conta.

* * *

Departamentul de autopsii al spitalului Bradfield Cross era ca o a doua casă pentru echipa de specialiști ai lui Carol Jordan. Aici ajungeau cadavrele care îi interesau, sub bisturiul atent și privirea vigilentă a doctorului Grisha Shatalov. Străbunii lui Shatalov emigraseră din Rusia la Vancouver în urmă cu optzeci și cinci de ani. Grisha se născuse în Toronto, și îi plăcea să afirme că venirea lui în Anglia făcea parte din lenta migrație a familiei înapoi spre est. Lui Carol îi plăceau accentul său moale și autoironia. Îi plăcea și felul în care îi trata pe morți, acordându-le același respect pe care, credea ea, l-ar fi acordat propriei sale

familiei. Pe Carol morga o ajuta să-și reafirme angajamentul personal de a găsi dreptatea. La vederea victimelor, dorința de a-i aduce pe răufăcători în fața justiției îi devenea chiar mai arzătoare. Respectul lui Grisha față de victime își găsise ecou în ea și crease o punte între cei doi.

Astăzi, se afla aici pentru Robbie Bishop. Examinarea post-mortem ar fi trebuit făcută cu o zi în urmă, dar Grisha fusese la Reykjavik la o conferință, iar Carol nu acceptase să disece altcineva acest cadavru. Grisha se apucase de lucru devreme și, până ajunse Carol, aproape terminase. Ridică privirea când intră ea, salutându-i prezența cu o scurtă mișcare din cap.

— În zece minute terminăm, inspectore-șef Jordan. Adoptase un ton oficial pentru că discuția lor era înregistrată și știa că era posibil ca, la un moment dat, să fie prezentată la tribunal. În rest, îi spunea Carol.

Se rezemă de perete. Imposibil să nu o străbată un fior de tristețe când se gândea la ceea ce fusese Robbie. Iubit, fiu, prieten, sportiv. O persoană a cărei faimă făcuse înconjurul lumii, al cărei talent adusese bucurie în sufletele oamenilor. Toate acestea dispăruseră acum, dispăruseră fiindcă dorința unui ticălos ca el să nu existe în lume fusese mai puternică decât toate aspectele pozitive. Ei îi revenea sarcina să descopere cine era acel ticălos și să se asigure că nu mai apuca niciodată să-și repete actul de distrugere. Nu-i plăcuse niciodată slujba ei – și nici nu-i urâse dificultățile – mai mult decât o făcea în acea zi.

Într-un final, Grisha termină. Corpul era cât de cât din nou întreg; probele erau prelevate, organele cântărite și incizia cusută. Grisha își dădu jos mănușile și masca, își dezbracă șorțul și își scoase cizmele de laborator. În șosete, străbătu coridorul până la biroul său, urmat de Carol.

Biroul era un soi de sfidare la adresa conceptului de loc de muncă fără hârțogăraie. Dosare burdușite, hârtii desprinse, teancuri de foi legate acopereau toate spațiile cu excepția scaunului din spatele biroului și a unui taburet de

laborator de lângă perete. Carol se cocoță la locul ei obișnuit și întrebă:

— Deci ce poți să-mi spui?

Grisha se trânti în scaun ca un pietroi. Fața sa perfect ovală era cenușie din cauza lipsei de somn și a luminii diurne, o combinație între locul de muncă și existența în viața lui a unui bebeluș care nu descoperise încă plăcerile somnului neîntrerupt. Ochii săi cenușii, de forma unor piramide lungi și joase, aveau cearcăne, iar buzele sale pline păreau să fi rămas fără sânge. Semăna mai mult cu un prizonier decât cu un medic legist. Își scărpină un obraz neras și spuse:

— Nu mare lucru în afară de ceea ce știi deja. Cauza morții: insuficiență multiplă a organelor determinată de otrăvirea cu ricină. Ridică un deget. Aș argumenta spunând că am ajuns la această concluzie pe baza informațiilor puse la dispoziție de doctorii care îl tratau în momentul morții. Trebuie să așteptăm propriul screening toxicologic pentru a confirma oficial, să fie clar, bine?

— Nimic altceva?

Grisha zâmbi.

— Aș putea să-ți spun o grămadă de lucruri despre condiția lui fizică, dar nu cred că asta te-ar ajuta să progresezi. Există un lucru care s-ar putea – sau nu – să aibă un oarecare impact asupra felului în care a murit. Există o oarecare traumă anorectală – nu mare lucru, doar câteva contuzii interne în zona anală. Și o slabă iritație a țesutului imediat deasupra sfincterului anal.

— Provocate de ce? Întrebă Carol.

— Contuziile par să indice activitate sexuală. Aș spune consensuală, dar mai dură. Nu viol. Adică, nu viol în sensul că ar fi fost imobilizat și penetrat cu forță. Dar destul de în forță. Nu sunt urme de spermă, deci nu m-aș putea pronunța dacă a fost penetrat de un penis sau de altceva. Un dildó, o sticlă, un morcov. Putea fi orice de mărime rezonabilă, de fapt. Zâmbi. După cum ne-a învățat propria

meserie, se poate cu tot felul de obiecte.

— Pare să fi practicat genul ăsta de activitate sexuală în mod regulat?

Grisha își mângâie bărbia, obicei de pe vremea când avea barbișon.

— Aș zice că nu. Nu există dovezi că Robbie ar fi practicat cu regularitate sexul anal. Poate a optat pentru un mic dildo anal drăguț, dar nimic de mărimea unui penis.

— Și iritația de la nivelul țesutului? Ce e cu asta? Ce ne spune?

Grisha ridică din umeri.

— Greu de spus. Având în vedere amplasarea, e clar că orice urmă va fi dispărut de mult. E genul de iritație cu care te-ai putea alege dacă ți-ar fi introdusă în anus vreo substanță străină.

— De exemplu, ricină? Ar produce, oare, o astfel de reacție?

Grisha se lăsă pe spate și-și fixă privirea într-un punct pe tavan.

— Teoretic, cred că da. Reveni brusc în poziție verticală. Credeam că porniți de la prezumția că a inhalat-o?

Carol clătină din cap.

— Am presupus că i-a fost pusă în băutură sau în mâncare.

— Imposibil. Nu dacă relatarea doctoriței Blessing referitoare la procesul morții lui este corectă. Uite ce se întâmplă, Carol... Simptomele se manifestă diferit dacă înghiți ricina în loc s-o inhalezi. Dar dacă ai absorbit-o printr-o membrană mucoasă sensibilă precum rectul, atunci simptomele vor semăna mai mult cu cele ale inhalării decât cu cele ale ingestiei. Acum, înainte de a fi făcut examinarea post-mortem, eu aș fi optat pentru teoria inhalării. Carol clătină din cap.

— Toți cei cu care am vorbit susțin sus și tare că nu consumă droguri. Nu cred că încearcă să-i apere memoria. Cred că spun adevărul. În plus, la laboratoarele spitalului s-

au testat probele, și nu au găsit urme de droguri recreative.

Grisha ridică din sprâncene, în mod evident sceptic.

— În funcție de ce i s-a dat și de momentul administrării, e posibil să nu fi rămas urme până în momentul când au prelevat ei probele. Dar dacă, într-adevăr, nu trăgea droguri pe nas, aş spune că e posibil ca așa să fi ajuns ricina în sistemul său. Ar fi fost simplu: un supozitor solid, o capsulă de gel, ceva de genul ăsta. Dar, repet, nu vom găsi urme, nu la atâta timp după eveniment. Am luat probe, desigur. S-ar putea să avem noroc, dar nu te baza pe asta.

Carol oftă.

— Grozav! Începe să pară un caz de coșmar. Șefii și șacalii din presă îmi stau toți în coaste, așteptând o rezolvare rapidă. Ceea ce, sinceră să fiu, e la fel de probabil ca ideea ca Bradfield Vics să mă ia pe mine în echipă în locul lui Robbie.

Grisha se aplecă în față și făcu clic pe mouse.

— Voi face tot ce pot să te ajut, dar, ai dreptate, e un caz dificil. Îi aruncă un zâmbet fugar de compasiune. Dar, dacă tot ești aici... a trecut prea multă vreme de când n-ai mai luat cina cu noi. Știu că Iris s-ar bucura să te vadă. Aruncă o privire spre monitor. Ce-ai zice de sâmbătă?

Carol se gândi o clipă.

— Mi se pare o idee bună.

— La șapte?

— Mai bine opt. Trebuie să trec pe la spital mai întâi.

— Pe la spital?

— Tony.

— Ah, sigur. Am auzit despre asta. Cum se simte? Până să apuce Carol să răspundă, se auzi o bătaie în ușă. Intră, strigă Grisha.

Paula își vârî capul pe ușă.

— Bună, doctore, o caut pe...

— Ai găsit-o, spuse Grisha.

Paula zâmbi și intră.

— Nu-i rău că ești și tu aici, doctore. Flutură un plic în fața lor. Cred că, în sfârșit avem ceva, șefa. Tocmai am fost la o întâlnire cu Martin Flanagan. Nu voia el să scuipe tot...

— Dar l-ai vrăjit cu farmecul McIntyre, spuse Carol. Văzuse suficient din tehnica folosită de Paula în interviuarea criminalilor pentru a fi surprinsă.

— Cred că îl interesează mai mult să-l prindem pe ucigașul lui Robbie decât să salveze reputația clubului, sinceră să fiu. Oricum, conform domnului Flanagan, acesta a uitat complet că vineri clubul efectuase o testare de rutină pentru droguri. Ca toți ceilalți, Robbie a urinat într-o sticlută. Spre deosebire de ceilalți, în cazul lui au ieșit sedative.

Scoase o foaie de hârtie din plic și i-o oferă lui Grisha.

— Testul a ieșit pozitiv pentru Rohypnol, citi Grisha.

— Am auzit de laboratorul ăsta, și se zice că cei de acolo sunt foarte conștiincioși. Dar ar trebui să iei legătura cu ei, să-i întrebi dacă mai au ceva din probele prelevate de la Robbie. Nu găsesc suficiente detalii aici pentru a înțelege exact cât de mult a luat și când.

Îi dădu hârtia lui Carol.

— Cred că știm când. Joi noaptea în Amatis, spuse Carol pe un ton tăios. Grisha se încruntă.

— Probabil că nu. Apăsă câteva taste și făcu clic pe mouse. Așa credeam și eu. Pilula uitării. Începe să-și facă efectul la distanță de douăzeci, treizeci de minute după ce a fost ingerată. Deci, dacă i-ar fi fost administrată lui Robbie în clubul de noapte, până să plece de-acolo ar fi ajuns să se poarte de parcă ar fi fost praf.

— Nimeni nici măcar n-a sugerat că ar fi fost beat, spuse Paula. Și se mișca normal în acea înregistrare a camerei cu circuit închis.

— Deci probabil că a avut suficientă încredere în persoana care îl însoțea încât să meargă în altă parte împreună cu ea. Într-un loc unde i s-a dat o băutură amestecată cu Rohypnol, spuse Carol, gândind cu voce

tare.

— Efectele sale sunt agravate de alcool, așa că, având în vedere că băuse mai devreme, probabil și-a pierdut cunoștința la o oră după administrare, completă Grisha. Pe urmă a acceptat tot ce i s-a întâmplat. Nu s-a împotrivit penetrării anale. Nu l-a deranjat să i se introducă un supozitor în rect. Și nu și-a amintit nimic despre asta. E crima perfectă, de fapt. Până când victima ta moare, legătura dintre voi doi rămâne cu mult timp în urmă.

Carol îi înapoie hârtia Paulei.

— Bine lucrat, spuse ea. Dar e un caz dat naibii. Fiecare frântură de informație pe care o obținem pare să complice lucrurile.

* * *

O jumătate de oră mai târziu, lucrurile se complicau și mai mult. Carol stătea la birou, cu ușile închise și cu jaluzelele trase pentru a nu fi deranjată. Își ținea coatele pe masă și cu o mână ținea telefonul la ureche, iar cu cealaltă se juca cu o șuviță de păr.

— Sper că nu te-am trezit, spuse ea.

— Ba da, de fapt. Dar e cu atât mai bine, pentru că am niște chestii de rezolvat, răspunse Bindie Blyth, cu vocea răgușită de somn.

Tuși, își drese vocea, apoi își trase nasul. Carol o auzi mișcându-se.

— Trebuie să te întreb ceva. E o chestie cam personală.

Clinchetul inconfundabil al unei brichete, apoi inhalarea fumului.

— Nu aici e partea în care eu trebuie să spun: „Nici o problemă, nimic nu e personal într-o anchetă a unei crime”? replică Bindie cu un accent american acceptabil.

— „Nu există un răspuns ușor la așa ceva”, se gândi Carol.

— Cred că e vorba, mai degrabă, despre faptul că nu

poate fi vorba despre intimitate într-o anchetă a unei crime. Trebuie să aflăm tot ce putem despre victimele noastre, chiar dacă se dovedește ulterior că informațiile sunt irelevante. Nu suntem lacomi. Doar prudenți. Izbucni în râs. Îmi cer scuze, sună aiurea. Nu asta a fost intenția. Ți-am spus despre colegul meu, psihologul. El îmi amintește mereu că nu poți ști niciodată prea multe despre victima unei crime. Așa că sper că mă vei ierta pentru o întrebare ce poate părea indiscretă.

— E în regulă, mă cam ascund sub masca frivolității. Dați-i bătaie cu întrebările! Nu mă voi simți jignită.

Carol luă o gură mare de aer. Nu avea rost să se mai codească.

— Lui Robbie îi plăcea sexul anal? întrebă ea.

Un hohot surprins de râs explodează la celălalt capăt al firului.

— Robbie? Robbie s-o ia pe la spate? Cred că glumiți. Am încercat să-l conving că nu era așa dezastru, dar susținea sus și tare că orice bărbat hetero căruia îi plăcea să o ia în găoace era homosexual în secret.

— Să o ia în găoace?

Carol se simți bătrână și desprinsă de realitate, în comparație cu Bindie.

— O, știți. Treburi de genul ăsta. Să i-o tragi tipului tău cu un dildo.

— Nu am mai auzit expresia asta până acum.

— Asta fiindcă locuiți în nord, spuse Bindie. Tonul ei arăta că glumea, însă Carol se simți disperat de provincială. Fostul meu prieten, tipul cu care am fost înainte de Robbie, era foarte pasionat de asta. Încă mai am hamul, și dildourile și tot echipamentul. Am încercat să-l conving pe Robbie să încerce, dar, sincer, parcă i-aș fi sugerat să ieșim și să găsim niște câini vagabonzi cărora să le-o tragem. Nu-i plăcea nici măcar să-i vâr un deget în fund când ne-o trăgeam.

— Am găsit un dildo anal în sertarul noptierei, la el

acasă, spuse Carol pe un ton neutru.

O clipă de tăcere.

— Era al meu, zise Bindie. E în regulă, nu-l vreau înapoi.

— Bun, încuviință Carol.

— Mulțumesc că ai fost atât de sinceră cu mine.

— Nici o problemă. Acum, care era acea întrebare personală? Bindie râse cu amărăciune. Îmi cer scuze, v-am spus că sunt neserioasă. De ce vreți să știți ce-i plăcea lui Robbie să facă în pat?

— Îmi pare rău, nu-ți pot da detalii despre o anchetă în desfășurare, spuse Carol, dându-și seama că dorea totuși să-i ofere lui Bindie ceva în schimb. Urmărim mai multe direcții de anchetă. Dar, voi fi sinceră, e un proces lent.

— Nu timpul e problema, inspectore-șef, spuse Bindie, mai serioasă ca niciodată. Problema e să-l prindeți pe nenorocitul care a făcut asta.

* * *

Imran deschise și închise din nou sertarele din dormitorul său. Era deja a cincea oară când făcea asta, socoti Yousef.

— Imposibil să nu ai tot ce-ți trebuie până la ora asta, omule, spuse el. Ai verificat deja de un milion de ori.

— Ție ți-e ușor să vorbești. Nu vreau să ajung la aeroport și acolo, bang, n-am iPod. Sau să ajung în Ibiza și să descopăr că perechea mea favorită de adidași e încă aici, sub pat. Știi ce vreau să zic?

Imran se culcă pe podea și întinse un braț sub pat.

— N-ai să mai ajungi deloc la aeroport dacă nu-ți miști fundul, spuse Yousef. Mașina ta e o furgonetă Vauxhall rablagită, nu mașina lui Batman.

— Da' nici tu nu ești Jeremy Clarkson, vere. Imran se ridică din nou. OK, sunt gata. Trase fermoarul genții de voiaj, cu un aer ușor nesigur, apoi își pipăi buzunarele. Pașaport, bani, bilete. Hai să mergem!

Yousef îl urmă pe Imran la parter și așteptă răbdător să-și ia rămas-bun de la mama sa. Ar fi zis că pleca într-o expediție de trei luni în Antarctica, nu într-o excursie gratuită de trei zile în Ibiza. În cele din urmă, reușiră să iasă din casă. Imran îi aruncă lui Yousef cheile furgonetei.

— Mai bine să te obișnuiești cu ea cât nu sunt eu aici, ca să rezolvi eventualele probleme, spuse el. Uneori ambreiajul se blochează puțin, știi ce vreau să zic?

Lui Yousef nu-i păsa de ambreiaj. Îi păsa doar să pună mâna pe o furgonetă cu sigla „A1 Electricals” vopsită pe-o parte.

— Cum zici tu, mormăi, după care porni mașina și băgă în viteză întâi.

Casetofonul porni și el, scuipând un remix de drum and bass atât de tare, încât Yousef tresări. Se întinse după butonul de control al volumului și îl dădu la minimum.

— Las-o moale, Imran! La urechile mele nu te gândești?!

— Scuze, omule. Soldații ăștia scoțieni știu meserie. Imran îl împunse ușor în umăr. Uau, o să ascult niște chestii grozave în Ibiza. Apreciez foarte mult gestul, vere.

— Hei, nici o problemă. Muzica de club n-a fost niciodată pe gustul meu, spuse Yousef.

De îndată ce-și dăduse seama că planul lor ar fi devenit mult mai ușor dacă ar fi reușit să pună mâna pe furgoneta unui negustor adevărat, știuse că vărul său Imran era răspunsul. Apoi s-a pus întrebarea cum să-l despartă pe Imran de mașina sa timp de două sau trei zile, în care să nu bănuiască nimic. Discutaseră despre asta de câteva ori, încercând să găsească un plan care să funcționeze, apoi Yousef avusese o revelație. Nu era neobișnuit ca furnizorii și clienții să ofere excursii gratuite, teoretic pentru a încuraja loialitatea. Nici Yousef și nici Sanjar nu erau interesați de viața de club, dar Imran adora să danseze toată noaptea. Yousef putea pretinde că i se oferise o excursie de clubbing de trei zile în Ibiza, apoi să i-o dăruiască lui Imran ca un gest de bunăvoință. Imran pleca

În Ibiza, iar Yousef își asigura astfel accesul la furgonetă. Funcționase perfect. Imran fusese atât de entuziasmat, încât nici nu-i trecuse prin minte să se întrebe de ce mergeau la aeroport în furgoneta lui, nu în a lui Yousef.

— Cu plăcere, omule, zise Yousef. Și chiar vorbea serios.

— Da, dar vreau să spun, ai fi putut să vinzi biletul cuiva, să fi scos ceva verzișori gheață. Imran își frecă degetul mare de restul degetelor.

— Hei, tu faci parte din familie. Yousef ridică din umeri. Trebuie să ne susținem reciproc. Simți un ghimpe de vinovăție. Ceea ce plănuia să facă avea să-i zguduie din temelii familia. Avea să răstoarne perspectiva și să creeze o imagine complet diferită asupra acțiunilor sale. Nu credea că vreuna dintre rudele sale avea să ridice în slăvi spiritul de familie în viitorul apropiat.

— Da, asta spune toată lumea, dar, când vine vorba să-și bage bani în buzunar, se schimbă treaba, spuse Imran cinic. Așa că, da, sunt foarte impresionat, vere.

— Ei bine, să ai grijă de tine acolo.

— Voi fi super. Degetele lui Imran se întinseră după butonul de volum. Doar puțin, bine? Yousef dădu din cap.

— Sigur.

Muzica se răspândi în furgonetă. Chiar și încet, basul îi reverbera în oase. Era cu doar doi ani mai mare decât Imran, dar avea impresia că vărul său era încă un puști. La fel fusese și el nu cu mult timp în urmă, dar se schimbase. I se întâmplaseră unele lucruri care îl făcuseră să se maturizeze și să devină responsabil. Acum, când îl privea pe Imran, avea impresia că erau din generații diferite. Chiar de pe planete diferite. Era uimitor în ce măsură perspectiva altcuiva asupra lumii putea să te facă să pui sub semnul întrebării ceea ce consideraseși de la sine înțeleas toată viața. Recent, Yousef ajunsese să înțeleagă cum funcționa cu adevărat lumea, și asta dăduse peste cap cam tot ceea ce fusese încurajat să creadă.

— Singurul lucru de care îmi pare rău e că voi rata

meciul de sâmbătă. Va fi cu mult tam-tam, își vor lua adio de la Robbie. Raj merge?

Yousef dădu din cap.

— Mare nebunie, omule. S-ar zice că am murit eu sau Sanjar, nu un fotbalist. Imran se lăsă pe spate în scaun.

— Hei, asta e o erezie, vere. Robbie nu era doar „un fotbalist”. Desenă în aer, cu degetele, semnul ghilimelelor. Era *ace/* fotbalist. Băiatul din partea locului devenit erou. Toți îl iubeam pe Robbie, își spun. Îl iubeam. Așa că să-i spui lui Raj să-și ia adio de la Robbie și în numele meu.

Yousef își dădu ochii peste cap. O luase lumea razna? Doliu isteric pentru Robbie Bishop, dar nici un cuvânt despre oamenii care mureau zilnic în Irak, Palestina și Afghanistan. Sistemul lor de valori o luase într-o direcție greșită. Nu putea spune că el fusese cel mai bun musulman din lume, dar cel puțin modul lui de gândire nu ajunsese niciodată să se schimbe atât de mult ca al lui Imran.

Imran tăcu, ținând ritmul melodiei bătând cu degetele pe coapsele îmbrăcate în blugi și lovind ritmic cu adidașii covorașul de cauciuc de pe podea. Cu asta se ocupă tot restul drumului până la aeroportul Manchester. Yousef parcă lângă terminalul unu, fără a opri motorul, în vreme ce Imran își luă geanta și ieși, după care își vârî capul prin geamul deschis.

— Ai grijă de tine, Yousef! Ne vedem luni.

Yousef zâmbi. Nu avea să-l vadă pe Imran luni. Dar nu era cazul să-i spună asta vărului său.

* * *

Tony se trezi dintr-un somn delicios. Delicios fiindcă fusese provocat de o epuizare autentică, nu de evadarea indusă de medicamente. Cine ar fi crezut că putea fi atât de obositor să te dai jos din pat, să mergi trei metri până la o toaletă, sprijinindu-te de cadru, să urinezi și să te întorci în pat? Când se trânti din nou pe perne, se simți de parcă ar fi

escaladat un munte. Fizioterapeuta se arătase mulțumită de progresele sale. El fusese încântat. Ea îi promisese cârje cu sprijin pe antebraț pentru a doua zi. Entuziasmul era aproape copleșitor.

Se ridică în capul oaselor, frecându-și somnoros ochii, și își readuse laptopul la viață. Înainte de a adormi, pregătise un ultim set de căutări, dar îl furase somnul înainte să încheie. Nu era prea optimist, începuse chiar să accepte că era posibil să nu găsească ceea ce căuta. Asta nu însemna că informația nu exista – doar că era prea bine ascunsă.

Ecranul se luminează și, spre surprinderea sa, o căsuță din mijlocul ferestrei purta mesajul „(1) rezultat găsit”. Parantezele însemnau că potrivirea nu era perfectă, dar corespundea în măsură de peste 90% cu termenii căutării. Pe deplin treaz acum, Tony verifică rezultatul căutării.

Era un articol dintr-un ziar gratuit ce scria despre partea de vest a orașului Sheffield. Nu existau prea multe detalii, însă era suficient pentru a-i da de gândit lui Tony și pentru a-i oferi materiale pentru noi căutări detaliate.

Entuziasmat, introduse un nou set de parametri. Se anunța ceva interesant. Se părea că avea șanse să-i arate ceva lui Carol, până la urmă.

* * *

Sam Evans își lăasă jacheta atârnată pe scaun și ieși relaxat din birou de parcă n-ar fi avut nimic mai urgent pe cap decât un drum la toaletă. Însă, după ce ușa se închise în urma lui, grăbi pasul și se îndreptă spre lifturi. Coborî în parcare și urcă în mașină. Scoase mobilul și formă numărul lui Bindie Blyth.

Aceasta răspunse la al doilea apel. Când îi spuse cine era, ea ripostă: — Nu mai vreau întrebări. Am vorbit deja cu șefa ta azi-dimineață.

Pe fruntea lui Sam apărură broboane de sudoare. Bine că n-a sunat-o mai devreme, înaintea lui Carol Jordan. Cum

s-ar fi justificat în fața femeii care îl considera deja cam prea rebel? La naiba, trebuia să fie atent cu chestiile astea!

— Îmi pare rău că ai fost deranjată de două ori. Fiecare dintre noi urmărește o anumită direcție a anchetei, spuse, sperând din tot sufletul că nu avea să o întrebe același lucru ca șefa lui.

— Ce ușurare! Nu am chef de încă o expediție pe tărâmurile sălbătice ale vieții mele sexuale. Deci cu ce te pot ajuta, domnule detectiv?

— În februarie i-ai scris un e-mail lui Robbie despre un tip care te hărțuia. Apărea în cluburile tale. Chestii de hărțuitor mărunț. Îți amintești?

Bindie gemu.

— Dacă îmi amintesc? Ar fi greu de uitat.

— Poți să-mi spui ceva mai multe despre ce s-a întâmplat?

— Doar nu crezi că are vreo legătură cu moartea lui Robbie? Omul ăla jalnic era un nimeni, nu vreun geniu al crimei.

— Nu mi-aș face bine treaba dacă nu aș verifica fiecare posibilitate, replică Sam. Așa că spune-mi despre tipul ăsta.

— A început cu scrisori, felicitări, flori, chestii de genul ăsta. Apoi a început să-și facă apariția atunci când o făceau pe DJ-ul în cluburi. De cele mai multe ori, nu-l lăsau să intre fiindcă arăta prea stupid sau ciudat, sau mai știu eu cum. Dar uneori reușea, și atunci stătea în apropierea scenei sau boxei, încercând să-mi vorbească sau să-și facă o poză cu mine. Era deranjant, dar mi se părea destul de inofensiv. Apoi eu și Robbie ne-am certat puțin în public, într-o seară. Știi cum e. Bei câte ceva, lucrurile o iau puțin razna... Am sfârșit prin a țipa unul la celălalt în fața unui club. Paparazzii au aflat, așa că povestea a apărut în toate ziarele și revistele. Adică, ne împăcaserăm până au ieșit pozele în public, dar despărțirile – nu împăcările – sunt cele care ajung pe prima pagină. O auzi aprinzându-și o țigară și așteptă să continue. Așteptarea. Un truc pe care îl învățase

de la Paula. Așa că tipu' ăsta consideră că e de datoria lui să-mi apere onoarea împotriva prietenului cel rău care nu se poartă cu mine așa cum ar trebui. Îl înfruntă pe Robbie la ieșirea din hotelul unde se cazase cu echipa în Birmingham. Începe să-i țină un discurs moralizator. Nimic violent, doar că în gura mare și puțin jenant, după Robbie. Deși, firește, Robbie ar fi fost ultimul om din lume care să admită că era speriat. Oricum, a fost chemată poliția, tipu' a fost dus la pușcărie. Se pare că era exact șutul în fund de care avea nevoie. Conform polițistului cu care am vorbit, după ce i-au fost explicate posibilele consecințe ale purtării sale, i s-au deschis ochii. Regreta din tot sufletul, înțelegea că sărise calul. Și bineînțeles că avea să ne lase în pace pe mine și pe Robbie. Așa că i-au dat drumul cu o avertizare. Și, sinceră să fiu, nu am mai avut nici o treabă cu el de atunci. Și asta e tot ceea ce-ți pot spune.

Dintr-un motiv sau altul, Sam avea impresia că fusese mult prea simplu. Din ceea ce știa el despre hărțuitori, aceștia nu se mulțumeau să-și strângă jucăriile și să plece acasă când erau scuturați puțin. Dacă erau proști, continuau să facă același lucru și mai abitir, până ajungeau, în cele din urmă, să fie închiși. Iar când se ajungea deja la asta, lucrurile luau, de regulă, o întorsătură sângeroasă. Dacă erau deștepți, ori își găseau un alt obiect al afecțiunii lor denaturate, ori deveneau mai subtili. Iar cei deștepți sfârșeau adesea prin a provoca un deznodământ și mai sângeros. Yoko Ono ar fi putut aduce mărturie în privința asta.

— Și chiar n-a mai luat legătura cu tine de atunci?

— Nu. Nici măcar un mesaj de condoleanțe după moartea lui Robbie.

— Ai primit multe asemenea mesaje? Întrebă Sam.

— Patruzeci și șapte aduse personal ieri la BBC. Presupun că vor veni și altele cu poșta de azi.

— S-ar putea să fim interesați să le vedem. Bindie scoase un sunet de exasperare.

— Avea dreptate șefa ta. Nu poate fi vorba despre intimitate în ancheta unei crime. Ce vrei să fac? Să le împachetez și să ți le trimit prin poștă?

— Dacă ai putea să le împachetezi, voi ruga pe cineva să vină să le ridice. Când îți convine ție, desigur. Dacă am reuși să dăm de urma...

— Îl chema Rhys Butler. Locuia în Birmingham. Asta e tot ce-ți pot spune. Toate scrisorile și felicitările le-am dat polițiștilor din Brummie. În caz că-l apuca din nou.

— Mulțumesc. Mi-ai citit gândurile.

Bindie râse scurt.

— Nu-i chiar o performanță demnă de un premiu Booker, domnule detectiv. Sam detesta martorii care se credeau mai deștepți decât polițiștii.

— M-ar ajuta și numele polițistului care s-a ocupat de caz, spuse, străduindu-se să-și ascundă sarcasmul din voce.

— Stai o clipă, mi-am notat undeva datele lui de contact... Se auzi mișcare, un sertar ce era deschis, o altă țigară aprinsă. În sfârșit, găsi informația.

— Detectivul Jonty Singh. Doamne, e atât de frumos, ce s-a întâmplat cu numele din țara asta? Jonty Singh. Ce nume fabulos! Îmi place că în crichet – cel mai englezesc lucru din lume – există *Ramprakash* și *Panesar* pe lângă *Trescothick* și *Strauss*¹⁶. Ador felul în care s-a trecut de la imperiu la multiculturalism în decursul a cincizeci de ani. Asta nu te face să zâmbești, Sam?

Lui nu prea îi păsa. Conta doar că Jonty Singh era genul de nume pe care nu i-ar fi greu să-l identifice într-un corp de poliție atât de numeros ca acela al poliției din West Midlands. Remarcă și că trecuse de la „domnule detectiv” la „Sam” și se întrebă dacă flirta cu el. Era greu să-și dea seama, având în vedere meseria și felul lui de-a fi. Și, chiar

¹⁶ Mark Ravin Ramprakash, Mudshuden Singh (Monty) Panesar, Marcus Edward Treschothick și Andrew Strauss, jucători de crichet englezi (n.red.)

dacă ar fi flirtat, el nu era interesat să intre în joc. Nu voia să fie următoarea sa jucărie sexuală.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, spuse el.

— Nu mă deranjează, replică ea, din nou serioasă. Doar atât mai pot face pentru el acum. Chiar am ținut la el, să știi.

— Știu, zise Sam, nerăbdător să închidă telefonul și să se ocupe de pista lui. Păstrăm legătura. Închise brusc. Măcar de-ar fi avut un calculator în mașină, așa cum aveau tipii de la patrula înuniformă. Ar fi ajuns deja departe, degetele i-ar fi zburat pe taste, ducându-l la următoarea etapă a călătoriei sale. În schimb, era nevoit să se întoarcă la birou și să spere că Stacey nu-i urmărea fiecare mișcare la calculator. Prinsese un fir și, pe toți dracii, nu avea de gând să lase pe nimeni altcineva să tragă cu ochiul.

* * *

Tony stătuse ca pe jar așteptând sosirea ei, însă nu-și anunță descoperirea imediat ce Carol își făcu apariția. Voia să savureze așteptarea. În plus, trebuia să admită că exista ceva plăcut în grija pe care ea o arăta față de starea lui de sănătate. Întregul flux și reflux de durere și pericol care se infiltrasă în relația lor lăsase prea puțin loc pentru ceva atât de simplu precum momentele petrecute împreună purtându-se frumos unul cu celălalt. El era conștient că ea experimentase acest stil de viață- încă o făcea, din câte știa el - alături de familia ei, dar pentru el nu existase niciodată o astfel de experiență. Bunătatea fusese întotdeauna considerată o slăbiciune în familia lui. Așa că, deși nu știa prea bine ce să facă, nu era dispus să sacrifice un moment din intimitatea lor pentru a se dedicamuncii. Aveau să ajungă și la asta în scurt timp.

Era, recunosc el, o reorganizare a priorităților sale. Acea parte din el care privea propriile reacții drept un experiment perpetuu era curioasă să vadă dacă urma să

dureze și ce avea să însemne. Dar, spre surprinderea sa, exista și o altă parte care se mulțumea, pur și simplu, să se lase dusă de val.

Carol îl întrebă cum îi mersese în acea zi, iar el îi spuse. Purtară o conversație de genul celor pe care prietenii obișnuiți – sau chiar iubiții, credea el – le purtau de obicei. Dar, firește, nu avea cum să dureze. Se ajunsese la un punct unde echilibrul impunea ca el s-o întrebe cum îi mersese ei. Iar ea îi spuse.

La sfârșitul relatării, se sprijini într-un cot pe brațul scaunului și-și trecu degetele prin părul des.

— Nu seamănă cu nici un alt caz la care am lucrat. Când are loc o crimă, doi sau mai mulți oameni ajung față în față. Se săvârșește fapta și cineva moare. Poți vedea legătura logică. Ai criminaliști, martori, probe. Un moment bine determinat în timp. Dar în acest caz nu există nimic de genul ăsta. E o prăpastie uriașă între gestul care l-a ucis pe Robbie Bishop și moartea însăși. Și nu știm când, sau unde, sau cine a făcut acest gest fatal. Râcâi covorul cu vârful pantofului. Cu cât aflăm mai multe, cu atât lucrurile devin mai neclare. Kevin avea dreptate, ucigașul e Caspar, nenorocita de fantomă prietenoasă.

Tony așteaptă o clipă, pentru a se asigura că îi spusese tot ce avea pe suflet.

— Nu e chiar așa de rău cum spui tu. Știm câte ceva despre el. Adică, în afară de legătura cu liceul din Harriestown și de faptul că se descurcă în Temple Fields la fel de bine ca o curvă.

Carol îi aruncă o privire sceptică.

— De exemplu?

— Știm că e genul care își face planuri. A gândit totul în detaliu și a decis ce nivel de risc își poate asuma fără nici un pericol, așa că știm că nu e necugetat. Nu simte nevoia să vadă suferința victimei sale. E mulțumit să știe că se întâmplă undeva în spatele scenei. Deci oricine ar fi fost, nu era bătaușul școlii. Știm cumva dacă Robbie era bătauș în

școală?

Carol clătină din cap.

— Se pare că nu. Era un tip încântător, din câte spune lumea. Deși încă mai avem de căutat printre membrii site-ului Best Days care l-au cunoscut.

— Bun. Deci nu e vorba despre răzbunare pentru o umilință din adolescență. Doar dacă nu cumva răzbunarea ține de succes... Vocea lui Tony se pierdu, iar el se încruntă. Trebuie să mă gândesc mai mult la asta. Dar știm sigur că trebuie să aibă ceva cunoștințe de chimie sau de farmacologie. Adică, nu prepară doar ricină, ci și supozitoare din ricină. Eu n-aș avea cum să fac așa ceva.

Carol se aplecă și vârî mâna în punga pe care o adusese cu ea, de unde scoase o sticlă cu dop înșurubat, cu Syrah australian.

— Eu aș începe cu internetul. De acolo afli toate noutățile, nu-i așa? Ai voie să bei puțin din vinul ăsta?

— Probabil că nu, dar nu lăsa asta să te împiedice. Sunt câteva păhărele de plastic în baie. Când Carol se întoarse cu două pahare zdravene de vin roșu, el spuse:

— Și dacă tot veni vorba despre internet ...

— Mda?

Carol își savura băutura. Dăduse pe gât câteva păhărele după autopsie, dăr lăsând asta deoparte, azi bea primul ei pahar - o mică realizare în sine.

— Nu cred că e prima dată când a făcut așa ceva. E prea multă siguranță aici pentru un începător.

Îi citi scepticismul pe chip.

— Tu vezi peste tot criminali în serie, Tony. Ce fel de dovezi poți avea pentru a susține teoria asta? În afară de faptul că nu-ți place că ucigașul e sau foarte bun, sau foarte norocos.

— Nu cred în noroc. Noroc e termenul pe care îl folosim atunci când intuiția ne duce în direcția potrivită. Iar intuiția rezultă din studiu și experiență. Știi că există câteva cercetări recente care sugerează că luăm decizii mai bune

când ne bazăm pe reacțiile intuitive decât atunci când analizăm argumentele pro și contra ale unei situații?

Carol zâmbi.

— *Captain Tangent*¹⁷ își cam face iar simțită prezența. Nu mi-ai răspuns la întrebare, Tony. Ce dovezi ai pentru a susține că a mai făcut asta?

— După cum ziceam, Carol, internetul. Sursa tuturor tâmpeniilor și a unor frânturi de înțelepciune, totodată. După ce am vorbit aseară, am ieșit la vânătoare. Și am găsit ceva foarte interesant. Se întinse după laptop și îl întoarse spre Carol. În timp ce ea se uita rapid peste scurtul articol dintr-un ziar local, afișat pe monitor, el spuse:

— Danny Wade. În vârstă de douăzeci și șapte de ani. A murit acum două săptămâni în luxoasa sa casă de la periferia orașului Sheffield. A fost otrăvit cu mătrăgună. Beladona, doamna cea frumoasă. Se presupune că fusese introdusă într-o prăjitură cu fructe pregătită de menajera sa poloneză. Prăjitura cu fructe e potrivită, vezi tu, fiindcă se știe că boabele de mătrăgună sunt dulci. Și există un tufiș de mătrăgună lângă curtea interioară. Trebuie să afli dacă a fost o plantă la ghiveci, că tot veni vorba. E posibil ca ucigașul s-o fi adus cu el. Menajera neagă că ar fi făcut vreo prăjitură cu fructe, deși s-au găsit în frigider resturile unei prăjituri ce conținea fructe otrăvitoare de mătrăgună. Iar în noaptea în care a murit el, ea avea liber. Dormea la prietenul ei, în Rotherham, ca în fiecare miercuri și sâmbătă. S-a deschis o anchetă, apoi aceasta a fost suspendată, în așteptarea altor investigații.

— Nu înțeleg de ce crezi că povestea asta... are ceva de-a face cu Robbie Bishop, spuse Carol și arătă spre monitor. Lucrurile par clare. Menajera a încurcat fructele, iar acum minte. Un accident tragic. Asta se spune în articol.

— Dar dacă nu minte? Dacă spune adevărul, e al doilea

¹⁷ Personaj negativ din *WordGirl*, desene animate pentru copii de 6–12 ani (n.red.)

caz în care un bărbat de douăzeci și ceva de ani e victima unei otrăviri foarte bizare.

Tony încercă să se întoarcă astfel încât s-o poată privi pe Carol în față, dar nu reuși.

— Mută-ți scaunul ca să te pot vedea mai bine, spuse nerăbdător. Te rog.

Ușor surprinsă, Carol făcu întocmai ce îi ceruse.

— OK, acum mă poți vedea. E doar o presupunere, Tony.

— Întotdeauna e doar o presupunere până se descoperă dovezi clare. Presupunerile sunt meseria mea. Noi o numim „evaluarea unui profil”. Oamenii, alții decât mine, vorbesc despre asta ca despre o știință, dar este presupunere bazată pe experiență, probabilitate și instinct. Mai mult artă decât știință, de multe ori, dacă e să fim sinceri. Chiar și algoritmi pe care îi folosesc psihologii criminaliști specializați pe profiling geografic, se bazează pe probabilități, nu pe certitudini.

— Atunci arată-mi ceva care să infirme probabilitatea ca o menajeră imigrantă să mintă în legătură cu uciderea șefului ei, îi ceru Carol.

El își dădu seama că ea îl cam lua în glumă, că avea impresia că gândirea sa pătrunzătoare fusese amețită de durere, medicamente și de orarul ciudat de somn.

— Danny Wade nu era originar din locul unde a fost ucis. S-a mutat în Dore, la marginea vestică a orașului Sheffield, în urmă cu câțiva ani, fiindcă se săturase să fie hărțuit acolo unde locuia, în Bradfield. Motivul pentru care nu era lăsat deloc în pace era faptul că, acum trei ani, a câștigat la loterie. În stil mare. A câștigat puțin peste cinci milioane. Înainte, fusese conductor la Virgin Trains. Era necăsătorit. Singurele lucruri care îl interesau erau căile ferate în miniatură și câinii săi, o pereche de terieri de Lakeland. Era un singuratic. Până când a câștigat la loterie. Apoi, brusc, toată lumea a ieșit din umbră. Vechi prieteni din școală care așteptau daruri. Foști colegi de lucru care se

purtau de parcă le-ar fi datorat ceva. Rude îndepărtate amintindu-și dintr-odată că, teoretic, sângele apă nu se face. Și totul a fost de-a dreptul copleșitor pentru Danny.

— Dar măcar avea banii, spuse Carol.

— Cu cinci milioane îți poți cumpăra multă pace și liniște.

— Așa a considerat și Danny. Și-a luat lumea în cap și și-a cumpărat o casă drăguță la marginea mlaștinilor. Ziduri înalte, porți electrice. O grămadă de spațiu pentru a-și amenaja căi ferate în miniatură. Nu a spus nimănui unde s-a dus, nici măcar părinților. Nimeni care să-l deranjeze cu excepția Janei Jankowicz, care este, din câte spune lumea, o tânără foarte drăguță, cu un logodnic electrician pe un șantier de construcții din Rotherham.

Carol clătină din cap cu neîncredere.

— De unde ai aflat toate astea? Ai mult mai multe informații decât scrie în ziarul local.

Tony păru mulțumit de el însuși.

— Am vorbit cu reportera. În astfel de articole, reporterii au întotdeauna mai multe detalii în notițele lor decât ajunge în ziare. Mi-a dat numărul de mobil al Janei. Așa că am sunat-o. Și, conform drăguței de Jana, Danny era cât se poate de fericit cu câinii săi, cu șinele de cale ferată și cu cele trei mese pe zi. Dar uite partea interesantă! Aflasem deja că Danny a fost elev la liceul din Harriestown. Cu doi ani înaintea lui Robbie Bishop. Și, deși engleza Janei nu era la nivel de conversații profunde și pline de sens, a înțeles suficient cât să-mi spună că Danny se întorsese de la cârciuma din oraș cu câteva seri înainte de moartea sa, zicând că se întâlnise cu cineva care îi fusese coleg de școală. Rânji, peste măsură de mulțumit. Ce zici de asta?

Carol clătină din cap.

— Cred că ai înnebunit din cauza plictiselii.

El își întinse brațele înainte într-un gest de frustrare.

— Există legături, Carol! Crimă de la distanță prin intermediul unor otrăvuri ciudate. Ambele victime au fost la

aceeași școală. Amândoi erau bărbați bogați. Și amândoi s-au întâlnit cu un vechi prieten din școală înainte de a muri.

Carol își umplu paharul și luă o înghițitură de vin. Limbajul ei nonverbal era la fel de înverșunat ca propriile cuvinte.

— Haide, Tony. Moartea lui Danny nu a fost o crimă. Din câte îmi dau seama, nimeni în afară de tine nu crede că a fost altceva decât un tragic accident. Nu știu mare lucru despre otrăvuri, dar știu că, dacă îi strecori cuiva o doză otrăvitoare de mătrăgună într-o cârciumă, persoana respectivă va muri în aceeași noapte, nu după câteva zile. Iar Danny nu a fost în același an cu Robbie. Amintește-ți anii tăi de școală. Stai în compania colegilor din anul tău. Puștii mai mari nu vor să aibă nimic de-a face cu tine, și doar ratații stau în compania elevilor mai mici decât ei. Deci oricine ar fi fost prieten din școală cu Robbie probabil că nu avea cum să fie prieten și cu Danny. Adică, nu pare să fi avut prea multe în comun. Carol își desfăcu brațele, ca și cum ar fi cântărit două lucruri, comparându-le. Să vedem! Fotbalist de succes. Tocilar pasionat de căi ferate în miniatură. Hmm. Stai să mă gândesc! Arată spre articolul de ziar de pe ecranul laptopului. Uită-te la Danny! Nu arată bine. Nu e athletic. Ce-ar putea avea în comun cu Robbie Bishop?

Tony păru dărmănat.

— Ambii au ajuns foarte bogați pornind foarte de jos, încercă el.

— Și mare bucurie le-a adus! E mai bine să fii norocos decât bogat, dacă bogat înseamnă să mori înainte de a împlini treizeci de ani. Carol dădu pe gât restul vinului. Frumos gândit, Tony. Foarte interesant. Dar cred că te agăți de fantome. Iar eu trebuie să plec acasă și să încerc să mă bag în pat la o oră decentă. Se ridică și-și îmbrăcă haina, apoi se aplecă peste el, oferindu-i o îmbrățișare ciudată și un sărut pe obraz. Am să încerc să vin mâine. Vezi ce mai poți inventa ca să mă distrezi, OK?

— Mă voi strădui, spuse el.

Aflase cu mult timp în urmă că dezamăgirea era, adesea, motivația din care se nășteau cele mai bune rezultate ale sale.

* * *

Jonty Singh semăna cu un urs mare și zbârlit, înfipt în colțul restaurantului indian din centrul orașului Dudley, arătând nelalocul lui pe fundalul decorului tradițional cam kitsch. Când Sam dăduse de el, detectivul Singh sugerase să se întâlnească la masă în acest local. Din moment ce îi făcea o favoare lui Sam, chiar nu se punea problema să nu accepte.

— Eu voi fi individul mare din spate, într-un costum maro cu dungi și fără turban, spusese.

Sam nu se aștepta să aibă probleme în a-l identifica, și avu dreptate. De îndată ce intră în Shishya Balti, îl observă pe Singh discutând vioi cu un chelner. Nu mințise în privința mărimii; era înghesuit în scaunul din colț al unei mese de patru persoane și, chiar și așezat, domina masa. Avea o claie de păr negru și lucios, ochi căprui mari, un nas cărnos și o bărbie proeminentă. Nu era o față pe care s-o uiți prea repede.

Sam își croi drum prin restaurantul aglomerat. După câțiva pași, uriașul își întrerupse conversația și își îndreptă privirea spre străin. Chelnerul se făcu nevăzut, iar Sam se îndreptă spre el. Când se apropie, Singh se ridică. Avea puțin peste un metru optzeci, dar era o prezență impunătoare.

— Sam Evans? Întrebă el cu o voce mult mai subțire decât te-ar fi lăsat să bănuiești statura lui. Își întinse brațele și-i scutură mâna lui Sam cu amândouă mâinile. Eu sunt Jonty Singh. Mă bucur să te cunosc. Ce faci? Aceste câteva cuvinte, rostite cu accentul inconfundabil din Black Country, îl zgâriară pe Sam pe creier.

— Sunt bine, mulțumesc.

— la un loc! Singh îi arată scaunul din fața lui și-i făcu semn chelnerului. Două beri Cobra mari, cât mai repede. Zâmbetul său era larg și prietenos. Ai încredere în mine să comand pentru amândoi sau nu?

Sam știa care era răspunsul corect.

— Chiar te rog, spuse, resemnându-se cu perspectiva unei porții gigantice de carne înecată în sos, cu garnitură de legume imposibil de identificat și cu o porție de orez lipicios. Nu era cazul să conducă până în Dudley pentru așa ceva, dar, dacă de asta era nevoie pentru a afla ceea ce îl interesa despre Rhys Butler, avea să înfulece bărbătește și să oprească pe autostradă după medicamente împotriva acidității.

— Iubesc localul ăsta, îi mărturisi Singh. Doi dintre unchii mei sunt proprietari, dar ăsta e doar un bonus. Aș mânca aici în fiecare seară, dacă aș putea.

Sam încercă să nu privească burta considerabilă a lui Singh și se abținu să-i dea o replică maidură.

— Nimic nu întrece un curry de calitate, minți el.

Singh chemă ospătarul și îi turui îndelung în ceea ce Sam presupunea că e punjabi. Singh își mută atenția asupra lui Sam.

— Deci ești interesat de Rhys Butler. Ei bine, pricep unde bați, Sammy. Nu trebuie să fii geniu ca să-ți dai seama că te ocupi de cazul Robbie Bishop. Interesant, discutăm dacă să vă dăm un telefon în legătură cu Rhys al nostru, dar sergentul meu a considerat că șansele erau mult prea mici. Iar apoi te aud pe tine pe mesageria mea vocală, cerându-mi o informare. Râse zgomotos, făcând capetele să se întoarcă de la trei mese distanță. E plăcut să ai dreptate.

— Sincer să fiu, Jonty, n-avem absolut nimic. Mă agăț de un fir de pai, spuse Sam.

Chelnerul apărui în grabă cu un munte de lipii indiene și cu un platou cu murături asortate. Jonty se aruncă asupra

lor ca un dulău care atacă o pisică. Sam așteptă să treacă măcelul inițial, apoi își rupse delicat o bucată dintr-o lipie. Cel puțin erau crocante și proaspete, observă el când gustul ușor afumat de piper negru îi invadează gura.

— Așadar, atunci când drăguța de Bindie ți-a spus despre Rhys Butler, te-ai gândit să adulmeci puțin povestea? Cât se poate de corect, Sammy, exact ce aș fi făcut și eu în locul tău.

Sam nu se obosi să corecteze convingerea sa greșită privind modul în care fusese adus în anchetă numele lui Butler.

— Deci ce-mi poți spune despre Rhys Butler?

O grămadă impresionantă formată din chifteluțe cu ceapă și gogoși umplute fu așezată pe masă, iar Singh se apucă să înfulece. Între înghițituri, și uneori, în mod alarmant, în timpul lor, îi spuse povestea lui Rhys Butler.

— În mod normal, ar fi o problemă a polițiștilor în uniformă, o bătaie în fața unui bar. Dar am fost târâți și noi în asta din cauza persoanei care era implicată. Rânji. Desigur, există unii care cred că ar fi trebuit să-l lăsăm pe tânărul Rhys să-l bată măr pe Robbie, din cauză că Robbie a dat pasa decisivă pentru victoria celor de la Vics împotriva băieților de la Villa în sfertul de finală al campionatului de anul trecut. Dar, în pofida a ceea ce poate ai auzit despre West Midlands, noi nu mai acceptăm astfel de idioțenii pe aici.

Sam mușcă dintr-o gogoasă cu pește desăvârșită – crocantă la exterior, suculentă la interior – și începu să-și schimbe părerea inițială că Shishya era doar un alt restaurant indian făcut după același tipar.

— Grozavă mâncare, spuse, estimând corect metoda de a-l atrage pe Singh de partea sa.

Uriașul se luminează la chip.

— A naibii de fantastică, nu-i așa? Oricum, până când am ajuns noi, bătaia se terminase. Conform martorilor, Robbie a ieșit din club cu câțiva amici, iar Rhys Butler s-a

aruncat asupra lui cu pumni și cu picioare. Din fericire pentru Robbie, Butler al nostru nu e mare bătauş. A împărțit vreo câteva picioare și vreo câțiva pumni, dar, în scurt timp, prietenii lui Robbie l-au îndepărtat și l-au imobilizat până au ajuns la fața locului colegii mei în uniformă. Când am sosit și noi, am decis să-i ducem pe toți la secție și să rezolvăm acolo treaba, departe de ochii curioșilor și de camerele de filmat.

Nu mai rămăsese nimic din aperitive în afară de câteva firimituri. Înainte ca Sam să apuce să respire, platoul fu luat și înlocuit cu o jumătate de duzină de castroane cu diverse mâncăruri. Apăru o tavă cu pilaf cu ciuperci, flancată de pâini indiene asortate. Diversele arome gâdilară nărilor lui Sam, stârnindu-i o foame la care nu se așteptase. Singh își umplu cu vârf farfuria, făcându-i semn lui Sam să îi urmeze exemplul. Acesta nu așteaptă să i se spună de două ori.

— La început, Robbie zice s-o lăsăm baltă. Nu a fost rănit, oamenii se lasă duși de val, nimeni n-a avut de suferit, bla, bla, bla. Apoi menționez numele lui Butler și, brusc, se răzgândește. Dați-i pecoajă nemernicului, băgați-l la răcoare, e un pericol pentru societate. Nu pricep, sincer. Îl las să turuie în fața reportofonului meu și mă duc în camera de anchetă să văd dacă Butler e dispus să discute despre asta. Și atunci iese totul la iveală. Despre cum Bindie Blyth e iubirea vieții lui, doar că Robbie s-a băgat între ei și nu se poartă cu ea cum ar trebui. Așa că Butler s-a hotărât să-i dea o lecție. Singh arată cu furculița spre o tocană cu un sos maro-închis. Trebuie neapărat să încerci din aia. Miel cu spanac, vinete și condimente după o rețetă pe care doar mătușa mea o știe. Îți spun, ți-ai vinde și bunica pentru o farfurie de așa ceva. Își rupse o bucată de pâine nedospită și o înmuie în tocana de miel, reușind cu abilitate să-și vâre pâinea în gură fără a irosi vreo picătură. Așa că i-am explicat cum stau lucrurile. Că, dacă o ține tot așa, va sfârși după gratii. Și că asta va distruge un băiat burghez de treabă ca el. Că își va pierde casa, locul de

muncă... Și atunci s-a cam pierdut cu firea. Lacrimi și muci, tot tacâmul. Aflu că a rămas deja fără loc de muncă. Asta a fost picătura care a umplut paharul. Așa că discutăm puțin și, într-un final, ajunge să înțeleagă de ce nu era bine cum proceda el. Se întrerupse pentru a-și îndesa și mai multă mâncare în gură.

— Grozavă haleală, sublinie Sam. Chiar mă bucur de invitație după săptămâna pe care am avut-o. Deci ce s-a întâmplat apoi?

— Ei bine, mă întorc să vorbesc din nou cu Robbie. Îi explic că nu îi ajută cu nimic nici pe el, nici pe prietena sa dacă îl târăște pe mizerabilul ăsta jalnic prin tribunale. Îi spun că Butler a promis să n-o mai contacteze niciodată pe Bindie, s-o lase în pace începând din acea zi și că eu cred că lucrul cel mai bun pentru toată lumea e să-i dăm o avertizare lui Butler și să uităm toată povestea. Robbie nu a fost încântat, dar a înțeles că era preferabil să evite să apară în presă. În cele din urmă, îi promit că îl voi supraveghea personal pe Butler, iar Robbie cedează. Și hotărâm că, dacă Butler o să mai ia legătura cu Bindie, o să-l pun sub acuzare pentru hărțuire.

Îi aruncă o privire întrebătoare lui Sam.

— Și? spuse Sam îndatoritor.

— M-am ținut de cuvânt. În lunile care au urmat, o dată la câteva săptămâni, îi făceam vizite neanunțate lui Butler. Prima dată, locuința era tapetată cu fotografii cu Bindie și cu articole despre ea. I-am spus că ar trebui să se descotorosească de chestiile alea. Că, dacă voia să uite de ea și să-și vadă de viață, trebuia să n-o mai aibă în fața ochilor în fiecare clipă. Când m-am dus a doua oară, locul era curat. N-ai fi zis că a auzit vreodată de ea. Și așa a continuat toată treaba. Nu am auzit nici o plângere nici de la ea, nici de la Robbie, așa că presupun că s-a ținut de cuvânt. Apoi, acum aproximativ șase săptămâni, a reușit, în sfârșit, să-și găsească un alt loc de muncă. S-a mutat în Newcastle. Asta e tot ce ne-a anunțat. Pentru scurt timp, își

abătu atenția de la mâncare și-și scotoci buzunarele. Scoase o bucată de hârtie împăturită și i-o dădu lui Sam. Adresa de corespondență din Newcastle.

Sam o puse în buzunar fără să se uite.

— Noul său loc de muncă... Cu ce se ocupă, de fapt, Butler?

Jonty Singh îi aruncă un rânjet răutăcios, dând la iveală un fir de spanac prins între dinții dinfață.

— Credeam că n-ai să mă mai întrebi niciodată, spuse el.

— Lucrează ca asistent de laborator. În industria farmaceutică.

* * *

Carol avea dreptate. Se agăța, într-adevăr, de fantome. Dar nu de cele la care se gândea ea. Tony își întoarse capul pe pernă dintr-o parte în alta. Trebuia să vorbească, dar nu exista nimeni caresă-l asculte. Nu putea s-o implice pe Carol în asta, fiindcă erau lucruri pe care nu voia ca ea să le știe. Singurul psihiatru în care avea suficientă încredere pentru a-și descărca sufletul era în concediu sabatic în Peru. Și nu se vedea explicându-i aceste probleme unuia dintre acoliții doamnei Chakrabarti.

Oftă și apăsă butonul pentru a chema o asistentă. Exista cineva în care putea avea încredere că îi păstra secretele. Singura întrebare era dacă aveau să-i dea voie lui Tony să-i facă o vizită.

Fu nevoie de douăzeci de minute, un telefon la Grisha Shatalov, un scaun cu rotile și un portar, dar în cele din urmă Tony rămase singur lângă cadavrul rece al lui Robbie Bishop. Scaunul lui Tony era cu spatele spre compartimentele de inox ale morgii, iar targa lui Robbie fusese scoasă și trasă lângă el.

— Nu te-aș fi recunoscut, spuse Tony când ușa se închise în urma portarului. Promit să fac tot ce pot ca s-o

ajut pe Carol să descopere persoana care ți-a făcut asta. În schimb, tu poți să mă ascuți o vreme. Există unele lucruri pe care nu poți să le spui niciodată vreunui alt om în viață. Nu atunci când faci ceea ce fac eu. Nimic nu poate să te pregătească pentru oroarea și dezgustul pe care le vei citi pe chipurile lor. Iar ăsta ar fi doar începutul. Nu ar putea să uite așa ceva și s-ar simți obligați să facă numaidecât ceva în această privință. Ceva în privința mea. Iar eu chiar nu vreau ca ei să facă absolut nimic în privința mea. Nu fiindcă aș fi fericit, lipsit de suferințe și adaptat social. Pentru că, evident, nu sunt nimic din toate astea. Cum aș putea fi când fac ceea ce fac? Sunt însă un om echilibrat. Cum spune W.B. Yeats? „În echilibru și cu viața, și cu moartea.” Țăsta sunt eu. În echilibru perfect la momentul de cotitură dintre viață și moarte, normalitate și nebunie, plăcere și durere. Dacă intervii în așa ceva, o faci pe riscul tău. Deci nu e vorba că aș vrea eu să mă schimb. Fiindcă nu simt deloc nevoia de o schimbare. Pot să trăiesc foarte bine cu mine însumi, mulțumesc. Dar, când faci ceea ce fac eu, e imposibil să negi că ar avea vreun impact. Sunt supus părerilor altora. Oameni care nu sunt ca mine – iar ei alcătuiesc aproximativ nouăzeci și nouă la sută din populație, aș spune – emit în permanență judecăți despre mine, care se bazează mai mult pe nevoile lor decât pe adevărul meu. De asta nu vreau să audă nimeni ce am de spus despre mama mea. Mai ales Carol. Când m-am dus după lapte într-o dimineață, zilele astea, am trecut pe lângă școala primară din zonă, și erau toți acolo, copii și părinți, având întipărite pe chip, și unii, și alții, toate expresiile posibile, de la încântare la disperare. M-a făcut să-mi pun întrebări în legătură cu propriile mele amintiri din copilărie. Există numeroase fragmente – o imagine cu o sufragerie pe al cărei proprietar nu mi-l pot aminti după nume, gustul de pădărie și de brusture asociat pentru totdeauna cu sunetul ploii pe acoperișul bucătăriei de vară, mirosul câinelui buncii mele, atingerea ierbii umede pe genunchii mei,

intensitatea șocantă a fragilor sălbatici pe limbă. Fragmente, dar prea puține întâmplări încheiate. Își trecu o mână peste față și oftă. Am participat la ședințe de terapie în grup și am ascultat alți oameni vorbind pe îndelete și cu detalii remarcabile despre lucruri care li s-au întâmplat în copilărie. Nu pot fi sigur dacă ceea ce își aminteau era adevărat, dacă inventau sau construiau o poveste despre care credeau că s-ar potrivi cu puținele elemente-cheie pe care reușeau să le dea cu adevărat la iveală din mîlul amintirilor. Tot ce știu este că nu se potrivește cu felul în care funcționează memoria mea. Nu că mi-aș dori amintirile lor. Variaza de la chestii banale la unele cu adevărat oribile. Nici unul dintre ei nu vorbește despre copilărie așa cum o fac scriitorii, poeții și producătorii de film. Astea nu sunt istorii față de care ai resimți vreo nostalgie. Țasta e singurul lucru pe care îl am în comun cu acești naratori nefragmentari. Nu am nici o nostalgie față de copilăria mea. Nu sunt genul care, la o petrecere de seară, o dă pe poezie vorbind despre verile nesfârșite ale copilăriei, despre lumina aurie ce cade pe genunchii zdreliți și despre plăcerile ascunse ale colibelor de lemn și ale caselor din copaci. În rarele ocazii când sunt invitat, sunt singurul care rămâne mut când vine vorba despre tinerețea sa. Crede-mă, nimeni nu vrea să audă puținele fragmente puse cap la cap pe care mi le amintesc. Un singur exemplu. Mă joc pe covor în fața focului în casa bunicii mele. Bunica colecționează monede de jumătate de peni cu corabie, din motive prea obscure pentru a-mi fi rămas în minte. Are o cutie de biscuiți plină, aproape prea grea ca s-o pot ridica. Am voie să mă joc cu monedele și îmi place să construiesc ziduri de castele din acestea. Partea cea mai distractivă e să mă prefac că eu sunt dușmanul după ce le-am terminat; e foarte satisfăcător felul în care se prăbușesc. Așa că stau pe covor cu monedele și-mi vād de joaca mea. Bunica se uită la televizor, dar e un program pentru adulți, așa că nu mă interesează. Ușa se deschide și intră mama, udă de

ploaie, după ce a venit pe jos din stația de autobuz. Miroase a fum, a ceață și a parfum stătut. Își dă jos haina ca și cum s-ar lupta cu ea. Se trânteste într-un fotoliu, scotocind în geantă după țigări și oftând. Bunica își strânge buzele și se ridică să facă niște ceai. Cât e plecată, mama mă ignoră, dându-și capul pe spate pentru a sufla fumul spre tavan. Amintindu-mi chipul ei acum, îl văd iritat și încărcat de griji. Nu aveam cuvintele potrivite la îndemână, copil fiind, dar știam chiar și atunci să stau deoparte. Bunica a adus ceaiul și i-a dat o cană mamei. Ea a luat o înghițitură, s-a strâmbat fiindcă era prea fierbinte, apoi a așezat cana pe brațul lat al fotoliului. Probabil că mâneca i s-a prins de cană când și-a retras mâna, fiindcă i s-a răsturnat în brațe. A sărit în sus, opărită, executând un mic dans caraghios, împrăștiind monedele peste tot pe podea. Iar eu am râs. Nu râdeam de ea. Dumnezeu mi-e martor, înțelegeam foarte bine pe atunci că durerea nu era niciodată comică. Râsul meu era nervos, o eliberare de anxietate combinată cu surprindere. Însă, scoasă din fire de durere și de șoc, mama n-a înțeles nimic din asta. M-a ridicat în picioare apucându-mă de păr și m-a pălmuit atât de tare, încât mi-am pierdut auzul. O vedeam că-și mișca gura, dar nu auzeam nimic. Pielea capului îmi era ca un înveliș în agonie, iar fața mă ustura de parcă aș fi fost biciuit cu un mănunchi de urzici. Apoi bunica a împins-o pe mama înapoi în fotoliu. Mama mi-a dat drumul la păr, în cădere, iar bunica m-a prins de umăr, m-a împins până pe hol și m-a aruncat în șifonier cu atâta forță, încât m-am lovit de peretele din spate. Se făcuse dimineață când s-a deschis din nou ușa. Știu că ăsta n-a fost un incident izolat. Știu asta fiindcă am mai multe fragmente diferite cu perioade petrecute în șifonier. Ceea ce nu am, în general, sunt întâmplările complete. Diverși profesioniști s-au oferit să mă ajute să umplu golurile, de parcă asta ar fi fost ceva de dorit. De parcă ar fi fost un dar pentru mine să am acces la și mai multe amintiri precum aceea. Ei sunt mai nebuni decât mine. Oftă. Iar acum ea s-a întors. A lipsit

atât de mult din viața mea, încât am reușit să mă amănesc că am scăpat de ea. Ca după o poveste urâtă de dragoste. Dar n-am scăpat. Își împinse scaunul în față și închise compartimentul. Mulțumesc că m-ai ascultat. Îți rămân dator.

Clipind pentru a scăpa de lacrimile din ochi, Tony își manevră scaunul până la telefon. Nu înțelegea prea bine de ce, dar ceva din el se schimbase, făcându-l să se simtă, în mod inexplicabil, mai ușor. Formă numărul de la poartă.

— Bună, spuse el. Am terminat.

* * *

Mama Satanei. Așa se numea produsul final pe care îl avea în vedere Yousef. Triperoxid de triacetonă. TATP. Se presupunea că numele i se trăgea de la instabilitatea sa. Și, din acest motiv, era mai atent acum decât fusese vreodată în viața sa. Atenția îi permitea să faci lucruri extraordinare. atentatorii de la metroul din Londra o căraseră de colo-colo în rucsacuri. Urcaseră și coborâseră din trenuri. Merseseră pe jos de la tren la metrou. Așa că, dacă făcea totul bine, avea să fie o treabă sigură. Atâta timp cât voia el să fie sigură, bineînțeles.

Citi încă o dată instrucțiunile. Le învățase deja pe de rost, dar le scosese și la imprimantă cu caractere mari. Prinse foile pe peretele de deasupra mesei sale improvizate de laborator. Își luă echipamentul de protecție, apoi scoase substanțele chimice din frigider una câte una, punând cele trei recipiente pe masă. Peroxid de hidrogen optsprezece la sută, cumpărat de la un furnizor de chimicale pentru albirea lemnului. Acetonă pură de la compania specializată în vopsele. Acid sulfuric pentru baterii de la magazinul de piese pentru motociclete. Pregăti un pahar gradat, un tub manometric, un termometru, o baghetă pentru amestecat și o pipetă, toate din sticlă, și un borcan cu închidere etanșă. Se simțea foarte ciudat. Nu mai făcuse niciodată în

viața sa o asemenea chestie „de om mare”, însă avea impresia că era din nou la școală, în laboratorul de chimie. Savantul cel nebun în pantaloni scurți.

Se îndepărtă de masă și-și dădu jos mânușile și căștile. Avea nevoie de ceva care să-l ajute să se calmeze. Își scoase iPod-ul din rucsac, introduse micile căști în urechi și alege setarea „*shuffle*” pentru playlistul selectat de el pentru relaxare. Se auziră câteva ritmuri lente de Talvin Singh. Imran ar fi râs de selecția sa muzicală, dar nu-i păsa. Yousef își puse la loc echipamentul și se apucă de lucru.

Mai întâi umplu cu gheață chiuveta, turnând puțină apă rece pentru a eficientiza răcirea. Puse paharul gradat în baia de gheață și trase aer în piept. Acesta era punctul dincolo de care nu se mai putea întoarce. Din acest moment, era un terorist care pregătea un atentat cu bombă. Oricât de îndreptățite ar fi fost motivele sale, în ochii lumii trecea o linie pe care nimic nu o putea răscumpăra. Norocul lui era că nu-i păsa câtuși de puțin de ceea ce credea lumea despre el. Acolo unde conta avea să fie considerat pentru totdeauna un erou, un bărbat care a făcut ceea ce trebuia și care a transmis astfel un mesaj.

Măsură cantitatea de peroxid de oxigen, apoi o turnă în paharul gradat. Înghiți cu greu, apoi făcu același lucru cu acetona. Puse ușor termometrul în pahar și așteptă ca temperatura să scadă la nivelul adecvat. Stătu în picioare, fredonând încet pe piesa *Migration* a lui Nitin Sawhney. Orice numai să nu se gândească la ceea ce avea să se întâmple după acest proces.

Urma partea dificilă. Luă cu pipeta o cantitate precisă de acid sulfuric. Încet, picătură cu picătură, o adăugă în amestec, ținând sub control temperatura. Dacă aceasta trecea de zece grade, avea să explodeze. Țsta era punctul în care majoritatea fabricanților amatori de bombe deveneau prea entuziaști și adăugau prea mult sau prea repede, astfel că se formau mici fărâme pe marginile paharului. Yousef știa că asta nu avea să i se întâmple.

Degetele îi tremurau, dar era atent să îndepărteze pipeta de pahar de fiecare dată când adăuga o picătură.

După ce termină de preparat rețeta, începuse să amestece cu bagheta de sticlă. Cincisprezece minute, atâtă indica rețeta. Se cronometra. Apoi, foarte, foarte încet, scoase paharul din baia de gheață și-l puse în frigider, asigurându-se că temperatura era la nivelul potrivit. În seara următoare, avea să se întoarcă și să execute ultima etapă. Dar, deocamdată, făcuse tot ceea ce trebuia.

Yousef închise frigiderul și simți cum umerii i se relaxează de ușurare. Avusese încredere în rețetă; nu era prost, așa că o verificase comparând-o cu altele pe care le găsisese pe internet. Dar știa că lucrurile puteau lua o întorsătură proastă, și de regulă o lua atunci când pregăteai explozivi. Ce pierdere fără rost ar fi fost asta! Se dezbracă de echipamentul de protecție și-l aruncă pe salteaua noduroasă.

Era timpul să meargă acasă și să își joace rolul de fiu și de frate respectuos. Încă două seri, apoi gata cu asta. Își iubea familia. Știa că acest lucru avea să fie pus sub semnul întrebării prin ceea ce făcea, dar era ceva incontestabil pentru Yousef. Îi iubea pe toți și detesta faptul că avea să-i piardă. Dar unele lucruri erau mai puternice decât legăturile de familie. Iar el tocmai descoperise cât de puternice.

Vineri

Cerul cenușiu și murdar al orașului începea să pălească în depărtare când Carol parcă mașina în umbra tribunei de pe Grayson Street. Chiar înainte să fi oprit motorul, o polițistă în uniformă, mișcându-se greoi din cauza echipamentului de la centură, se îndreptă spre ea. Carol ieși din mașină, așteptându-se exact la următoarele cuvinte:

— Îmi pare rău, nu puteți parca aici, zise polițista, pe un ton de toleranță obosită. Carol își scoase legitimația din buzunarul jachetei de piele și spuse:

— Nu stau mult.

Chipul tinerei polițiste se îmbujoră de rușine.

— Scuze, doamnă, nu v-am recunoscut...

— Nici nu aveai cum, spuse Carol. Nu sunt în uniformă. Arată spre blugii și spre bocancii greoi. Nu voiam să arăt a polițist.

Femeia în uniformă zâmbi derutată.

— Atunci poate că nu ar fi trebuit să parcați aici? murmură ea, știind prea bine că-și forțanorocul.

Carol râse.

— Ai dreptate. Și, dacă nu aș fi atât de presată de timp, aș muta-o. Se îndreptă spre balustradele ce străjuiau trotuarul inundat de flori, mesaje și jucării de pluș, atât de multe în unele locuri, încât abia mai era loc pentru o persoană să treacă.

Fără îndoială, priveliștea îi provoca o reacție emoțională complexă. Prin natura muncii sale, Carol devenise imună la sentimentele reflexe. Nu puteai să te lași antrenat în așa ceva și să faci munca pe care o făcea ea. Polițiștii, pompierii, echipele de pe ambulanță – toți erau nevoiți să învețe încă de la început să nu se lase absorbiți de durerea autentică și personală a celor cu care interacționau la muncă.

Dispuneau de un anumit grad de imunitate în fața valurilor de emoție fățișă ce se asociau unor evenimente precum moartea Diane și crimele din Soham. Teoretic, știa că orice viață curmată prematur era la fel de valoroasă ca oricare alta. Dar, când era vorba despre uciderea unei persoane precum Robbie Bishop – un bărbat tânăr, talentat, care încânta milioane de oameni –, îi era greu să nu simtă mai multă furie, mai multă durere, mai multă hotărâre de a îndrepta lucrurile.

Văzuse câteva frânturi din aceste scene în spatele

reporterilor TV, dar Carol nu-și imaginase amploarea fenomenului din afara terenului de fotbal. Priveliștea o emoționă, dar nu din cauza încărcăturii emoționale a durerii. O emoționă prin dramatismul său. Jucăriile de pluș și mesajele erau pătate de stropii de apă murdară proiectați de roțile mașinilor care treceau, înmuiate de ploaia de peste noapte. Presărat cu flori ofilite, trotuarul începuse să semene cu o groapă de gunoi neamenajată.

La acea oră matinală, ea era singurul pelerin la altar. Câteva mașini trecură încet pe lângă ea, șoferii fiind prea puțin atenți la drum. Încet, o luă la pas de-a lungul balustradelor. Când ajunse la capăt, se opri și-și scoase telefonul. Era pe punctul de-a apăsa pe tasta de apel, când se răzgândi. Având în vedere că se afla într-un spital de stat, Tony era, probabil, deja treaz. Dar, dacă dormea, nu voia să-l trezească. Așa se justifică în propriii ochi în vreme ce-și îndesa nerăbdătoare telefonul înapoi în geantă.

Adevărul era că nu voia să o ia din nou de la capăt cu firavele legături dintre Robbie Bishop și Danny Wade. Internat în spital, Tony se plictisea atât de tare, încât inventa fantome pentru a-și stimula creierul. Voia ceva care să-l țină ocupat, așa că își permisesese să se lase dus de val cu o serie de coincidențe care i-ar fi stârnit râsul în alte circumstanțe. În loc să-i întoarcă spatele, vedea criminali în serie acolo unde nu era cazul. Era de așteptat, credea ea. La asta se pricepea el cel mai bine și probabil că asta îi lipsea cel mai mult. Carol se întrebă cât urma să mai dureze până când avea să se poată întoarce la serviciu, fie și pentru câteva ore. Cel puțin nebunii de la Bradfield Moor ar fi putut să-l țină departe de demonii săi.

Putea doar să sper. Iar, între timp, se putea încrede în propriile instincte. Instincte, își reaminti, care fuseseră șlefuite de experiența unei strânse colaborări cu Tony. De cele mai multe ori, nu era cazul să-și expună ideile în fața lui pentru a-i fi confirmate. Scoase din nou telefonul și formă un număr.

— Kevin, spuse ea, scuze că te deranjez acasă. În drum spre birou, vreau să te aranjezi și să vină câțiva oameni la Victoria Park și să facă fotografii cu ce se întâmplă aici. Vreau fotografii cu toate scrisorile și mesajele, și orice lucru ce pare cât de puțin suspect vreau să fie ridicat și adus la secție, ca să fie examinat de echipa noastră. Ne vedem mai târziu!

Închise telefonul și se întoarse la mașină. Era timpul să meargă acasă și să se schimbe. Era timpul să-și dovedească faptul că încă mai putea să rezolve cazurile grele și fără Tony, dacă era nevoită.

Stacey Chen era, invariabil, prima la birou. Îi plăcea să stea liniștită cu calculatoarele ei. Când intra în birou în acea vineri și-l găsi acolo pe Sam Evans, când văzu ceainicul cu apă fierbinte și un pliculeț de Earl Grey în cana ei, deveni brusc prudentă. Era adevărat că nu se întâmpla prea des în această echipă, dar în toate celelalte echipe în care lucrase colegii stăteau întotdeauna la coadă să-i ceară favoruri. Toată lumea avea nevoie de ceea ce putea face electronica pentru ei, dar nimeni nu se obosea să-și bată capul pentru a face computerele să lucreze pentru ei. Se foloseau pur și simplu de ea pentru că asta era varianta rapidă. Și treaba asta o enerva mult mai mult decât lăsa să se vadă.

Își acceptă cana de ceai cu o recunoștință detașată, apoi se instalează în spatele celor două monitoare ale sale, întrerupându-se doar pentru a-și pune pe umeraș sacoul sobrului său taier de la Prada. Sam părea destul de fericit în fața propriului calculator, așa că Stacey se relaxă și se concentrează pe analiza profundă a secretelor ascunse de hard diskul lui Robbie Bishop. Erau câteva fotografii care fuseseră șterse recent, iar ea părea hotărâtă să pună cap la cap fragmentele rămase. Probabil nu avea să găsească nimic, dar lui Stacey nu-i plăcea niciodată să se recunoască învinsă.

Era atât de absorbită, încât nici nu observă că Sam se ridicase și venise la biroul ei decât în clipa în care el ajunsese

chiar lângă ea și se aplecă deasupra ei, mirosind a lămâie, a condimente și a masculinitate. Stacey își simți mușchii încordându-se, ca și cum s-ar fi pregătit să încaseze o lovitură. „Nu fi proastă”, își spuse. „E Sam, ce naiba! Doar n-o să te invite în oraș sau ceva de genul ăsta.” Oricât de mult îi displăcea, ar fi vrut să creadă că el urmărea un interes ce ținea de realitate, nu unul virtual.

— Ce e? întrebă ea, fără urmă de bunăvoință în voce.

— Mă întrebam dacă nu vrei o mână de ajutor cu e-mailurile lui Robbie și chestii din astea. Stacey ridică brusc din sprâncene. Nu ținea minte ca Sam să se fi oferit vreodată să facă muncade jos în domeniul calculatoarelor.

— Mă descurc, mulțumesc, spuse, țeapănă ca o cămașă apretată.

Sam își ridică mâinile într-un gest pe care ea îl consideră împăciuator.

— Știu asta, reluă el. Am vrut doar să spun că pot să citesc efectiv anumite chestii. Sunt la ordinele tale când vine vorba despre lucruri complicate. Dar m-am gândit că poate ți-ar prinde bine puțin ajutor în chestiile pe care orice nătărău le-ar putea accesa.

— Chiar mă descurc, mulțumesc. Totul e sub control. Robbie Bishop n-a fost nici pe departe un geniu în ale calculatoarelor, spuse Stacey, fără a-și ascunde disprețul pentru cei mai puțin pricepuți în acest domeniu. Poate că, dacă faptul că îi spunea direct că nu avea nevoie sau că nu-și dorea ajutorul lui nu dădea rezultate, avea să aibă sorți de izbândă adresându-i jigniri indirecte.

Sam ridică din umeri.

— Cum dorești. Atâta că eu nu pot progresa în ceea ce fac acum până nu îmi oferă cineva mai multe informații. Și hai să fim cinstiți...

Avea totuși un zâmbet frumos, observă ea. Foarte ispititor, dacă erai genul de femeie dispusă să se lase ispitită.

— Cu ce să fim cinstiți? insistă Stacey.

— Ei bine, tu te irosești cu genul ăsta de rahaturi, sincer. După cum ziceam, orice nătărău o poate face. Dar celelalte chestii, lucrurile de care idioți ca mine n-au habar – pentru asta avem nevoie de tine. Munca de jos? Ar trebui s-o pasezi celor ca mine.

— Adică ăia care vor să primească laudele fără să muncească? Stacey zâmbi pentru a-și îndulci cuvintele.

Sam păru jignit. Lui Stacy nu-i venea să creadă îndrăzneala lui. Toată lumea știa că era vânător de aplauze. Își duse mâna la piept, prefăcându-se dezolat.

— Nu-mi vine să cred că ai spus asta.

— Sam, ce rost are să te prefaci? Nu sunt naivă. Țin minte ancheta din cazul Creeper, când ai încercat să-i dai de capăt pe la spatele șefei. Trebuie să fii complet orbit de ambiție ca să îți propui ceva atât de nebunesc.

El luă un aer spășit.

— Asta a fost atunci. Crede-mă, Stace, mi-am învățat lecția din acel mic dezastru. Hai, lasă-mă să te ajut! Mă plictisesc.

— Te-ai plictisi și mai tare dacă ți-aș da colecția de flecăreli ale lui Robbie Bishop. Asta știudeja.

Ușa se deschise, și ridicară amândoi privirea când intra Chris Devine, îmbrăcată pentru o plimbare la țară cu jacheta impecabilă, pantalonii de catifea reiată și cizmele verzi de cauciuc. Le observă expresia și se strâmbă.

— Știu, știu. Am dormit prea mult, câinele trebuia scos la plimbare, Sinead e în Edinburgh cu afaceri, ce puteam face?

Își scoase cizmele și se încălță cu o pereche de pantofi pe care îi luă dintr-o geantă Tesco. Sub jachetă purta un pulover de cașmir elegant.

— Ce mai transformare, observă Sam.

— Da, știu, mă aranjez rapid pentru o fată bătrână, îi dădu replica Chris. Voi cu ce vă ocupați? Se îndreptă spre ceainic și spre cafetiera pe care o adăugase echipamentului lor de bucătărie.

— M-am oferit s-o ajut pe Stacey, dar ea nu mă lasă, se plânse Sam.

Stacey strânse din buze. O spuse de parcă ea ar fi fost problema.

— Nu mă surprinde, murmură Chris. Tu și calculatoarele? Din câte am văzut...

— E mult mai competent decât lasă să se vadă, o contrazise Stacey, surprinzându-se cu propria sinceritate.

Privirea pe care i-o adresează Sam nu avea pic de căldură, ci doar speculație rațională. O observă pe Chris cântărind situația. Din câte văzuse ea, singurul lucru care o interesa pe Chris era cum să exploateze la maximum această tensiune dintre ea și Sam, într-un mod creativ, avantajos pentru echipă. Stacey se temea de ceea ce se pregătea.

— Tu ce vrei să faci, Sam? Întrebă Chris, privindu-i pe amândoi.

— Mă gândeam că Stacey ar avea mai mult timp pentru chestiile complicate dacă aș citi eu e-mailurile, spuse Sam cu ochii mari.

Chris se uită la Stacey.

— Și asta e o problemă fiindcă...?

„Fiindcă, dacă găsește ceva, se va asigura că eu voi pica prost, iar el va culege laurii. Fiindcă nu am încredere în el. Fiindcă am impresia că s-ar putea să-mi placă prea mult și nu-l vreau în spațiul meu.”

— Din motive de securitate, sergent. Nu vrem ca lucrurile astea să circule haotic prin sistem. Într-un caz ca ăsta, dacă informațiile vor ajunge pe mâinile cui nu trebuie, vor apărea cât ai clipi în toate zierele de scandal.

— Înțeleg ce zici, dar Sam e de-al nostru, Stacey, și înțelege importanța confidențialității. Nu văd care e problema. Dacă Sam n-are altceva de lucru, poate să se ocupe de mărunțișuri.

— Nici o problemă, sergent. Stacey își întoarse privirea spre monitoarele ei, ca să nu-i arate lui Chris cât de tare se enervase. O să printez toate fișierele relevante, spuse într-o

ultimă încercare disperată de a-l împiedica să obțină acces direct.

— Nu-i nevoie, replică Sam.

— Copiază-mi-le pe un CD sau trimite-mi-le pe adresa mea de e-mail. Nu mă deranjează să citesc direct pe monitor.

Stacey trebuia să se recunoască învinsă. Sincer, care mai era rostul să ai lesbiene în echipă dacă luau partea bărbaților?

— Bine, mormăi.

Când Carol ajunse la birou, o oră mai târziu, Stacey nu mai părea preocupată de faptul că Sam citea e-mailurile lui Robbie Bishop, ci de altceva, mult mai îngrijorător.

* * *

Carol se holbă la monitor cu o expresie de neîncredere. Contul temporar de e-mail pe care Stacey îl crease pentru a primi răspunsurile de la abonații site-ului *Best Days of Our Lives* conținea deja peste două sute de e-mailuri. Îi aruncă lui Stacey o privire nedumerită.

— Cred că asta demonstrează teoria ta legată de ajutorul comunității online, spuse sec.

— Ce anume i-ai întrebat?

Stacey părea plictisită.

— Chestiile evidente. Anii de școală, dacă l-au cunoscut pe Robbie, tot ce ne pot spune din proprie experiență despre Robbie din timpul școlii sau de după. Le-am cerut fotografii recente cu ei înșiși și cu colegi de școală. I-am întrebat ce făceau joi noaptea. Cine putea confirma ceea ce afirmau. Și dacă au vreo idee genială despre persoana care i-ar fi dorit moartea lui Robbie și despre motivul acesteia. Zâmbi. Cred că e posibil ca mulți dintre ei să sugereze că ar fi vorba despre barosanii ăia care dețin Chelsea și Man United.

Carol nu putea contesta logica lui Stacey.

— OK. Chris și Paula, vreau să le împărțiți între voi. Eliminați chestiile improbabile. Printați fotografiile. Iar diseară vă întoarceți la Amatis cu pozele. Să vedem dacă vreunul dintre petrecăreții noștri sau angajații de la bar recunoaște vreun chip.

Chris se aplecă să privească ecranul.

— E mult de lucru. Au mai venit patru răspunsuri doar acum, cât vorbeam. S-ar putea să avem nevoie de mai mulți oameni.

— Ai dreptate. Vedeți cum vă descurcați în dimineața asta. Dacă durează prea mult, o să cerem o mână de ajutor. Carol privi prin încăpere. Sam, la ce lucrezi? Îl întrebă.

— E-mailurile lui Robbie, spuse el fără să ridice privirea.

— OK. Dacă Paula și Chris au nevoie, ajută-le. Carol își verifică în minte lista cu lucruri de făcut. Kevin era ocupat, asigurându-se că altarul de la stadionul din Victoria Park era cercetat și evaluat corespunzător; avea să se întoarcă la un moment dat cu o serie de potențiale probe de adăugat. Se întâmplau multe. Dar întrebarea era: Avea vreun sens? Erau pe calea cea bună? Și cum aveau să-și dea seama când o porneau în direcția corectă?

În astfel de momente, lui Carol îi lipsea confortul de a se putea baza pe ideile lui Tony, oricât de ciudate i s-ar fi părut uneori. Nici ei nu îi era teamă să gândească neconvențional, dar era întotdeauna mai liniștitor să facă un pas îndrăzneț atunci când exista cineva care să o încurajeze de sub plasa de siguranță de dedesubt.

Cel puțin se putea baza pe echipa ei pentru a săpa în adâncime. Dacă exista vreun lucru ce merita găsit, aveau să-l găsească. Partea dificilă era să-și dea seama ce însemna acel lucru și încotro avea să-i ducă. Dar, deocamdată, nu putea face altceva decât să aștepte.

* * *

„Să înveți din greșelile altora era întotdeauna de preferat suferinței de a face propriile greșeli”, se gândi Yousef. Precum teroriștii de la metroul din Londra. Își dăduseră întâlnire și călătoriseră cu trenul până la Londra în gașcă. În momentul când serviciile de securitate au început să verifice filmările camerelor cu circuit închis, au ieșit imediat în evidență. Erau ușor de observat, ușor de urmărit și, prin urmare, ușor de pus sub acuzare. Așa a fost reconstituit drumul lor în sens invers, până la propriile case, așa a fost descoperită rețeaua lor de susținători și prieteni.

Toate aceste lucruri ar fi fost încetinite considerabil dacă s-ar fi deplasat fiecare separat până la țintă. Distrugerea atenției forțelor de securitate era cea mai bună opțiune după producerea evenimentului, dar, dacă asta nu ar fi funcționat, încetinirea lor ar fi fost de preferat ușurării muncii acestora. Cel mai rezonabil ar fi fost să aibă cât mai puțin contact unul cu celălalt în perioada de dinaintea atentatului. Având în vedere că britanicii erau poporul cu cea mai intensă supraveghere din lume și că majoritatea înregistrărilor camerelor cu circuit închis nu erau păstrate mai mult de câteva săptămâni, căzuseră de acord să nu se întâlnească în această perioadă decât dacă apărea vreo urgență. Aveau să mențină doar un contact minim și, dacă era necesar, aveau să folosească SMS-uri cu coduri stabilite. Ținta avea să fie numită „casă”, „bombă” „cină”, și așa mai departe. Fiecare știa ce avea de făcut și era pregătit.

Așa că Yousef stătea în cafeneaua de pe acoperișul galeriei de artă a orașului Bradfield, la a treia masă de lângă peretele din stânga, cu nimic deosebit de cafegiii de la orele târzii ale dimineții, cu spatele la teighea. În față avea o cola și o felie din prăjitura însiropată cu lămâie care era specialitatea hipercalorică a cafenelei. Nu reușise să ia decât câteva înghițituri; i se oprea în gât ca un bulgăre de nisip dulce. Nu doar acasă se confrunta cu lipsa poftei de mâncare. Avea numărul din acea dimineață al ziarului

Guardian întins pe masă, mai puțin pagina de sport. Se prefăcea că citea suplimentul G2, ținându-și mâna stângă astfel încât să-și poată vedea ceasul. Piciorul drept îi tremura din cauza așteptării și a anxietății.

Pe măsură ce minutarul se târa spre și zece, fața i se înfierbânta și broboane de sudoare i se întinseră pe gât și pe umeri. Așteptarea îi făcea stomacul ghem.

Totul se termină în câteva secunde. O femeie într-un impermeabil cochet trecu pe lângă masa lui. El o văzu doar din spate când ea deschise ușile și ieși pe terasa de pe acoperiș, unde se așeză cu spatele spre el, cu o sticlă de apă minerală alături. Un batic de culoare închisă îi acoperea capul. Își dorea să poată merge lângă ea, să-și aline singurătatea pe care o simțea.

Pe masa din fața lui Yousef se afla pagina de sport. Se forță să înghită restul de prăjitură, ajutându-se cu o înghițitură zdravănă de cola. Apoi, relaxat, încercă să-și ascundă disconfortul dat de refluxul brusc de zahăr, își strânse ziarul și plecă încet.

Nu mai avea răbdare să se întoarcă la furgonetă. Se strecură în toaleta bărbaților din afara cafenelei și se încuie în cabină. Cu degete neîndemânate din cauza emoțiilor și a transpirației, răsfoi până la paginile de sport. Acolo, vârâte în mod destul de ironic între două pagini pe care se discutau șansele echipei Bradfield Victoria de a reuși în prima ligă fără Robbie Bishop, adăpostite într-un dosar de plastic, se aflau hârtiile care aveau să-l ducă unde voia să ajungă a doua zi. Era un fax, aparent de la managerul general al echipei Bradfield Victoria, adresat contractorilor obișnuiți pentru lucrări electrice, prin care li se semnală existența unei probleme urgente la un tablou electric aflat sub tribuna Albert Vestey. Mai era și un al doilea fax de la contractori către A1 Electricals, prin care se subcontracta lucrarea de urgență.

Yousef trase aer în piept și se relaxă puțin. Avea să funcționeze. Avea să fie extraordinar. Peste numai o zi,

lumea avea să fie un loc cu totul diferit. *Insha'Allah.*

* * *

Tony își adună tot curajul și-și coborî pe podea piciorul teafăr. Acest lucru fu suficient pentru a trimite un fior de durere prin celălalt picior, în pofida protezei care îi ținea fixă partea rănită. Strânse din dinți și se folosi de mâini pentru a-și trage din pat piciorul cu proteză printr-o mișcare arcuită. Când aduse piciorul la marginea saltelei, îi dădu drumul și aproape căzu, lăsând gravitația să-l aducă într-o poziție mai mult sau mai puțin dreaptă. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare pe care le șterse cu dosul palmei. Trebuia să învețe să facă asta înainte să-i dea drumul de aici.

Se opri, cu greutatea distribuită între fesele așezate pe pat și piciorul său drept. Când gâfâitul încetă, se întinse după cârjele cu sprijin pe antebraț pe care învățase să le folosească mai devreme în ziua respectivă. Le prinse cu atenție, asigurându-se că antebrațele intraseră în manșetele de plastic. Fixă picioarele de cauciuc în podea. Inspiră adânc.

Tony se împinse în poziție verticală, surprinzându-se cu stabilitatea sa. Împinse cârjele în față, se balansa pe piciorul sănătos, lăsă piciorul rănit să-l urmeze, cu degetele atingând podeaua, o greutate infimă pe genunchiul rănit. Simți un junghi de durere. Dar nu era chiar insuportabil. Putea îndura strângând din dinți și din fese.

Cinci minute mai târziu, reușise să ajungă până la toaletă. Întoarcerea îi luă opt minute, dar, chiar și în acel scurt interval, simți că mișcările îi erau mai line, mai sigure; avea ce să-i arate lui Carol când venea. Avea nevoie de ajutorul ei dacă voia să meargă acasă. Avea să-i fie greu să-i ceară sprijinul, dar presupunea că i-ar fi fost și mai greu să aștepte ca ea să se ofere.

Îi luă câteva minute să se întoarcă în pat și să se așeze

confortabil. Jură că nu avea să mai considere niciodată un lucru de la sine înțeles simplul fapt de a se ridica pentru a urina. Nu-i păsa dacă oamenii râdeau, avea să stea acolo fericit, gândindu-se: „Uitați-vă la mine. Tocmai m-am ridicat și am venit până aici. Ați văzut? Uimitor!”

Odată instalat, nu mai avu nici o scuză să nu se gândească la Robbie Bishop și la Danny Wade. Sau, mai degrabă, la Danny Wade și la Robbie Bishop. Era posibil ca Danny Wade să nu fi fost prima victimă a lui Hărțuila, dar, după căutări complete pe internet, Tony nu găsisese nici o moarte prealabilă care să-i poată fi pusă în cârcă.

— Te încântă complotul și rezultatul, dar nu prea ții la fapta în sine, spuse. Strict vorbind, nu ești criminal în serie, dar cred că spre asta te îndrepti. Și ceea ce te face deosebit e faptul că, de cele mai multe ori, crimele în serie țin de sex. Sunt oameni cu circuite bolnave, care au nevoie de scenarii bolnave pentru a obține ceea ce majoritatea oamenilor reușesc relativ firesc. Dar la tine nu e asta, nu-i așa? Nu ești interesat de corpurile lor, nu îi vezi drept obiecte ale dorinței. Cel puțin nu ale dorinței sexuale. Deci ce-ți iese din asta? E o chestie politică? Un fel de mesaj de genul „distrugeți bogătașii”? Ești oare un războinic neomarxist hotărât să-i pedepsească pe cei care câștigă averi și nu le împart cu cei încă prizonieri ai lumii din care s-au ridicat eroii lor? Are o oarecare noimă... Își fixă privirea în tavan, analizând ideea în minte, examinând-o pe toate părțile. Dacă ăsta ești tu, de ce nu strigi în gura mare? Nu poți transmite un mesaj politic dacă e scris într-o limbă abstractă pe care n-o înțelege nimeni. Nu. Nu faci asta din dorința de a transmite vreo idee politică abstractă. E o chestie personală, cumva.

Se scărpină în cap. Doamne, cât de mult tânjea după un duș adevărat, să se înmoaie sub un torent de apă, să-și spele părul și să-și limpezească mintea. Măine, poate, spusese asistenta. Aveau să-i învelească proteza în folie PVC, să i-o fixeze pe picior, urmând să vadă ce se va

întâmpla.

— Deci, dacă fapta nu e de natură sexuală și nici politică, atunci care e rostul? Ce-ți iese din asta? Dacă ar fi doar Robbie, aș putea crede că e o răzbunare pentru ceva ce s-a întâmplat în școală – ți-a luat ceva, te-a făcut să te simți neînsemnat, te-a rănit într-un fel de care probabil că nici nu avea habar. Dar e de neconceput ca Danny Wade să fi putut face vreunul dintre aceste lucruri. Danny era tipul tociularului – căi ferate în miniatură, pentru numele lui Dumnezeu! Asta se situează atât de jos în lanțul trofic, încât singurul lucru plasat și mai jos sunt cei scăpați de la secția de nevoi speciale. Oftă. Nu are logică.

Ceea ce avea logică însă era că ucigașul lăsase, în mod sigur, urme. Având în vedere că localnicii clasificaseră cazul drept un accident tragic, probabil că, la acea vreme, nu se făcuseră decât investigații nesistematice la locul faptei, mai ales că se stabilise deja că Jana nu profita cu nimic de pe urma morții lui Danny. Dar, chiar și acum, dacă se puneau întrebările corecte, era posibil să apară răspunsuri. Poate că îl văzuse cineva pe Danny întâlându-se cu ucigașul său în bar. Era posibil să-l fi observat cineva ajungând la Danny în noaptea crimei. Dacă n-ar fi fost legat de acest pat de spital, nu ar fi contat că, una peste alta, Carol îi respingea ideile intuitive. Ar fi putut merge personal la Dore să discute cu localnicii. Deși, dacă se gândea mai bine, asta nu era întotdeauna cea mai bună metodă.

Pentru fiecare persoană cu care reușea să aibă vreo legătură exista, de regulă, cel puțin o alta care ghicea bizareria din el și se înspăimânta. Toată viața Tony simțise că încerca să treacă drept om. Era o prefăcătorie care nu înșela pe toată lumea, nu întotdeauna. Iar proteza de la picior nu ar fi ajutat, asta era clar.

Dar nici unul dintre aceste lucruri nu conta, desigur, fiindcă nu avea să poată merge la Dore pentru a face cercetări pe cont propriu. Tony oftă frustrat. Apoi făcu brusc ochi mari. Exista cineva care putea să stoarcă

informații și din piatră seacă. Cineva care îi era dator cu o favoare.

Tony zâmbi și se întinse după telefon.

* * *

Carol își privi membrii echipei. Toți erau fie cu privirea fixată pe ecran, fie prinși în conversații telefonice. Scoase pe furiș, din sertar, o sticlă mică de votcă, o desfăcu sub birou, apoi o înclină discret deasupra cafelei sale. Învățase din propriile traume profesionale că alcoolul era un prieten bun și un stăpân rău. Aproape reușise să o transforme în sluga sa, dar se agățase cu unghiile și-și croise drum înapoi din acel punct, iar acum putea să se convingă ușor că ea deținea controlul. Adevărul era că, în perioade de stres și de frustrare, în momente precum acesta, alcoolul era refugiul și puterea ei. Mai ales atunci când Tony nu era prezent.

Nu că el era fi certat-o. Nimic atât de ostentativ. Nu, atâta că prezența lui era un reproș pentru ea, îi amintea că existau alte opțiuni pentru a evada. Opțiuni în care aproape se angajaseră de câteva ori înainte. Dar întotdeauna, de câte ori se apropiau, intervenea ceva. De regulă, ceva legat de muncă. Era, se gândi ea, ironia perfectă. Ceea ce îi apropia sfârșea invariabil prin a le arunca obstacole în drum. Și nici unul din ei nu reușea vreodată să își dea seama cum să depășească obstacolele decât după ce trecuse momentul prielnic.

Își sorbi băutura, savurând felul în care căldura i se răspândea în corp. Doamne, dar aveau nevoie de ceva care să-i ajute să dea de capăt acestui caz.

Parcă răspunzând rugăminții sale fierbinți, Sam Evans își băgă capul pe ușă. Carol îi făcu semn să intre. Simțea întotdeauna o oarecare ambivalență față de Sam. Știa că era ambițios și, întâlneau cândva și la ea, această trăsătură știa cât de valoroasă și de periculoasă era pentru un polițist. Îi recunoștea și instinctele de rebel ca fiind

apropiate de ale sale. Nu avea spirit de echipă. Pe de altă parte, și ea fusese destul de individualistă pe vremea când avea rangul lui. Spiritul de echipă îi apăruse doar după ce descoperise o echipă cu care merita să colaboreze. Se regăsea suficient în Sam pentru a-l înțelege și, astfel, pentru a-l ierta. Ceea ce nu-i putea ierta era însă caracterul lui parșiv. Știa că își spiona colegii, deși o făcea suficient de bine ca ei să nu-și dea seama. Odată o pusese pe ea într-o situație proastă în fața lui Brandon doar pentru a face ca propriile lui realizări să pară mai importante decât erau de fapt. Ideea era că nu putea avea încredere în el, ceea ce i se părea din ce în ce mai problematic pe măsură ce activitatea echipei se extindea.

— Cred că s-ar putea să am ceva, șefa, spuse, aproape umflându-se în pene în timp ce se așeza. Își netezi pantalonii pentru a păstra dunga și își îndreptă spatele, îmbrăcat în cămașa lui bine călcată.

Ea de-abia dacă îndrăzni să spere.

— Ce anume?

Îi aruncă printul cu e-mailul original pe birou și așteptă ca ea să-l citească.

— Am vorbit cu Bindie. Hărțuitorul ăsta, Rhys Butler, a sărit la Robbie în fața hotelului din Birmingham. L-au înhățat polițiștii, dar i-au dat drumul cu o avertizare. Am vorbit cu ofițerul care l-a arestat. Au lăsat-o mai moale cu Butler fiindcă Robbie și Bindie nu voiau să se afle. Oricum, polițistul ăsta, Singh, l-a ținut pe Butler sub observație. L-a făcut vizite acasă, s-a asigurat că și-a golit peretele de poze cu obsesia lui și că se ținea la distanță de amândoi. Butler a jurat că a depășit momentul. Își pierduse locul de muncă, și asta fusese picătura care umpluse paharul, a susținut el. A fost băiat cuminte câteva luni, apoi a obținut un nou loc de muncă și s-a mutat în Newcastle. Dar uite care-i treaba interesantă, șefa. Făcu o pauză dramatică. E soarece de laborator într-o companie farmaceutică.

Carol știa din experiență că existau mai multe momente

false de cotitură într-o anchetă criminalistică decât mâncăruri decente într-o cantină a poliției. Dar, neavând altceva mai concret de care să se agațe, era mai mult decât dispusă să verifice această pistă.

— Bine lucrat, Sam. Vreau să iei legătura cu cei din Northumbria și să vezi dacă ne pot face rost de o adresă.

Zâmbetul lui Sam îi aminti de motanul ei Nelson când se afla lângă un castron cu ficăței de pui.

Îi puse în față a doua foaie de hârtie.

— De la lucru și de acasă, spuse el.

Acum își permise și ea să-i zâmbească. Singura întrebare era dacă să-i lase pe polițiștii din Northumbria să-l aresteze. Nu-i luă mult să decidă. Carol își spuse că voia să vadă personal casa lui Rhys Butler. Nu voia să lase asta pe mâna vreunui polițist în uniformă care nu știa ce anume trebuia să caute. Își împinse scaunul în spate și se ridică.

— Ce mai așteptăm?

* * *

Yousef deschise frigiderul. Paharul gradat de sticlă stătea pe raft, umplut în cea mai mare parte cu un lichid transparent. Dar stratul de la fund era praful cristalin de care avea nevoie. Cu grijă, scoase paharul și-l așeză pe masa de lucru. Pregătise deja o pâlnie de sticlă tapetată cu hârtie de filtru. Închise ochii și murmură o rugăciune, cerându-i profetului să intervină și să-l ajute să-și îndeplinească planul. Apoi ridică paharul și turnă lichidul prin filtru.

Dură mai puțin decât se așteptase. Aruncă o privire prin vizorul măștii de protecție la grămăjoara de cristale albe. Nu păreau suficiente pentru a produce carnagiul la care se aștepta. Dar ce știa el? Comerțul cu textile și covoare, la asta se pricepea. Trebuia să se bazeze pe ceea ce i se spusese. Altfel nimic nu avea sens. Nici nopțile nedormite, nici transformarea sufletului său, nici suferința pe care avea

s-o provoace familiei sale. Nu putea fi singurul care să simtă asta. Trebuia doar să-și depășească slăbiciunile și să se concentreze asupra scopului.

Cu mișcări ușoare, scoase hârtia de filtru din pâlnie și scutură conținutul într-un bol cu apă cu gheață. Spălă cristalele, curățându-le de lichidul din care se precipitaseră. Apoi împărți explozibilul pe câteva farfurii de carton, ca să se usuce cu un risc minim de explozie accidentală.

Își împinse masca de pe față și clătină din cap uimit. Reușise. Produsese suficient TATP cât să arunce în aer tribuna principală a stadionului Victoria Park. Nu mai avea altceva de făcut decât să assembleze restul componentelor, a doua zi dimineată.

Apoi putea s-o transporte în locul de unde avea să demonstreze că, în mod cert, războiul împotriva terorii nu era câștigat. Yousef își îngădui un zâmbet strâmb. Avea să le arate ce însemnau cu adevărat șoc și groază.

** *

— Ești nebun, spuse Paula cu fermitate. O gândise de multe ori, dar nu găsisese niciodată un moment potrivit s-o spună.

— Unde anume e nebunia? Întrebă Tony pe un ton suav.

— Unde nu e? Privi în jurul ei. Ai un scaun cu roțile? Putem ieși de aici?

— Nu, nu. N-ai nevoie de-o țigară pentru a purta o conversație.

— Ba am, dacă e atât de nebunească, spuse ea.

— Îmi tot spui asta. Dar numai fiindcă inspectorul-șef Carol Jordan nu vrea să urmărească această pistă nu înseamnă că e o idee nebunească. Știi, Carol nu-i infailibilă.

Fraza: „Iar asta tu știi mai bine ca oricine” rămăsese nespusă, dar se subînțelegea. Paula arătă spre piciorul lui.

— Și nici tu nu ești.

— N-am susținut niciodată asta. Ideea e, Paula, că pista asta trebuie verificată. Dacă aș putea s-o fac chiar eu, aș face-o. Dar nu pot. Gândește-te așa! Dacă mă înșel, nu e

nici o problemă. Dar, dacă am dreptate, ancheta privind uciderea lui Robbie își schimbă complet direcția.

Paula ezită. Trebuia să se apere împotriva argumentelor lui și împotriva sentimentului că îi era datoră fiindcă o ajutase să iasă la liman pe când se îneca în propria nefericire și în autocompătimire.

— Ți-e ușor să spui că nu e nici o problemă. Nu cariera ta e în joc. Nu pot să mă bag pe teritoriul unei alte autorități polițienești și să sper că șefa nu va afla nimic.

— De ce-ar trebui să afle? În prima fază, nu-ți cer decât să vorbești cu oamenii. Cei care frecventează cârciuma locală, cei care își plimbă câinii pe acolo, Jana Jankowicz. Nu-ți zic: „Dă buzna peste polițiștii din Sheffield și spune-le că au dat-o în bară și cere-le să-ți arate dosarul legat de crima pe care n-au recunoscut-o”.

— Cu atât mai bine, bombăni Paula. Asta ar fi sinucidere profesională.

— Vezi? Nu-ți cer să faci asta. Doar câteva întrebări, Paula. Trebuie să recunoști, merită să arunci o privire.

Și cu asta reuși s-o prindă în mreje. Ea avea un respect profund pentru Carol Jordan. Știa că era, poate, puțin îndrăgostită de șefa ei. Dar, după cum sugerase el, știa mai bine ca oricine că aceasta mai greșea uneori. Fără a-și da seama, Paula își frecă încheietura. Rănile se vindecaseră de mult, dar mai rămăsese o rețea de cicatrici fine abia vizibile la baza palmei și a încheieturii.

— E destul de puțin probabil, replică ea, încercând să-i dea de înțeles că ea credea că ideile lui aveau un temei, fără a recunoaște însă că șefa lor s-ar putea înșela.

— Din câte îmi spune Carol, puțin probabil e mai bine decât ceea ce aveți voi.

Paula se fățâi agitată prin cameră.

— Poate că nu. Ea și Sam au plecat la Newcastle pe urmele unei piste promițătoare. Un hărțuitor al lui Bindie Blyth care a sărit să-l bată pe Robbie în fața hotelului în care era cazată echipa.

Tony pufăi.

— Pierdere de vreme. I-am zis asta când a sunat să-mi spună că nu va veni astă-seară. Când hărțuitorii își pierd cumpătul, vor ca lumea întreagă să știe de ce sunt în stare pentru dragoste. Uite, John Hinckley a încercat să-l asasineze pe Reagan ca s-o impresioneze pe Jodie Foster. Aștia nu sunt șoricei timizi, sunt genul care se fac auziți sus și tare. Oricine l-ar fi ucis pe Robbie, n-a făcut-o ca s-o impresioneze pe Bindie.

— Și când anume ar trebui să merg să mă ocup de aceste interogatorii? întrebă Paula, înțelegând imediat că tocmai se dăduse bătută.

Tony își desfăcu mâinile, mimând inocența.

— În seara asta? Acum nu ești în timpul serviciului.

— Ba sunt în timpul serviciului, spuse Paula, strângând din dinți. Nici măcar n-ar trebui să fiu aici. Ar trebui s-o ajut pe Chris să se ocupe de avalanșa de e-mailuri venite de la membrii site-ului Best Days, ca să putem merge din nou în Amatis în seara asta, cu un set de poze, să vedem dacă putem identifica pe careva.

Tony nici măcar nu clipi.

— Ei bine, atunci mâine?

Paula dădu un picior în tăblia patului, sperând că îl zdruncinase puțin.

— Nu mai face pe prostul, Tony! Știi cum procedăm noi. Când avem un caz important, lucrăm cât e omeneste posibil. Nu există ore suplimentare în cadrul unității noastre. Dormim când se termină.

Tony clătină din cap.

— Grozav discurs, Paula. Ar putea chiar să țină în cazul cuiva care nu știe cum funcționează această echipă de incidente majore. Vorbiți mult despre munca în echipă. Venerați conceptul de echipă. Dar v-am văzut la treabă sub ochii mei. Sunteți, de fapt, ca Real Madrid. O mână de galacticos care își vede, fiecare, de pasiunea sa. Uneori, pasiunile vă duc în aceeași direcție și dați impresia că ați fi

o echipă. Dar asta se întâmplă mai mult accidental decât intenționat.

Paula se opri brusc, șocată să-l audă pe Tony vorbind astfel despre fala și mândria lui Carol Jordan. Nu crezuse că avea tupeul să fie atât de direct în privința lor.

— Te înșeli, spuse.

Nici măcar nu era o provocare, nega din reflex.

— Nu mă înșel. Fiecare dintre voi încearcă să demonstreze ceva. Vă implicați cu tot sufletul în ceea ce faceți. Și fiecare vrea să fie cel mai bun, așa că pornește într-o mică misiune proprie. Părea furios acum. Când funcționează, e grozav. Dar când nu...

— Don Merrick. Paula se chinui să-și păstreze vocea calmă și fără vreun tremur de emoție. Tony își înfipse pumnul în saltea.

— La naiba, Paula, treci peste asta! Nu a fost vina ta.

— A vrut să ne demonstreze tuturor că își merita promovarea. Că merita să facă parte din micul nostru grup de elită. Paula își feri privirea. Erau câteva lucruri pe care încă nu voia ca Tony să le vadă. Ai dreptate. Ne facem singuri legea.

— Atunci ajută-mă cu asta!

Era implacabil. Asta făcea din el un doctor grozav, refuzul de a accepta un răspuns negativ. Dar uneori îl transforma și într-o mare pacoste. Se întrebă cum îi făcea față Carol.

— Dacă pot, spuse ea. Nu promit nimic.

— Nu am nici o pretenție, replică el. Nu ți-aș cere asta dacă n-aș crede că e important, Paula. Ea dădu din cap, învinsă și, fără voia ei, complice.

— Iar dacă se află totul la vârf, o să dau vina pe tine. Tony râse.

— Bineînțeles că așa vei face. În fond, dacă încearcă să mă concedieze, pot oricând s-o dau afară din casă.

* * *

Ora ceaiului într-o zi de vineri pe A1 era o experiență menită să zgândăre nervii până și celui mai răbdător șofer. Sam Evans nu se dovedise niciodată un exemplu de răbdare, iar Carol Jordan nu era mai brează. Ca majoritatea pasagerilor, era convinsă că ar fi putut să ajungă la destinație mai repede decât persoana care se afla la volan. Mai înaintară puțin și se pomeniră blocați în trafic. Camioane, furgonete și mașini se înghesuiau pe autostradă, blocajul fiind complicat și mai mult de oportuniștii care tot încercau să se strecoare pe altă bandă unde avansarea părea mai rapidă. Argintii, albe și negre în umbrele tot mai adânci ale înserării, mașinile formau o pată monocromă în peisaj.

— Asta ne scutește de luarea unei decizii, spuse Carol, arătând spre zidul de mașini din jurullor.

— Poftim?

Sam părea smuls, împotriva voinței sale, dintr-un loc foarte îndepărtat.

— Dacă să-l abordăm la lucru sau acasă. A durat atât de mult să ajungem aici, încât nici n-are rost să ne gândim să mergem în altă parte decât acasă.

Răsfoi printre hărțile pe care le printase înainte de a plecare.

— Ar fi trebuit să luăm mașina mea, are GPS, murmură ea, încercând să își dea seama unde se aflau față de locul unde voiau să ajungă.

Le luă aproape o oră să găsească locuința lui Rhys Butler, o casă simplă din cărămidă roșie, cu două camere la etaj și două la parter, amplasată în mijlocul unei terase pe una dintre zecile de străzi identice care duceau la Town Moor. Casa părea căzută într-o paragină tristă, de parcă singurul lucru care o mai ținea în picioare era simpla voință a vecinilor săi aflați de-o parte și de alta. Nu se vedea nici o lumină și nu era nici o mașină parcată afară. Carol se uită la ceasul de la mână.

— Probabil e în drum spre casă acum. Hai să așteptăm o jumătate de oră!

Găsiră un bar la câteva străzi distanță. Aglomerată și prietenoasă, atmosfera compensa faptul că trecuse cam mult de când clădirea nu mai fusese renovată. Barul plin ochi cu trei grupuri distincte – tineri care beau bere blondă la halbă și purtau cămăși scoase din pantalonii; bărbați mai în vârstă în pulovere și blugi, cu fesuri îndesate în buzunarul de la spate, cu mâini înăsprite de muncă, bând bere neagră și bere brună Newcastle; și tinere în haine ce ar fi părut, cu indulgență, sumare în mijlocul verii, machiate strident, ce dădeau pe gât Bacardi Breezer și shoturi cu votcă de parcă sperau din tot sufletul că ziua de mâine nu avea să mai vină. Toți cei care i-au observat pe Carol și pe Sam s-au holbat puțin la ei, dar nu într-o manieră ostilă. Semăna mai mult cu felul în care un naturalist ar fi privit o antilopă sud-africană neclasificată – ceva exotic, dar nu ceva după care să te înnebunești, am mai văzut noi dintr-astea.

Carol îi arătă lui Sam o masă din colțul îndepărtat și se întoarse cu un pahar mare de votcă și apă tonică pentru ea și cu apă minerală pentru Sam. El o privi scârbit.

— Tu conduci, spuse ea.

— Și ce dacă? Aș fi putut bea oricum o bere, se plânse Sam.

— N-o meriți. Carol luă o gură și îi aruncă o privire dură. Am avut timp să mă gândesc pe drum înapoi. Ai revenit la vechile obiceiuri, nu-i așa?

Privirea lui de inocență ofensată fu atât de convingătoare, încât aproape că îi acordă prezumția de nevinovăție.

— Ce vrei să spui?

— N-ai scos chestiile astea la iveală azi-dimineață. Ai obținut prea multe și prea repede. Ai aruncat pe furiș o privire când verificai apartamentul lui Robbie, nu-i așa?

Nu făcea decât să ghicească, dar felul în care el își feri

privirea îi arătă că avea dreptate.

— Mai contează? ripostă el arțăgos, dar nu foarte războinic. Nu am încercat să țin totul pentru mine. Te-am informat din clipa în care am avut un punct de pornire.

— E drept. Dar de ce ai așteptat? De ce ai ținut informațiile pentru tine? Singurul motiv pe care îl văd este că ți-ai dorit altceva decât laudele pentru descoperirea acestei piste. Voiai și să o pui pe Stace la punct. Fiindcă asta era partea ei din anchetă. Deci ea a ratat-o. Despre asta a fost vorba?

Carol vorbea atât de încet, încât Sam fu nevoit să se aplece spre ea pentru a o auzi. Ei i se păru că vede o urmă de roșeață pe obraji de culoarea cafelei, dar putea să fie doar de la căldura din bar.

Sam își feră privirea, aparent fascinat de piercingul din buric al femeii de la masa alăturată.

— Știam că e extrem de aglomerată. Voiam să mă asigur că nu îi scapă nimic.

— Astea-s gogoși, Sam. Am avut anchete cu probleme de IT de cinci ori mai complexe decât asta, iar Stacey s-a descurcat. Stacey s-ar fi prins de asta. Poate cu o zi sau două în urma ta, dar s-ar fi prins. Ai vrut să fii eroul pe spinarea lui Stacey. Am mai trecut prin asta. Carol clătină din cap. Nu vreau să te pierd, Sam. Ești inteligent și descurcăreț. Dar ceea ce îmi trebuie și mai mult e să pot avea încredere că toată lumea din echipă colaborează. Am văzut odată o felicitare ieftină pe care scria că dragostea nu înseamnă să te pierzi în privirile celuilalt. Înseamnă să stați umăr la umăr, cufața în aceeași direcție. Ei bine, așa ar trebui să fie și cu echipa pentru intervenții majore. De data asta, chiar e ultima avertizare. Dacă te mai prind cu așa ceva, vei fi mutat în altă echipă. Dădu pe gât restul de băutură fără a-și dezlipi privirea de la el. Iar acum aș dori o votcă și o apă tonică, te rog.

Carol îl urmări cum se îndepărtă. Furia era vizibilă în mișcărilor lui. Ea spera că exista ceva dincolo de furie, ceva

care să-l facă să se oprească și să se gândească la viitorul lui. Își dorea să fi existat o cale de a-i vorbi pe limba lui, de a-i explica de ce era atât de aspră cu el. Dar știa și că el ar fi înțeles-o greșit.

Când se întoarse cu băutura, își înghițise deja furia. Nimic din atitudinea lui nu mai sugera că ar fi fost altceva decât un subordonat îndatoritor.

— N-am fost cinstit, spuse, fără a o privi în ochi. În școală, am fost alergător, nu fotbalist. N-am priceput niciodată cum stă treaba în echipă. Știi ce vreau să spun?

— Oricât ar părea de ciudat, știu. Își sorbi băutura, care era atât de slabă, încât aproape nu merita să se obosească s-o dea pe gât. Ce crezi? E timpul să mai aruncăm o privire?

Zece minute mai târziu, se aflau din nou în fața casei lui Rhys Butler. Se lăsase deja întunericul. Și tot nu se vedea nici un semn de viață.

— Crezi că ar trebui să facem o tură prin spate? întrebă Sam.

— De ce nu?

Merseseră în josul străzii până aproape de colț. Un interval gol între case îi duse la o alee ce se întindea de-a lungul curților interioare. Sam numără casele din mers, oprindu-se la ultima de din spatele casei lui Butler. Încercă clanța ușii din zid și clătină din cap.

Carol își duse degetul în spatele urechii.

— Ai auzit asta, domnule polițist? Sam zâmbi.

— Să fie oare țipătul sau sunetul sticlei ce se sparge?

— Probabil țipătul, spuse Carol, dându-se înapoi pentru a-i lăsa suficient spațiu de manevră lui Sam.

La naiba cu egalitatea atunci când alternativa însemna că puteai să scapi de o durere de umăr. El lovi ușa cu umărul, rotind în același timp clanța. Lemnul moale din jurul încuietorii se despică, iar ușa se deschise.

Curtea din spate părea și mai întunecată decât aleea din cauza umbrelor aruncate de zidurile sale înalte. Din casă nu se vedea nici o lumină. Carol vârî mâna în poșetă și

scoase un dreptunghi de carton plastifiat de mărimea unui card de credit. Îl îndoi, și din el tășni un fascicul îngust de lumină.

— Mișto, spuse Sam.

— Cadou de Crăciun.

— E clar că ai pile la Moș. Eu am primit șosete.

Carol plimbă lumina în jurul său. Curtea era mai mult sau mai puțin goală. O toaletă exterioară ocupa unul dintre colțuri, cu ușa întredeschisă.

— Nu a stat prea mult timp aici încât să se adune rahatul, spuse. Spatele casei era în formă de L, cu bucătăria orientată spre ei. Ferestrele de la bucătărie și de la camera din spate dădeau amândouă spre curtea goală. Carol se apropie de fereastra bucătăriei și proiectă fasciculul de lumină înăuntru.

Bucătăria era mobilată cu garniturile de lemn de culoare închisă populare în anii '70. Părea să fi rămas neatinsă de atunci. Carol văzu un ceainic electric, un prăjitor de pâine și o cutie pentru pâine pe blatul mesei din partea opusă. În chiuvetă zări un bol, o cană și un pahar. Pe uscătorul de vase se aflau un castron de tăieței și un pahar de vin. Privind peste umărul ei, Sam spuse:

— Se pare că încă nu și-a întâlnit aleasa inimii.

„Mie mi se pare familiar”, se gândi Carol cu o tresărire de recunoaștere.

Se întoarse și se strădui să lumineze cealaltă fereastră. Pereții păreau dintr-un colaj uriaș ce se întindea dintr-un colț al încăperii în celălalt.

— Futu-i, spuse Sam. Se pare că am dat de-o mină de aur.

Înainte să apuce Carol să răspundă, auzi un zgomot în spatele ei. Pe fondul bâzâitului monoton al sunetelor din trafic, se desluși ticăitul unei roți de bicicletă ce puse frână. Se întoarse exact la timp pentru a observa un bărbat și o bicicletă profilându-se în pragul ușii.

— Ce dracu'? strigă el.

Sam se năpusti, dar fu prea încet. Ușa se închise cu o izbitură în fața sa. Carol fugi spre el să-l ajute să deschidă ușa, dar nu era loc suficient să se desfășoare amândoi.

— Prea târziu, strigă vocea de cealaltă parte.

— Mi-am legat bicicleta cu lanț de ușă. Nu veți reuși s-o deschideți. Chem poliția, hoților.

— Noi... Carol îi acoperi cu palma gura lui Sam înainte să apuce să-i servească replica răsuflată atât de apreciată de scriitorii de comedii.

— Taci, îi șuieră ea. Dacă îi spunem cine suntem și e vinovat, o va lua la fugă în beznă și ne va fi al dracului de greu să-l găsim. Hai să ne calmăm până ajung aici băieții de la poliția locală și rezolvăm atunci.

— Dar...

— Fără nici un dar.

Auziră piuitul slab făcut de tastele telefonului.

— Bună ziua, cu poliția vă rog... „Povestea asta era un coșmar”, se gândi ea.

— Ai putea să-mi ții scara să urc pe acoperișul toaletei. E mai joasă decât zidul, murmură Sam. Cel puțin pot să îl supraveghez, să mă asigur că stă cuminte.

— Nenorociții de polițiști din Keystone, bombăni Carol.

— Da, tocmai am prins doi oameni care încercau să-mi spargă casa. Am reușit să-i închid în curtea din spate... Butler. Rhys Butler. Le dădu adresa. După cum ziceam, nu pot ieși, i-am prins... Nu, nu voi face nici o prostie, am să aștept până ajungeți. O pauză, apoi o voce strigă: Ați văzut? Poliția e pe drum, așa că nu încercați nici o tâmpenie.

— Nimic nu poate fi mai rău de-atât, murmură Carol.

— Ajută-mă să ajung pe acoperiș, insistă Sam.

— Vrei doar să-ți iei un costum nou pe banii firmei, spuse Carol, urmându-l după colț până la capătul toaletei, care era cel mai departe de poartă. Cu toate acestea, își adună toate forțele și făcu un fel de leagăn din mâini. Se aplecă pentru ca Sam să-și poată fixa piciorul. Unu, doi,

trei, șopti, ridicându-se când el se desprinsese de pământ.

Sam se ridică, folosindu-se de forța umerilor și a brațelor pentru a ajunge la acoperiș.

— Ești dus complet cu pluta, amice, ai să regreti asta, strigă Carol pentru a acoperi târșăitul corpului lui Sam pe țigle.

— Tu să taci, strigă Butler înapoi. Poliția va ajunge imediat, și atunci o să vă pară rău că v-ați pus cu mine.

Era, bănuie Carol, bravada de cocoș a omului mărunț care avea ceva de demonstrat. O singură privire aruncată furios fusese de ajuns pentru a vedea cât de slăbuț era Rhys Butler. Să-l provoace pe Robbie Bishop la o bătaie cu pumnii fusese o nebunie. Un motiv în plus să-l atace de la distanță.

— Vom vedea noi cui o să-i pară rău, strigă Carol. Omuleț mare ce ești!

Se sprijini de toaletă, enervată și înfrigurată. Nu era obișnuită să facă pe grozava, dar un astfel de episod avea să facă rapid înconjurul secției și era probabil să sfârșească pe blogul cuiva. Carol Jordan capturată de răufăcătorul pe care voia să-l aresteze.

Nu dură mult până își făcură apariția și copiii locali. Doi dintre ei, după zgomote. Butler, entuziasmat la culme ca un copil de ziua lui, le spuse ce credea că se întâmplase.

— Am ajuns acasă, și ei erau acolo și încercau să intre cu forța în camera din spate. Stricaseră deja poarta, uitați-vă, se vede unde e despicată, am fost nevoit să-mi leg bicicleta de mâner.

Butler continua să se repete. Unul dintre polițiști decise, în mod evident, că îi era de ajuns.

— Poliția, strigă. Deschidem ușa acum. Vă sfătuiesc să rămâneți calmi și să nu vă mișcați. Sam își întinse capul peste marginea acoperișului.

— Sus sau jos, doamnă?

— Stai unde ești, mormăie ea. O să fie foarte jenant.

Își scoase legitimația și o ținu în față. De cealaltă parte

a zidului, se auziră diverse zgomote metalice, apoi ușa se deschise puțin.

Un bărbat masiv aproape umplu cadrul ușii, ținându-și lanterna la nivelul umărului și orbind-o.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el.

— Detectiv inspector-șef de la poliția din Bradfield, spuse ea. Iar acela... Făcu un semn spre acoperiș, și raza lanternei îi urmă brațul. Acela este detectivul ofițer Evans. Iar el, spuse arătând peste umărul polițistului spre locul unde Butler se încrunta lângă celălalt polițist în uniformă, este Rhys Butler, pe care tocmai voiam să-l invit la Bradfield să răspundă la câteva întrebări legate de uciderea lui Robbie Bishop.

— Glumești, exclamă el! Apoi, văzând expresia de pe chipul ei, zise: Ba nu, nu-i așa? Și, după cum era de așteptat, o luă la sănătoasa.

Făcuse doar doi pași când Sam îi ateriză în spate, lăsându-l fără respirație și fără doi dinți dingură.

— „O să fie o seară foarte lungă și ridicolă”, se gândi Carol ostenită.

* * *

Paula mângâie paharul cu degetul mare și cu cel arătător, desenând o linie în condensul format.

— Așa că, vezi tu, nu știu ce e mai bine să fac, spuse ea. Pe de-o parte, îi sunt datoare lui Tony pentru ajutorul pe care mi l-a acordat după... după ce am fost rănită. Pe de altă parte, nu vreau să fac ceva pe la spatele șefei.

Chris avea un teanc de fotografii pe care le printaseră din e-mailurile cerute de Stacey. Toți cei care le trimiseseră fuseseră colegi de școală cu Robbie și nici unul dintre ei nu avea un alibi, în afară de parteneră sau soție, pentru joia anterioară. Le răsfoi din nou, aranjându-le după un set de criterii pe care doar ea îl știa.

— Poți să te consulți oricând cu ea, spuse Chris.

— După cum mi-a zis Tony, a respins deja ideea considerând-o nefondată.

Paula se întinse după fotografii și le privi cu un ochi critic. Majoritatea ieșiseră destul de bine la imprimantă. Arătau a oameni adevărați, spre deosebire de pozele care se făceau la poliție.

Chris ridică din umeri.

— Ce faci în timpul liber te privește doar pe tine. Atâta timp cât nu pui în pericol o anchetă în desfășurare.

— Dar ar trebui s-o fac?

Pe măsură ce orele treceau, Paula devenea tot mai puțin convinsă de ceea ce-i cerea Tony.

Chris își întinse mâinile pe măsuta de bar, cu degetele mari dedesubt, ca și cum ar fi avut de gând s-o răstoarne dintr-o singură mișcare. Își privi unghiile cu manichiura îngrijită.

— A fost odată ca niciodată cineva căruia credeam că îi datorez o favoare. Oarecum așa cum ești tu cu Tony, dar din alte motive. Mi-a cerut ceva. Doar un număr de telefon, atât. Un număr pe care eu puteam să-l obțin cu ușurință, dar ea nu, nu fără a da naștere la întrebări. Într-un final, am făcut ceea ce voia. Iar acela a fost primul pas dintr-o călătorie care i-a adus moartea. Chris își trase nasul adânc, apoi o privi pe Paula în ochi. Nu mă învinovățesc pentru ceea ce s-a întâmplat. Dacă nu i-aș fi făcut acea favoare, ar fi găsit o altă cale de a obține ceea ce voia. Ceea ce contează pentru mine e că, atunci când mi-a cerut ajutorul, am fost acolo. Când mă gândesc la ea acum, știu că n-am dezamăgit-o. Chris dădu drumul măsuței și-i aruncă Paulei un zâmbet plin de regret. Depinde de tine. Știi ce înseamnă să trăiești asumându-ți niște consecințe. Trebuie să te gândești unde te-ar putea duce asta peste șase luni, peste un an.

Paula se simți mișcată. Chris nu vorbea prea des despre lucruri personale, nici măcar cu ea. Știa că toată lumea avea impresia că exista o legătură specială între ele din

cauză că erau amândouă lesbiene, dar se înșelau. Chris o trata pe Paula exact așa cum îi trata pe toți ceilalți. Fără favoruri. Fără dezvăluiri. Doar un sergent și un polițist care se respectau reciproc din punct de vedere profesional și cărora le plăcea ceea ce știau una despre cealaltă. Paula se simțea bine în această relație. Avea suficienți prieteni în afara serviciului, iar singura dată când cedase tentației de a avea o prietenie strânsă cu cineva de la serviciu, povestea sfârșise prin a-i provoca mai multă suferință decât era dispusă să-și amintească. Dar dezvăluirea din această seară îi aminti că mai avea încă multe de învățat despre Chris. Dădu din cap.

— Am înțeles. Singura întrebare e când voi reuși să mă ocup de asta. Nu sunt șanse ca acest caz să devină mai ușor prea curând.

Chris aruncă o privire la ceas.

— Ai putea ajunge în Sheffield până la nouă dacă ai pleca acum. Asta ți-ar lăsa timp să discuți cu oamenii din cârciumă. Iar dacă te cazezi la un motel ieftin, ai putea discuta cu menajera la prima oră.

Paula păru surprinsă.

— Dar ar trebui să...

— Eu și Kevin ne putem descurca la Amatis. Probabil că oricum ne pierdem vremea. Te acopăr eu dimineață. Dacă șefa are noroc în Newcastle, nici nu va observa că nu ești acolo.

— Dacă are anchete, s-ar putea să observe. Îi place să mă bage pe mine la înaintare dacă apar probleme.

— O să-ți asigur spatele câteva ore. Pot să-i spun că erai extenuată, iar eu ți-am zis să vii mai târziu. Dar trebuie să-ți faci și tu treaba. Trebuie să te asiguri că te întâlnești cu menajera cât se poate de devreme. Crezi că localnicii din Rotherham acceptă întâlniri la micul dejun?

Paula rânji.

— E poloneză. Ei muncesc de dimineața până seara. Va accepta, fără îndoială, o întâlnire la o oră matinală.

Chris împinse spre ea teancul de fotografii.

— Ar fi bine să iei astea. Dacă e același ucigaș, s-ar putea să se regăsească printre ei.

— Dar ce veți face tu și Kevin?

— Eu mă voi întoarce la birou și voi printa încă un set. Nu va dura mult, fiindcă Stacey a pregătit deja fișierul. Dacă o sun acum, vor fi gata până îmi termin eu băutura și mă întorc. Se întinse după pahar. Iar tu trebuie să-ți miști fundul, domnișoară polițist.

Paula nu se lăsă rugată de două ori. Luă fotografiile și se îndreptă spre ușă cu pas vioi. Nu voia să se gândească la cât de penibil ar fi fost să demonstreze că șefa ei se înșelase. Se concentra pe dorința de-a dovedi că Tony Hill avea dreptate.

* * *

Paula nu jucase niciodată la loterie. Era un joc pentru fraieri, credea ea. Dar, când păși în barul Blacksmith's Arms, aflat la periferia orașului Dore, se întrebă dacă nu cumva se înșelase. Casa lui Danny Wade era la doar câteva sute de metri distanță de bar, și trecuse pe lângă ea pe drum înapoi. Ceea ce reușise să vadă printre porți o făcuse să fluiere. Îi veneau în minte o grămadă de feluri de a umple un astfel de conac fără a fi nevoită măcar o dată să recurgă la căi ferate și la trenuri în miniatură. Își puse în gând să verifice cine avea s-o moștenească. Nu strica niciodată să elimini chestiile evidente. Sau mai puțin evidente, după cum se dovedea adesea.

Barul se potrivea cu mediul. Paula se gândi că era mult mai modern decât părea. Tavanul era mult prea înalt. Își dădu seama că bârnele erau făcute, probabil, din polistiren, dar nu conta. Păreau autentice. Barul era decorat cu lambriuri de lemn și creton, mesele și scaunele fiind astfel aranjate încât localul imita mai degrabă un atelier de desen decât un bar vechi. La un capăt al încăperii, bănci vechi ce

semănau cu cele din biserică flancau un șemineu pe colț, în care buștenii ardeau pe suporti de fier de mărime considerabilă.

Paula își dădu seama că aveau clientelă serioasă la orele prânzului și în weekend. Dar, la nouă și un sfert într-o seară de vineri, barul era mult mai liniștit decât unul din centrul orașului. O jumătate de duzină de mese erau ocupate de cupluri și grupuri de câte patru. Pentru ea, toți păreau contabili și manageri ai unor societăți de construcții. Îmbrăcați elegant, înspăimântător de uniformi. Cupluri din Stepford. În jacheta ei de piele, blugi negri și neînsoțită, ieșea în evidență de parcă ar fi apărut în hanorac la un dineu conservator. Îndreptându-se spre bar, conștientiză faptul că discuțiile se întrerupeau și capetele se întorceau după ea. O versiune de clasă mijlocie a filmului *Amenințarea*¹⁸.

Câțiva tipi erau așezați pe scaune înalte la bar, în pulovere Pringle și în pantaloni de culoare închisă. Ar fi putut s-o taie direct spre terenul de golf din apropiere. Când se apropie, observă că păreau cu câțiva ani mai tineri decât ea. Aveau în jur de douăzeci și cinci de ani, după cum presupuse ea. Se gândi că până și tatăl ei avea mai mult simț al aventurii. Probabil intrau în aceeași categorie ca Danny Wade.

Paula îi zâmbi barmanului, care părea că s-ar fi potrivit mai degrabă într-un bar spaniol de karaoke decât aici.

— Cu ce te servesc? o întrebă, cu un accent ce îi confirmă așteptările. Doamne, cât se săturase să bea sucuri când lucra.

— Suc de portocale și limonadă, te rog, spuse.

În timp ce el îi pregătea băutura, Paula scoase setul de fotografii. Nu avea rost să o ia pe ocolite aici. Nimeni nu

¹⁸ *Straw Dogs*, thriller psihologic regizat în 1971 de Sam Peckinpah, avându-i în rolurile principale pe Dustin Hoffman și Susan George (n.red.)

avea să se împrietenească cu ea. Nici barmanul spaniol, nici clonele lui *Nick Faldo*¹⁹, nici cuplurile ce nu păreau să aibă vreo grijă. Își pregătise deja legitimația când i se aduse băutura așezată chiar în mijlocul suportului pentru bere.

— Mulțumesc. Sunt polițistă. Barmanul păru plictisit.

— E din partea casei, spuse.

— Mulțumesc, dar nu e cazul. Am să plătesc.

— Cum vrei.

Luă banii și îi aduse restul. Gemenii în pulovere Pringle se holbau fără jenă la ea.

— Anchetez moartea lui Danny Wade. Locuia mai sus de aici?

— Țsta e tipu' care a fost otrăvit? Barmanul nu părea foarte ațâțat de subiect.

— Asta pățești când folosești forță de muncă ieftină din străinătate, spuse băiatul Pringle cel mai apropiat de ea.

Era ori incredibil de prost, ori incredibil de nesimțit, ori incredibil de obraznic. Paula nu-și dădea seama exact care dintre ele. Trebuia să aștepte următoarea sa afirmație pentru a fi sigură.

— Domnul Wade a fost otrăvit, da, spuse ea cu răceală.

— Credeam că povestea aia s-a lămurit, interveni celălalt Pringle. Menajera a făcut o tragică greșeală, nu asta s-a întâmplat?

— Trebuie doar să lămurim câteva detalii, spuse Paula.

— Pe toți dracii, vrei să spui că a făcut-o intenționat? izbucni Pringle Unu, întorcându-se și aruncându-i o privire avidă.

— L-ați cunoscut pe domnul Wade? întrebă ea.

— Îl cunoșteam cât să vorbesc cu el. Se întoarse spre prietenul lui. Îl cunoșteam cât să-l salutăm, nu-i așa, Geoff? Geoff dădu din cap.

¹⁹ Nicholas Alexander Faldo, jucător englez profesionist de golf (n.red.)

— Doar cât să povestim la bar, știi. Avea o pereche minunată de terieri de Lakeland, câini foarte cuminți. Vara îi aducea cu el și stătea pe terasă la bere. Ce s-a întâmplat cu câinii? Carlos, tu știi ce s-a întâmplat cu câinii?

Se uită cu speranță la barman.

— Habar n-am.

Carlos continuă să lustruiască pahare.

— Era întotdeauna singur? Întrebă Paula. Sau venea cu prietenii? Pringle Unu pufni.

— Prieteni? Scutește-mă!

— Mi s-a spus că a dat recent peste un vechi prieten din școală. Nu vă amintiți de asta?

— Eu îmi amintesc, spuse Carlos. Voi doi îl știți pe tip. A venit de câteva ori singur, apoi într-o seară a venit Danny și l-a recunoscut pe tipul ăsta. Au băut câteva pahare împreună, acolo, lângă șemineu. Arată un punct din celălalt capăt al încăperii. Votcă și cola, asta a băut.

— Vă mai amintiți orice altceva despre el? Întrebă Paula, păstrând un ton voit indiferent. Niciodată să nu-i lași să creadă că e important; atunci vor dori să-ți facă pe plac, iar imaginațiilor va completa lipsurile.

Gemenii Pringle clătină din cap.

— Avea întotdeauna o carte cu el, spuse Carol.

— O carte mare, nu ca acelea obișnuite. Descrise cu mâinile ceva de genul unui format de douăzeci pe douăzeci și cinci de centimetri. Cu poze. Flori, grădini cred.

— N-ai cu ce să-ți umpli timpul, asta e problema, își dădu cu părerea Pringle Unu.

Paula întinse fotografiile pe bar. — Îl recunoașteți aici?

Toți trei se înghesuiră în jurul fotografiilor. Geoff clătină din cap nesigur.

— Ar putea fi oricare dintre ăștia, spuse, arătând spre trei bărbați bruneți, cu ochi albaștri și chipuri lunguiețe.

Barmanul se încruntă, luând în mână câteva fotografii pentru a le studia mai atent.

— Nu, spuse ferm. Nu sunt ei. ăsta este! Puse degetul

arătător pe o a patra fotografie și o împinse spre Paula. Acest chip avea păr de culoare închisă și ochi albaștri. Fața îi era prelungă, ca a celorlalți trei, dar mult mai lată în dreptul ochilor, îngustându-se într-o bărbie teșită. Are părul mai scurt acum, pieptănat într-o parte. Dar el e.

Geoff privi fotografia aleasă.

— Eu nu l-aș fi ales pe ăsta, dar acum, că mă uit mai bine... S-ar putea să ai dreptate.

— Îmi petrec tot timpul uitându-mă la chipuri, asociindu-le cu băuturi, spuse Carlos. Sunt destul de sigur că ăsta e.

— Vă mulțumesc. Ne-ați fost de mare ajutor. Ați auzit cumva vreo frântură din conversația lor? Întrebă Paula, strângând fotografiile, cu cea identificată deasupra.

— Nu, spuse Carol.

— Engleza mea nu e suficient de bună pentru astfel de discuții. Își desfăcu mâinile într-un gest atât de străin, încât Paula știu din instinct că mințea.

— Eu doar primesc comenzi pentru băutură și mâncare.

„Da, sigur.” Avea să discute cu el din nou, în curând.

— Nu contează, spuse ea, cu un zâmbet liniștitor. M-ați ajutat foarte mult. S-ar putea să fiu nevoită să revin și să discut din nou cu tine, Carlos. Își scoase carnetelul.

— Ești amabil să-ți notezi numele complet și datele de contact?

Cât timp el scria, ea își îndreptă atenția spre gemenii Pringles.

— L-ați mai văzut pe tipul ăsta pe aici după seara în care s-a întâlnit cu Danny? Cei doi schimbă o privire. Geoff clătină din cap.

— N-am văzut nici picior de el, nu-i așa?

„Ca și cum și-a îndeplinit misiunea și nu mai era nevoit să se întoarcă.” Paula își strânse caietul și plecă. Înapoi în mașină, privi fix fotografia pe care o identificase Carlos. Numărul 14. Conform legendei lui Stacey, acesta era Jack Anderson. Nu trimisese o fotografie proprie. Apăruse într-un grup de trei persoane în fotografia altcuiva. Dar fusese elev

la Harriestown High și fusese coleg de școală cu Robbie Bishop.

Paula se uită la ceasul de la bord. Era abia zece fără un sfert. Urma să o întâlnească pe Jana Jankowicz la opt a doua zi. Putea fie să găsească un motel ieftin în Sheffield și să doarmă prost, fie să se întoarcă la Bradfield pentru câteva ore de somn confortabil în propriul pat. Și astfel ar fi putut să-și arate fața în Amatis. Poate aveau noroc și se alegeau cu o a doua identificare. Cu siguranță, avea să plătească o parte din datoria presupusă de favoarea pe care i-o făcuse Chris Devine. Pentru Paula, care preferea datornicii în locul datoriilor, nu era o alegere dificilă.

Miezul nopții.

Avea el să-și dea seama că petrecuse atât de mult timp aici? Prezența ei avea să lase urme? Avea el să se întoarcă spre ea, precum unul dintre cei trei ursuleți, întrebând: „*Cine a stat pe scaunul meu?*”²⁰

O fi fost Carol blondă, dar nu era Goldilocks. Înghiți ultima gură de vin din pahar și se întinse după sticlă, așezată convenabil pe podea, aproape de ea. Era ceva reconfortant în faptul că se afla acolo. Deși tocmai arestase un suspect care contrazicea convingerile lui Tony legate de uciderea lui Robbie Bishop, Carol se simțea încrezătoare în judecata ei profesională.

Emoțiile ei personale erau cele care îi dădeau mai mult de furcă. Îi venea ușor să fie sigură de sentimentele ei când el nu se afla acolo – îi era dor de el, ar fi putut înfiripa o conversație între ei pe orice subiect din lume, își imagina expresiile ce s-ar fi succedat pe chipul său. Aproape putea să îndrăznească să se gândească la cuvântul cu „i”. Dar, când erau împreună undeva, toate certitudinile ei se

²⁰ Aluzie la povestea pentru copii *Goldilocks și cei trei ursuleți*. Goldilocks (Bucle Aurii) este o fetiță drăguță cu părul blond, care ia locul, în unele versiuni ale poveștii, unei bătrâne vagaboande (n.red.)

schimbau. Avea prea multă nevoie de el, iar teama că ar putea face sau spune ceva care să-l transforme în rivali devenea un gând obsedant. Și astfel, lucrurile rămase nespuse sau nefăcute pluteau deasupra a tot ceea ce spuneau și făceau. Ea nu avea habar cum să rezolve asta. Și, cu toată expertiza lui profesională, bănuia că nici Tony nu era cu nimic mai priceput în privința acestui aspect esențial.

În salonul său de la spital, Tony stătea întins, cu lumina stinsă și cu draperiile trase. Norii gri reflectau strălucirea orașului, reducând din profunzimea bezei. Ațipise ceva mai devreme, dar nu durase mult. Voia să fie acasă, în propriul pat. Sau cel puțin pe propria canapea, având în vedere cât de imposibil îi părea în acel moment să urce niște scări. Nu era nimeni care să-l trezească la șase cu o cană de ceai pe care n-o voia. Nu era nimeni care să-l judece pe baza preferințelor sale în materie de boxeri. Nimeni care să-l trateze ca pe un copil de cinci ani incapabil să ia singur decizii. Mai presus de orice, nimeni care să-i deschidă ușa mamei sale.

Oftă, un suspin adânc și lung ce-l făcu să se simtă gol pe dinăuntru. Pe cine amăgea? Ar fi fost la fel de neliniștit și de nefericit și acasă pe cât era aici. Lui îi lipsea, de fapt, munca. Asta îl făcea să funcționeze, asta făcea ca mintea lui să nu fie un loc pustiu. Fără muncă, fără nici o direcție, gândurile lui erau ca un hamster într-o roată, învârtindu-se și topăind fără destinație și fără a putea ajunge undeva. Când muncea, putea să evite orice gânduri în afara celor superficiale despre Carol Jordan și sentimentele sale față de ea. Cândva, poate că ar fi existat o speranță firavă să-și construiască un viitor. Dar împrejurările și reacțiile lui față de ele distruseseră acea speranță. Dacă existase vreodată o posibilitate reală ca ea să-l iubească, aceasta făcea parte din trecut.

Și probabil că așa era cel mai bine, pentru toți cei implicați. Mai ales acum, că mama sa revenise în scenă.

Basul puternic părea să se fi instalat în coapsele lui Chris. Cu fiecare bătaie, mușchii i se contractau o fracțiune de secundă, iar oasele păreau să-i vibreze. Transpira în locuri în care nici nu știuse că se poate transpira, iar ritmul inimii părea să fi trecut într-o treaptă superioară de viteză. Interesant, când ieșea în cluburi să se distreze, nu observa niciodată aceste reacții. Era prea absorbită de ritmuri, prea interesată să se simtă bine cu Sinead sau cu altcineva, trăind cu prea multă implicare șansele nopții pentru a simți nelinștea pe care muzica o crease în ea în această noapte.

Trecea printre dansatori, ocolind ringul de dans, ținându-și în față legitimația, apoi desfăcând fotografiile în evantai, obligându-i să se oprească și să le privească. De câteva ori, fusese nevoită să prindă câte un tricou și să dea nas în nas cu cei fie prea recalitrânți, fie prea drogați pentru a fi dispuși să coopereze. Din când în când, îi observa pe Kevin sau pe Paula făcând același lucru.

Aprecia faptul că Paula se întorsese. Chris fusese surprinsă s-o vadă pe tânăra polițistă avansând prin mulțimea de la bar, dar fusese a naibii de încântată să afle despre reușita ei din Dore. Mai devreme, auzise că Sam și Carol plecaseră după Rhys Butler. Așa că acum aveau două piste de urmat. Într-un fel sau altul, căutarea ucigașului lui Robbie Bishop părea să capete avântul de care aveau cu toții nevoie.

„Sinead ar fi putut la fel de bine să rămână cu prietenii ei în Edinburgh peste weekend”, se gândi Chris. După cum mergeau lucrurile, se părea că nu urma să aibă prea mult timp liber în viitorul apropiat. Dar, ce să-i faci, așa stăteau lucrurile cu munca asta. Iar flexibilitatea pe care Carol Jordan o adusese în echipă îi asigurase mai mult timp de relaxare decât avusese vreodată de când intrase în poliție.

Un singur regret în toată treaba asta. Nu cunoștea nici

un polițist cu vechime pe care să-l respecte și care să nu poarte o povară similară. Discuția de mai devreme cu Paula îi trezise amintirile. Chris lucrase odată cu o tânără polițistă care ar fi fost fabuloasă dacă ar fi apucat să trăiască suficient cât să ajungă în echipa lor. O polițistă care tocmai începuse să zboare atunci când un nenorocit îi tăiase definitiv aripile. O femeie pe care Chris nu se putuse împiedica să n-o iubească mai mult decât ar fi trebuit. O moarte pentru care nu se putea abține să nu-și asume o parte din responsabilitate. Un gol care avea să existe întotdeauna. Un gol pe care încerca să-l umple făcându-și treaba cât mai bine.

— Vacă sentimentală ce ești! bombăni Chris șoptit.

Își îndreptă spatele și se așează în fața următorului dansator. Nu conta pentru cine o făcea. Conta doar s-o faci.

* * *

Fragmente de coduri i se desfășurau pe monitor. Algoritmii le bombardau constant, dând la iveală indiciile și făcând ca șirurile de numere să aibă din nou sens. Stacey se lăsă pe spate, căscând. Făcuse tot ce era omenește posibil cu hard diskul lui Robbie Bishop. Acum era treaba calculatoarelor.

Se ridică din scaunul ei ergonomic și-și întinse brațele deasupra capului, simțind pârâiturile și pocniturile din gât și din umeri. Se duse până la fereastră, pentru a-și mai dezmoți mușchii și încheieturile care-i înțepeniseră de cât stătuse în aceeași poziție, apoi privi orașul de dedesubt. Atât de mulți oameni pe stradă, la o asemenea oră târzie. Ieșeau în oraș încercând să-și afle mulțumirea. Sperau, căutau, disperau.

Stacey le întoarse spatele. Cu asta te alegeai dacă te lăsaî condus de nevoi. Vineri seara în Temple Fields, nenorociții ăștia patetici tânjeau după ceva care să-i facă să supraviețuiască nopții. Dacă aveau ghinion, era posibil

chiar să se lase atrași în vreuna dintre acele relații lacome ce consumau atât de multă energie și o grămadă de resurse.

Văzuse prea mulți oameni înghițiți astfel. Oameni buni, care aveau de oferit ceva ieșit din comun. Dar acele dependențe emoționale jalnice îi nenorociseră de fiecare dată. Dacă se cupla totuși cu Sam Evans, nu aveau să întrețină niciodată o asemenea relație canibală și epuizantă. Pentru că singurul lucru de care era sigură era că nu avea să o ia pe acel drum. Nimeni nu avea să intervină între ea și misterele pe care voia să le dezvăluie, soluțiile pe care avea să le găsească.

Părinții ei voiau ca ea să se căsătorească și să aibă copii. Trăiau cu ideea ciudată că, mai întâi Stacey, apoi soțul și copiii ei aveau să preia afacerea familiei, ce consta dintr-un lanț de supermarketuri chinezești și comerț angro cu produse alimentare. Nu pricepuseră niciodată cât de mult se deosebea destinul ei de visele lor. Fără o căsnicie care să intervină între ea și calculatoarele ei. Dacă ceasul ei biologic îi cerea să aibă copii, ei bine, existau căi de a rezolva asta și suficienți bani pentru a o face într-un mod cât mai convenabil pentru ea.

Trebuia să-ți satisfaci propriile nevoi, asta era tot. Ar fi fost plăcut să se joace cu Sam, dar se putea descurca foarte bine și fără el. Desculță, traversă încăperea de la mansardă, dezbrăcându-se din mers. Se instalează pe patul cel mare, întinzând automat mâna după telecomandă. Ecranul sistemului home cinema se aprinse, DVD-playerul porni și el. Pe ecran, o femeie introducea un dildo în anusul unui bărbat, care, la rândul lui, își vâră penisul în gura altei tipe. Mormăiturile și gemetele lor se revărsară în aerul antiseptic al apartamentului lui Stacey. Scotoci printre așternuturi până își găsi vibratorul. Își desfăcu picioarele.

Era pregătită să-i dea drumul.

* * *

Luminile stroboscopice pulsau, iar muzica se revărsa ca niște tunete. Era ca și cum s-ar fi aflat în mijlocul unei furtuni, constata Sam, mișcându-și rapid picioarele pentru a păstra ritmul. Se descurca bine, dansul fiind singurul limbaj care îi permitea să exprime tot ceea ce, în mod normal, ținea sub control. Iar noaptea asta era unul dintre acele momente când își dorea cu adevărat să-și scoată din cap ziua anterioară. Drumul obositor cu mașina, nedreptatea muștrării primite de la Jordan, umilința de a fi fost luat prizonier de suspectul lor, corvoada de a fi stat prin preajmă în timp ce Butler era supus unui tratament stomatologic de urgență - una peste alta, ziua de azi nu fusese una pe care s-o pună la colecție.

În mașină cu Jordan și cu Butler, pe drumul de întoarcere din Newcastle, se rugase ca ea să nu ceară să treacă direct la interogatoriu. Din fericire, Butler își cunoștea drepturile și solicitase un avocat din oficiu. Iar primul lucru pe care îl ceruse în documentația preliminară fusese o pauză de somn de opt ore. Jordan îi dăduse voie să plece, astfel că, în mai puțin de o oră, ajunsese pe ringul de dans, pregătit de acțiune și țăntoș ca un păun.

Pentru foarte multă vreme, în copilărie, dansul fusese suficient. Nu-și amintea vreo perioadă în care muzica să nu trezească în el dorința de a se mișca. Bătea din degetele de la picioare, își băteau genunchii, rotea șoldurile, își balansa umerii, pocnea din degete. Îi nedumerise pe părinții săi, care, amândoi, nu dansau decât la ocazii speciale. Învățătoarea recomandase cursuri de dans, dar tatăl său se opusese pe motiv că era o chestie de fete. Însă lui Sam nu-i păsa - dansa ori de câte ori avea ocazia.

În adolescență, descoperise marele avantaj. Fetele se dădeau în vânt după băieții cărora le plăcea să danseze. Orice tip care le salva de statul pe margine avea deja fericirea asigurată pe jumătate după orice petrecere dansantă. În adolescență, acesta fusese biletul său către

plăcere.

În prezent, vechiul truc încă funcționa și avea și avantajul de a-l menține în formă. Nu reușea să ajungă pe ringul de dans atât de des cât și-ar fi dorit, dar asta însemna doar că avea și mai multe rezerve de energie la îndemână. Asta era singura sa formă de relaxare, și îi plăcea la nebunie.

Când ceasul bătu miezul nopții, Sam era deja sufletul petrecerii și câștigase simpatia fetelor. Bău o jumătate de sticlă de apă minerală și își turnă restul în cap. Cunoașterea însemna putere. Dar dansul însemna glorie.

* * *

În cealaltă parte a orașului, Yousef Aziz stătea întins pe spate, cu degetele prizoniere între cap și perna pe care o avusese din copilărie, pernă ce purta în mod reconfortant mirosul său. În seara asta, prezența familiară a pernei nu avea nimic din efectul său obișnuit de calmare subliminală. În seara asta, Yousef nu se putea gândi decât la ceea ce-l aștepta. Era ultima sa șansă de a dormi bine, dar știa că asta nu avea să se întâmple. Nu conta. Ultimele câteva săptămâni îi demonstraseră că existau și alte surse de energie.

În celălalt pat, Raj sforăia ușor, plapuma lui ridicându-se și coborând la fiecare respirație. Nici măcar moartea idolului său nu-i tulbura odihna. În fiecare noapte, dormea dus când Yousef se ducea să se culce și nimic nu părea să-l trezească. Nici becul din tavan, nici piuitul insistent al unui joc, nici zumzetul muzicii indiene, nici foșnetul ambalajelor de la dulciuri. Băiatul dormea de parcă inocența ar fi fost o invenție ce-i aparținea.

Inocență. Nu încăpea îndoială că Yousef o pierduse. Învățase să privească altfel lumea, iar adoua zi lumea avea să învețe să facă același lucru cu el. Aproape își dorea să fie prin preajmă să vadă ce aveau de spus cu toții. Nu-i

plăcea că trebuia să-și lase părinții și frații să înfrunte furtuna în numele lui. Dar nu exista altă cale.

* * *

Peste tot în Bradfield, oamenii dormeau împreună pentru ultima dată. Unii se iubeau, alții de-abia se suportau reciproc, alții erau indiferenți unii față de alții. Punctul lor comun era faptul că habar nu aveau că viețile lor aveau să fie despărțite în scurt timp. Din câte știau ei, era doar o altă seară de vineri. Unii aveau anumite ritualuri – un meniu chinezesc comandat acasă; închirierea unui DVD și sex de mântuială; câteva lungimi de bazin de înot și saună la un club de fitness; sau o partidă de Monopoly, Cranium ori Risk cu copiii. Alții își petreceau seara de vineri după cum aveau chef – câteva pahare, apoi o porție de curry; cină pe genunchi în fața televizorului; bilete cumpărate în ultima clipă la un concert rock; sau o plimbare printre rafturile magazinului Tesco. Indiferent ce-ar fi fost, era ultima dată când făceau aceste lucruri împreună. Evenimentele acelei nopți aveau să capete o semnificație oarecum sacră din cauza a ceea ce urma să se întâmple.

Peste tot în Bradfield, cuplurile dormeau împreună pentru ultima dată. Și nu puteau face nimic pentru a schimba asta.

Lista 1

- 1.Să fiu milionar înainte de a împlini treizeci de ani
- 2.Să joc fotbal profesionist în prima ligă
- 3.Să am o casă pe Dunelm Drive
- 4.Să conduc propriul meu Ferrari
- 5.Să scot un CD care ajunge în topuri
- 6.Să am o prietenă top-model

Sâmbătă

Devenea din ce în ce mai ușor. Nu era doar imaginația lui Tony. Se trezise imediat după șase, simțind că avea nevoie la toaletă. Îi luase mai puțin timp și mai puțin efort să ajungă la cârje și era sigur că reușea să sprijine mai multă greutate pe genunchiul său făcut țandări. Poate o convingea pe fizioterapeută să-l lase să încerce azi scările.

Se întoarse în pat și savură ușurarea de a fi din nou în poziție orizontală. Era timpul să reia legătura cu lumea. Își trase măsuta mai aproape și porni laptopul. Printre emailurile noi, cel de la Paula îi sări în ochi. Scris la 2:13 a.m., spunea: *Se pare că ai avut dreptate. Identificare sigură înbarul din Dore. Mai multe mai târziu. Bravo, doctore, mă bucur să văd că nu ți-ai ieșit din mână.*

Tony strânse pumnul și lovi ușor aerul. Poate că nu părea mare scofală, dar, din locul unde se afla el acum, era ceva important. Munca sa de psiholog criminalist era ca mersul pe sârmă. Încrederea era o parte esențială a execuției. Dacă nu aveai încredere în tine, dacă nu te încredeai în instinctele și în judecata ta, ajungeai să-ți îngreădești atât de mult presupunerile, încât profilul rezultat nu mai avea nici o valoare. Era un proces în trepte. Dacă nimereai ceva, aveai mai multă încredere când o făceai din nou, iar astfel îți creșteau șansele de a fi util. Invers, era suficient s-o dai în bară o singură dată, și o luai apoi de la zero cu prima ocazie.

Așadar, având în vedere că era în convalescență după o intervenție chirurgicală majoră și se simțea la fel de greoi ca o intrigă din serialul The Archers, și ținând cont că de la bun început Carol respinsese deja ideea ca fiind o prostie, faptul că avusese dreptate în privința lui Danny Wade îl făcu să se simtă al naibii de mulțumit de el însuși. Dacă aceeași persoană îi ucisese pe Danny și pe Robbie, trebuia să se gândească la ce aveau în comun cele două victime și care era legătura lor cu ucigașul. Poate că reușea să fie util și dintr-un pat de spital, până la urmă.

Apartamentul pe care Jana Jankowicz îl împărțea cu prietenul ei era impecabil. Mirosea a lac pentru mobilă și a odorizant de cameră. În mod evident, le fusese oferit gata mobilat. Nimeni atât de ordonat și de curat nu ar fi ales elemente de mobilier atât de ponosite, desperecheate și șubrede. Însă aerul de cămin îi era dat de cuverturile cusute de mână de pe canapea și de fotografiile de pe pereți - scoase la o imprimantă color și laminate, o alternativă ieftină și veselă la posterele profesioniste și la ramele scumpe. Jana, o femeie cu față rotundă și cu păr de culoare închisă, drăguță într-un mod greu de definit, stătea în fața Paulei dincolo de o masă de pal melaminat, bine lustruită, cu margini tocite și zgâriate. Între ele se aflau un vas smălțuit cu cafea tare și o scrumieră. „Prezența scrumierei explica mirosul puternic de chimicale”, se gândi Paula. Sinusurile ei ar fi intrat în grevă de protest dacă ar fi fost nevoită să locuiască acolo.

Jana nu pusese întrebări în legătură cu motivul vizitei Paulei. Acceptase interviul cu o resemnare cordială și o întâmpinase politicos. Era ca și cum ar fi decis că modul cel mai sigur de a discuta cu poliția într-o țară străină era cooperarea. Paula intuia că nu ăsta era felul de a fi al Janei.

Jana cercetă pe rând pozele pentru a doua oară. Clătină din cap.

— Nu l-am văzut niciodată pe vreunul dintre acești bărbați cu domnul Wade, spuse, într-o engleză ce avea doar un slab accent.

Era, după cum îi zise Paulei, profesoară calificată de engleză și franceză, acasă, în Polonia.

Talente pe care țara ei nu și le permitea în acest moment. Ea și logodnicul ei se aflau aici pentru a câștiga suficienți bani cât să-și cumpere o casă în Polonia. Apoi aveau să meargă acasă. Puteau s-o scoată la capăt cu banii, de la o lună la alta, dacă nu aveau de plătit chirie,

socotea Jana.

Se opri la fotografia lui Jack Anderson.

— Bărbatul acesta totuși. Cred că l-am văzut, dar nu știu unde sau când.

— Poate a venit pe la vilă?

Paula îi oferă Janei pachetul ei de țigări. Își luă și ea una și amândouă le aprinseră, în timp ce Jana se încrunta în fața fotografiei.

— Cred că a venit pe la vilă, dar nu ca să-l vadă pe domnul Wade, spuse încet, suflând un fir subțire de fum. Vindea ceva. Nu-mi amintesc. Avea o furgonetă. Închise ochii, încruntându-se. Nu, n-are rost. Nu reușesc să-mi amintesc. A fost în urmă cu ceva vreme. Clătină din cap, cerându-și scuze. Nu pot fi sigură.

— Nu te chinui, spuse Paula. L-ai auzit vreodată pe domnul Wade vorbind despre un bărbat pe nume Jack Anderson?

Jana trase din țigară și clătină din cap.

— Trebuie să înțelegeți, domnul Wade nu vorbea despre nimic personal. Nici măcar nu știam că se trăgea din Bradfield.

— Dar despre fotbal? A menționat vreodată un fotbalist pe nume Robbie Bishop?

Jana păru surprinsă.

— Fotbal? Nu, căi ferate în miniatură. Asta îl interesa pe domnul Wade. Își desfăcu mâinile. Nu se uita niciodată la fotbal.

— E în regulă. A venit cineva la vilă să-l viziteze pe domnul Wade? Paula trase în piept. Chiar dacă discuția nu era foarte productivă, cel puțin putea fuma. Ceea ce nu era cazul cu multe interogatorii din ultima vreme. Chiar și în încăperile pentru interogatorii fumatul era interzis, lucru pe care unii prizonieri îl percepeau drept o încălcare a drepturilor lor fundamentale. Paula tindea să le dea dreptate.

Jana nici măcar nu trebuia să se gândească.

— Nimeni, spuse. Dar nu cred că e cazul să-l compătimiți pentru asta. Unii oameni sunt mai fericiți singuri. Cred că și el era așa. Îi plăcea că eram eu acolo să gătesc și să fac curățenie, dar nu voia să fim prieteni.

— Să nu mă înțelegi greșit... Paula ridică puțin din umeri, neputincioasă, ca pentru a spune: „Trebuie să te întreb asta deși mi-aș dori să nu fie cazul”. Știi ceva despre viața lui sexuală? Adică, era un bărbat tânăr, se presupune că avea dorințe sexuale...

Jana nu păru câtuși de puțin jignită.

— Habar n-am, spuse. Nu a fost niciodată necuviincios cu mine. Totuși, nu cred că era homosexual.

Paula ridică o sprânceană. Jana zâmbi.

— Nu avea prin casă reviste pornografice pentru homosexuali. Doar, uneori, reviste din alea pe care le poți cumpăra de la chioșc. Nimic foarte dur. Dar fete, nu băieți. Uneori lua mașina și pleca fără câini pentru câteva ore. Când se întorcea, părea puțin jenat și de obicei făcea baie. Poate că mergea la prostituate, nu știu. Îi aruncă Paulei o privire pătrunzătoare. De ce îmi puneți întrebările astea? Oare începeți să mă credeți când spun că nu eu am făcut prăjitura?

— E posibil ca moartea domnului Wade să aibă legătură cu o crimă din Brădfield. Dacă așa stau lucrurile, atunci da, s-ar părea că ai spus adevărul, răspunse Paula.

— Ar fi bine dacă s-ar întâmpla asta, replică Jana. Un zâmbet strâmb i se ivi pe buzele pline. Ecam greu să-ți găsești de lucru ca menajeră când ziarele publică articole conform cărora ți-ai otrăvit ultimul șef.

— Înțeleg asta. Paula zâmbi și ea. Dar, dacă avem dreptate în privința conexiunii, pun pariu că va fi și mai multă publicitate în jurul faptului că nu tu ai făcut prăjitura decât dacă ai fi făcut-o. Poate că asta îți va servi drept referință. Strânse fotografiile și le puse înapoi în plic. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Aș vrea să fi știut mai multe, spuse Jana. Și de dragul

lui, și de al meu. Era un angajator bun, știți. Nu era pretențios, era foarte recunoscător. Nu cred că era obișnuit să aibă pe cineva care să-l servească. Ar fi bine dacă ați descoperi persoana care l-a ucis.

* * *

Rhys Butler își ținea brațul stâng peste pieptul îngust, cu cotul drept sprijinit, în vreme ce cu mâna dreaptă își acoperea gura și bărbia. Umerii îi erau aduși în față și îi arunca priviri mânioase lui Carol Jordan de sub sprâncenele roșcate. Părul i se ridicase vâlvoi, coafură specifică unei nopți petrecute în pușcărie.

— Clientul meu va depune o plângere împotriva Poliției Municipale din Bradfield pentru atacul asupra sa, spuse suav avocata sa, dându-și după ureche o şuviță din părul lung și negru, cu o unghie lăcuită.

— „Nenorocita de Bronwen Scott”, se gândi Carol.

— „*Dovadă că diavolul se îmbracă de la Prada.*”²¹ Norocul ei că avocatul din oficiu numit cu o seară în urmă se dovedise unul dintre avocații stagiați din cadrul binecunoscutei firme de avocați specializați în cazuri penale a lui Scott. Și, desigur, deoarece cazul reprezenta o combinație irezistibilă între Robbie Bishop, Carol Jordan și o acțiune civilă cu potențial lucrativ împotriva poliției, Bronwen în persoană se repezise să-l preia cu amândouă mâinile. În taiorul ei cu croială perfectă și machiată ca la carte, era, în mod evident, pregătită pentru interviurile „spontane” de presă pe care avea să le acorde, fără îndoială, în cea de-a doua parte a acelei dimineți. Astfel că vechile adversare se înfruntau din nou.

— Mă bucur să aflu că a luat o decizie, spuse Carol. Eu,

²¹ Referire la cartea *Diavolul se îmbracă de la Prada* a autoarei Lauren Weisberg, publicată în anul 2003 și ecranizată în 2006(n.red.)

una, încă mă gândesc dacă să înaintez o plângere împotriva clientului dumneavoastră pentru sechestrare.

Sam se aplecă în față.

— Ca să nu mai vorbim că nu ar fi trebuit s-o taie în momentul în care a aflat că suntem polițiști. Ceea ce cam înseamnă că s-a opus arestării.

Bronwen le aruncă amândurora o privire plină de compătimire și clătină din cap, ca pentru a spune că se aștepta la mai mult din partea lor.

— Clientul meu are încă dureri provocate de acțiunile dumneavoastră. Cu toate acestea, este dispus să vă răspundă la întrebări.

Vorbea de parcă acest lucru ar fi fost o favoare extraordinară acordată de cineva sus-pus. Încrederea lui Carol încasă o nouă lovitură. Din experiența ei, clienții lui Bronwen Scott aveau tendința să opteze pentru „Fără comentarii”, ceea ce se traducea în mintea lui Carol prin „Sunt vinovat”. Faptul că îi dădea voie lui Rhys Butler să vorbească îi arăta lui Carol că, era foarte probabil, să-și piardă vremea. Însă poate că aceasta era unica ocazie când un client prost reușea s-o reducă la tăcere pe bătoasa domnișoară Scott. Își adună gândurile și îi zâmbi lui Butler.

— Îmi pare rău că ți-am stricat o săptămână care, probabil, se anunța reușită, spuse amabil. Fruntea lui se încreți precum coaja de pe o budincă de orez.

— Ce vreți să spuneți? mormăi cu mâna la gură.

— Faptul că Robbie Bishop a murit, desigur. Cred că asta te-a binedispus. Butler își feri privirea și nu spuse nimic.

— Probabil crezi că a meritat-o, continuă ea. Adică, știm că nu aveai o părere prea bună despre felul în care se purta cu Bindie.

— Butler îi aruncă o privire întunecată. Își trase mâna din dreptul feței și vorbi cu venin:

— Bindie i-a dat papucii cu mult timp în urmă. De ce m-ar interesa ce i se întâmplă lui?

— Păi, aş crede că nu voiai să se împace.

Butler clătină din cap.

— Nici vorbă! Ea nu s-ar fi înjosit. Aşteaptă doar momentul potrivit ca să fim împreună.

— Iar acum, că Robbie e mort, acel moment nu poate fi prea departe.

— Nu spune nimic, Rhys, interveni avocata sa. N-o lăsa să te prindă în joc. Răspunde doar la întrebări.

— Vrei o întrebare? OK. Unde te aflai joia trecută, între zece seara şi ora patru a dimineţii de vineri? rosti Carol pironindu-l cu privirea.

— Acasă. Singur, înainte să întrebaţi. Dar am fost la serviciu până la şase şi m-am întors la lucru vineri la opt. Şi nu am maşină. Doar o bicicletă. Sunt rapid, dar nu atât de rapid, spuse Butler, încercarea sa de a rânji insolent transformându-se într-o strâmbătură din cauza durerii din zona gurii.

— Există trenuri, spuse Sam.

— Două ore jumătate, până la trei ore, de la Newcastle la Bradfield. Depinde dacă e direct sau cu schimbare la York.

— Ai fi putut împrumuta o maşină. Sau să şterpeleşti una. Oricum ar fi, există soluţii.

— Atâta că n-am făcut-o eu. Am fost în Newcastle toată noaptea.

Aveau să fie nevoiţi să ia la întrebări angajaţii din gări şi din trenuri, îşi dădu seama Carol. Şi-ar fi dorit să fi făcut asta înainte de a-l fi arestat pe Butler, dar fusese clar, de îndată ce-l înhăţaseră din spatele casei sale, că nu avea de gând să-i însoţească de bunăvoie. Fusese nevoită să-l aresteze pentru a se asigura că nu o lua la sănătoasa. Şi acum timpul se scurgea, iar ea nu avea dovezi.

— Te-ai gândit că îi faci o favoare lui Bindie dacă te descotoroseşti de Robbie?

— Oricine ar fi fost cel care s-a descotorosit de Robbie i-a făcut, într-adevăr, o favoare, dar nu eu am fost ăla, spuse

cu încăpățânare.

— Ești sigur de asta? Fiindcă mă gândesc că otrava ar fi exact domeniul tău, interveni Sam, după cum hotărâseră dinainte. Hai să fim cinstiți! Când ai încercat să-l înfrunți bărbătește, Robbie te-a pus imediat cu botul pe labe. Era absolut imposibil să-l învingi în luptă dreaptă. Cu otrava mai vii de acasă. Un bărbat nu se poate lupta cu otrava.

Butler roși, pielea sa palidă și pistruiată căpătând o culoare neplăcută.

— Eu am arătat ce aveam de arătat. I-am demonstrat lui Bindie că oamenii care chiar țineau la ea erau pregătiți să-i ia apărarea. Iar ea s-a descotorosit de el. Nu eu l-am ucis.

— Clientul meu s-a exprimat foarte clar, doamnă inspector-șef. Vă sugerez să vă rezumați la întrebări, nu la insinuări și la zvonuri.

Scott își notă ceva în carnețelul ei.

— Farmacologie, ăsta e domeniul în care lucrezi, nu-i așa? Întrebă Carol, sperând că schimbarea subiectului îl va destabiliza.

— Așa e, spuse Butler.

— Deci știi cam totul despre ricină?

— Probabilcă dumneavoastră știți maimulte despre ricină decât mine. Sunt tehnician de laborator la o firmă care produce medicamente pentru tuse. N-aș recunoaște o boabă de ricin nici dacă mi-ar apărea pe felia de pâine.

Intervenii o clipă de tăcere neplăcută. Carol ar fi putut jura că o văzuse pe Bronwen Scott dându-și ochii peste cap pentru o clipă.

— Deci știi din ce se extrage ricina, spuse Carol.

— La fel și jumătate din țară, replică Butler, ridicând vocea.

— Aflăm și noi chestiile alea din articolele despre teroriștii care fabrică ricină. Iar acum Bishop moare din cauza asta? Toți știm din ce naiba se extrage.

Carol clătină din cap.

— Eu nu mi-am amintit. A trebuit să mă informez după ce Robbie a primit diagnosticul. Pun pariu că majoritatea oamenilor au fost nevoiți s-o facă. Dar tu îți amintești.

Butler se întoarse spre avocata sa.

— N-aveți de gând să-i faceți să înceteze? N-au nimic concret împotriva mea.

Scott zâmbi, dezvelindu-și dinții mici și ascuțiți. Carol se gândi că, probabil, învățase asta de la un pește piranha.

— Clientul meu are dreptate. E un interogatoriu menit să stoarcă informații. Dacă nu mai aveți altceva în afară de ceea ce ne-ați dezvăluit până acum, nu aveți motive să ne țineți aici. Vreau să-mi eliberați clientul fără a-l pune sub acuzare, chiar acum. Fiindcă noi am terminat. El nu va mai scoate un cuvânt, iar voi nu aveți nici o dovadă.

Partea cea mai proastă era că avea dreptate.

— Clientul dumneavoastră este liber, spuse Carol, ridicându-se. Ne vom reîntâlni la această masă, domnișoară Scott.

Bronwen Scott zâmbi din nou.

— Nu până nu vă faceți temele, inspectore Jordan. Vă vom contacta în legătură cu procesul pentru atac.

Carol îi privi plecând, apoi ridică din umeri plină de regret.

— Asta o să mă învețe minte să nu mai fiu nerăbdătoare, spuse. Au să râdă de noi de la un capăt la celălalt al pământului. Se cutremură toată. Data viitoare când încerci să-ți mai faultezi unul dintre colegi, Sam, vezi dacă poți să obții ceva care să merite efortul, bine?

* * *

Când Carol se întoarse în birou, Chris și Paula o așteptau. Amândouă arătau ca și cum le-ar fi prins bine încă două, trei ore de somn, iar Paula nu părea deloc în apele ei.

— Ați avut ceva noroc cu Butler? întrebă Chris.

— Noi n-avem nimic, iar el o are pe nenorocita de Bronwen Scott. Nu era cazul să mai spună și altceva. Își înăbuși un căscat, își zise în gând că nu avea nevoie de o băutură și se instalează în scaun. Dar voi două? Ceva rezultate azi-noapte în Amatis?

Cele două schimbă o privire.

— Am avut rezultate, dar nu în Amatis, spuse Chris, făcându-se în scaun. I-am permis Paulei să urmărească o altă pistă...

— Nu așa a fost, șefa, interveni Paula. Nu a fost responsabilitatea sergentului Devine. Eu am convins-o. Mie îmi revine răspunderea. Dacă vor fi probleme de orice fel, mi le asum în întregime.

— Despre ce tot vorbiți voi două? întrebă Carol, amuzată de zelul lor. Dacă înregistrăm ceva progrese, nu prea mă interesează cine e de vină. Dă-i drumul, Paula! Care a fost cealaltă pistă?

Paula plecă privirea.

— Nu știu dacă știi, dar doctorul Hill m-a... ajutat să mă refac, spuse, vizibil chinută. Aveam de gând să renunț. Dar m-a făcut să văd lucrurile dintr-o altă perspectivă.

— Știu cât e de bun la asta, spuse Carol blând. Și ea avusese nevoie de talentul lui de a repara oamenii, deși bănuia că Paula avusese mai mult de câștigat de pe urma procesului datorită lipsei de intimitate dintre ei doi.

Paula ridică ochii și înfruntă privirea lui Carol.

— Îi sunt datoare. Așa că, atunci când mi-a cerut să îl vizitez ieri, nu am stat pe gânduri. Mi-a spus despre un alt caz despre care credea că are legătură cu Robbie Bishop. Mi-a zis că tu nu ai fost de acord cu ideea, și recunosc că n-am fost surprinsă când am auzit despre ce era vorba.

Carol reuși să-și păstreze chipul neclintit, dar, în interior, stăpânirea de sine dispăruse. De-a ce se juca el, fir-ar să fie? În cel mai bun caz, resimțea acest lucru drept o lipsă de încredere. În cel mai rău caz, aducea a trădare. Cum îndrăznise să recruteze un membru al echipei sale și să se

folosească de acel detectiv pentru a încerca să-i arate cum ar trebui făcută treaba?

— Vrei, cumva, să-mi spui că ai făcut investigații în legătură cu moartea lui Daniel Wade? Întrebă pe un ton periculos de calculat.

Paula se crispă în scaunul ei, dar nu tresări.

— Da, șefa.

Carol își plecă ușor capul într-o parte, privind-o pe Paula cu același dispreț pe care îl arăta prizonierilor în sala de interogatorii.

— Și amintește-mi, domnișoară polițist McIntyre, când anume ți-ai dat demisia din echipa noastră și ai devenit angajata doctorului Hill?

— Nu așa se pune problema, începu Paula. Îi sunt datoare.

— Ți se atribuisse o sarcină în cadrul unei anchete criminalistice, iar tu ai decis să o abandonezi pentru că un civil care colaborează ocazional cu această unitate ți-a spus să mergi să faci altceva?

Vocea lui Carol ar fi potolit și o furtună. Vedea cum cuvintele ei o loveau adânc pe Paula și fu destul de meschină încât să savureze acel moment.

Spre surprinderea ei, Chris sări în apărarea Paulei.

— Cred că în momentul de față important e ceea ce a aflat Paula, șefa. Vezi bine că nu e mândră de ce a făcut, dar nu încapă îndoială că a obținut un rezultat important. E un polițist bun și nu merită să fie muștrată fiindcă a acționat împotriva regulilor. Toți facem asta din când în când.

Privirea ei o provocă pe Carol. Fuseseră colegi în poliția municipală. Carol era conștientă că Devine știa mai multe despre ea decât oricine altcineva din echipa sa.

— Vom avea timp să ne ocupăm de aspectul disciplinar al problemei după încheierea anchetei, spuse Carol cu răceală, nedorind să recunoască teama pe care cuvintele lui Chris o treziseră în ea.

Paula obținuse un rezultat. Ceea ce însemna că ea se înșelase atunci când respinsese părerea lui Tony. Își pierdea oare îndemânarea? Își sabota singură intuiția pentru a-l sfida pe el, fiindcă văzuse lucruri pe care ea ar fi trebuit să le observe, dar nu o făcuse? Băutura începea să-i influențeze judecata? Dumnezeu îi era martor că văzuse multă lume trecând prin asta.

— Ce ți-a cerut doctorul Hill să faci?

Vizibil afectată, Paula îi spuse lui Carol despre discuțiile din bar și despre interogarea Janei Jankowicz. Puse pe masă fotografia lui Jack Anderson.

— Ăsta e bărbatul pe care l-a identificat Carlos. Jana crede că a trecut pe la vilă când Danny era plecat, dar nu-și amintește de ce sau când.

— În Amatis nu am obținut identificări sigure pentru Anderson, dar unul dintre barmani crede că e posibil ca el să fi fost tipul cu care a stat Robbie în acea noapte de joi, adăugă Chris. Totul e puțin vag, dar ne-am gândit că s-ar putea să merite efortul de a-l pune pe Carlos să colaboreze cu Stacey, să vedem dacă putem transforma acea poză, ca să semene mai bine. O altă freză, câteva retușuri pe calculator, ceva de genul ăsta.

Carol se simți copleșită de emoții contradictorii. O parte din ea își dorea să își dea frâu liber furiei și să le arate ce însemna să îi nesocotească instrucțiunile, iar cealaltă parte își dorea să le felicite și să se apuce de treabă pentru găsirea și arestarea lui Jack Anderson. Chiar în momentul în care conștientiza contradicția, copilul furios era pus la colț de polițistul din ea. În aceeași clipă, observă că Paula remarcase transformarea și se relaxase puțin.

— La naiba, spuse Carol, zâmbind fără să vrea. Habar n-aveți cât de mult detest să mă înșel. Dar, data viitoare, Paula - dacă mai există o dată viitoare -, vino la mine înainte de a porni într-o misiune pe baza unei bănuieli de-a lui Tony. Nu are mereu dreptate, să știi. Iar eu te voi asculta întotdeauna.

În timp ce vorbea, observă că umerii Paulei se lăsară. Mai rămăsese un miez fierbinte de furie în inima lui Carol, dar îl păstra pentru persoana care chiar îl merita.

— Deci cine este Jack Anderson și unde îl găsim?

— Aici, zise Chris cu un oftat, e punctul unde ne împotmolim puțin. După spusele lui Stacey, el nu există.

— Și ce înseamnă asta? Carol era încă iritată, nu avea chef de jocuri de-a ghicitul. Avem fotografia lui. Asta trebuie să fi provenit de undeva.

— Am vorbit cu persoana care ne-a trimis-o și cu cea de-a treia persoană din fotografia originală. Amândouă spun același lucru. Au fost colegi de școală cu Jack Anderson, și el obișnuia, la fel ca ei, să participe la aceleași concursuri de cultură generală organizate în baruri. Cele de marți seara din barul Red Lion din Downton. Făcea parte dintr-o echipă ce se autointitula Funhouse. În urmă cu aproximativ trei ani, a încetat să mai vină. Băieții noștri i-au întrebat pe membrii echipei Funhouse de ce se lăsase Anderson, iar ei au spus că se mutase în Stockport. Iar asta e punctul unde îi pierdem urma, zise Paula.

— Fiindcă, din câte spune Stacey, nu s-a dus în Stockport, continuă Chris. Sau, dacă a făcut-o, nu s-a înregistrat în calitate de cetățean cu drept de vot. Nu plătește taxe la bugetul local, nu e înregistrat în cartea de telefon, nu are cod de identificare fiscală și nu și-a mai depus de patru ani declarația de venit. Nu a depus cerere de insolvență și nu are card de credit curent. Nu e înspăimântător cât de multe poate afla fata asta într-o dimineață de sâmbătă?

Carol se prefăcu înfiorată.

— Încerc să nu mă gândesc. Ce știți despre familie? Vechi prieteni din școală?

— Ne ocupăm și de asta, spuse Paula. Conform tipului care ne-a dat prima dată fotografia, tatăl lui Anderson a făcut parte din armată. Se pare că a fost ucis în Primul Război din Golf, la scurt timp după ce Anderson a ajuns la

liceul din Harriestown. Informatorul nostru nu e sigur dacă își amintește corect, dar crede că a fost ucis accidental de propria tabără, într-un schimb de focuri.

— Asta trebuie să doară, spuse Carol.

— Iar mama sa?

Chris se uită în caietul ei.

— Încă încerc să obțin detalii despre ea, dar ni s-a spus că s-a sinucis în vara de după primul an universitar al lui Anderson. Se pare că a așteptat ca el să fie cât de cât pe propriile picioare, apoi a făcut ceea ce avea de făcut. Nu știm sigur la ce universitate a fost. Unul dintre tipi credea că la Leeds, celălalt la Manchester. Și nici nu știm sigur ce a studiat. E posibil să fi fost biologie, dar se poate și zoologie. Putea să fie și arta tricotajului, sinceră să fiu. Cred că, ajunși în acel punct, cei doi începuseră deja să inventeze. Clătină din cap dezgustată. De ce se străduiesc atât de mult să ne facă pe plac?

— Probabil fiindcă avem autoritatea de a-i arunca în pușcărie, Chris, spuse Paula sarcastic.

— Bine, bine, ajunge cu replicile de comedie. Valea, voi două! Și să nu vă întoarceți până nu știți tot ce se poate ști despre Jack Anderson. Inclusiv adresa lui actuală. Se ridică și-și luă jacheta din cuier. Am să trec pe la casa mamei și a tatălui lui Robbie. Poate ei își amintesc de Jack Anderson. Nu se știe niciodată. Iar apoi voi discuta cu un bărbat despre desfășurarea forțelor de poliție. E mai bine că se află deja în spital, nu va fi nevoit să meargă prea departe pentru a se face bine.

* * *

Fostul detectiv-șef Tom Cross deținea una dintre cele mai scumpe case din Bradfield, datorită unui câștig spectaculos din pariurile la fotbal, obținut cu câțiva ani înainte de pensionarea sa forțată. Pensia lui era suficientă pentru a le asigura o viață confortabilă lui și soției sale. Dar

nimic nu l-ar fi putut convinge că era norocos. Există unii oameni incapabili să fie mulțumiți, iar Tom Cross era unul dintre ei.

Privi morocănos de pe fereastra băii la gazonul impecabil, ce cobora într-o pantă lină care ducea la râul Brade, unde o barcă drăguță era ancorată de un ponton de beton. „O zi a naibii de urâtă pentru meci”, se gândi. Oricât de bine s-ar fi înfofolit, nasul lui avea să devină un bulb de gheață până la pauză. Cross se întoarse spre oglindă, pornindu-și aparatul de ras și apropiindu-l de obrazii săi mari. Ochii lui verde-deschis erau cam bulbucăți, ceea ce îi atrăsese vechea poreclă de Popeye. Ca tizul lui din desene animate, Cross încă mai avea umerii musculoși și brațele fundașului de rugby care fusese cândva. Oglinda nu reflecta burta dolofană ce apăruse după ani întregi de bere și fast-food. Cross avusese întotdeauna tendința de a evita adevărul ori de câte ori acesta îl făcea să se simtă inconfortabil. Unii ar fi spus că asta fusese sursa prăbușirii sale profesionale. Cross însuși ar fi aruncat vina pe ipocrita aia nenorocită de Carol Jordan.

Se rase rapid, apoi umplu lavoarul cu apă caldută. Își scufundă tot capul, trecându-și degetele peste perii cenușii care îi înconjurau creștetul chel. Se ridică din apă gâfâind, cu gura arcuită împrăștiind picături în jurul chiuvetei de marmură. Nenorocita de Jordan și nenorocitul de John Brandon! Doi porci. Jordan se instalase în locul lui, iar Brandon dăduse sfoară-n țară că Tom Cross era un trișor și un mincinos. Din cauza asta îi fusese al naibii de greu să pună laba pe serviciul ăla de pază pe care îl merita. Măcar astăzi, înainte să-i înghețe fundul urmărindu-i pe cei de la Vics cum se chinuiau să joace fără Robbie Bishop, avea să lucreze cu cineva care îi recunoștea valoarea.

Scrisoarea de la liceul din Harriestown apăruse din senin. Nu mai fusese pe acolo de la aniversarea vârstei de șaisprezece ani, când se lăsase de școală pentru a-și găsi de lucru pe un șantier de construcții până să fie admis în

forțele de poliție. Dar, conform scrisorii de la directorul liceului, școala avea acum o politică de angajare a foștilor elevi ori de câte ori era posibil. Când venise vorba despre organizarea pazei pentru un eveniment major de strângere de fonduri, numele lui Tom Cross fusese prima propunere.

După cum i se ceruse, sunase la numărul aflat pe antetul scrisorii. Spre surprinderea sa, îi răspunse un robot care spuse doar:

— Ați sunat la liceul din Harriestown. Vă rugăm să vă lăsați numele și numărul de telefon și vom lua legătura cu dumneavoastră cât mai curând.

Fusese sunat cinci minute mai târziu chiar de directorul liceului.

— Îmi cer scuze pentru robot, spusesese acesta. N-o să vă vină să credeți cât de multe telefoane abuzive și de amenințare primim de la părinți.

Cross pufnise.

— Ba da, vă cred. Pe vremea mea, dacă școala sau poliția lua legătura cu părinții tăi, aveai probleme serioase. Acum, părinții sar în apărarea copiilor, și noi suntem cei care o încasăm.

— Asta cam așa e. Vă mulțumesc că mi-ați răspuns. Dacă sunteți interesat de acest proiect, cred că fi cel mai bine ar fi să vă întâlniți cu Jake Andrews. Jake se ocupă de toată treaba. Cunoaște toate detaliile. Va fi un eveniment destul de important. Robbie Bishop a promis deja să ne susțină prin prezența sa și a convins-o pe fosta logodnică să vină să mixeze. Ea lucrează la Radio One, știți, îi spusesese pe un ton conspirativ.

— Îi voi zice lui Jake să vă sune.

Iar câteva ore mai târziu, Jake sunase. Avuseseră o întâlnire preliminară la prânz într-un restaurant francezesc foarte bun din oraș. Genul de local pe care Cross nu l-ar fi ales în mod normal, deși trebuia să admită că știa cum să pregătească friptura cu cartofi pai. Acum aveau să discute planurile în detaliu, inclusiv amplasarea clădirii situate pe

impunătorul domeniu al lordului Pannal și al soției sale. Deși Dumnezeu știa pe cine aveau să aducă pentru a spori valoarea evenimentului, acum că Robbie Bishop murise.

Cross își dădu cu aftershave pe obraji, neclintit în fața usturimii. Se uită la ceasul său de mână, agățat acum de oglindă. Era cazul s-o ia din loc. Se întâlnea cu Jake la un bar din celălalt capăt al cartierului Temple Fields. Aveau să bea o bere, apoi să meargă la apartamentul lui Jake să ia prânzul. Băiatul se scuzase: „Îmi pare rău că trebuie să ne întâlnim la bar. Doar că apartamentul meu e foarte greu de găsit. Toată lumea se rățește. Am descoperit că e mai ușor să ne întâlnim mai întâi la bar. Toate materialele de care avem nevoie sunt în apartament, așa că o să pregătesc ceva pentru prânz și putem lucra în timp ce luăm masa. Eu sunt vegetarian, dar nu-ți face griji, pentru oaspeți gătesc carne, adăugase cu un zâmbet”.

Cross se duse la garderobă și-și scoase din sertarul de lenjerie o pereche de izmene. Haine călduroase pe dinafară, un prânz bun pe dinăuntru. Avea să supraviețuiască fără probleme unei după-amiezi de fotbal.

* * *

Yousef trânti ușa apartamentului și se rezemă de ea, închizând pleoapele, aproape sufocat de nodul din gât. Făcuse atâtea eforturi pentru a nu-și trăda țelul. Își recitase în tăcere motivația, ca pe o incantație, zi și noapte, fără încetare. Ținuse cu dinții de convingerea sa că inima și mintea formau un tot unitar, că tot ceea ce făcea nu era doar în interesul lor, ci și singura cale posibilă de a merge înainte.

Nu se punea problema că ar fi încercat să se amăgească singur că nu aveau să existe consecințe. Își îngăduise să se gândească la cum urma să îi fie afectată familia. Din punct de vedere rațional, știa că aveau să fie șocați și înnebuniți, că nu aveau să-l creadă capabil de așa

ceva. Dar aveau să treacă peste asta. Aveau să depășească momentul, să-l șteargă din viețile lor. Comunitatea urma să-i susțină. Nu toată lumea avea să fie de acord cu ceea ce făcuse, dar nu aveau să ostracizeze întreaga familie Aziz din cauza asta.

Dar, în dimineața asta, enormitatea întregului plan îl izbise cu forța unui tren. Nu că s-ar fi întâmplat ceva special. Toți își văzuseră de treburile lor obișnuite de sâmbătă dimineața. Mama sa plecase la piața asiatică din cartier să cumpere carne halal, legume și fructe pentru weekend. Tatăl său era la moschee, pentru a se ruga și a discuta cu prietenii. Raj plecase la școala islamică pentru o oră de studii din Coran. Sanjar rămăsese în pat, recuperând orele de somn pierdute în timpul săptămânii. Iar Yousef plecase la depozit să se asigure că totul mergea bine. Se simțise ciudat știind că făcea asta pentru ultima dată. Ciudat, dar nu emoționat. Era greu să simți vreo emoție în privința unei fabrici vechi și a unei mâini de muncitori care nu aveau să-i devină niciodată prieteni.

Cu adevărat greu fusese prânzul de sâmbătă. Tradiția le impunea să mănânce împreună. Mama sa pregătea întotdeauna o mâncare miraculoasă, gătită la foc mic, din miel condimentat și legume, cu o grămadă de pâinici indiene de înmuiat în sos. Era un scurt interludiu petrecut în familie, pe parcursul unei vieți în care fiecare era ocupat cu propriile probleme. Faptul că știa că era ultimul asemenea moment la care lua parte îl făcuse pe Yousef aproape incapabil să mănânce. Iar acest lucru, la rândul său, o determinase pe mama lui să se întrebe ce nu era în regulă cu el. O lăsase mai moale doar atunci când Raj începuse să se văicărească fiindcă Sanjar avea de făcut o livrare urgentă în Wakefield, așa că nu-l mai putea duce până la locul de întâlnire cu prietenii săi, de unde să meargă la fotbal.

— Nu-ți face griji, te va duce Yousef, zise mama.

— Nu pot, spuse el. Mi-am programat să merg la

Brighthouse, să mă întâlnesc cu un tip în legătură cu un contract nou. Nu am timp.

— Cum adică nu ai timp? Nu trebuie să ocolești prea mult ca să-l duci pe băiat să se întâlnească cu prietenii lui, insistă maică-sa.

— Ce contract nou? întrebă tatăl său.

— Nimeni nu se ocupă niciodată de mine, se smiorcăi Raj.

Sanjar îl privi și-i făcu cu ochiul. În mod clar nu credea nici el în povestea cu contractul cel nou, dar orice și-ar fi imaginat că făcea Yousef, era imposibil să bănuiască adevărul.

Și atunci aproape își pierduse cumpătul. Era ultima lui masă cu familia, și totul se transforma într-o ciorovăială. Când aveau să se gândească la asta retrospectiv, nimeni nu urma să aibă amintirea plăcută a unei mese fericite în familie pe vremea când încă aveau iluzia că el era un băiat normal. Nu avea să rămână decât gustul amar al resentimentelor.

Fusese nevoit să plece înainte de a se prăbuși în fața lor. Pe drumul până la apartament, privirea îi fusese împăienjenită de lacrimi. Îi iubea, dar nu avea să-i mai vadă niciodată.

Yousef clătină din cap ca pentru a scăpa de gândurile dureroase. Nu mai exista cale de întoarcere. Trebuia să privească înainte. Trebuia să se gândească la un viitor strălucit, în care visele sale aveau să se îndeplinească. Se desprinsese de ușă. Încă mai trebuia să îndeplinească ultima etapă.

Atent, puse TATP-ul într-o cutie mare de conserve, așezând în mijloc motorul cu praf de pușcă de la macheta unei rachete. Luă câteva fire învelite în plastic subțire și le fixă pe dispozitiv cu mici cleme aligator, apoi le prinse de un dispozitiv electronic de aprindere, conectat la un cronometru electronic lipit cu bandă adezivă. Nu el construisese această parte a bombei; nu avea abilități în

domeniu. Dar i se explicase. Trebuia să fie pregătit, cu bomba amplasată corect la ora 3:30, după scurgerea a două treimi din prima repriză. Trebuia să programeze cronometrul la patruzeci de minute, astfel încât să explodeze la mijlocul celei de-a doua reprize, lăsându-i timp suficient să fugă. Era simplu. Planul era astfel conceput încât să reducă la minim orice eventuale riscuri de eșec.

Se calmă concentrându-se asupra asamblării bombei. Când o termină și o puse pe fundul cutiei de scule a lui Imran, era din nou liniștit.

Yousef duse cu mare grijă lada de scule până la furgoneta lui Imran. Știa cât de volatil era TATP-ul, cât de ușor ar fi fost ca frecarea rezultată din mișcare să declanșeze reacția în lanț care i-arfi aruncat în aer pe el și restul casei. Așeză ușor lada pe pământ până deschise ușa din spate a furgonetei, apoi o puse pe suportul de burete pe care îl pregătise deja. Închise ușile cu atenție și se îndepărtă de furgonetă. Își dori să fi fost fumător.

Se uită la ceas. Era timpul să plece. Voia să ajungă la intrarea pentru personal și jucători cu aproximativ cinci minute înainte de începerea meciului, când paznicii ar fi fost prea ocupați să-i acorde atenție. Ținând cont și de trafic, trebuia să plece cam în cinci minute.

Yousef urcă în furgonetă și băgă, tremurând, cheile în contact. Mâinile îi erau lipicioase de transpirație. „Calm”, își spuse. Nu avea motive să intre în panică. Nu avea motive să se teamă. Nimic nu putea ieși prost.

Nu știa despre cea de-a treia componentă, prinsă cu bandă adezivă între dispozitivul de aprindere și cronometru. O componentă ce avea să modifice planurile atent ticluite ale lui Yousef.

* * *

Tony se simțea foarte mulțumit de el însuși. Azi era omul care urcase jumătate de etaj. E adevărat, avusese

anumite dificultăți la coborâre, dar reușise. Nouă trepte în sus și nouă trepte în jos. Și fără să cadă deloc. Fusesse atât de extenuat după aceea, încât își dorise să se întindă în pat și să plângă, dar nu avea să sufle o vorbă despre asta.

Tony porni laptopul și accesă site-ul echipei Bradfield Victoria. Fiindcă îl uita Dumnezeu la birou, se abonase la canalul lor TV privat la începutul sezonului. Așa că, oriunde s-ar fi aflat, atâta timp cât avea acces la internet cu bandă largă, putea urmări în direct meciurile echipei Vics. Se conectă și dădu volumul mai încet! Nu avea nevoie să audă pălăvrăgeala de dinainte de meci a unor fotbaliști de mână a doua retrași și a unui comentator care își pierduse aprecierea în rândul televiziunilor. Nu aveau să vorbească decât despre Robbie, iar lui Tony nu-i trecu nici o clipă prin minte că aceștia ar avea vreo informație utilă de oferit.

Gândul la Robbie îi aminti că ar fi trebuit să încerce să găsească o chestie care s-o ajute pe Carol să treacă peste jena de a fi refuzat să-i verifice sugestia, acum că se dovedise că avusese dreptate. Avea să fie furioasă pe ea însăși și probabil că avea să se descarce înfuriindu-se pe el. Era mai bine să aibă ceva pregătit cu care s-o ia prin surprindere. Problema era ce anume.

— Ce anume îi face potriviți pentru tine, Hărțuilă? Oare e importantă legătura cu liceul din Harriestown? Ce s-a întâmplat acolo care să te afecteze atât de mult?

Cântări toate opțiunile, dar nu reuși să găsească vreun element de legătură între Robbie Bishop și Danny Wade în anii de școală.

— Dar asta s-a schimbat, medită el. La data morții, aveau totuși ceva în comun. Amândoi erau oameni bogați. Iar bogații sunt altfel. Deci deveniseră altfel. Îi lăsaseră de căruță pe restul elevilor de la liceul din Harriestown. Au avut noroc, s-ar putea spune. Danny, cu siguranță. Nu ai nevoie de talent la loterie. Doar de noroc chior. Dar și Robbie a avut noroc. Clubul potrivit, managerul potrivit. Am văzut cu toții și cazuri opuse – talent din plin, aruncat pe

apa sâmbetei.

Se descurca greu și era conștient de asta. Doar două cazuri nu îi ofereau date suficiente. Era cel mai dificil aspect al muncii sale. Cu cât mureau mai mulți oameni, cu atât îi era mai ușor.

Deci nu prea avea cu ce să facă legătura între victime. Cum rămânea cu metoda crimei? Otrăvuri din plante. Aducea a Dorothy L. Sayers sau a Agatha Christie. O crimă misterioasă într-un sat.

— În trecut, asasinii sau membrii familiei erau cei care recurgeau la otravă. Dar acum există pistoale pentru asasini, iar otrăvirile în familie au fost de mult înăbușite de analizele toxicologice ale criminaliștilor... Deci de ce să folosești otrava? E greu de obținut, iar ca să-ți faci rost de ea lașierme. Singurul său avantaj e pentru cei cărora nu le place actul uciderii. Se aprobă singur. Asta e, nu-i așa? Nu-ți place să ucizi, ci să provoci moartea. Îți place senzația de putere, dar nu ai chef să-ți murdărești mâinile. E ca și cum ai sta la distanță. Ca și cum ți-ai păstra nevinovăția. Când te-ai despărțit de victime, erau în viață. Nu trebuie să te consideri un ucigaș netrebnic. Se întrerupse pentru o clipă, pierdut în gânduri. Aproape te poți convinge că le oferi o șansă. Poate vor reuși să supraviețuiască, poate nu. Poate vor avea noroc. Sau poate tocmai li s-a terminat norocul... Și, dacă tot veni vorba despre asta, uite-i pe băieții mei!

Pe ecran, tricourile familiare galben canar își făceau ieșirea din tunel, toți jucătorii având pe brațe banderole negre. Urmară jucătorii de la Tottenham Hotspur, cu capetele plecate.

Cele două echipe, ambele cu banderole negre, se aliniază față în față, iar Tony dădu volumul mai tare exact la timp ca să-l audă pe comentator spunând: „...un moment de reculegere în memoria lui Robbie Bishop, care a murit tragic săptămâna aceasta”.

Tony își plecă ușor capul și se supuse momentului de reculegere. Acesta păru să treacă mult prea repede. Apoi

mulțimea începu să urle, jucătorii făcură câteva mișcări pentru a se încălzi și se pregătiră de joc. Robbie devenise, oficial, o amintire. Acum era timpul pentru spectacol.

* * *

Străzile de pe lângă Victoria Park erau sufocate de fanii care se îndreptau spre stadion. Circulația mașinilor era interzisă, acestea fiind oprite și deviate de polițiști în jachete fluorescente galbene. Doar pietoni și cai, divizia călare apreciind meciurile jucate acasă pentru exercițiul pașnic pe care îl ofereau aproape invariabil. Prin mijlocul valurilor galbene de suporteri ai gazdelor se demarca o bandă albă, acolo unde suporterii echipei Spurs pășeau sfidători pe teritoriul inamic.

Mai exista și o altă pată de alb, mai mică, în mijlocul valului de galben. Furgoneta firmei A1 Electricals avansa încet printr-o mulțime puțin dispusă să se separe pentru orice sau oricine. În spatele volanului, Yousef se ruga neîncetat, de-abia mișcând din buze, în vreme ce gândurile îi goneau nebunește. Dacă se concentra asupra detaliilor, nu mai era obligat să înfrunte oroarea a ceea ce avea să facă în curând. Documentele îi asiguraseră trecerea dincolo de primul punct de control. Un polițist care dirija traficul aruncase o privire peste cele două faxuri false și peste legitimația, tot falsă, a lui Yousef și-i făcuse semn să treacă fără un cuvânt. Urma testul cu adevărat dificil.

Se uită la ceas. Se încadra perfect în program. Tribuna de pe Grayson Street se ridica în fața sa, porțile înalte din fier forjat, cu emblema clubului, fiind clar vizibile. Intrarea în parcare rezervată personalului și jucătorilor era la vreo zece metri dincolo de porți, drumul fiind blocat de o barieră și de un cordon de paznici. Își trase și mai mult peste ochi șapca de baseball, pentru a-și ascunde mai bine trăsăturile.

Yousef trecu de porți, claxonând pentru a-și croi drum printre suporteri. Drumul era și mai aglomerat decât de

obicei din cauză că trotuarul era ocupat în întregime de omagiile aduse lui Robbie Bishop. Fotografia sa îi zâmbi lui Yousef, din nou și din nou, cu rânjetul încrezător al unui om care vede că lumea se supune poftelor inimii sale.

„S-a înșelat atât de mult!” își zise Yousef.

Trase de volan, îndreptând furgoneta spre barieră. Când se apropie, fu înconjurat de paznici. Toți păreau la fel de amenințători cu gecile negre cu galben cu emblema Vics, cu blugii negri și cu capetele rase. Își coborî geamul și zâmbi.

— Reparație de urgență la sistemul electric, spuse. Este o problemă la rețeaua electrică de sub Tribuna Vestey. Scoase faxurile. Dacă e vreun scurtcircuit, nu va mai fi curent în zona rezervată sponsorilor.

Paznicul cel mai apropiat rânji batjocoritor.

— Săracii de ei nu vor putea să-și găsească sendvișurile cu creveți pe întuneric. Stai o clipă, să-i arăt hârtiile tipului de la barieră.

Luă documentele și se duse la mica gheretă a paznicului de la barieră. Yousef îl văzu arătându-i faxurile bărbatului dinăuntru. Simți transpirația adunându-i-se la subrași la spate.

— Mare tam-tam, nu? zise el către paznic care venise să-i ia locul celui dinainte. Bietul băiat!

— Ba bine că nu, replică paznicul. Ce nemernic ar face așa ceva?

Se dădu puțin înapoi, surprins, de parcă doar atunci ar fi observat că vorbea cu un tânăr asiatic, genul prezentat de publicațiile de scandal ca fiind arhetipul Baubaului contemporan. Scuze, prietene, n-am vrut să... Știi?

— Știu. Nu suntem toți așa, spuse Yousef, simțind cum degetele i se chircesc de neplăcere.

Nu fiindcă mințea, ci fiindcă mințea într-un mod atât de laș. Înainte de a apuca să continue discuția, primul paznic se întoarse cu documentele.

— Va trebui să-mi dai voie să mă uit în spatele

furgonetei.

Yousef opri motorul, scoase cheile și se duse la partea din spate a furgonetei. Măinile îi tremurau vizibil. Încercă să se așeze între încuietoare și paznic. Își spuse că nu avea motive de îngrijorare, că totul avea să fie bine. Deschise larg ușa din spate. Furgoneta era plină cu suporturi pentru cabluri și cu tot felul de cutii de plastic cu siguranțe, șuruburi și întrerupătoare. Mosoare cu cabluri de diverse grosimi erau îngrămădite la un loc în spatele unei bariere de coardă elastică, iar lada de scule a lui Imran se afla într-o parte, o cutie albastră de metal, lungă și turtită, cu vopseaua sărită.

— Vrei să deschizi lada de scule? îi ceru paznicul.

— Sigur. Yousef înghiți în sec și desfăcu clamele capacului. Deschise primul nivel, dând la iveală o varietate de patente, clești și șurubelnițe. OK? Puse mâna pe ladă ca pentru a o deschide și mai mult. Stomacul i se strângea ghem, vezica stătea să-i plesnească. Dacă ticălosul de paznic nu se oprea, următorul lucru pe care avea să-l vadă ar fi fost o bombă.

Paznicul aruncă o privire peste scule.

— Mie mi se pare că arată a trusă de electrician. OK, colega, spuse. Parchează acolo, în celălalt capăt. Arată spre marginea parcării. Vei vedea o poartă. Tipul de la pază de acolo știe că ești pe drum. O să te lase să intri. Cotești, urmezi aleea și ajungi la intrarea pentru personal. Ei o să-ți arate unde să mergi.

Îi făcu cu ochiul. S-ar putea chiar să te lase să te uiți puțin la meci dacă îți termini treaba repede.

Yousef făcu ce i se spuse, de-abia venindu-i să creadă că totul era atât de ușor. Odată trecut de prima barieră, era clar că fusese acceptat drept cineva care avea un motiv întemeiat să se afle acolo. Zece minute mai târziu, ținând capul plecat pentru a evita camerele cu circuit închis, ducea lada de scule a lui Imran, cu încărcătura sa mortală, de-a lungul unui coridor îngust aflat sub rândul trei al

urii Tribune Vestey. Tribuna, numită după Albert Vestey, atacantul legendar al Angliei și al echipei Bradfield Vics din perioada interbelică, cuprindea centrul de presă sus, în rândul superior, precum și lojele destinate sponsorilor și invitaților speciali. În drumul lor, fluxul și refluxul de cântece și încurajări ale fanilor le însoțeau pașii. Yousef fu surprins de cât de tare se auzea. Se așteptase să fie mult mai liniște în standul izolat de beton și de corpuri. Dar aici auzea de parcă el însuși ar fi fost unul dintre spectatorii care striga.

Destinația lui Yousef era o mică încăperă din afară a coridorului, unde se aflau panourile electrice. De aici era controlată furnizarea cu curent electric către centrul de presă și către lojile oamenilor de afaceri. Imediat deasupra, separat printr-o construcție de grinzi și beton turnat, se afla peretele despărțitor dintre cele două loji, fiecare cu o capacitate maximă de aproximativ zece spectatori. Acestea erau flancate de loji identice. Toate cele patru loji, precum și celelalte care se întindeau de-o parte și de cealaltă, erau pline de oameni care mâncau și beau pe cheltuiala altcuiva. Fotbalul, după cum se părea adesea, era doar o chestie secundară. Ceea ce conta era să te afli acolo.

Paznicul care îl însoțise pe Yousef de la intrarea personalului se opri în fața unei uși cenușii ce purta o tăbliță galbenă cu un fulger negru pe ea.

— Poftim, colega, îi spuse, descuind ușa și deschizând-o. Arată spre un telefon fixat pe peretele coridorului, la câțiva metri distanță.

— Sună când ai terminat și voi veni să încui după tine. Împinse ușa și îi făcu semn lui Yousef să intre în spațiul îngust. Iar dacă termini înainte de finalul meciului, o să-ți găsim un loc de unde să te uiți până la sfârșit.

Lui Yousef i se făcu greață, dar reuși să zâmbească și să dea din cap. Ușa se închise în urma sa cu un pocnet ușor. Încăperea era întunecată și înghesuită. Mirosea a praf și a ulei. Panourile electrice acopereau peretele îndepărtat.

Pereții erau tapetați cu cabluri, îngropate la suprafață sub un praf uleios. Nu credea că avea să fie deranjat de cineva aici, nu cât timp exista un meci în desfășurare la câteva sute de metri distanță. Dar, ca să fie sigur, propti capătul lăzii de scule în ușă. Dacă cineva încerca să intre, avea să audă.

Ca din senin, Yousef simți un nod în gât, iar ochii i se umplură de lacrimi. Era îngrozitor ceea ce făcea. Dar trebuia făcut, fără îndoială. Cea mai bună cale de a-și atinge scopul. Însă ura faptul că trăia într-o lume unde astfel de lucruri erau necesare. Unde violența era singurul limbaj pe care oamenii îl ascultau. Unde violența era singurul limbaj aflat la îndemâna celor frustrați, de felul în care era condusă lumea. *George Bush avusese dreptate, era o cruciadă*²². Doar că nu cea la care se gândea ticălosul de la Casa Albă.

Își frecă ochii cu dosul palmei. Nu era acum momentul sau locul potrivit pentru tristețe ori pentru a se răzgândi. Yousef deschise lada de scule și ridică raftul de sus. Dedesubt, învelită în mai multe straturi de folie protectoare, se afla bomba. Nu părea mare lucru. Yousef avea impresia că ar fi trebuit să fie mai impresionantă. Să arate mai impunător decât o cutie de conserve și un cronometru de bucătărie.

Se uită la ceas. Se descurca foarte bine. Era trei și douăsprezece minute. Scoase o rolă de bandă adezivă și prinse bomba pe un mănunchi de cabluri întinse de-a lungul peretelui. Apoi, cu gura uscată și cu stomacul chinuit de convulsii, începu să programeze cronometrul.

* * *

²² Fostul președinte american George Bush a folosit termenul de „cruciadă” pentru a se referi la Războiul din Irak (n.red.)

După două minute de la începerea meciului, Phil Campsie reușea o pătrundere uimitoare pe partea stângă, doar pentru a fi obstrucționat dureros, dar regulamentar.

— O, nu, strigă Tony.

— O, nu e corect, spuse Carol, intrând în forță, cu o atitudine ce îi trăda indignarea. Ce dracu' crezi că faci?

Tony îi aruncă privirea nedumerită a unui om care nu a făcut decât ceea ce trebuia să facă, neobservând deloc limbajul corpului ei.

— Mă uit la fotbal, spuse. Vics și Spurs. De-abia a început, trage-ți un scaun!

Carol trânti capacul laptopului, închizându-l. Tony era scandalizat.

— De ce-ai făcut asta?

— Cum îndrăznești să-mi corupi oamenii și să-i trimiți să se plimbe prin țară, ca să vâneze micile tale fantezii? strigă ea.

— Ah, murmură Tony. E vorba despre Paula, să înțeleg.

— Cum ai putut să faci una ca asta? Mai ales după ce am spus că nu cred că are vreun rost? Carol străbătea încăperea cu pași agitați.

— Ei bine, exact ăsta e motivul pentru care am fost nevoit s-o fac. Tony își deschise din nou laptopul. Dacă aș fi putut s-o fac eu însumi, aș fi făcut-o. Dar, așa cum stau lucrurile, ești scutită de rușinea de a fi nevoită să recunoști că ai ignorat cea mai bună pistă de până acum.

— Prostii! Avem un suspect care nu are nici o legătură cu Danny Wade.

Tony atinse ușor mouse-ul pentru a readuce meciul pe ecran.

— Iar eu sunt convins că vei constata că nu are nimic de-a face cu Robbie Bishop. Cel puțin, nu în ceea ce privește uciderea lui. Îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Iar Paula ți-a oferit o altă pistă promițătoare. Adică, trebuie s-o fi făcut. Fiindcă, dacă nu i-ar fi ieșit nimic, nu ai fi aflat niciodată.

Carol îl împunse cu degetul arătător.

— Ești al dracului de imposibil! Ești absolut țăcănit. Paula lucrează pentru mine, nu pentru tine. Tony zâmbi ca pentru a-și cere scuze.

— Aș putea spune că m-a ajutat în timpul ei liber, replică el. Pentru că mă place atât de mult. Acum era rândul lui Carol să zâmbească afectat.

— Dar asta ar fi o minciună. A făcut-o în timpul programului de serviciu la poliția din Bradfield, când ar fi trebuit să lucreze pentru echipa din care face parte.

Tony clătină din cap, ochii săi albaștri întunecându-se în timp ce se pregătea să joace dur. Privi meciul de pe ecran, dar cuvintele îi erau adresate lui Carol.

— Nu poți să-ți pui oamenii să lucreze după un program flexibil și apoi să pretinzi ca fiecare oră pe care n-o dorm să fie dedicată serviciului. Paula are dreptul la pauze. Nu prea poți să te plângi dacă ea le comasează într-un singur interval mai mare de timp liber. Pun pariu că n-a avut opt ore neîntrerupte de pauză de când a ieșit din tură azi-noapte și până a luat-o de la capăt azi-dimineață. Chiar și prizonierii tăi au dreptul la asta.

Carol îi aruncă o privire furioasă.

— Detest când pui problema într-o lumină care să te avantajeze pe tine. Ai sărit calul, și știi asta. Mai ales că e vorba despre Paula. Știi cât e de vulnerabilă.

— Cred că, în ceea ce privește starea mentală a Paulei, eu pot să o estimez, probabil, mai corect decât tine. O cântări din priviri, încercând să-și dea seama cât era de furioasă. Haide, vino, stai jos și uită-te puțin la fotbal cu mine. Băieții dau ce au mai bun în ei de dragul lui Robbie. Ar face să plângă și un ochi de sticlă, crede-mă.

— Nu poți să eviți, pur și simplu, subiectul, să te prefaci că nu s-a întâmplat, spuse Carol.

Dar el vedea că începea să se înmoaie.

— Nu fac asta. Sunt de acord, am sărit calul. Nu pot să spun decât că, în mod normal, aș fi făcut-o eu însumi. Și am

considerat că era ceva prea important într-o anchetă criminalistică pentru a renunța la asta. Îi voi cere scuze Paulei fiindcă am pus-o într-o situație penibilă, dar nu am de gând să-ți cer ție scuze fiindcă am îndreptat ancheta în direcția potrivită. Lovi cu mâna brațul scaunului de lângă pat. Acum, vrei să stai jos și să te uiți la nenorocitul ăsta de meci?

Cu o proastă dispoziție evidentă, Carol se aruncă în scaun.

— Știi că detest fotbalul, bombăni.

— Noi suntem cei în galben, spuse el.

— Du-te dracului! Știu asta, i-o trânti ea.

— Deci ai de gând să-mi spui despre noua și geniala pistă a Paulei? Întrebă Tony exact când cei de la Spurs recâștigă posesia și începură să înainteze.

— Nu ți-a zis ea deja totul?

El rânji.

— Nu, amândoi înțelegem foarte bine ordinea ierarhică.

— V-ați coalizat împotriva mea murmură Carol. El înțelese că furtuna se încheiase.

— Bucură-te că ne pasă suficient de mult încât să ne asigurăm că n-o să te prăbușești. Așa cum tocmai a făcut-o el. Arată spre un jucător de la Spurs, care părea să se fi împiedicat de un smoc de iarbă.

În timp ce priveau, comentariul se pierdu într-un hureț îngrozitor. Un val de fum pluti peste ecran, apoi o ploaie de dărâmături începu să cadă pe o parte a terenului de joc. Carol și Tony se holbară la ecran, năuciți. Apoi se auzi vocea comentatorului, care țipa isteric: „O, Doamne, o Doamne, a apărut o gaură... Nu mai aud. O, Doamne, sunt bucăți de cadavre... Cred că a fost o bombă. O bombă aici, la Victoria Park. O, lisuse Hristoase...”

Acum regizorul de imagine își venise în fire. Imaginea se schimbă, camera trecând de la teren la ceea ce fusese Tribuna Vestey. În centrul rândului din mijloc nu se vedea nimic cu excepția unui vârtej cenușiu de praf. În rândurile

de scaune de sub lojile pentru sponsori, oamenii se călcau în picioare să ajungă la pasaje. Camera trecu la un prim-plan cu una dintre ieșiri, unde câțiva fani se luptau să iasă, în vreme ce alții treceau copiii peste capetele oamenilor pentru a-i scoate de acolo. Apoi se văzu din nou tribuna, doar că de această dată flăcările mușcau din marginile norului de praf și spirale negre de fum se încolăceau în sus, pe măsură ce norul de praf cobora. Iar acum oamenii țițau.

Carol era deja în picioare, îndreptându-se spre ușă.

— Te sun eu, spuse, apoi deschise ușa și o luă la fugă.

Tony de-abia remarcă plecarea ei. Era captivat de tragedia ce se derula pe ecran, sub ochii săi. Fără a-și dezlipi privirea de la laptop se întinse după telecomandă și deschise televizorul. Îi era aproape imposibil să cuprindă cu mintea ceea ce vedea.

Bradfield devenise membru al celui mai exclusivist club. Turnurile Gemene. Kuta Beach. Madrid. Londra. O listă pe care nici un oraș nu voia să fie prezent. Dar acum Bradfield se număra printre ele.

Și avea să fie mult de lucru.

* * *

Tom Cross își petrecuse cea mai mare parte a carierei polițienești în umbra amenințării terorismului republican irlandez. Doisprezece morți în atentatul asupra unui autocar de pe autostrada M62, doi copii sfâșiați de o bombă în centrul orașului Warrington, peste două sute de răniți și un centru al orașului devastat în Manchester. El și colegii săi învățaseră să fie vigilenți, dar li se explicase și ce se aștepta de la ei.

Așa că, atunci când explodă bomba de la stadionul Victoria Park, instinctele lui Cross îl îndemnară să meargă spre locul exploziei. Ceilalți 9 346 de oameni din Tribuna Vestey nu-i împărtășiră reacția. Un flux uriaș de oameni se revărsa spre pasaje și spre ieșiri, iar Cross, aflat cu

șaisprezece rânduri în spatele lojilor pentru sponsori, își plecă ușor capul, se apucă de spătarul scaunului său și îi lăsa să treacă peste el.

Când presiunea exercitată de corpuri asupra lui se redusese, se târî ajutându-se de mâini până în mijlocul rândului, unde nu se aflau oameni. Începu să se cațăre cât de repede putea, dorindu-și să nu fi mâncat atât de mult din delicioasa tocăniță de miel pe care i-o servise Jake Andrews la prânz. Stomacul îi era umflat și dureros, ca și cum s-ar fi transformat într-o tobă, conținutul său legănându-se dintr-o parte în alta ca apa de ploaie într-o anvelopă aruncată. „Futu-i”, își zise el chinându-se să urce. Erau cadavre peste tot, iar el se gândea la starea burții sale.

Când Cross se apropie, desluși prin praf și prin fum gaura din tribună. Fragmente de beton și metal contorsionat aruncate în aer, ca și cum un pumn uriaș le-ar fi lovit de dedesubt. Locul dezastrului era plin de cadavre în poziții grotesti, multe dintre ele cu membre lipsă. Prin țiuitul claustrofobic din urechi auzi pârâitul flăcărilor, gemetele răniților, vocea din megafoane rugându-i pe oameni să nu se îmbulzească, sunetul sirenelor îndepărtate ce se auzea tot mai tare. Inhală mirosurile de sânge, de fum și de rahat, le simți pe vârful limbii. Măcel. Asta simțea.

Prima persoană încă în viață peste care dădu era o femeie, cu părul și cu pielea cenușii de la praf. Partea de jos a piciorului stâng îi era zdrobită, iar sângele îi țâșnea din rană. Cross scoase cureaua de la pantalonii ei și îi legă un garou deasupra genunchiului. Fluxul de sânge încetini mult. Pleoapele ei tresăriră, apoi se închiseră din nou. El știa regula cum că răniții nu trebuie muțați, dar, dacă focul înainta repede, avea s-o prindă și pe ea. Nu prea avea de ales în situația asta. Cross își strecură brațele sub femeie și o ridică, gemând din cauza efortului. Păși peste dărâmături, deplasându-se în lateral până ajunse la un pasaj. O puse jos cu atenție și porni după alți răniți, vag conștient de faptul

că i se alăturaseră și alții, unii purtând jachetele fluorescente ale serviciilor de urgență.

Nu-și dădea seama cât de mult timp trecuse. Era conștient doar de mizeria și de sângele din jur, de propria greață și de transpirația ce i se scurgea pe față, de durerea din stomac și de cadavrele întâlnite la tot pasul. Lucra singur și cu alții, îndepărtând bucăți de moloz, făcând respirație artificială victimelor, mutând cadavre și spunându-le răniților vechile minciuni familiare: „Va fi bine. Vei fi O.K. Va fi bine”. Nu avea să mai fie bine niciodată pentru nici unul dintre nenorociții prinși în această mizerie.

Tot timpul cât se agită să dea o mână de ajutor, se simți din ce în ce mai rău. Puse asta pe seama șocului și extenuării. Intestinele îi erau chinuite de crampe atât de intense, încât fu nevoit să renunțe de două ori la salvarea răniților pentru a găsi o toaletă. Mațele i se goliră într-o revărsare de lichid, de fiecare dată simțindu-se slăbit și febril. A treia oară când încercă să revină la locul bombardamentului, un paramedic îl opri pe scări.

— În nici un caz, prietene, îi spuse. Arăți îngrozitor! Cross rânji disprețuitor.

— Nici tu nu arăți grozav, amice.

Încercă să forțeze trecerea, dar păru să nu aibă suficientă putere. Nedumerit, se sprijini de perete, acoperit de sudoare. Se luă cu mâinile de stomac, străbătut de un nou val de durere.

— Poftim, pune-ți asta!

Paramedicul îi dădu o mască de oxigen și o butelie portabilă de gaz. Cross se supuse. Șoc și extenuare, asta era. De-abia îl observă pe celălalt bărbat întinzându-se după brațul lui și luându-i pulsul. Observă totuși că paramedicul părea îngrijorat.

— Trebuie să te ducem la spital, zise el. Cross ridică masca.

— Prostii! Sunt acolo oameni cu răni grave. Ei trebuie să ajungă la spital.

Din nou, încercă să forțeze trecerea.

— Omule, eu zic că ești pe punctul de-a avea un atac de cord. Te rog. Nu le da ticăloșilor ăloră satisfacția de a mai adăuga o victimă pe listă. Haide, fă-mi pe plac! Hai să mergem împreună până la ambulanțe.

Când Cross îi aruncă o privire furioasă, vederea i se încețoșă și un junghi de durere fierbinte îl străbătu din stomac până în vârfurile degetelor de la mâna stângă.

— Iisuse Hristoase, gemu, împiedicându-se și strângându-și umărul cu mâna. Durerea dispăru la fel de rapid cum apăruse, lăsându-l transpirat și cu o stare de greață. OK, gâfâi. OK.

* * *

Carol ajunse la secția urgențe la timp pentru a prinde una dintre ambulanțele ce erau trimise la Victoria Park. În timpul cursei de pe străzi, cu sirena]ce urla și cu lumina albastră a girofarului, dădu câteva telefoane. Mai întâi lui Stacey la birou, cerându-i să trimită restul echipei să se întâlnească cu ea la stadion. Apoi lui John Brandon. Și el era pe drum; tocmai venea de la cumpărături cu soția sa, care se trezi în situația de a încerca să conducă mașina ca un polițist, dar fără avantajul girofarului și al sirenei.

— Ajung cât pot de repede, spuse el. Știu că prima ta reacție este să salvezi vieți, dar nu vreau ca tu și echipa ta să vă implicați în operațiunile de salvare și de evacuare. Să nu uităm că și asta e o scenă a crimei. Echipele de criminaliști sunt pe drum, iar treaba ta e să cooperezi cu ele ca să te asiguri că reușesc să strângă și să păstreze cât mai multe probe.

— Cazul îmi revine mie? întrebă ea.

— Doar până vin cei din Comandamentul Antitero din Manchester, spuse Bradon. Sunt pe drum. Ajung într-o oră. Apoi va trebui să te dai la o parte. Dar până vin ei, da, comanda îți aparține.

— Comandamentul Antitero va prelua întreaga anchetă? întrebă Carol, apucându-se de un mâner când ambulanța luă o curbă, pe două roți din câte își dădu seama.

— Practic, da. Vei lucra cu ei. Îmi pare rău, Carol. Așa stau lucrurile. Ei sunt specialiștii.

Ea se întristă. Începând cu a doua zi, ea și detectivii ei nu aveau să mai fie decât niște paji pentru ticăloșii aceia aroganți de la Comandamentul Antitero care credeau că faptul că erau salvatorii umanității le dădea dreptul de a călca peste oricine și orice le stătea în cale. Avusese suficiente contacte cu cei de la Brigada Antiterorism și de la Brigada Specială înainte ca acestea să fuzioneze în noul Comandament Antitero, croit la comandă. Știa că ei se considerau stăpânii universului și credeau că oameni ca ea și membrii echipei ei fuseseră aduși pe pământ pentru a le face lor munca de jos. Era destul de grav că existau, probabil, zeci de morți în urma unui atentat terorist cu bombă. Destul de traumatizant pentru echipa sa și fără a mai fi nevoiți să-și facă de lucru cu o mână de oameni din afară, care nu cunoșteau terenul și nu erau obligați să-și asume responsabilitatea pentru acțiunile lor. Nu ei aveau să rămână la urmă pentru a suporta urmările relațiilor deteriorate dintre comunități și conflictele dintre acele comunități și cei care aveau obligația să le asigure ordinea.

— Avem ceva cifre? întrebă ea, știind că era inutil să i se plângă lui Brandon, la fel de lipsit de putere în povestea asta ca echipa ei.

— Cel puțin douăzeci. Vor fi mai mulți.

— Și restul? Unde îi evacuăm?

— Planurile pentru situații neprevăzute cer să-i ducem la terenurile de joacă ale școlii, ceva mai jos pe Grayson Street. Dar presupun că majoritatea încearcă să se îndepărteze cât mai mult de stadion. Va fi un adevărat coșmar să încercăm să obținem declarații de la martori în cazul ăsta.

— Vom face tot ce ne stă în putință. Trebuie să închid,

aproape am ajuns, spuse Carol zărind haosul prin parbriz.

Oamenii treceau pe lângă ei de ambele părți, obligând ambulanța să încetinească. Era ca într-unul dintre acele filme despre război în care o armată de refugiați se retrăgea cu disperare din fața inamicului.

Într-un sfârșit, ajunseră în parcare din spatele Tribunei Vestey. Mașinile parcate acolo erau deja blocate de mașini de poliție și de pompieri. Ambulanțele erau parcate pe margine, pregătite să demareze în trombă. Exact când Carol sări din mașină, una dintre ambulanțe trecu în viteză pe lângă ei, cu girofarul și cu sirena pornite.

Din afară, stadionul părea practic neatins. Exista o gaură mică în stratul exterior al tribunei înalte, dar părea inofensivă. Indiciile referitoare la ceea ce se întâmplase aici erau altundeva. Furtunurile de la mașinile de pompieri și de la hidranții stadionului se încolăceau pe pământ și printre barierele rotative. Pompierii pășeau hotărâți spre tribună, arătând ca niște astronauți în echipamentele lor de protecție. Paramedicii alergau în toate direcțiile cu diverse echipamente. Și, încet-încet, erau aduși răniții, muribunzii și morții, cărați pe brațe și pe tărgi de paramedici și de polițiști.

Carol reuși cu greu să cuprindă totul cu mintea. Bradfield arăta ca Beirutul. Sau ca Bangladeshul. Ori ca vreun alt loc îndepărtat prezentat la știri. Părea ca după un dezastru natural, cu toată lumea luată prin surprindere, fără să știe cineva cu adevărat ce să facă, dar reușind cumva să facă ceea ce era esențial. Oamenii se învârtteau prin zonă, unii utili, alții mai puțin. Iar în mijlocul a toți și a toate – răniții, muribunzii și morții.

Își adună gândurile. Trebuia să afle cine se afla la comandă, să-și strângă echipa și să facă tot ce îi stătea în putință pentru a securiza locul exploziei. Mai întâi, își prinse legitimația la jachetă. Apoi Carol abordă cel mai apropiat polițist în uniformă. Acesta tocmai ajutase un bărbat în vârstă căruia îi curgea sânge pe față să urce în ambulanță

și voia să se întoarcă la tribună.

— Domnule polițist, strigă ea, alergând câțiva pași pentru a-l ajunge. El se opri și se întoarse. Chipul îi era mânjit cu dăre de praf și de sudoare, iar pantalonii uniformeii îi erau murdari.

— Inspector-șef Jordan, spuse. Brigada de Infracțiuni Majore. Cine este ofițerul aflat la comandă?

El îi aruncă o privire înghețată.

— Inspector-șef Black.

— Unde îl găsesc?

El clătină din cap.

— Habar n-am. Eu am fost sus... Arată cu mâna spre tribună. În zilele cu meciuri stă, de obicei, sus, pe platforma superioară. Are o gheretă lângă centrul de presă. Vreți să vă conduc?

— Arată-mi doar direcția, spuse Carol. E evident că ai lucruri mai importante de făcut.

El dădu din cap.

— Așa s-ar spune. Urcați scările din capăt. E prima ușa pe stânga. La baza scărilor, dădu peste un tânăr polițist care părea înspăimântat.

— Nu puteți urca acolo, bolborosi el. Nimeni nu are voie. Nu e un loc sigur, nu a fost încă verificat de câini. Nimeni nu urcă acolo, ordin de la șef.

— Pe el îl caut. Pe inspectorul-șef Black.

Tânărul îi arată spre locul unde două mașini de pompieri erau parcate în formă de L. — Acolo e. Cu șeful de la pompieri.

Carol își croi drum până la ei. Oamenii erau întinși pe pământ, cu răni sângerânde. Paramediciile mișcau printre ei, efectuând un triaj primitiv. De unii se ocupau, pe alții îi trimiteau la ambulanțe, pentru alții solicitau târgi. Grupuri de pompieri treceau printre ei, prezența lor fiind oarecum reconfortantă. „Efectul evenimentelor de pe 9 septembrie”, se gândi Carol. De atunci, pompierii, cu chipurile lor înnegrite de fum, cu pasul măsurat, impus de echipamentul

lor greoi, deveniseră emblematici.

Printre răniți rătăceau și alți fani, năuciți. Polițiștii îi verificau, asigurându-se că nu aveau răni evidente, apoi îi îndemneau să părăsească zona stadionului. Peste tot în jurul ei, chipurile purtau amprenta șocului, privirile erau goale, buzele mușcate până la sânge. Își făcu loc prin haos, întrebându-se cum naiba avea să trateze acest loc drept o scenă a crimei.

Spre marea ei uimire, recunoscuse una dintre victime. Silueta masivă a lui Tom Cross se îndrepta spre ea, împleticindu-se. Nu-l mai văzuse de când părăsise poliția, cu șapte ani în urmă, dar era de neconfundat. Cu un chip cenușiu și murdar, se sprijinea de un paramedic, care, în mod evident, se chinuia să facă față greutății sale. Cross o observă și clătină din cap.

— Doar prinde-i pe nemernicii ăștia, spuse cu o voce groasă și răgușită.

— E în regulă? îl întrebă ea pe paramedic.

— Dacă reușim să-l ducem la timp la spital. A fost un adevărat erou, dar s-a obosit cam mult, spuse bărbatul.

— Stai să te ajut, zise Carol, încercând să-l facă pe agentul Cross să se sprijine de ea.

— Nu-ți bate capul cu mine, gemu el. Du-te și fă-ți treaba! Poți să-mi faci cinste cu o băutură după ce se termină.

— Succes, îi strigă ea din mers.

Când ajunsese în sfârșit la postul de comandă improvizat, se simțea deja copleșită de sarcina ce se profila în fața lor. Îi găsi pe Black și pe un ofițer de pompieri de rang înalt aplecați asupra unei schițe arhitecturale a tribunei.

— Ținem focul sub control, îl auzi pe pompier. În afară de mobilierul din loji, nu prea este nimic inflamabil.

— Un lucru pentru care putem fi recunoscători.

Black își întoarse privirea când Carol își dresese vocea.

— Vă pot ajuta? întrebă cu o voce irascibilă.

— Inspector-șef Jordan. Brigada de Infracțiuni Majore.

— Sunteți la locul potrivit, spuse pompierul. Chiar avem de-a face cu un incident major.

— Mie îmi revine sarcina de a mă ocupa de scena crimei, spuse Carol.

— Credeam că oamenii de la Comandamentul Antitero vin încoace, replică Black, încruntându-se. Mă gândesc că e domeniul lor.

— Până ajung ei aici, e cazul meu, spuse ea dintr-o suflare. Nu era momentul potrivit să înceapă o ceartă pe aspecte de protocol. Știm cu ce avem de-a face?

Șeful pompierilor arată o încăpere mică din plan.

— Credem că de aici a venit. Băieții mei îmi spun că par să existe resturi umane acolo. Deci presupunem că a fost un atentator sinucigaș. Mai mult, credem că a fost vorba, probabil, despre TATP, ca în cazul bombelor din metroul din Londra. Lasă o urmă caracteristică.

— Toate astea sunt speculații, desigur. Până ajung acolo experții criminaliști și geniștii, adăugă Black.

— Unde sunt criminaliștii?

— Așteaptă undă verde să intre.

— Brigada de geniști e aici? Întrebă Carol.

— E pe drum. Avem câțiva câini specializați în explozivi care verifică tribunele în acest moment, spuse Black.

— OK. Aduceți unul dintre câini să verifice locul unde a fost amplasată bomba, vă rog. Îi zâmbi pompierului. Voi avea nevoie de câteva echipamente de protecție pentru mine și pentru echipa mea. Și de cineva care să ne arate drumul. Puteți să ne ajutați?

— Nu v-aș recomanda asta. Nu e tocmai sigur, spuse el.

— Un motiv în plus să obținem tot ce putem cât încă mai avem o șansă, spuse ea. Echipamentul? El o măsură din cap până în picioare.

— Vă va fi cam mare, dar puteți folosi ceea ce avem. Unde este restul echipei dumneavoastră?

— O clipă, vă rog! Carol se dădu la o parte, conștientă de faptul că Black era enervat de faptul că ea lua controlul

asupra scenei crimei. Își scoase telefonul și îl sună pe Kevin.

— Spune-mi cum stăm, îi ceru ea.

— Mai am cinci minute până ajung. Paula și Sam sunt cu mine. Chris e pe drum, vine separat. Stacey e la birou. Solicită deja cât mai multe înregistrări de la camerele cu circuit închis care supraveghează zonele de acces la stadion.

Ea îi spuse unde urmau să se întâlnească, îi ceru s-o informeze pe Chris, apoi îi sună pe cei din echipa de criminaliști.

— Fiți gata de acțiune în zece minute, spuse. Intrăm.

* * *

Cu cât se apropiau mai mult de locul exploziei, cu atât temperatura creștea. Carol simțea cum transpirația îi lipea părul de cap, sub greutatea căștii de pompier prea mari pe care o purta. Ofițerul de la pompieri își croi drum de-a lungul coridorului presărat cu moloz. În spatele lui Carol venea o mică echipă de criminaliști, urmată de propria ei echipă.

Pompierul se opri brusc la câțiva zeci de metri de marginea unui crater neregulat format în podea.

— Pofțiți! spuse. Aici a fost înainte sala panourilor electrice de la lojile rezervate sponsorilor și centrului de presă.

Nu rămăsese mare lucru. Pereții fuseseră pulverizați, cablurile sfâșiate, iar conductele ce fuseseră îngropate în beton se transformaseră în șrapnel. Forța exploziei lovise spre exterior și în sus. Tavanul se desprinsese ca feliile dintr-o portocală, iar prin gaură se vedea lumina zilei. Analizând din priviri dezastrul, Carol își dădu seama că rămășițele și petele roșii împrăștiate prin încăperea distrusă erau din carne și sânge de om. Prea puține lucruri puteau să-i mai întoarcă stomacul pe dos, dar asta era o imagine

ce o făcu să se înece. Își înghiți nodul din gât.

— Putem ajunge la cealaltă parte? întrebă.

Pompierul dădu din cap.

— Din celălalt capăt.

— OK! Se întoarse spre echipa de criminaliști. Vreau ca jumătate dintre voi să înceapă de pe cealaltă parte. Avem nevoie de cât mai multe probe, dar nu vreau să vă asumați riscuri inutile. Vom găsi cât mai multe date, apoi le vom cere experților să ne construiască un fel de platformă, ca să putem cerceta și restul. Se pare că avem aici rămășițele unui atentator sinucigaș, dar haideți să colectăm cât mai multe probe, ca să ne asigurăm dacă e vorba doar despre unul sau despre mai mulți.

Tehnicienii în halate albe se apucară de treabă. Se făcură fotografiile, se prelevară probe minuscule, se umplură și etichetară plicuri cu probe. Carol se duse înapoi la echipa sa.

— Vreau să refaceți în sens invers drumul prin tribună. Nu știm cum a intrat, dar trebuie să existe camere de supraveghere. Paula, Sam, aflați unde sunt punctele de acces și apucați-vă să verificați înregistrările. Kevin, rămâi aici, aruncă o privire asupra scenei și vezi ce găsești. Chris, vino cu mine.

Se îndreptă spre locul de unde plecase, însoțită de Chris.

— Spectatorii nu ajung în coridoarele astea, spuse ea. Cineva l-a adus. Trebuie să găsim personalul de pază și să aflăm cine era de serviciu la intrarea în loja destinată sponsorilor. Nu a intrat, pur și simplu, cu o bombă în rucsac. Să vedem ce putem obține înainte să apară cei de la Comandamentul Antitero.

Le luă douăzeci de minute să dea de oamenii pe care îi căutau. Planul de evacuare în situații de criză prevedea un adăpost sigur pentru personalul stadionului în sala de adunare a școlii primare de pe Grayson Street. Dar nimeni nu avea cheile de la școală. La început, păruse că fiecare se

refugiase pe unde putuse, dar un manager întreprinzător, responsabil de porțile rotative, insistase să rămână toți împreună și îi condusese la un restaurant chinezesc unde îi plăcea să mănânce, aflat pe aceeași stradă la jumătate de kilometru distanță. Proprietarul îi întâmpinase cu brațele deschise și cu nenumărate platouri de *dim sum*²³ din partea casei. Singura problemă era că nu știa nimeni că se aflau acolo. Într-un final, Carol reușise să facă rost de numărul unuia dintre recepționerii de la lojile rezervate sponsorilor și să dea de urma lor.

Le luă încă douăzeci de minute să ajungă la miezul a ceea ce se întâmplase. Carol o lăasă pe Chris să ia declarații mai detaliate și se îndreptă înapoi spre stadion, reușind să dea câteva telefoane rapide pe drum. Chiar și în scurtul răstimp cât lipsise, lucrurile începuseră să se miște. Străzile din jurul stadionului erau mai goale acum, iar divizia călare se asigura că rămâneau astfel. Câteva camioane cu platformă joasă mutau mașinile din imediata apropiere a stadionului pentru a face loc mașinilor de intervenții. Iar în mijlocul parării Tribunei Vestey se afla cea mai mare rulotă pe care Carol o văzuse vreodată. Remorca arăta ca un container de transport acoperit, cu două rânduri de ferestre opace în lateral. În afară de o bandă de carouri albe și negre, ca pe cascheta polițiștilor, nu existau alte elemente de identificare. O singură ușă de la capătul remorcii era păzită de doi ofițeri îmbrăcați în negru, echipați pentru a face față mulțimii și purtând căști, dotați cu pistoale semiautomate pe care le țineau de-a curmezișul corpului. Se părea că sosise cavaleria. Carol se îndreptă spre ei.

Când se apropie, ambii paznici se mișcă, îndreptându-și pistoalele spre ea.

—„Ei, poftim. Băieți bătauși și aproape sociopați care fac pe salvatorii noștri.” Le arată legitimația.

²³ Varietate de mâncăruri tradiționale chinezești servite în recipiente mici, pe post de gustare (n.red.)

— Inspector-șef Carol Jordan. Comandant al Brigăzii de Infracțiuni Majore din cadrul Poliției Municipale din Bradfield. Vreau să discut cu cel care este la comandă în acest moment.

Unul din ei se întoarse și murmură ceva în stația radio. Celălalt nu-și dezlipi de la ea privirea dură și lipsită de expresie. Carol își ținu fruntea sus, amintindu-și că nu ea conta, ci răniții, muribunzii și morții.

— „Nu te enerva! Nu le oferi un pretext să te dea și mai mult la o parte. Asta e circumscripția ta, unde poți fi de folos. Nu-i lăsa să te împiedice să-ți faci treaba.”

Bărbatul cu stația radio se întoarse și veni mai aproape, verificând poza de pe legitimație și comparând-o cu fața ei.

— Ceva mai mult păr cărunț și câteva riduri în plus, spuse ea.

Expresia lui de tip dur rămase neclintită. Întinse mâna în spate după clanță, deschise ușa și îi făcu semn cu pistolul să intre. Mușcându-și buza și refuzând să cedeze tentației de a clătina din cap înseamnă de uimire, Carol făcu întocmai ce i se ceruse.

Păși într-un hol cu tavan jos. Un șir de trepte de metal înguste ducea sus. Se afla în fața a două uși și a doi polițiști îmbrăcați în negru, unul la baza scărilor, celălalt între uși. Cel de lângă scări se dădu la o parte și spuse:

— Sus, doamnă!

Simțindu-se ca într-un film prost cu spioni, Carol urcă treptele ce zăngăneau la fiecare pas. Un alt vestibul, un alt paznic, care îi făcu semn cu capul să intre pe o altă ușă. Pătrunse într-o sală de conferințe austeră, ce cuprindea o masă rustică metalizată și opt scaune pliabile. John Brandon era așezat pe unul dintre ele; alte trei erau ocupate de bărbați în negru cu jachete de piele peste tricourile negre. Doi aveau o umbră palidă de păr neras pe cap. La cel de-al treilea zări un smoc de păr brunet. La prima vedere, singura modalitate de a-i deosebi era măsura în care chelia își lăsase urmele.

Apoi cel din mijloc spuse:

— Vă mulțumim că v-ați alăturat nouă, detectiv Jordan. Luați loc!

— Bună ziua, domnule, îi spuse Carol lui Brandon, așezându-se lângă el. Se întoarse spre bărbatul din fața sa. Dumneavoastră cine sunteți?

El zâmbi însă zâmbetul nu împlânzi nicicum aerul amenințător cultivat cu grijă.

— Nu ne prezentăm numele și rangul. Ține de securitate. Îmi poți spune... David.

— Securitate? Sunt inspector-șef. Am făcut parte din Serviciul Național de Informații Criminalistice. Cui credeți că aș împărtăși informația?

El clătină din cap.

— Nu e nimic personal, Carol. Îți cunosc istoricul și îți respect munca. Dar noi operăm după reguli foarte stricte menite să ne protejeze. Și, având în vedere munca pe care o facem, dacă noi suntem protejați, atunci toți ceilalți sunt mai bine apărați.

Poate că sediul său era în Manchester, dar accentul indica în mod clar Londra și poliția municipală. Avea acea fanfaronadă pe care ea învățase s-o deteste în perioada în care lucrase acolo. Putea pune pariu că nu erau prea multe femei în Comandamentul Antitero. Nu era un mediu favorabil pentru femei. Toate acele atitudini macho ascundeau faptul că nu aveau, de fapt, nici un fel de autonomie. Poate că le plăcea la nebunie să dea impresia că ei conduceau jocul, dar adevărul era că nu-și permiteau nici să meargă la toaletă fără aprobarea delicatei Brigăzi Antitero din cadrul Serviciului de Procuratură al Coroanei. Poate că bărbații în negru erau cei care transmiteau amenințările, dar ei nu erau decât mesageri ai șefilor lor din Ludgate Hill. Și era clar că Brandon nu avea tupeul să li se împotrivescă nici mesagerilor, nici șefilor lor.

— Bine. Fără nume și fără consecințe. Și, dacă n-aveți nimic împotriva, să trecem peste poveștile despre cum

suntem toți în aceeași tabără și cum vom munci toți cot la cot ca să-i înfundăm pe nenorociții care au făcut asta. Cunoscut regulile. Eu și echipa mea vă stăm la dispoziție.

El inspiră adânc pe nas.

— Mă bucur să aud asta, Carol. Sunt sigur că tot ce știți voi la nivel local ne va fi foarte util. Desigur, noi avem informații care vouă vă lipsesc, despre fundamentalistii fanatici din zona voastră. O să tulburăm apele, ca să vedem ce iese la suprafață. O să...

— Faceți o listă cu suspectii obișnuiți? Întrebă ea blând. De fapt, s-ar putea ca echipa mea să fi economisit ceva din timpul vostru în această privință. Este o furgonetă lăsată în parcare pentru personal și jucători de pe Grayson Street. A1 Electricals. Cu puțin înainte de ora trei, un tânăr asiatic a intrat în parcare cu mașina. Avea documente ce păreau autentice, care îl autorizau să execute reparații de urgență la sistemul electric din Tribuna Vestey. Unul dintre paznici l-a dus la sala panourilor electrice și l-a lăsat să intre. După nici zece minute, a explodat bomba. Cred că e rezonabil să presupunem că șoferul furgonetei a fost și atentatorul sinucigaș. Își scoase caietul. Conform registrului auto, furgoneta este înmatriculată pe numele unui anumit Imran Begg, Wilberforce Street numărul 37, Bradfield. Își închise caietul. Asta e la aproximativ cinci case distanță de moscheea Kenton. Ar fi de dorit să procedați cu prudență când le faceți o vizită.

— Mulțumim, Carol. De aici preluăm noi cazul. Dacă se întâmplă să mai avem nevoie de echipa ta, te vom anunța. Între timp, știu că aveți un caz de crimă foarte cunoscut de care trebuie să vă ocupați, așa că nu vă mai reținem. Avem și noi propria echipă de criminaliști, așa că o să le dăm liber oamenilor tăi imediat ce-o să preluăm probele de la ei.

Carol încercă să nu arate cât de tare fierbea pe dinăuntru.

— Unde vă veți stabili cartierul general? Întrebă. Știa că, de regulă, se instalau în sediul poliției, evacuându-i pe cei

care lucrau acolo.

— Tocmai vorbeam despre asta, spuse David. În mod normal, ducem toți suspjecții la sediul nostru din Manchester.

— Însă eu am sugerat că David și echipa sa ar putea folosi sediul de pe Scargill Street pentru interviuri și rețineri, spuse Brandon.

— Bună idee, aprobă Carol.

Sediul de pe Scargill Street fusese scos de la naftalină pentru ancheta din cazul „*Ucigașului Homosexual*”²⁴ cu șapte ani în urmă, și fusese ținut în rezervă de atunci, ca o Cenușăreasă ce aștepta să fie din nou în prim-plan. Dacă le permiteau celor de la Comandamentul Antitero accesul acolo, evitau să se împiedice de ei și nici nu ar fi lăsat o mulțime de polițiști fără sediu, care să încerce să-și găsească un loc pe teritoriul deja supraaglomerat al altcuiva.

— Și e în regulă în cazul de față, dată fiind dimensiunea acestei anchete. În Manchester, suntem pregătiți pentru raiduri specifice, cu țintă clară, nu pentru genul de căutări mărunte la care vom fi nevoiți să recurgem aici. Dar sediul de pe Scargill Street nu e echipat pentru cele mai noi tehnologii. Așa că vom folosi și biroul vostru de la sediu, adăugă David.

De data aceasta, Carol nu reuși să-și ascundă consternarea.

— Și atunci echipa mea unde o să lucreze? întrebă ea.

— Echipa lui David poate folosi biroul HOLMES2, spuse Brandon. Nu aveți nevoie de el pentru ancheta uciderii lui Robbie Bishop.

Avea dreptate. HOLMES²⁵ fusese înființat pentru a

²⁴ Personaj dintr-un alt roman al autoarei Val McDermid (*The Mermaids Singing*) (n.red.)

²⁵ *Home Office Large Major Enquiry System*, Sistemul pentru Anchete Majore de Mare Amplasare (n.red.)

selecta și a clasifica volumul de informații generat fie de o serie de infracțiuni, fie de un singur eveniment de mare amploare. Fiecare departament avea propria echipă de ofițeri HOLMES2. Aceștia erau ofițeri foarte bine pregătiți, talentați, pe care Carol nu ezita să-i folosească atunci când era cazul. Dar, ori de câte ori era posibil, se baza pe Stacey și pe talentele ei extraordinare pentru a se ocupa de anchetele Echipii de Intervenții Majore.

Problema era că acum, când părea să existe o legătură între Danny Wade și Robbie, următorul pas logic ar fi fost să se demareze o analiză HOLMES2 asupra materialelor produse de ambele anchete. Dar, dacă biroul avea să fie folosit de Comandamentul Antitero, acest lucru le-ar fi împiedicat lor accesul. Știa că era momentul să protesteze, dar nu putea face asta fără să aducă în discuție ceva despre care Brandon nu știa nimic. Și nu era momentul potrivit să-și submineze superiorul ierarhic.

— Și ne va prinde foarte bine când vom avea nevoie să ne ajutați, spuse David pe un ton vesel. Își împinse scaunul în spate. Bun, cred că am terminat aici deocamdată.

Se ridică de pe scaun. Carol rămase așezată.

— Cunoaștem deja numărul victimelor? întrebă ea.

David privi în jos spre bărbatul din dreapta, cel cu părul de jumătate de centimetru.

— Johnny?

— Treizeci și cinci de morți confirmați până acum. Încă vreo zece internați în stare critică. Undeva în jurul a o sută șaizeci de răniți, mergând de la amputări la tăieturi și vânătăi.

Acum, Carol se ridică și făcu vreo câțiva pași spre ușă.

— Ah, da, probabil ar fi trebuit să vă spun asta. Câțiva ofițeri sunt în drum spre casa lui Imran Begg. Evident, i-am trimis înainte să știu că ați ajuns. Dă-mi, te rog, un număr de telefon, ca să te anunț ce au descoperit!

Chipul lui David nu trădă nimic.

— Mulțumesc că m-ai anunțat! Scoase o carte de vizită

din buzunarul interior al jachetei sale de piele și traversă încăperea ca să i-o dea. Nu scria decât „DAVID” și un număr de mobil. Abia aștept să am vești de la tine, Carol. Dar e cazul să nu ne mai luptăm între noi.

Ea ieși urmată imediat de Brandon. Când ajunseră afară, se întoarse spre el.

— Chiar te aștepți ca eu să ignor cazul ăsta? Să nu anchetez cea mai gravă infracțiune care a avut vreodată loc pe teritoriul meu?

Brandon refuză să o privească în ochi.

— Nu mai ține de noi, Carol. Force majeure.

Ea clătină din cap.

— Ce lume nebună! Cum rămâne cu identificarea morților? Cine vorbește cu familiile lor?

— Polițiștii în uniformă se vor ocupa de asta, spuse Brandon. Fă-ți munca la care te pricepi cel mai bine, Carol. Du-te și găsește-l pe ucigașul lui Robbie Bishop. Crede-mă, e mai bine să nu te bagi în rahatul ăsta.

Își întinse brațul pentru a cuprinde stadionul și rulota Comandamentului Antitero. Clătină din cap cu tristețe și se îndepărtă.

— Mai vedem noi, murmură Carol.

Părea că John Brandon uitase elementul esențial care făcea din ea un polițist atât de bun. La fel ca Sam Evans, și ea era o rebelă. Dar ceea ce o motiva, ceea ce o motivase dintotdeauna, nu era interesul propriu, ci dorința de a face dreptate. Un lucru despre care David și Johnny încă mai aveau de învățat.

— Lecția începe aici, murmură ea.

* * *

Arhitecții moscheii Kenton nu se străduiseră deloc să integreze clădirea în peisajul înconjurător. O rețea de terase din cărămidă roșie, datând de la începutul secolului XX, înconjura zidurile de un alb murdar și minaretele

poleite.

— Sunt de fiecare dată uimit cum de au obținut certificat de urbanism pentru asta, spuse Kevin, intrând cu mașina pe Wilberforce Street. Cum crezi că a fost posibil?

Paula își dădu ochii peste cap.

— Tu ce crezi, Kevin? Comisia de urbanism știa că ar fi dat naștere unui adevărat scandal dacă ar fi refuzat.

— Ai grijă, Paula. Pari puțin cam rasistă, spuse Kevin, tachinând-o.

Lucrase cu destui polițiști rasiști ca să recunoască unul care nu era.

— Nu rasa, ci religia mă deranjează. Nu contează dacă sunt protestanți din Ulster, catolici din Liverpool sau musulmani din Bradfield. Detest clericii cu gură mare care mizează pe cartea bigotismului ori de câte ori se lovesc de un refuz. Creează un climat de cenzură și de teamă, și îi disprețuiesc pentru asta. Îți spun, nu m-am simțit niciodată mai mândră că sunt lesbiană decât atunci când parlamentul a votat legea de interzicere a discriminării pe baza orientării sexuale. Cine ar fi crezut că exista o singură problemă îi putea aduce la un loc pe creștinii evanghelici, pe catolici, pe musulmani și pe evrei? Mica mea contribuție la ecumenism. Este un loc în față și pe dreapta, adăugă.

Kevin se strecură în locul de parcare sugerat de ea, și se întoarseră pe jos cale de vreo zece case, conștienți de faptul că erau urmăriți cu neplăcere, curiozitate sau neliniște de oricine îi observa. În această parte din Kenton, partea care nu fusese renovată de armata invadatoare de angajați ai spitalelor și de studenți, ei erau cei exotici. Se opriră în fața casei cu numărul 37, frumos zugrăvită, anonimă, cu draperii de voal la ferestre. Ușa fu deschisă de o femeie mică și subțire ce purta *shalwar kameez*²⁶ și un voal ce îi acoperea capul. Păru înspăimântată să-i vadă.

²⁶ Rochie purtată în Asia de Sud și în Asia Centrală atât de femei, cât și de bărbați (n.red.)

— Ce e? Cine sunteți? Întrebă, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să spună vreun cuvânt.

— Eu sunt detectiv Matthews, iar ea este polițist McIntyre.

Ea își cuprinse fața în palme.

— Știam eu. Știam că se va întâmpla ceva rău dacă merge acolo, știam eu. Gemu și se întoarse, strigând. Parvez, vino încoace imediat, e poliția, i s-a întâmplat ceva lui Imran.

Kevin și Paula schimbă o privire. Oare ce se întâmpla?

Un bărbat înalt și adus de spate, în straie tradiționale, apără în spatele femeii.

— Sunt Parvez Khan. Imran este fiul meu. Voi cine sunteți?

Kevin explică din nou cine erau.

— Voiam să vorbim cu Imran Begg, spuse el. Bărbatul se încruntă și privi spre femeie.

— Ai zis că i s-a întâmplat ceva lui Imran? Ce s-a întâmplat? Se uită la Kevin. Ce i s-a întâmplat fiului nostru?

Kevin clătină din cap.

— Cred că e o neînțelegere la mijloc. Vrem doar să discutăm cu Imran. Despre furgoneta lui.

— Despre furgoneta lui? Ce e povestea asta cu furgoneta lui? Nu o are cu el. N-ați venit fiindcă a avut un accident, nu? Întrebă bărbatul, evident uluit.

Kevin nu voia să fie el cel care rostea cuvântul „bombă”, așa că insistă:

— Unde e Imran?

— E în Ibiza, spuse femeia. E în vacanță. A fost un cadou din partea vărului său Yousef. Yousef l-a dus la aeroport joi dimineață. Ne-a sunat când a ajuns acolo ca să știm că e bine. Nu se întoarce decât mâine. Așa că, dacă furgoneta lui a fost implicată într-un accident, nu e vina lui Imran.

Era evident că tulburarea ei nu era prefăcută.

— La cine e furgoneta lui? Întrebă Kevin, încercând să înțeleagă cum stă treaba.

— La vărul său Yousef. S-au dus la aeroport în furgoneta lui Imran, spuse bărbatul. Yousef trebuie să-l aducă mâine cu furgoneta.

— Și unde îl găsim pe Yousef? întrebă Kevin.

— Downton Vale. Vale Avenue numărul 147. Dar ce s-a întâmplat? A avut loc vreun accident? Domnul Khan îi privi, pe rând, pe cei doi. Ce s-a întâmplat?

Kevin clătină din cap.

— Mă tem că nu vă pot spune. Le aruncă un zâmbet rapid și obosit. Bucurați-vă că băiatul vostru nu e în țară. Vă mulțumim pentru ajutor.

Când dădură să plece, o furgonetă Transit albă apăru din colțul străzii cu un scrâșnet și gonispre ei. Kevin se opri și privi peste umăr chipurile înspăimântate ale părinților lui Imran Begg. — Îmi pare foarte rău, spuse el. Haide Paula, e timpul să mergem în altă parte.

Când ofițerii de poliție îmbrăcați în negru se revărsară din furgonetă, ei se grăbiră să se întoarcă la mașină. Aproape ajunseseră, când o voce strigă:

— Hei, voi doi!

Kevin pusese deja mâna pe mânerul portierei, dar Paula îl opri. — Sunt înarmați, Kevin. Înarmați și surescitați.

El mormăi ceva neinteligibil și se întoarse. Unul dintre bărbații în negru perfect identici era la câțiva metri de el, cu pistolul la îndemână. Ceilalți dispăruseră în casa lui Parvez Khan.

— Cine naiba sunteți voi? întrebă.

— Detectiv Matthews, polițist McIntyre. Brigada de Infracțiuni Majore a Poliției Municipale din Bradfield. Dar cine naiba sunteți voi?

— Asta e irelevant. Suntem de la Comandamentul Antitero. E treaba noastră acum.

Kevin făcu un pas în față.

— Vreau să văd o legitimație. Ceva care să demonstreze că nu sunteți doar niște mercenari. Bărbatul în negru se mulțumi să râdă.

— Nu-ți forța norocul. Se întoarse pe călcâie și se îndepărtă în pas grăbit.

Kevin îl urmări cu privirea.

— Îți vine să crezi? Îți vine să crezi drăcovenia dracului?

— Și încă cum, replică Paula. Mergem în Downton Vale?

— Oh, cred că da. Dar e mai bine să nu-i spunem șefei. Dacă e să judecăm după indivizii ăștia, ar fi o idee mai bună să n-o informăm deocamdată.

Nu conta cât de multe exerciții făceai, oricum nu erai niciodată pregătit pentru realitate, își dădu seama dr. Elinor Blessing. Unitatea de accidente și urgențe era un amalgam haotic de voci și corpuri, răniți pe picioare și echipe de triaj, asistente epuizate și doctori stresați care încercau să facă față oricărui caz nou ce avea să sosească. Elinor se ocupase destul de rapid de două cazuri de traume toracice. Nici unul nu fusese fatal, și internase ambii pacienți în secția domnului Denby, imediat ce fuseseră stabilizați. În timp ce le scria fișele, sprijinită de perete într-un colț liniștit, un asistent agitat o observă și veni la ea.

— Doctore, am un bărbat care a venit cu una dintre ambulanțele de la Victoria Park, dar nu reușesc să-mi dau seama ce-i cu simptomele lui, spuse acesta.

Elinor, care era suficient de aproape de sfârșitul rezidențiatului încât să se simtă destul de încrezătoare în abordarea cazurilor urgente din afara ariei sale de specialitate, se îndreptă și îl urmă într-o rezervă.

— Ce e cu el?

— L-au adus paramedicii. Ajutase la salvarea răniților, dar era pe punctul de a se prăbuși. S-au gândit că s-ar putea să intre în stop cardiac, spuse asistentul. Pulsul lui a luat-o razna. Mai întâi urcă până la 140, apoi coboară la 50. Uneori e regulat, apoi e aritmic. A vomitat de trei ori, cu sânge. Iar mâinile și picioarele îi sunt reci ca gheața.

Elinor se uită la fișă pentru a-i vedea numele, apoi privi la omul masiv de pe pat. Era conștient, dar suferind.

— Când ați început să vă simțiți rău, domnule Cross?

întrebă ea.

Înainte să apuce să răspundă, corpul îi fu cuprins de un tremur incontrollabil. Se termină în câteva secunde, dar fu suficient cât s-o convingă pe Elinor Blessing că nu era vorba despre o afecțiune cardiacă normală.

— Începutul meciului. Înainte de bombă. Aveam crampe, reuși cu greu să îngaime.

Ea se întinse și-i luă mâna. În ciuda căldurii din spital, mâinile îi erau reci ca gheața. Ochii săi de nuanța agrișelor o fixau, cu teama și cu rugămintea întipărite în ei.

— Ați avut diaree?

El încuviință cu un semn slab din cap.

— A ieșit din mine ca apa, spuse. De două, trei ori.

Elinor verifică în minte lista de simptome. Greață. Diaree. Ritm cardiac haotic. Probleme ale sistemului nervos central. Oricât de bizar și de puțin probabil ar fi părut, se părea că acesta era cel de-al doilea caz de otrăvire în decurs de o săptămână. Și ambele asociate cu Bradfield Victoria. Încercă să-și alunge o asemenea idee. Uneori, coincidența era doar atât, coincidență, nici mai mult, nici mai puțin. Iar uneori intoxicațiile țineau mai degrabă de ignorarea igienei alimentare decât de acte infracționale. Încă nu era împotriva legii să mănânci ceva expirat.

— Ce-ați mâncat la prânz? îl întrebă.

— Chebap de miel. Orez cu un sos condimentat cu ierburi. Vorbea cu dificultate. Ca și cum gura sa nu ar fi funcționat corect.

— La un restaurant?

— Nu. El a gătit-o. Jake...

Cross se încruntă. Cum îl chema? Nu reușea să-și amintească. Părea prea îndepărtat, pur și simplu, imposibil de atins.

— Vă amintiți cu cât timp în urmă a fost asta? întrebă Elinor.

— Ora prânzului. Unu, unu și jumătate?

Cu trei ore în urmă. Trecuseră de mult cele șaiszeci de

minute magice în care spălăturile stomacale ar fi fost o opțiune viabilă.

— OK, o să încercăm să vă facem să vă simțiți puțin mai bine. Îl luă deoparte pe asistent. Nu sunt sigură, dar cred că ați fost otrăvit cu un fel de glicozidă cardiotonică. Digoxină sau ceva de genul ăsta.

Asistentul se holbă la ea cu ochii măriți de spaimă.

— A venit de la Victoria Park. Vreți să spuneți că teroriștii au utilizat un fel de armă chimică?

— Nu, nu asta vreau să spun, răspunse ea nerăbdătoare. Astfel de simptome grave nu apar atât de rapid. A fost otrăvit înainte de a merge la fotbal. Am nevoie de cinci minute să verific diagnosticele alternative, în cazul în care mă înșel, și tratamentul în cazul în care am dreptate. Între timp, vreau să-i administrez oxigen și să îi pui o perfuzie intravenoasă și un pulsometru. Avem nevoie de o electrocardiogramă și de monitorizare cardiacă permanentă. Poți să începi tu? Eu revin în cinci minute.

Elinor se îndepărtă de asistentul năucit, și se îndreptă spre biroul asistentelor, unde era un calculator cu acces la internet. Nu îi luă mult să excludă diagnosticele alternative. Și tratamentul era clar. Administrarea de fragmente Fab era antidotul standard pentru otrăvirea cu glicozidă cardiotonică. Printă fișa de tratament și se întoarse la separeul unde îl lăsase pe Tom Cross.

Starea lui se înrăutățea, observă ea. Expresia lui era buimacă, pulsul – mai slab.

— Am telefonat la farmacie. Au pe stoc treizeci de fiole de fragmente Fab. Mă duc personal să le iau și să semnez pentru ele. Va dura prea mult dacă trimitem un portar. Dă-i drumul la electrocardiogramă cât mai repede și, dacă intră în insuficiență cardiacă, administrează-i lidocaină.

Asistentul încuviință.

— Mă ocup eu. Clătină din cap. Greu de crezut că e adevărat, nu-i așa? Avem o bombă, avem un tip care face pe eroul și brusc ajunge aici, la spital, otrăvit. Imposibil să-ți

imaginezi, nu-i așa?

— Să vedem dacă putem să-i oferim un deznodământ fericit, spuse Elinor din mers.

Dintr-un motiv sau altul, nu credea că această săptămână era favorabilă deznodămintelor fericite.

* * *

Imediat ce dădură colțul de pe Wilberforce Street, Paula scoase girofarul magnetic pe acoperișul mașinii.

— Calc-o, McQueen, spuse.

— Cât timp crezi că avem? Întrebă Kevin.

— Depinde de cât de traumatizați vor fi mama și tatăl lui Imran de către Soldații Imperiali de Asalt. Îți spun, mă sperie de fac pe mine. Dar pun pariu pe ce vrei că mai există un autobuz plin cu ei, așteptând o adresă la care să dea buzna. Așa că hai să pornim de la premisa că n-avem timp de pierdut. N-ar trebui s-o iei pe Downton Road? Întrebă ea, ținându-se bine când Kevin luă o curbă, strânsă și într-o altă rețea de străzi dosnice.

— Sâmbăta, la ora asta, e sufocată de trafic. Toți vin de la cumpărături din Centrul Quadrant. Vom ajunge mai repede pe aici.

Când venea vorba despre trafic, Paula avea încredere în Kevin. Cândva, fusese detectiv inspector, dar călcase strâmb într-un mod atât de dramatic, încât aproape fusese dat afară din poliție. Răscumpărarea sa inclusese și o perioadă de șase luni în trafic, slujbă pentru care fusese atât de supracalificat, încât se bucuraseră să-l vadă plecat. Dar rămăsese cu o serie de cunoștințe utile despre obiceiurile de trafic ale orașului și despre o mulțime de scurtături pe care doar taximetriștii le apreciază. Așa că nu comentă și se ținu bine.

Ajunseră pe Vale Avenue în timp record. Kevin oftă satisfăcut când opri mașina în fața casei vărului Yousef.

— Mi-a plăcut asta, spuse el. Mi i-am scos din cap pe

ticăloșii ăia.

Paula își desfăcu degetele de pe mânerul din dreptul pasagerului.

— Mă bucur că a fost plăcut pentru tine. Deci care e tactica noastră aici? Kevin ridică din umeri.

— Să fim cinstiți cu ei. Yousef se afla la volanul furgonetei? Unde este Yousef acum? Putem să vedem camera lui Yousef? Ar fi util, fiindcă noi suntem tipii buni, și s-ar putea să aveți nevoie de niște prieteni. Cei care o să vină după noi nu vor mai întreba.

Paula râse scurt și coborî din mașină.

— Cei care vin după noi nici măcar nu se vor șterge pe picioare. Privi de-a lungul aleii înclinată la casa de cărămidă așezată pe un versant al dealului. Nu se putea spune că era o reședință de lux, dar era în mod cert cu câteva trepte mai sus decât casa familiei Begg. O Toyota Corolla mai veche și un Nissan Patrol vechi de patru ani erau parcate în față.

— E cineva acasă, spuse ea.

Ușa le fu deschisă de un tânăr de vreo douăzeci și cinci de ani îmbrăcat în pantaloni de trening și într-un pulover de bumbac. Părul îi era tuns extrem de scurt, iar lanțurile de aur păreau aproape vulgare. Avea acea ridicare a capului ușor insolentă pe care Paula o observase la numeroși tineri de vârsta lui, indiferent de originea etnică.

— Da? spuse el.

Ei își scoaseră legitimațiile, și Kevin făcu prezentările. — Iar tu ești...

— Sanjar Aziz. Ce e cu toată povestea asta? Vreți să vorbiți cu Raj despre bombă sau ce? Părea surprinzător de calm.

— Raj? Întrebă Paula.

— Da, frățiorul meu. A fost la meci, nu-i așa? Și-a dat numele unuia de-ai voștri și a venit acasă fiindcă știa că mama o să se urce pe pereți când o să afle despre asta. Vreți să intrați?

Pășiră în hol. Parchet laminat, câteva covoare pe care

Paula le-ar fi acceptat cu plăcere în propria casă. Aerul mirosea a crini, parfumul provenind de la o vază mare de crini imperiali de pe pervaz.

— De fapt, nu pentru Raj ne aflăm aici, spuse Kevin.

Sanjar se opri brusc și se întoarse pe călcâie.

— Atunci care-i treaba? Acum privirea sa avea un licăr ostil. Despre ce e vorba, polițaiule?

— Ne interesează Yousef.

Sanjar se încruntă.

— Yousef? Cum adică Yousef? Părea agitat. Cred că ați greșit. Yousef e Domnul Litera Legii. Nici măcar nu vorbește la telefon în timp ce conduce. Cine spune că a făcut ceva ilegal se înșală amarnic.

Kevin trase aer în piept. Nimeni nu credea vreodată că membrii familiei lor puteau face ceva rău. Cel puțin nu atunci când discutau cu polițiști.

— Am putea să ne așezăm undeva să discutăm?

— Cum adică să ne așezăm să discutăm? Ce se întâmplă aici?

La sunetul vocii ridicate a lui Sanjar, se deschise o ușă. Chipul unui adolescent se arătă în ușă, speriat și cu ochii înfundați în orbite. Sanjar observă mișcarea.

— Închide ușa, Raj! Culcă-te, așa cum ți-a spus mama. O să se întoarcă imediat de la magazin și te omoară dacă vede că umbli brambura. Bătu din palme, alungându-l pe băiat înăuntru. Când ușa fu din nou închisă, îi conduse în bucătărie. O masă mică la care abia încăpeau patru scaune era sprijinită de un perete, ceilalți trei pereți fiind ocupați cu un mobilier de bucătărie crem. Încăperea mirosea puțin a condimente, calde și amare în același timp. Sanjar arătă spre masă.

— Stați jos, atunci. Se aruncă prost dispus în cel mai îndepărtat dintre scaune. Deci care e treaba cu Yousef? Întrebă.

— Unde sunt mama și tatăl tău? vru să afle Paula.

Sanjar ridică nerăbdător din umeri.

— Mama s-a dus la magazin să cumpere niște chestii pentru o băutură calmantă pe care vrea s-o facă pentru Raj. Și, fiindcă e sâmbătă după-amiază, tatăl meu e la moschee, unde bea ceai și discută despre Coran. Chipul său ilustra eternul dispreț al copilului față de părinte. El e piosul familiei.

— OK. Când a ieșit Yousef? întrebă Paula.

— După masă. Mama voia ca unul dintre noi să-l ducă pe Raj la fotbal. Eu trebuia să ajung în Wakefield, iar Yousef a spus că mergea să se întâlnească cu cineva în Brighouse, în legătură cu un nou contract.

Se foi în scaun. Paula se întrebă dacă ascundea ceva.

— Un contract nou? interveni Kevin.

— Firma familiei. First Fabrics. Ne ocupăm de comerțul cu textile. Încheiem tranzacții atât cu importatorii de materiale cât și cu intermediarii care cumpără articole finite pentru comerțul de retail. Eu nu știu nimic despre persoana cu care se întâlnea în Brighouse, nu mai auzisem până atunci despre întâlnirea aia. Deci s-a întâmplat ceva acolo? S-a luat la bătaie cu careva?

— Știi cu ce mașină era? întrebă Kevin.

— Conducea furgoneta vărului nostru Imran. Al Electricals. Știți, furgoneta lui Yousef trebuia dusă în service, iar Imran e plecat în Ibiza pentru câteva zile, așa că avea logică să-i împrumute mașina. Economisea banii de închiriat, nu? Ascultați, are de gând vreunul dintre voi să-mi spună despre ce e vorba?

Privirea lui Kevin se abătu spre cea a Paulei. Ea își dădu seama că acesta nu-și găsea cuvintele.

— Sanjar, spuse ea, știi cumva ce motiv ar fi putut avea Yousef să se afle la Victoria Park azi după-amiază?

El o privi de parcă ar fi fost nebună.

— Yousef? Nu, ați încurcat borcanele. Raj a fost la meci. Râse scurt, un râs neliniștit. Nu știu cum, dar s-a produs o confuzie. Raj și-a dat numele unui polițist, nu știu cum de s-a întâmplat să se ajungă la numele lui Yousef, în final. Lui

Yousef nu-i păsa de fotbal nici cât negru sub unghie.

— Ce purta Yousef când a plecat? întrebă Paula.

— Ce purta? La naiba, nu știu. Sanjar clătină din cap, iar fața i se schimonosi într-o expresie gânditoare. Ba nu, stați. La prânz avea pantaloni negri și o cămașă. O cămașă albă simplă. Iar când se pregătea să plece, l-am văzut îmbrăcând salopeta lui Imran. Spunea că avea probleme la ambreiaj și că, dacă trebuia să iasă și să lucreze la mașină, nu voia să-și păteze cămașa. Fratelui meu îi place să facă impresie bună.

— Uite cum stă treaba, spuse Paula blând.

E clar că știi ce s-a întâmplat azi după-amiază, de la Raj.

Sanjar dădu încet din cap, cu o nouă expresie de prudență pe chip. Nu era prost.

— Vreți să-mi spuneți că Yousef e mort, murmură el. Vreți să-mi spuneți că a fost la fotbal și acum e mort?

Fața lui implora să fie contrazis. Nu voia să creadă ceea ce era aproape convins că îi spuneau cei doi.

— Nu chiar, spuse Paula.

Kevin, conștient de timpul care se scurgea, spuse.

— Un bărbat care purta salopetă cu A1 Electricals și care conducea furgoneta A1 Electricals a vărului vostru a fost cel care a adus și detonat bomba de la Victoria Park. Da, credem că Yousef e mort, dar nu fiindcă ar fi fost prins în tâmplător. Credem că fratele tău era un terorist sinucigaș.

Sanjar se dădu pe spate cu scaunul, salvat de la cădere doar de faptul că se afla aproape de dulapurile de bucătărie.

— Nu, strigă, chinându-se să se ridice. Nu se poate așa ceva!

— Așa s-ar părea, spuse Paula. Îmi pare rău!

— Îți pare rău? Sanjar părea înnebunit. Îți pare rău? Chiar îți pare rău? Scutește-mă de părerea ta de rău. Își agită mâinile în fața lor. Vă înșelați amarnic. Fratele meu nu-i un nenorocit de terorist. El e... e... pur și simplu nu e așa. Lovi peretele cu pumnul. Toată treaba e atât de

absurdă! Absurdă de-a binelea. O să intre pe ușă și o să rădă de voi, omule. Imposibil. Pur și simplu, imposibil!

Paula își puse mâna pe brațul lui, iar el sări ca ars, ferindu-se de parcă ar fi fost contaminat.

— Trebuie să te aduni, îi spuse ea. Noi suntem băieții buni. În scurt timp, vor ajunge aici cei din echipa Comandamentului Antitero, iar ei vor călca cu bocancii în casa și în viețile voastre. Știu că ești teribil de șocat, dar trebuie să fii puternic, pentru Raj și pentru părinții tăi. Acum, noi doi o să stăm la o discuție ca să facem o listă cu toți oamenii pe care îi cunoștea Yousef și cu care își petrecea timpul. Iar colegul meu va merge la etaj și va percheziționa camera lui Yousef. Unde e camera lui?

Sanjar clipi des, ca și cum ar fi încercat să se orienteze într-o lume întoarsă pe dos.

— Drept în față în capul scărilor. Își împarte camera cu Raj. Patul lui Yousef e cel din stânga. Întinse mâinile în spate, căutând scaunul, și se prăbuși în el când Kevin ieși din încăpere. Nu cred așa ceva, murmură. Trebuie să fie o greșeală. Ridică privirea spre Paula, ochii săi întunecați fiind înroșiți. Ar putea fi o greșeală, nu?

— E oricând o posibilitate. Știi ce, hai să-ți iau o probă ADN. Asta va grăbi lucrurile. Luă un set de colectare a probelor bucale și deschise capacul. Deschide gura! Înainte ca el să apuce să se răzgândească, îi tamponă interiorul obrazilor cu un bețigaș, apoi închise ermetic tubul. Își deschise caietul și-l bătu pe mână. Haide, Sanjar. Toți cei pe care îi cunoștea Yousef și care îți vin în minte.

Sanjar băgă mâna în buzunar și scoase un pachet de țigări. Paula știu din instinct că mama sa nu accepta să se fumeze în casă. Simplul fapt că se gândea s-o facă îi arăta cât de înnebunit era. Dar, dacă o făcea el, avea s-o facă și ea. Fără a se gândi de două ori.

— OK, oftă el. Dar ceilalți oameni care o să vină?

— Comandamentul Antitero?

— Da. Aștia, au să ne aresteze pe mine și pe familia

mea?

— N-am să te mint, spuse Paula. S-ar putea s-o facă. Cea mai bună cale de a evita acest lucru este să fii sincer. Nu te gânde să ții pentru tine chestii pe care crezi că nu trebuie să le știe. Fiindcă vor afla, crede-mă. Iar dacă află că nu le spui tot adevărul, atunci va fi foarte greu pentru tine. Acum, hai să vedem acele nume!

* * *

Carol stătea în biroul ei și fierbea de furie. Cea mai incitantă anchetă din cariera ei, iar ea era dată la o parte. Deja clădirea sediului ei mișuna de personalul Comandamentului Antitero. Conform lui Brandon, erau două sute cincizeci de agenți care fie sosiseră deja, fie erau pe drum. Deja se instalaseră linii telefonice speciale între birourile HOLMES și Ludgate Circus. Când trecuse pe acolo să vadă ce doreau de la echipa ei, i se spusese că serviciile ei nu erau necesare, deși nu s-ar fi supărat să le fie transferată Stacey Chen, pe gratis, pe durata anchetei.

Își strânsese în jurul ei rămășițele de demnitate și se retrăsese. La sediul Echipei de Intervenții Majore, Stacey coordona deja transferul înregistrărilor digitale de la camerele cu circuit închis din jurul stadionului.

— Ești solicitată în vecini, spuse Carol. Stacey pufni.

— E o rugămintă sau un ordin?

— În momentul de față, e o rugămintă. Dar asta s-ar putea schimba. Stacey ridică privirea din monitorul la care lucra. Atunci rămân aici. Să înțeleg că nu ne vom da la o parte?

Carol clătină din cap.

— Rămânem în continuare implicați. E teritoriul nostru. Și oricum avem de elucidat uciderea lui Robbie Bishop. Vrei un ceai?

— Earl Gray, te rog.

Stacey se întorsese deja la monitorul ei.

Carol se sprijini de perete, așteptând să fiarbă apa din ceainic. Chris Devine se năpusti pe ușă enervată la culme.

— Nenorociții ăștia de la Comandamentul Antitero, îi spuse lui Stacey, care făcu un semn din cap spre Carol. Scuze, șefa, murmură ea, aruncându-și jacheta pe cel mai apropiat scaun.

— Nu-i cazul. Vrei un ceai?

— Mi-ar prinde bine un pahar mare de scotch. În lipsa lui, o cană de ceai negru tare, cu lapte, arfi bună.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai îmi terminam interogatoriile cu personalul de la intrarea în lojile pentru invitați speciali, când a dat buzna un grup de agenți. Îi auzi venind pe coridor de la mare distanță.

— E din cauza bocancilor, spuse Carol, turnând apă peste pliculețele de ceai.

— Asta și foșnetul produs de frecarea coapselor lor musculoase. Așa că își fac intrarea și, cum mă văd, mă iau cu „valea, păpușă”, de parcă aș fi fost o jurnalistă sau mai știu eu ce. Am dispărut de-acolo cât ai zice pește. Și înainte să-mi dea voie să mă-ntorc aici, m-au obligat să stau jos și să-mi scriu pe calculator rezultatele interviurilor. De parcă aveam de gând să mă strecur afară fără să-i las să se uite la tema mea de casă. Clătină din cap. Credeam că am scăpat de idioții ăia de la Departamentul Special de Informații când m-am mutat aici.

Carol le dădu cămile cu ceai.

— Trebuie să cooperăm, spuse ea. Ceea ce nu înseamnă că nu putem să ne vedem și de propria anchetă.

— Că tot veni vorba, unde e restul echipei?

— Paula și Kevin sunt pe teren, urmărind pista dată de furgoneta A1 Electricals, să vadă ce pot afla înaintea celor de la Comandamentul Antitero. De regulă, oamenii refuză să mai vorbească după ce bărbații în negru le sparg ușile, spuse Carol. Nu sunt sigură în privința lui Sam. Ultima dată când l-am văzut, verifica înregistrările camerelor cu circuit

Închis de la Tribuna Vestey.

— Probabil e ocupat urmărind vreo pistă interesantă pe care nu vrea să ne-o împărtăşească şi nouă, bieţii imbecili, spuse Chris sec.

— Îşi pune singur beţe în roate, completă Stacey fără a ridica privirea, deşi o face pentru o cauză bună.

Chris şi Carol schimbă o privire. Nici una dintre ele nu-şi amintea ca Stacey să fi comentat vreodată despre vreunul dintre colegii ei. Refuzul ei de a bârbi era legendar.

— Mai târziu, îi suflă Chris, conspirativ, lui Carol în ureche. Sorbi o înghiţitură de ceai şi trase aer în piept. Îţi spun, nu vreau să mai văd aşa ceva vreodată. Încă nu reuşesc să cuprind cu mintea tot acel măcel. Treizeci şi cinci de morţi, se spune. N-am crezut că voi vedea vreodată aşa ceva în Bradfield.

— E uimitor că n-au fost mai mulţi, spuse Carol. Dacă ar fi pus bomba exact în acelaşi loc în tribuna de vizavi, unde erau scaune în loc de loji rezervate sponsorilor, ar fi fost sute de morţi. Închise ochii pentru o clipă. E prea cumplit să-mi imaginez.

— Ar fi fost şi mai mulţi dacă spectatorii nu s-ar fi purtat atât de bine. Mă aşteptam la mai mulţi răniţi din cauza busculadei. Ştiu că e un clişeu, dar astfel de evenimente sunt cele care scot la iveală ce e mai bun în oameni. Ai văzut femeia aia de pe Grayson Street, care a pus o masă de lemn în faţa casei sale şi oferea ceşti de ceai trecătorilor? Spiritul războiului şi chestii din astea.

— Iar uneori devin eroi cei la care te-ai fi aşteptat cel mai puţin, spuse Carol. Am văzut un tip azi după-amiază – unul dintre paramedici îl ducea la ambulanţă, se epuizase prea tare salvând oameni de la locul bombardamentului. Iar eu îl ştiam pe tipul ăsta. A fost unul de-ai noştri până a fost dat afară cu tam-tam din poliţie pentru tăinuirea de probe într-o anchetă criminalistică. E ultimul om la care m-aş fi gândit că ar fi fost dispus să ajute pe altcineva decât el. Deci presupun că toţi avem în sânge instinctul de a face

ceea ce trebuie. Zâmbi strâmb. Poate cu excepția bărbaților în negru.

Exact la fix, unul dintre aceștia își vârî capul pe ușă.

— Aveți cumva pe aici un inspector-șef Jordan?

— Eu sunt, domnule ofițer. Cu ce vă pot ajuta?

— Sunteți chemată la sediul de pe Scargill Street. E o mică problemă cu unul dintre băieții dumneavoastră.

Bătu în retragere, dar Carol îl opri cu o privire care ar fi putut străpunge cu privirea un zid.

— Cine mă cheamă?

— Persoana de la comandă. Ascultați, eu nu sunt decât mesagerul, bine? Respiră greu și-și ridică privirea: Știți deja tot ce știu și eu.

— Am să-mi termin mai întâi ceaiul, bombăni Carol. Dar sfidarea era doar de suprafață. În cinci minute ieșea pe ușă, lăsându-le pe Stacey și pe Chris să se întrebe ce naiba mai făcuse Sam Evans de această dată.

Nu avură prea mult timp pentru speculații. Imediat după plecarea lui Carol, Paula și Kevin dădură buzna în birou, părând foarte mulțumiți de ei înșiși. Kevin, care umbla ca un om pe care îl durea spatele, se duse direct la Stacey, își deschise jacheta și scoase un laptop.

— Poftim, spuse. Laptopul teroristului.

Stacey ridică din sprâncene.

— De unde îl ai?

— Din camera teroristului.

— Presupusului terorist, interveni Paula. Yousef Aziz. Cu siguranță el s-a aflat la volanul furgonetei, îmbrăcat în salopetă, azi mai devreme.

Chris veni la birou și împunse laptopul cu degetul.

— Nu cred că ar trebui să avem jucăria asta la noi.

— Nu, și nu cred că va rămâne prea mult la noi, așa că trebuie să scot cât de multe date din el, spuse Stacey, întinzându-se după laptop.

— Cum ai reușit să sustragi chestia asta de sub nasul bărbaților în negru? Întrebă Chris.

— Cu ajutorul vitezei, spuse Paula. Am ajuns și am plecat înainte să își facă ei apariția. Le explică rapid cum ajunseseră de la Imran Begg la Yousef Aziz. Cred că tipii de la Comandamentul Antitero i-au înspăimântat atât de tare, încât a durat ceva până le-au dat numele și adresa lui Aziz. Sunt atât de înspăimântători, încât metoda lor devine contraproductivă când au de-a face cu oameni decenti, care respectă legea. Pur și simplu, înlemnesc. Lucru care a fost în favoarea noastră. Am obținut douăzeci de minute de discuții cu fratele lui Aziz, Sanjar. Comandamentul Antitero tocmai dădea colțul pe stradă când am plecat noi de acolo.

— Bine lucrat, spuse Chris. Deci cum vi se pare? Ca de obicei? Un tânăr amețit de poveștile vreunui *mullah*²⁷ nebun și căruia mai-marii Al-Qaeda i-au pus la dispoziție materialele necesare?

Paula se așeză la biroul de lângă Chris.

— Nu știu. Sanjar susținea sus și tare că fratele lui nu era pasionat de chestiile astea. După Sanjar, Yousef era pornit împotriva fundamentalismului.

— Nu-l putem judeca pe Yousef pe baza a ceea ce spune fratele său, interveni Kevin. Uită-te la teroriștii din Londra. Prietenii și familiile lor au reacționat de parcă le-ar fi căzut cerul în cap. OK, nu am găsit un manual de fabricare a bombelor în dormitor, dar n-am apucat să stau prea mult acolo, iar unele ziare și cărți erau într-un alfabet pe care nu-l puteam citi. O să știm mai multe după ce Comandamentul Antitero va întoarce casa pe dos și va descifra fiecare bucățiță de hârtie.

— Ei vor ști, îl corectă Chris cinică. Cine știe ce vor hotărî să ne spună.

— N-aveți nevoie de ei, spuse Stacey. Aveți laptopul lui și mă aveți pe mine.

²⁷ Termen care face referire la un bărbat musulman educat în spiritul religiei islamice și după legea sfântă islamică Sharia(n.red.)

— Baftă, Stacey, încurajă Kevin, lovind aerul cu pumnul. Apropo, unde e șefa?

— La sediul de pe Scargill Street, spuse Chris.

— De bunăvoie și nesilită de nimeni?

— Oarecum. Cred că Sam a călcat în străchini. Unul dintre bărbații în negru a venit aici și a spus că au o problemă cu unul dintre băieții din echipă. Și, din moment ce tu ești aici, probabil nu despre tine era vorba.

Paula ridică din sprâncene.

— Oh, la naiba! Bietul Sam. Ce credeți că-i mai rău? Să-i scoți din sărite pe Soldații Imperiali de Asalt sau să trebuiască să fii salvat de o șefă pusă pe hartă?

* * *

Carol nu mai văzuse niciodată așa ceva. Sediul de pe Scargill Street fusese transformat într-o citadelă sub asediu. Fiecare ieșire era păzită de polițiști înarmați, iar un elicopter de poliție survola clădirea, lumina reflectorului său proiectându-i umbra pe pământ când se apropie. Paznicul de la ușa din spate avu nevoie de trei minute ca să-i obțină aprobarea de trecere, iar când păși în coridorul familiar, un alt ofițer înarmat aștepta să o însoțească.

— Credeam că trebuia să ții secret locul unde vă aduceți suspiecții de terorism, spuse ea pe un ton de conversație, în timp ce străbăteau în pas rapid coridoarele ce duceau la zona de arest.

— E secret. Nu spunem presei.

— Aveți un sediu de poliție în centrul orașului, care e păzit chiar mai bine decât Palatul Buckingham și vă imaginați că oamenii n-au să observe?

— Nu contează, spuse el, cotind la un moment dat, ca să ajungă la celule, din câte își putea da Carol seama. N-au voie să publice nimic.

— „Doamne, dă-mi putere.” Carol închise ochii pentru o clipă.

— Credeam că vă faceți griji cu privire la un eventual atac.

— Nu suntem îngrijorați, răspunse el pe un ton ce arăta că acea conversație se încheiase. Bătu la o ușă. Se scurse o clipă, apoi un bâzâit îi pofti înăuntru. Paznicul îi deschise ușa și se dădu înapoi. Pofțiți! Va veni cineva după dumneavoastră. Trânti ușa în urma ei.

Spațiul familiar era gol, cu excepția sergentului așezat la un birou, cu hârtiile în față. Spre surprinderea sa, Carol îl recunoscuse din una dintre primele anchete pe care le făcuse în cadrul poliției din Bradfield. Se duse la el, și-i spuse:

— Sergent Woods, nu-i așa?

— Corect, doamnă. Sunt surprins că vă amintiți. Cred că au trecut, cât...? Șapte ani?

— Cam așa. Nu mă așteptam să văd unul de-ai noștri lucrând aici.

— E singura concesie pe care o fac ideii că cineva trebuie să-i păzească pe paznici, spuse Wood. Treaba mea, teoretic, e să mă asigur că nu sunt încălcate drepturile fundamentale ale nimănui. Râse sec. De parcă eu aș putea să-i împiedic să facă orice ar vrea în spatele ușilor închise.

Înainte să apuce Carol să răspundă, se auzi o sonerie puternică. Wood îi făcu rapid semn să se dea într-o parte.

— La peretă, vă rog, doamnă. Pentru binele dumneavoastră. Acum aveți ocazia să vedeți gorilele în acțiune.

Din zona respectivă se deschideau trei coridoare, dispuse ca dinții unui trident. Mai întâi se auzi zgomotul bocancilor grei pe podeaua dură, apoi patru dintre ei, cu pistoale semiautomate în tocuri, apărură în fugă de după colțul de la capătul îndepărtat al coridorului. Toți purtau cunoscutul echipament, toți aveau capetele rase, toți erau înspăimântători. Se opriră în fața ușii unei celule și începură să scandeze:

— Ridică-te, ridică-te, ridică-te!

Zgomotul păru să continue la nesfârșit, deși era

imposibil să fi trecut mai mult de jumătate de minut. Carol simți adrenalina gonindu-i prin vene, simți înspăimântătorul sunet reverberându-i în piept. Iar ea era unul dintre cei care aveau puterea. Cu cât era mai rău, oare, pentru cei arestați?

Gorila din frunte deschise ușa cu atâta forță, încât aceasta se trânti de perete. Trei dintre ei dispărură înăuntru, în vreme ce al patrulea se postă în pragul ușii. Carol auzi alte strigăte.

— În picioare! Lipește-te de perete! Fața la perete! Desfă brațele! Desfă picioarele! Stai nemișcat, nenorocitul! Fără încetare, un zid nesfârșit de comenzi. Într-un sfârșit, bărbatul din ușă se dădu la o parte, iar doi dintre colegii săi ieșiră din celule. Cea de-a treia persoană era un tânăr asiatic, cu ochii mari și cu chipul înlemnit. Încerca să privească printre paznicii săi, dar aceștia îl împiedicau în permanență, împingându-și capetele în fața lui.

Odată ieșit pe coridor, i se ordonă să se lipească de perete. Un bărbat în spatele lui, unul în lateral, unul în față. Cel de-al patrulea bărbat mergea în fața lor, strigând „Liber!” ori de câte ori trecea pe lângă o ușă. Îl escortară pe prizonier de-a lungul coridorului, deplasându-se cu o viteză ce îl obliga să alerge cu pași mărunți.

Când ofițerul din frunte ajunsese în zona în care se afla Carol, sări surprins înapoi și se împiedică la vederea ei.

— Identifică-te, lătră la ea, răsucindu-se pe călcâie și strigând: „Stați acolo” celor aflați în urma sa pe coridor.

Carol își dădu ochii peste cap.

— Ei bine, evident, sunt polițistă. Își scoase legitimația și își spuse numele și gradul. Dădu din cap spre Wood. El știe cine sunt.

— Vă mulțumesc, doamnă, răspunse el militărește. Liber, strigă.

Carol îi urmări în timp ce prizonierul era dus pe coridorul de interogatorii și împins într-una dintre încăperile de acolo.

Gorilele își ocupară pozițiile în fața ușii.

— Iisuse, murmură Carol, răsuflând ușurată.

— Remarcabil, nu-i așa? Să nu mă înțelegeți greșit, îi detest pe nenorociții ăia de teroriști la fel de mult ca oricine, dar mă întreb ce preț plătim când ne luptăm astfel cu ei, spuse Wood. Înainte de după-amiaza asta, eram un fanatic, la fel ca toți ceilalți. Dar, după ceea ce am văzut azi... Pregătirea asta specială a lor. Cred că s-a redus la trei cuvinte – intimidare, intimidare, intimidare. Oricine este târât aici și supus la așa ceva – ei bine, e un agent de recrutare pentru mullahii nebuni, nu-i așa?

— Deja nu mai țin minte de câte ori am fost nevoită să trag adânc aer în piept pe ziua de azi, spuse Carol. Apropo, știi cu cine ar trebui să mă întâlnesc? Am de făcut unele lucruri. Treizeci și cinci de oameni au murit în această după-amiază. Nu văd cum ar putea fi util pentru familiile lor faptul că eu pierd vremea pe aici.

— Nu v-au spus? Întrebă Wood, cu o expresie de resemnare pe chip.

— Nu, nu mi-au spus. Mi s-a zis dar că unul dintre băieții mei are ceva probleme.

Wood clătină din cap.

— Mie nu-mi sună cunoscut. Așteptați o clipă. Vorbi la un telefon. A venit inspectorul-șef Jordan... Ei bine, cred că ar trebui să vă faceți timp... Cu tot respectul, toți suntem aglomerați în după-amiaza asta...

Privi telefonul cu dezgust și închise. Dați-le o clipă, spuse, luând în râs tonul lor tăios.

Se scurseră câteva minute, apoi bărbatul pe care Carol îl știa doar cu numele de Johnny intră pe ușa care dădea spre corpul principal al sediului.

— Inspector-șef Jordan. Dacă ești amabilă să vii cu mine, te rog!

— Unde? Și de ce? Întrebă Carol, pe punctul de a exploda. Johnny îi aruncă o privire lui Wood.

— Am să-ți explic totul într-o clipă, dacă binevoiești să

mă urmezi. Carol schiță un salut spre Wood.

— Dacă nu mă întorc într-o jumătate de oră, sergent, sună-l pe domnul Brandon.

— Nu e cazul să fii atât de acidă, să știi, interveni Johnny pe un ton trist, urcând scările spre corpul principal al sediului. Chiar suntem cu toții în aceeași tabără.

— Asta mă și îngrijorează, spuse Carol. Acum, de ce naiba mă aflu aici?

Johnny o conduse într-un birou mic și îi arătă un scaun. El își luă un alt scaun, îl întoarse și îl încălecă, încrucișându-și brațele musculoase peste spătar.

— Chiar mi-aș dori să construim niște punți între noi. Nu e util nici pentru echipa ta, nici pentru a mea dacă ne batem cap în cap.

Carol ridică din umeri.

— Atunci vorbește cu mine! Nu te purta de parcă echipa mea ar face parte din problemă. Nu ne lua de sus. Pentru început, ai putea încerca să mă tratezi ca pe un ofițer de rang superior și să-mi spui de ce mă aflu aici.

— Am înțeles. Omul tău, Sam.

— Vezi ce vreau să spun? „Omul tău, Sam”. E vorba despre detectivul Evans. Da?

Johnny își înclină capul.

— Detectivul Evans s-a aflat la stadion. Ce trebuia să facă?

— Îmi iei un interogatoriu? ripostă Carol, fără a încerca măcar să-și ascundă surprinderea dinvoce.

Johnny își trecu o mână peste capul ras, cu o expresie perplexă.

— Ascultă, spuse, părând exasperat, am început cu stângul. Nu-ți place că intrăm cu bocancii pe teritoriul tău, și înțeleg asta. Nu te interoghez, încerc doar să lămuresc ceva înainte de a deveni o problemă pentru noi toți.

— Nu asta e impresia pe care o dai.

— Nu. Sunt conștient de asta. Nu prea avem maniere. Nici nu trebuie. Ne scot din cap politețea atunci când ne

pregătesc pentru Comandamentul Antitero. Îmi pare rău. Știu că părem niște ticăloși, dar așa trebuie să fii când faci ceea ce facem noi. Însă nu suntem proști. Nu ne-am câștigat gradele datorită mușchilor. Își desfăcu mâinile într-un gest de sinceritate. Una dintre echipele noastre l-a găsit pe detectivul tău într-un colț liniștit al stadionului împreună cu un tânăr asiatic îmbrăcat în salopetă. Era evident că îl interoga. Când au apărut băieții noștri, martorul sau suspectul – ori ce-o fi fost – a refuzat să mai vorbească. Iar omul tău nu a vrut să ne împărtășească rezultatul interogatoriului. Așa că i-am adus aici. De atunci, nici unul din ei n-a scos nici un amărât de cuvânt. În afară de numele lor. Ah, da, și asiaticul a cerut un avocat. Așa că mi-am spus: „Care e cea mai bună cale de a rezolva chestia asta?” Și m-am gândit la tine.

— În ce fel te-ai gândit la mine? Ca la cineva pe care ai putea să-l tiranizezi? Cineva pe care ai putea să-l intimidezi?

Johnny oftă.

— Nu. M-am gândit la tine ca la cineva care o să mă impresioneze cu inteligența ei. Cineva care avea o reputație în poliția municipală...

— Cum adică o reputație în poliția municipală? Întrebă Carol pe un ton defensiv.

Johnny păru sceptic.

— O reputație de polițist al naibii de bun, spuse. Tu ce crezi? Oameni pe care eu îi respectconsideră că ești fantastică. Așa că m-am gândit că tu l-ai putea convinge pe detectivul Evans să coopereze.

— El unde e?

Johnny ezită un moment îndelungat. — Haide, o să te duc la el!

Ea îl urmă înapoi pe coridor, spre o altă sală de interogatorii. Sam Evans era așezat pe un scaun cu spătarul înclinat și sprijinit de perete, cu mâinile duse în spatele capului, într-o atitudine de relaxare. Când intră Carol, se

lăsă brusc în față și se ridică.

— Îmi pare rău că trebuie să treci prin asta, spuse el. Carol se întoarse spre Johnny.

— Ai putea să ne lași singuri, te rog?

Johnny își înclină capul și se retrase. Sam îl privi cum se îndepărtă, clătinând din cap cu un dispreț vizibil.

— Ce-au zis că am făcut?

— Ei spun că te-au găsit în timp ce interogai un tânăr asiatic îmbrăcat în salopetă la Victoria Park. Că voi doi ați amuțit și ați refuzat să mai spuneți ceva. Că nu vrei să le împărtășești rezultatul interogatoriului tău.

Carol se sprijini de perete, încrucișându-și brațele. Sam râse scurt, nevenindu-i să creadă.

— E și ăsta un mod de-a privi lucrurile. Încearcă dintr-un alt unghi! În primul rând, poartă salopetă fiindcă se ocupă de curățenia stadionului. Nimic suspect în asta, nu-i așa? În al doilea rând, în mod evident nu e suspect. Îl cheamă Vijay Gupta. E hindus, nu musulman. Deci mi se pare că tipii de la Comandamentul Antitero se dau de ceasul morții din cauza unei persoane care nu e nicidecum un potențial suspect. Nu am nici un rezultat de oferit, doamnă. De-abia începuserăm să vorbim.

Carol nu știa dacă să-l creadă sau nu. Era un prefăcut desăvârșit, iar ea știa asta. Tot ce conta era să-l scoată de acolo. Apoi putea afla dacă spunea adevărul.

— Așteaptă o clipă, spuse ea.

Se întoarse afară, unde aștepta Johnny.

— Nu e nimic de spus. Bărbatul pe care de-abia începuse să-l interogheze nici măcar nu e musulman. Acum, dacă erai sincer când spuneai că vrei să construim punți de legătură între noi n-ar trebui să mă împiedici să plec de-aici imediat, împreună, cu ofițerul meu. Și-ți sugerez să-i dai voie domnului Gupta să plece acasă, fiindcă singurul lucru suspect pe care l-a făcut a fost faptul că a discutat cu un ofițer de poliție. Se întoarse, deschise ușa și spuse: Detectiv Evans? E timpul să plecăm.

Semeață, Carol ieși prima pe coridoarele familiare ce duceau la intrarea din spate a sediului de pe Scargill Street. Nimeni nu încercă să-i oprească. După ce se urcară în mașină și părăsiră parcare, Sam spuse:

— Pornind de la premisa că eram înregistrați, nu am fost foarte exact mai devreme, doamnă. Carol aruncă o privire fugară spre chipul său plin de regret și oftă.

— De asta mă și temeam, Sam. Simți un miros ciudat? Sunt punțile care au luat foc.

* * *

Planurile lui Carol de a asculta mai departe dezvoltarea lui Sam fură date peste cap de prezența neașteptată a lui John Brandon în sala echipei sale, sobru în uniformă sa elegantă, cu cascheta subbraț. Ea se întristă. Reușise deja să afle despre ultimul său conflict cu Comandamentul Antitero? Părea mai serios decât îl văzuse vreodată. Nici nu intră bine Carol pe ușă, că el începu să vorbească.

— Inspector-șef Jordan, vă căutam. Trebuie să vorbim. Îi făcu semn spre biroul ei, iar ea intră prima. Carol, am niște vești proaste, spuse, instalându-se într-unul dintre scaunele pentru vizitatori și aruncându-și neglijent cascheta pe celălalt.

— Domnule?

— Ți-l amintești pe Tom Cross? Fost detectiv...

Ea dădu din cap, luată prin surprindere de direcția conversației.

— L-am văzut azi după-amiază la Victoria Park. Un paramedic îl ajuta să ajungă la ambulanță. Se pare că sărise în sprijinul răniților, dar se obosise prea mult. Dintr-odată, înțelese. N-a supraviețuit, așa-i? Întrebă, surprinsă de junghiul de durere pe care îl simți.

— Nu, n-a supraviețuit. Inima lui a cedat.

— E tragic, spuse Carol. Cine ar fi crezut că efortul de a ajuta alți oameni avea să-i aducă moartea? Avea probleme

cu inima?

Brandon clătină din cap.

— Nu. Și s-ar părea că nu eforturile depuse pentru salvarea altora l-au ucis.

Părea tulburat. Carol observă brusc cât de mult îmbătrânise în ultimii ani și, pentru o clipă, asta îi atrase atenția, în mod neplăcut, asupra propriei sale vieți trecătoare.

— Ce vreți să spuneți, domnule?

— Unul dintre doctorii care fac parte din echipa civilă de urgență de la spitalul Bradfield Cross este Elinor Blessing.

Carol dădu din cap.

— Ea e cea care a identificat otrăvirea cu ricină.

— Exact. Și spune chiar ea că, ăsta e singurul motiv pentru care s-a gândit la otravă în acest caz. Dar s-a gândit. Din păcate, înainte să apuce să-i administreze suficient antidot, inima lui a cedat. Au încercat să-l țină în viață până puteau termina tratamentul, dar nu a mers.

Șocată, Carol se agăță de un fir.

— Ești sigur că nu vede ea otravă peste tot doar din cauza lui Robbie?

— Presupun că e posibil. Dar ea zice că n-a fost ricină. Crede, în schimb, că a fost o altă substanță extrasă din plante. Degețel-roșu sau ceva de genul ăsta. Și susține că nu poate înregistra decesul ca fiind provocat de cauze naturale sau ca accident.

— Deci e crimă, atunci? spuse Carol.

— Așa se pare. Cel puțin în ochii domnișoarei doctor Blessing. Vreau ca echipa ta să se ocupe de asta. A fost unul de-ai noștri, indiferent ce s-a întâmplat la sfârșitul carierei sale. Ar trebui să cauți și eventuale legături cu Robbie Bishop. Poate să-l întrebi pe Tony ce crede, dacă se simte în stare. Brandon culese o scamă de pe pantalonii săi negri. Știu că e puțin ironic, având în vedere ce credea Tom despre Tony și despre cei de soiul lui. Dar vrem să ne folosim toate resursele pentru acest caz. Las-o în pace pe

văduva sa până mâine, dar cineva ar trebui să discute cu domnișoara doctor astă-seară. Ar trebui să fie la urgențe până târziu. Se ridică și își luă cascheta.

— Vom face tot ce ne stă în putință, spuse Carol. Dar au avut loc alte treizeci și cinci de crime în Bradfield azi. Încercăm să le acordăm și lor toată atenția.

Brandon se întoarse, cu chipul împietrit.

— Lasă-le în seama Comandamentului Antitero! Concentrează-te pe Tom Cross.

— Cu tot respectul, domnule...

— E un ordin, inspectore-șef. Aștept un raport preliminar până luni.

leși cu pași mari din birou, țeapăn ca la paradă.

— Asta e o mare greșeală, murmură Carol în șoaptă. O nenorocită de greșeală. Se lăsă pe spate în scaun și stătu cinci minute cu privirea fixată în tavan. Apoi sări în picioare și se duse în prag. Toată lumea, veniți încoace, acum, strigă.

Se îngrămădiră să intre, Kevin și Chris revendicând scaunele pe motiv de vechime.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse Carol. Dar nu vreau să dea nimeni buzna peste noi. Sam, fii atent la ușa principală. OK. Iată cum stau lucrurile. Știu că sunteți cu toții la fel de furioși și de tulburați ca mine din cauza atacului din această după-amiază de la Victoria Park. A fost o experiență oribilă pentru toți cei implicați. Dar munca ne impune să depășim reacția emoțională și să facem ceea ce este necesar. Își trecu mâinile prin părul blond și nepieptănat și își scutură capul. Și cred că toți sunteți la fel de hotărâți ca mine să faceți asta. Singura problemă e că ni s-a spus să nu anchetăm cele treizeci și cinci de crime ce au avut loc azi după-amiază în circumscripția noastră. Sau cel puțin nu până când cei de la Comandamentul Antitero nu ne vor pune să îndeplinim anumite sarcini. Acum, nu știu ce credeți voi, dar pe mine asta pur și simplu nu mă mulțumește. Intenția mea este să verific toate pistele care

apar. Avem aici o perspectivă unică - e teritoriul nostru și noi îl cunoaștem. Vom transmite rezultatele Comandamentului Antitero, dar, într-o primă fază, ceea ce găsim noi rămâne al nostru. Probabil acest lucru nu va fi benefic pentru carierele noastre, dar nu fac asta de dragul gloriei. Dacă vreunul dintre voi nu e mulțumit cu asta, să vorbească acum. N-am să vă port pică, și sunt destule de făcut oricum. Privi în jur, așteptând. Nimeni nu mișcă. OK. În acest caz, intrăm în joc împreună. Acum... O văzu pe Stacey ridicând un deget. Stacey?

— Avem deja laptopul lui Yousef Aziz, spuse ea. Kevin și Paula l-au adus de acasă de la el. Carol se încruntă.

— Cine e Yousef Aziz?

— Atentatorul, spuse Kevin. O aduse la zi cu ceea ce aflaseră el și Paula. N-am vrut să te sunăm când erai la sediul Comandamentului Antitero, adăugă pe un ton de scuză.

— Nici o problemă. Ați lucrat foarte bine, băieți. Cum merge cu laptopul, Stacey?

— A încercat să-și acopere urmele, dar acestea au rămas pe hard disk. Rețete pentru TATP, cum să construiești o bombă, cum să faci un detonator. E-mailuri șterse în care se interesa despre disponibilitatea substanțelor chimice. Copiez totul chiar acum, înainte de a fi nevoiți să-l dăm pe mâna Comandamentului Antitero. Interesant e că...

Se întrerupse, nesigură pe ea atunci când nu vorbea despre specialitatea ei.

— Da? spuse Carol. Interesant e că...?

— Ei bine, e un caz în care lipsa indiciilor e, oarecum, un indiciu în sine, zise Stacey. În afară de e-mailurile șterse legate de ingredientele chimice, nu există nici un alt e-mail pe laptopul său. Nimic care să indice existența altor conspiratori. E curat. Ori există un alt calculator pe altundeva, ori comunicau față în față și prin SMS-uri, ori a făcut asta de unul singur.

— Trebuie să existe un calculator la serviciu. E firma familiei; în mod cert avea acces, spuse Chris.

— Prea târziu, murmură Stacey. Acela a fost luat deja de cei de la Comandamentul Antitero.

— De unde știi asta? întrebă Chris.

— Un reportaj de știri pe Sky. Tocmai i-au arătat pe bărbații în negru luând cu asalt firma First Fabrics și ieșind cu brațele pline de echipamente IT, o lămuri Stacey. Ăsta e avantajul în a avea două monitoare.

— Mulțumesc, Stacey. Asta ne dă, într-adevăr, de gândit, spuse Carol. Și mai avem niște chestii care, în momentul de față, ne aparțin doar nouă. Sam?

Sam își îndreptă spatele, gata s-o facă puțin pe grozavul.

— Am obținut o informație nemaipomenită la Victoria Park. Când Chris ne-a trimis un SMS în care spunea că suspectul era un tânăr asiatic îmbrăcat în salopetă și cu o șapcă de baseball, eu tocmai treceam prin spatele unei tribune, și, ce văd? Fix un bărbat asiatic ce purta salopetă și o șapcă de baseball. Așa că îl ajung repede din urmă. Aflu că nici măcar nu e musulman. Numele lui e Vijay Gupta și se ocupă de curățenia pe teren. Îi prezint o descriere a atentatorului și, când ajung la furgoneta A1 Electricals, îl văd că tresare. Nu vrea să vorbească despre asta, dar, când insist, îmi spune că a văzut o astfel de furgonetă joi seara. El și fratele său erau în vizită la un văr care locuiește într-o garsonieră în Colton și au observat furgoneta fiindcă era parcată în spate, să nu stea în drum, acolo unde parchează de obicei el și vărul său, ca să nu-i enerveze pe locuitorii din zonă. Apoi zice că nu o mai văzuse niciodată.

Sam nu reuși să-și șteargă zâmbetul satisfăcut de pe chip.

— Dar ai apucat să faci rost de o adresă înainte de a fi luat pe sus și dus la sediul de pe Scargill Street? spuse Kevin bătos.

— Oh, da, am obținut o adresă. Sam se întinse după o

bucată de hârtie și un marker de pe biroul lui Carol. Scrise ceva, apoi le arată tuturor hârtia. S-ar spune că am obținut o adresă.

— Nu, Sam, n-ai obținut o adresă. Am primit un indiciu în urma unui telefon anonim, spuse Carol ferm. Lucrurile sunt și așa suficient de dificile cu Comandamentul Antitero, fără a fi nevoie să ne dăm noi peste cap ca să le înrăutățim. Am primit un indiciu prin telefon, și am hotărât să-l verificăm înainte de a irosi timpul celor de la Comandamentul Antitero cu așa ceva. Asta e versiunea noastră. Acum, înainte să ne băgăm toți în povestea asta, sunt câteva probleme. Paula, știu că asta s-a întâmplat într-o altă viață, dar ai mai făcut ceva progrese în urmărirea lui Jack Anderson?

Paula o privi pe Stacey, care clătină din cap.

— Nu, șefa. Nici un progres.

— Iar eu n-am obținut nimic de la părinții lui Robbie. Nu auziseră niciodată de numele ăsta. Deci nu avem nici o pistă viabilă de urmat în cazul lui Robbie? Se priviră unii pe alții, vizibil dezamăgiți. Aș fi preferat să nu fie așa, dar asta înseamnă că nu dăm dovadă de neglijență dacă ne ocupăm și de alte lucruri. Și mai este o chestie foarte importantă, care tocmai a picat pe capul nostru. Acum șapte ani, un detectiv inspector-șef a părăsit Poliția din Bradfield în circumstanțe oarecum nefavorabile, spuse Carol, în minte strecurându-i-se, fără voie, o imagine a vechiului ei șef, așa cum era el pe atunci.

— Popeye Cross, spuse Kevin.

Carol înclină din cap spre el.

— Așa e. Ei bine, Tom Cross și-a răscumpărat păcatele astăzi după-amiază. A fost unul dintre eroii care i-a dus în siguranță pe răniți după explozia bombei. A sfârșit prin a fi transportat și el la spital. A murit acolo la începutul serii. Dar nu din cauza efortului. Conform doctoriței care l-a tratat, a fost otrăvit.

— Otrăvit? repetă Paula. Ca Robbie? Cu ricină?

— Nu, nu cu ricină. Deși doctorița care l-a tratat pe Tom Cross este aceeași care a diagnosticat ricina în cazul lui Robbie, spuse Carol.

— Ori că e o tipă deșteaptă, ori suferă de *sindromul Münchhausen*²⁸, spuse Chris.

Carol se gândi că glumea doar pe jumătate.

— Ei bine, asta e ceea ce trebuie să aflăm. Paula, vreau să mergi la secția de urgențe a spitalului Bradfield Cross și să discuți cu doctorița Blessing.

Expresia de pe chipul Paulei era grăitor. Ei porneau pe urmele vânatului în vreme ce treaba eiera să se ocupe de mărunțișuri.

— Dar, șefa...

— Paula, ești cel mai bun agent al nostru în materie de interogatorii. În plus, tu o cunoști deja.

Am nevoie să faci asta fiindcă ne trebuie tot ce putem obține de la ea. Ce fel de otravă a fost. Când i-a fost administrată. Asigură-te că se trimit probe la departamentul de toxicologie și cere rezultatele tuturor analizelor de laborator pe care Cross le-a făcut la Bradfield. Stacey, scoate tot ce poți de pe hard diskul lui Aziz, apoi fii drăguță și dă-l celor de la Comandamentul Antitero, din birourile HOLMES. Restul veniți cu mine. E timpul să facem munca pentru care suntem plătiți.

²⁸ Sindromul Münchhausen reprezintă o tulburare psihiatrică în care pacientul se prezintă cu simptome fictive, mimate sau induse (de genul sincopelor, convulsiilor, crizelor, traumelor), doar pentru a satisface dorința maladivă a celor afectați pentru simpatie și atenție din partea celor din jur. Maladia a fost numită în onoarea baronului *Karl Friedrich Hieronymus von Münchhausen*, ofițer german, recunoscut pentru povestirile excesiv de exagerate privind biografia lui și a fost descrisă pentru prima dată în 1951 de Richard Asher. (n.red.)

— E cam înspăimântătoare povestea asta cu uciderea lui Tom Cross, spuse Kevin în timp ce Chris se strecura cu mașina prin traficul aglomerat spre apartamentul lui Yousef Aziz.

— De ce? Fiindcă îl știai pe tip?

— Păi da, asta e. Dar chestia cu otrava... Legătura dintre Danny Wade și Robbie Bishop este că amândoi au fost elevi la liceul din Harriestown și amândoi au murit otrăviți, nu-i așa?

— Da. Dar nu cred că e important unde au fost elevi.

— Nu? Te-ar surprinde dacă ți-aș spune că Tom Cross este un alt fost elev al liceului din Harriestown? Kevin bătea darabana cu degetele pe genunchi. Încă unul care a pornit de la zero și a ajuns bogat. A câștigat la pariuri, să știi.

— Habar nu aveam, spuse Chris. Ai dreptate, e cam înspăimântător. Dar cred că aici se termină orice coincidență.

Kevin clătină din cap.

— Nu. A treia oară e cu noroc. E mai mult decât o coincidență bizară.

Chris înjură o furgonetă albă ce le tăie calea.

— Cum e posibil? Crezi că cineva ucide oameni de la fosta ta școală doar fiindcă au câștigat un bănuț sau doi? Îți spun eu, chiar și Tony Hill ar refuza să creadă așa ceva.

— Nu poți contesta faptele.

— Nu prea știm nimic concret, îi atrase atenția Chris. Dar, dacă ești convins că ești pe drumul cel bun, ar fi bine să te păzești, adăugă ea, cu o notă de tachinare în voce.

— Ce vrei să spui? Eu, unul, sunt falit, mormăi Kevin.

— Da, dar conduci o mașină de om bogat, spuse ea, încetinind la ultima curbă de dinaintea sosirii la destinație.

— Nu e o mașină de om bogat. Ai putea s-o cumperi cu șaisprezece mii, spuse Kevin. Oricum, nu pentru mine îmi fac griji. Există pe-aici alți ticăloși bogați care au fost la

liceul ăsta blestemat. Poate ar trebui să-i avertizăm.

Chris clătină din cap, amuzată.

— Îmi faci o favoare? Asigură-te că sunt și eu de față când îi prezinți teoria asta lui Jordan. Opri în zona de parcare interzisă din fața adresei care îi interesa.

— OK, iată-ne ajunși. Coborî din mașină, dar Kevin nu se mișcă. Chris băgă din nou capul în mașină. Haide, Kev! Ocupă-te de gândurile tale negre în timpul liber. Trebuie să-i scoatem din sărite pe Soldații Imperiali de Asalt.

El se scărpină în cap și deschise ușa.

— De data asta, chiar mi-aș dori să fie aici Tony Hill, spuse, urmând-o pe Chris pe alee. Otravă, același liceu și bani. Înmulțite cu trei. El ar găsi o legătură.

* * *

Nu le luă mult să descopere care apartament îi aparținuse lui Yousef Aziz. Bătură la două uși și aflară răspunsul. De dragul protocolului, Carol bătu la ușă și strigă:

— Poliția, deschideți!

După asta, Sam și Kevin au spart ușa cu umărul. Asigurându-se că toți purtau mănuși, Carol păși prima în cămăruța inconfortabilă. În aer stăruia mirosul înțepător al chimicalelor, care o făcu să lăcrimeze și îi irită sinusurile.

Nu prea erau multe de făcut. În cameră se afla un frigider care nu conținea decât recipiente etichetate cu substanțe chimice; un uscător cu instrumente de sticlă puse la scurs; un pachet desfăcut cu motoare pentru rachete, dintre care două încă rămase în ambalajul transparent de plastic, și o geantă mică sport.

— Ar trebui, oare, să-i chemăm pe geniști să verifice geanta? Întrebă Kevin, cu chipul schimonosit de tensiune.

Primul instinct al lui Carol fu să spună „Nu, la naiba cu asta”. Dar, când își analizează această reacție reflexă, nu reuși să găsească o explicație rațională. Iar fără o explicație

rațională, nu-și putea permite să riște viețile lor. Șovăi o clipă, detestându-se pentru asta. Voia să fie o sursă de inspirație pentru membrii echipei sale, nu să le dea acestora motive de îngrijorare.

— Așteptați o clipă, spuse, ieșind pe palier.

Își scoase telefonul și sună la rezerva din spital a lui Tony. El răspunse la primul apel. — Carol, zise înainte ca ea să spună ceva.

O surprinse, fiindcă telefoanele din spital nu aveau funcția de identificare a apelantului. Apoi își dădu seama că nu aștepta telefoane de la nimeni altcineva.

— Bună, spuse ea.

— Ești OK?

— Sunt bine. Dar am nevoie de ajutorul tău. Imaginează-ți că suntem în garsoniera pe care atentatorul a folosit-o pentru a construi bomba. Nu sunt dovezi că ar mai fi fost implicat și altcineva. Este o geantă lângă ușă. E probabil să conțină o bombă-capcană?

— Nu, spuse el hotărât.

— De ce? Așa m-am gândit și eu, dar de ce?

— E un alt gest de dispreț. Uite, suntem aici, chiar printre voi. Așa lucrăm noi, ăștia suntem noi. Vrem să vă arătăm cât e de ușor. Dă-i bătaie, Carol! Deschide geanta.

Ea oftă ușurată.

— Mulțumesc.

— Iar dacă mă înșel și ești aruncată în aer, îți fac cinste cu o cină.

Ea îi simți zâmbetul din spatele vocii.

— Vorbim mai târziu.

— Treci pe aici când termini. Nu contează cât e de târziu.

— Așa am să fac.

Închise telefonul și se întoarse înăuntru. Ceilalți trei erau adunați în jurul uscătorului de vase, citind o listă de instrucțiuni de pe perete.

— Un mic laborator bine organizat, spuse Chris.

— Dar tot nu sunt indicii că ar exista complici, remarcă Sam.

— Deschidem geanta, îi anunță Carol. Adică eu o deschid. Voi trei ieșiți pe palier.

— Nu fi ținută, spuse Chris. Dacă e suficient de sigur pentru tine, e suficient de sigur și pentru noi, nu-i așa, băieți?

Ambii bărbați părură nesiguri, dar nu făcură nici un pas spre ușă.

— Ei, haideți, tipii din Al-Qaeda nu-și pun capcane în atelierele de fabricare a bombelor. Vor să ne arate cât sunt de deștepți.

Spunând asta, luă geanta, o aruncă pe patul îngust și deschise fermoarul.

Urmă un moment de uluire profundă. Nici că s-ar fi putut aștepta la ceva mai diferit. O pereche de blugi, alta de pantaloni de bumbac. O pereche de pantofi sport Converse albaștri. Cinci tricouri. Două cămăși Ralph Lauren în dungii. O bluză subțire cu glugă, din lână. Patru perechi de boxeri, patru perechi de șosete sport negre.

— Se pare că intenționa să se întoarcă aici, spuse Carol, nedumerită. Ce atentator sinucigaș își face bagajele pentru o excursie în paradis?

Chris își vârî mâna în geantă, chinuindu-se să deschidă un fermoar.

— Mai e ceva, spuse, căutând mai bine. Un telefon mobil cu WAP ultramodern, o cameră foto digitală, un pașaport european, un permis de conducere și o bucată de hârtie împăturită.

Chris îi dădu hârtia lui Carol, care o despătură.

— E un bilet electronic. Pentru zborul din seara asta către Toronto. Rezervat prin site-ul hopefully.co.uk.

Chris își luă telefonul.

— Doamne, sper că Stacey mai are calculatorul lui. Formă numărul și spuse: Stăce, sunt Chris. Mai ai laptopul lui Aziz?... Grozav. Și-a rezervat un bilet de avion prin site-

ul hopefully.co.uk. Vreau să... Da, exact. Sună-mă înapoi. Închise telefonul. O să vadă dacă și-a salvat pe calculator numele de utilizator și parola. Dacă da, atunci poate accesa istoricul lui de rezervări, să vadă ce mai găsește.

Kevin studia atent pașaportul și permisul de conducere.

— E foarte ciudat, spuse. Nu numai că intenționa să se întoarcă, dar am impresia și că nu se aștepta să fie considerat suspect. Își folosește propriul pașaport și propriul permis de conducere, ca și cum nu s-ar aștepta ca poliția din Canada să fie pe urmele lui. Nu are sens.

— Poate era mica lui fantezie, spuse Sam. Ceea ce l-a motivat să-și ducă la bun sfârșit planul. Carol luă telefonul mobil și-l puse într-un plic pentru probe.

— Asta merge la Stacey. Restul lucrurilor puneți-le înapoi cum le-ați găsit, Chris. E timpul să ieșim la lumină. Își scoase telefonul și cartea de vizită pe care o primise mai devreme și tastă numărul neobișnuit. Apoi spuse: David? Sunt Carol Jordan. Cred că am găsit atelierul unde a fost fabricată bomba. Îi aruncă lui Sam telefonul pus în plic și-i făcu semn să plece, cu mâna liberă. Un indiciu anonim. N-am vrut să vă deranjez cu asta până nu știam sigur că e pe bune. Le făcu cu ochiul lui Chris și lui Kevin. Nu, noi nu ne-am atins de nimic. Nu știi niciodată unde ar putea fi bombe-capcană... Nu, o să-i pun pe ofițerii mei să vă aștepte aici. Îi dădu adresa și încheie convorbirea. Când ajung aici cei de la Comandamentul Antitero, puteți pleca. Se uită la ceas. A fost o zi lungă. Ne întâlnim din nou mâine la opt.

Străbătând asfaltul crăpat pentru a ajunge la mașină, Carol resimți fiecare minut din acea zi lungă. Mușchii o dureau, iar corpul îi tânjea după o băutură. Avea o grămadă de sticle acasă, aranjate pe raft, așteptând-o. Dar mai avea de făcut o vizită înainte de a putea alege una dintre ele. Putea, eventual, să se oprească la un magazin de băuturi, să ia un vin roșu decent, ceva bun de făcut pe din două. Lui i-ar plăcea. Iar ei i-ar oferi un pretext suficient pentru a se strecura în îmbrățișarea mângâietoare a alcoolului. Orice

numai să-i abată gândurile de la acele corpuri diforme și sfâșiate. Când închidea ochii, nu voia să revadă răniții, muribunzii și morții.

* * *

Sala de așteptare a secției de urgențe din cadrul spitalului Bradfield Cross nu trecea drept un loc unde să-ți petreci noaptea de sâmbătă. Oamenii umblau de colo-colo cu pahare de plastic cu ceai, sticle de apă și cutii de băuturi carbogazoase, părând uluiți și nefericiți. Scaunele erau ocupate de rude ale răniților, năucite și extenuate, cu copii adormiți sau smiorcăindu-se. Jurnaliștii se tot strecurau înăuntru, trecând de la o persoană la alta, încercând să obțină declarații înainte de a fi observați și dați afară. Departamentul nu mai primea victimele obișnuite, ceea ce provoca certuri zgomotoase frecvente cu gardienii care asigurau paza, conflicte ce amenințau, în orice clipă, să degenereze din agresiuni verbale în violențe fizice. Când ajunse Paula, doi bețivi cu fețele însângerate se certau cu gardienii. Ea se dusesse direct spre ei, dând nas în nas cu cel mai zgomotos dintre ei.

— Ștergeți-o de aici sau o să vă petreceți noaptea la răcoare, mârâi spre ei. Nu știți ce s-a întâmplat aici astăzi? Mergeți în altă parte cu zgârieturile voastre!

Bețivul se gândi timp de o fracțiune de secundă, apoi, văzând ceva implacabil pe chipul ei, se dădu înapoi.

— Scroafă lesbi nefutută, strigă de îndată ce se îndepărtase destul de mult.

Gardienii părură aproape impresionați.

— Dacă am putea să-i amenințăm astfel, nu am avea niciodată probleme noaptea, spuse unul dintre ei, deschizându-i ușa.

— Evident că aveți nevoie de mai multe scroafe lesbi care să vă arate cum se face, murmură în timp ce-și croia drum prin marea de nefericire umană, îndreptându-se spre

recepție. Se uită la ceas. Zece și zece. I se părea că discuția ei cu Jana Jankowicz avusese loc într-o altă viață. O recepționeră cu părul împletit în codițe și cu unghii ce ar fi putut fi date jos și folosite drept săniuțe pentru copii mici îi aruncă o privire rece și plictisită.

— O caut pe domnișoara doctor Blessing, spuse, scoțându-și legitimația.

Recepționista pufni.

— Să văd ce pot face. Luați loc! adăugă din reflex. Paulei îi veni să râdă și să plângă în același timp.

— O să aștept aici, dacă nu vă deranjează.

Se sprijini de tejghea și închise ochii, încercând să alunge zgomotele discordante din fundal. O atingere pe braț o făcu să se trezească brusc. Elinor Blessing o privea cu un zâmbet slab.

— Scuze, n-am vrut să te sperii. Credeam că doar doctorii rezidenți pot dormi în picioare. Paula zâmbi.

— Bun venit în lumea mea. Îți mulțumesc că m-ai primit. Știi că ai alergat azi toată ziua.

— Acum s-au mai calmat lucrurile, spuse Elinor, conducând-o pe Paula în aripa principală a spitalului. Am făcut cam tot ce se putea aici. Atâta că mai sunt câțiva pacienți care trebuie neapărat internați, dar nu mai avem paturi. M-ai scutit să fac o tură, în speranța ca le voi găsi un loc unde să meargă.

Se opriră la etajul trei, în sala unde își beau doctorii cafeaua, care îi aminti Paulei de toate încăperile similare în care se aflase până atunci. Aceleași scaune vechi și ponosite, aceleași mese șubrede ce păstrau urmele de la cești, câni desperecheate și afișe amenințătoare privind spălarea veselei, furtul biscuiților și aruncatul gunoiului în coș. Elinor umplu două câni de cafea de la o cafetieră și înfipse una în fața Paulei.

— Asta ar trebui să te țină trează cam până săptămâna viitoare. E energia medicilor rezidenți.

— Mulțumesc! Paula nu știa de ce femeia se purta atât

de frumos cu ea, dar n-avea de gând să i se împotrivească. Luă o gură de cafea și constată că Elinor avusese dreptate în privința băuturii. Așa, Tom Cross. Crezi că a fost otrăvit?

Paula își scoase caietul. Elinor clătină din cap.

— Când am vorbit cu cineva mai devreme, așa credeam. Acum, că am primit rezultatele de la unele dintre analizele de laborator, nu mai cred asta, sunt sigură.

— OK. Și ce ți-au arătat analizele?

Elinor își puse mâinile în jurul cării.

— Pentru majoritatea medicilor, singurele otrăviri cu care au de-a face apar când oamenii iau, intenționat sau accidental, supradoze. Nu suntem pregătiți să ne gândim la otrăvire. Așa că e foarte ciudat pentru mine să văd două cazuri de otrăvire deliberată în decurs de-o săptămână. Inițial, m-am gândit că imaginația îmi juca feste. Dar nu a fost așa. Tom Cross a fost otrăvit cu glicozidă cardiotonică.

— Îmi spui, te rog, pe litere? Paula ridică din umeri a neputință către Elinor. Iar apoi îmi poți spune ce înseamnă?

Elinor îi luă caietul din mână și scrisese: „Glicozida cardiotonică e o substanță ce există în natură, în general în plante. Acționează în principal asupra inimii, având sau nu un efect benefic în funcție de glicozida în discuție și de cantitatea absorbită. Un exemplu ar fi degețelul-roșu, din care se extrage digoxina. Se folosește ca medicament cardiotonic, dar dozarea greșită este fatală”. Îi dădu caietul înapoi cu un zâmbet.

— Deci asta l-a ucis pe Tom Cross? Anume, Degețelul-roșu?

— Nu. Ceea ce l-a ucis a fost oleandru.

— Oleandru?

— Probabil l-ai văzut când ai călătorit în străinătate. E un mic arbust cu frunze înguste, și flori roz sau albe. E destul de comun și e foarte otrăvitor. M-am interesat mai devreme. Se spune că niște soldați din armata lui Napoleon au folosit rămurele de oleandru pentru a face frigărui din carne, iar până dimineața au murit. Există un antidot, dar

pacienții mor adesea înainte să apuce să absoarbă suficient din el. Și, ca să fiu sinceră, dată fiind vârsta și greutatea lui Tom Cross, probabil că inima lui nu era prea în formă nici înainte. Nu prea a avut șanse de supraviețuire. Îmi pare rău. Știu că a fost ofițer de poliție în trecut.

— Eu nu l-am întâlnit în timpul serviciului, spuse Paula. Dar șefa mea da. Deci, domnișoară doctor Blessing...

— Elinor. Spune-mi Elinor, te rog.

Oare flirta? Paula era prea obosită ca să-și dea seama. Sau, la drept vorbind, ca să-i pese. În seara asta nu-și dorea decât date concrete, după care să poată merge acasă să se culce. Cafeaua nu avusese efect, din câte se părea.

Își înăbuși un căscat.

— Deci Elinor, știi cumva când i-a fost administrată această otravă? Și cum?

— Acționează destul de rapid. A spus că avusese crampe la stomac și câteva crize de diaree în timpul meciului de fotbal. Când încă mai era lucid, a zis că începuse să se simtă rău după prânz. Mâncase chebap de miel cu orez și un sos cu ierburi aromatice, a spus. Sunt două surse posibile de oleandrină aici. E posibil ca mielul să fi fost marinat cu frunze de oleandru sau cu sevă. Și e, de asemenea posibil să se fi folosit rămurele de oleandru pentru a frige carnea de miel. Ca în povestea cu soldații lui Napoleon. Clătină din cap. Oribil. Un mod atât de perfid de a omorî pe cineva! Oasemenea trădare a încrederii!

— A spus unde a mâncat la prânz?

— A zis că i-a gătit cineva. Deci presupun că a fost acasă la acea persoană. Elinor își frecă baza nasului, încercând să-și amintească numele rostit de Tom Cross. Să fi fost Jack...? Nu, nu Jack. Jake. Așa, Jake.

Brusc, Paula se trezi din somnolență, prin mintea ei înfiripându-se rapid un iureș de legături.

— Ești sigură că era Jake, Jack?

Elinor păru nesigură, mușcându-și un colț al buzei de jos. — Sunt destul de sigură că era Jake. Dar poate mă

înșel.

„Liceul din Harriestown”, se gândi Paula. Jack Anderson. Robbie Bishop, Danny Wade, iar acum poate și Tom Cross. Asta să fi fost legătura? Ce aveau în comun? Era imposibil să se fi cunoscut toți la școală, dată fiind diferența de vârstă. Dar poate făceau toți parte din vreo organizație a foștilor elevi ai liceului. Vreun eveniment caritabil al școlii care îi adusesese la un loc. Vreo ocazie în care fuseseră cu toții martori la ceva ce nu ar fi trebuit să vadă?

— Mi-ai fost de foarte mare ajutor, spuse încet.

— Serious?

— Nici nu-ți închipui, replică Paula.

Acum era complet trează. Știa că nu avea să poată adormi până nu afla unde fusese elev Tom Cross. Nu era sigură unde să caute o astfel de informație la zece și jumătate într-o seară de sâmbătă, dar cunoștea o femeie care știa.

* * *

Tony se trezi încet. În decurs de o săptămână, se obișnuise atât de mult cu venirile și plecările personalului care îl îngrijea, încât prezența unei alte persoane în cameră nu mai era suficientă ca să-l trezească. Era nevoie de ceva mai mult. Ceva precum fâșăitul unei pungi, alunecarea și pocnetul unui dop ieșind din sticlă, urmat de gâlgăitul moale al lichidului turnat în pahare de plastic.

— Carol! gemu încet când își dădu seama ce se întâmpla.

În lumina tulbure a orașului ce se strecura prin perdelele subțiri, de-abia reușea să-i distingă silueta în scaunul de lângă pat. Căută neîndemânatic telecomanda de la pat și se ridică în capul oaselor.

— Să aprind lumina? întrebă ea.

— Dă draperiile la o parte, să intre mai multă lumină de-afară.

Ea se desprinsese din scaun și făcu întocmai. Întorcându-se, îi turnă un pahar. El îl adulmecă încântat.

— Minunat, minunat syrah, spuse. Interesant, nu cred că aş fi menţionat un vin bun printre lucrurile care mi-ar fi lipsit cel mai mult dacă m-aş fi aflat pe o insulă pustie. Asta doar îmi arată cât de mult pot să mă înşel. Sorbi din nou și simţi că se trezește de-a binelea. Cred că a fost o zi îngrozitoare pentru tine, spuse.

— Nici nu ştii, recunosc eu ea. Am văzut azi lucruri pe care nu cred că le voi uita vreodată. Răni oribile. O tribună a unui stadion de fotbal presărată cu membre omeneşti. Sânge și creieri împróscaţi pe pereţi. Sorbi îndelung din paharul de vin. Crezi că ai văzut tot ce se poate vedea. Crezi că nimic nu poate fi mai rău decât scenele crimelor de care te-ai ocupat deja. Apoi apare asta. Treizeci și cinci de morţi în urma bombei, plus încă unul.

— Acela fiind atentatorul?

— Nu, acela fiind Tom Cross.

El aproape vărsă vinul din pahar de surprindere.

— Popeye Cross? Nu înţeleg, a murit în atentat? Numele vechiului său duşman de moarte era ultimul pe care s-ar fi aşteptat să-l audă în legătură cu atentatul din Bradfield.

— Nu. Se pare că atentatul a scos la iveală eroul din el. S-a aruncat cu capul înainte. Se spune că a salvat câteva vieţi. Nu, ceea ce l-a ucis a fost o otrăvă. Fusesse otrăvit chiar înainte de a ajunge la meci.

— Otrăvit? Cum? Cu ce?

— Nu ştiu încă detaliile. Paula e la în spital, cerând informaţii de la doctoriţa care şi-a dat seama ce avea. O chestie de noroc, de fapt. Din cauza atentatului, a fost solicitată la secţia de urgenţe, iar de la treaba cu Robbie Bishop, era deosebit de receptivă la ideea de otrăvire.

— În total, sunt trei, murmură Tony. Și toţi din părţile astea. Se pare că un otrăvitor în serie circulă prin zonă.

Carol îl privi.

— Otrăvuri diferite, scenarii diferite. Moduri diferite de

administrare.

— Există totuși o semnătură, spuse Tony. Crimă de la distanță. Administrare precisă. Un interval de timp relativ mare între ingestie și moarte. Astea au legătură, Carol. Nu prea sunt frecvente otrăvirile deliberate în ultima vreme. Au fost înlocuite de pistoale și de divorț. Otrăvirile sunt o metodă victoriană. Josnice, perfide, capabile să distrugă comunități și familii. Dar nu prea țin de secolul XXI. Recunoaște, Carol, ai de-a face cu un criminal în serie.

— Am să aștept dovezi, spuse ea cu încăpățănare. Între timp, moartea lui Tom Cross e singura crimă pe care chiar am voie s-o anchetez.

Mânia se revărsa din ea în valuri. Aproape că simțea gustul furiei ei, o amărăciune întunecată suprapusă peste gustul dulce, fructat al vinului.

Tony se chinui să înțeleagă sensul cuvintelor lui Carol.

— Cum adică e singura crimă pe care ai voie s-o anchetezi?

— A luat cazul atentatului din mâinile noastre, spuse ea. Acest nou Comandament Antitero. Nefericita fuziune dintre Brigada Specială și Brigada Antiterorism. Departamentul de nord are sediul în Manchester. Atâta doar că acum sunt în Bradfield, cu bocancii lor greoi și cu textele lor gen „fără nume, fără consecințe”. La propriu. Nu își spun numele real, nu au numere de identificare. Ei susțin că astfel evită represaliile. Eu cred că vor să evite vreo plângere. Paula îi numește Soldații Imperiali de Asalt, și nu se înșală prea mult. De-a dreptul înspăimântători, Tony. Foarte înspăimântători. I-am văzut la lucru în sediul de pe Scargill Street și îți spun, sincer, mi-a fost rușine că sunt polițist.

— Și ei au preluat comanda operativă? Întrebă el, imaginându-și cum trebuia să se simtă Carol, care se mândrea atât de mult de ea și de echipa ei.

— Pe de-a-ntregul. Trebuie să le stăm cu totul la dispoziție în cazul în care apelează la noi. Carol râse aspru. E ca și cum aș trăi într-un stat polițienesc, iar chestia

înfiorătoare e că, de fapt, eu fac parte dintre ei.

— Și faceți ceea ce ar trebui să faceți? Întrebă Tony, încercând să mențină un ton neutru.

— Tu ce crezi? Nu mai așteptă răspunsul lui. Îi lăsăm să-și vadă de treaba lor, să-și adune toți suspectii obișnuiți, să hărțuiască pe oricine se întâmplă să fie tânăr, bărbat și musulman. Iar noi vom face ce știm mai bine.

Tony era conștient că ea își dorea – avea nevoie – ca el s-o susțină, să-i ia partea împotriva celor pe care ea îi considera băieții răi. Să fie de partea ei, indiferent dacă avea sau nu dreptate. Problema era că el era de părere că nu avea dreptate. Iar dacă relația lor se baza pe anumite valori, el credea că elementul de bază era sinceritatea. Unii i-ar fi spus indisponibilitate emoțională, și probabil că exista un oarecare adevăr și în asta. Dar nu putea s-o mintă pe Carol, nu cât de cât convingător. Și credea că nici ea pe el. Erau momente când era dificil să auzi adevărul, dar și mai dificil să îl spui. Însă, pe termen lung, era convins că aveau să privească amândoi înapoi la aceste momente, cu o recunoaștere a faptului că deveniseră și mai uniți după ce le făcuseră față. Tony trase aer în piept și sări de pe trambulina înaltă.

— Iar lucrul la care vă pricepeți voi cel mai bine nu este să anchetați și să anihilați celule teroriste.

Timp de o clipă, camera se cufundă într-o tăcere deplină.

— Vrei să spui că ești de acord cu ceea ce se întâmplă aici?

Nu trebuia s-o vadă pe Carol ca să-și imagineze indignarea ei.

— Cred că munca unui polițist cu teroriști potențiali și reali este o activitate foarte bine delimitată, zise el, încercând să spună adevărul așa cum îl vedea, fără să mai toarne gaz pe foc. Și cred că ar trebui lăsată pe mâinile unor specialiști. Oameni care sunt pregătiți să înțeleagă gândirea lor, oameni care se pot detașa de viața lor și pot

accepta misiuni complexe sub acoperire, oameni care sunt pregătiți să pătrundă în mințile teroriștilor și să încerce să-și dea seama care va fi următorul lor pas. Se scărpină în cap. Nu cred că e vorba despre aceleași abilități ca acelea cu care sunteți înzestrați tu și membrii echipei tale.

— Vrei să spui că e corect să ne ia anchetarea acestei crime odioase? Că nu ar trebui să facem pe polițiștii în propriul nostru oraș? Întrebă Carol.

El deslușește certitudinea trădării în vocea ei. Ea își termină vinul și își mai turnă un pahar.

— Vreau să spun că ar trebui să existe o echipă precum Comandamentul Antitero, care să colaboreze cu voi. Doar fiindcă au pus atât de rău în aplicare ideea nu înseamnă că e proastă în sine, spuse Tony blând. Aici nu e vorba despre tine, Carol. Nu e o critică la adresa ta și a oamenilor tăi. Nu înseamnă că sunteți proști sau incompetenți – sau ceva de genul ăsta. E un act de recunoaștere a faptului că terorismul e ceva diferit. Și e nevoie de o abordare diferită.

— Judecată care ție nu ți se aplică, presupun. Pun pariu că te crezi capabil să realizezi profiluri psihologice de teroriști, la fel cum faci în cazul criminalilor în serie, nu? ripostă Carol sarcastic.

Tony simți că ajunsese într-o situație din care nu avea decât de pierdut. Din acest punct, nu exista nici un răspuns care s-o convingă pe Carol să dea înapoi. N-avea decât să stea în continuare de partea adevărului. Acesta e, adesea, cel mai eficient răspuns.

— Cred că am câteva idei utile, da.

— Bineînțeles că ai. Marele doctor.

Atins în sfârșit, Tony spuse:

— OK. Ce părere ai despre următoarea idee? Atentatul acesta nu prea se potrivește unui atacterorist.

— „Acum e uluită, fără cuvinte”, se gândi el. „Dar nu pentru multă vreme.”

— Ce vrei să spui cu asta? Întrebă Carol, prudența luând locul ostilității la care aproape că se așteptase.

— Gândește-te! Care e rolul terorismului?

Aproape fără să ezite, Carol spuse:

— E o încercare de a impune modificări sociale sau politice prin mijloace violente.

— Și cum încearcă ei să facă asta?

— Nu știu... Terorizează într-un asemenea hal populația, încât aceasta ajunge să facă presiuni asupra politicienilor? Cred că asta a fost strategia terorismului *IRA*²⁹. Carol se aplecă în față înscăun, de-acum nerăbdătoare și captivată de discuție.

— Exact. Caută să creeze un climat de teamă și de neîncredere. Urmărește să atace acele domenii ale vieții în care oamenii au nevoie să se simtă în siguranță. Transport public. Magazine. Oamenii sunt nevoiți să călătorească, sunt nevoiți să meargă la cumpărături. Ne dăm seama imediat că un stadion de fotbal, oricât ar fi de aglomerat, nu intră în aceeași categorie. Nimeni nu este obligat să meargă la fotbal pentru a supraviețui. Zâmbi. Poate că unii fani cred că simt asta, dar ei știu în adâncul sufletelor că viețile lor nu se vor duce de râpă așa cum s-ar întâmpla dacă nu ar mai merge la serviciu sau la magazine.

— Înțeleg ce zici. Dar dacă au decis că o țintă mai modestă ar fi o opțiune mai bună fiindcă țintele importante sunt, pur și simplu, prea inaccesibile pentru ei în acest moment?

— Țsta ar fi un argument valabil dacă ar fi adevărat, dar nu e, iar tu știi asta. Nu poți asigura securitatea fiecărui tren, a fiecărui metrou, a fiecărui autobuz, a fiecărui centru comercial sau hypermarket. Găsești aici o grămadă de ținte facile. Deci primul argument în pledoaria mea împotriva ideii că ar fi fost un act terorist e legat de ținta generală.

Carol se întinse din nou după vin.

— Ai mai multe argumente?

²⁹ *Irish Republican Army*, Armata Republicană Irlandeză (n.red.)

— Mă cunoști, Carol. Îmi place să fiu bine înarmat împotriva celor ca tine. Cea de-a doua linie de argumentare – ținta restrânsă. Știm despre terorism că, pentru a fi eficient, trebuie să lovească în viețile oamenilor obișnuiți. Genul de teroriști cu care ne confruntăm acum nu optează pentru asasinări spectaculoase. Au învățat asta de la IRA. Crimele îndreptate împotriva unor persoane foarte cunoscute, precum lordul Mountbatten și Airey Neave, atrag multă atenție, desigur. Dar oamenii sunt furioși și scandalizați de acestea, nu terorizați. Ia un om oarecare de pe stradă și cere-i să-ți numească cele mai importante evenimente teroriste ale irlandezilor din perioada conflictului dintre Anglia și Irlanda de Nord, și-ți va spune de Omagh, Warrington, Manchester, Birmingham, Guildford, Bursa Baltică. Ei își amintesc evenimentele care i-au făcut să se simtă amenințați personal.

Se întrerupse pentru a bea.

— Deci tu spui că lojile rezervate sponsorilor erau o țintă greșită? Întrebă Carol.

Fusese întotdeauna rapidă în gândire. Era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la ea.

— Exact, spuse Tony. Să te concentrezi asupra bogățiilor e genul de chestie pe care l-ar fi făcut un terorist antiglobalizare. Dar nu și un musulman fundamentalist. El vrea să obțină efectul maxim din operațiunea sa. Într-un atac de tipul Al-Qaeda, bomba ar fi fost plasată mai jos, în mijlocul spectatorilor. Sau într-una dintre celelalte tribune.

— Poate că asta era singurul loc în care știau sigur că pot intra? Aziz s-a dat drept electrician. Poate asta era singura încăpere cu panouri electrice care să se afle exact sub tribune?

Tony clătină din cap.

— Asta chiar că e trasă de păr. Pun pariu că există cam aceeași structură la toate cele patru tribune. Stadionul nu are decât câțiva ani vechime, nu se pune problema că ar fi

peticit ca vai de el, așa cum era vechiul stadion. Există, cu siguranță, alte locuri similare care ar fi făcut mai multe victime printre oamenii de rând. Nu, a fost o alegere intenționată, iar asta e al doilea motiv pentru care mă îndoiesc că a fost un act terorist.

— Teoria e cam fragilă, Tony. Sau mai ai și altceva?

El detectă nuanța de scepticism din vocea lui Carol.

— Având în vedere cât de puțin sunt la curent cu evenimentele, cred că ar trebui să fii impresionată și cu atât. Dacă ești hotărâtă să urmezi propriile piste de anchetă în loc să faci doar ceea ce-ți cere Comandamentul Antitero, poate că tocmai ți-am oferit câteva ipoteze cu care sălucrezi. „Și poate eviți astfel conflictele directe cu Comandamentul Antitero”, se gândi el. Iar când vei afla mai multe despre Aziz și despre complicii săi, s-ar putea chiar să aibă logică.

Tony se lăsă pe spate, stors de puteri.

— De fapt, am descoperit deja un lucru cel puțin ciudat, spuse Carol. Nu ești prea obosit? Interesul îi fu stârnit în pofida extenuării.

— Sunt în regulă. Ce-ați descoperit?

— E oarecum bizar. Am ajuns la atelierul unde s-a fabricat bomba înaintea celor de la Comandamentul Antitero. Iar geanta aia în legătură cu care te-am sunat conținea haine curate, pașaportul lui și permisul de conducere, precum și un bilet electronic pentru zborul de astă-seară spre Toronto. Ca și cum s-ar fi așteptat să se întoarcă. Nu doar să se întoarcă la garsonieră, ci și să scape nepris după aceea, fără a fi suspectat. Iar asta, în mod cert, nu-i stă în fire unui terorist sinucigaș.

Prea puține lucruri ce țineau de comportamentul uman puteau să-l pună în dificultate pe Tony. Dar ceea ce îi spusese Carol îl aduse în situația de a căuta nedumerit un răspuns.

— Nu, nu e, zise în cele din urmă.

— Sam avea o teorie cum că ar fi fost un fel de talisman

pentru el, spuse Carol.

— Nu merge, murmură Tony, cu mintea scotocind printre diversele sale experiențe pentru a încerca să găsească o logică în ceea ce auzise. Singurul lucru care îmi vine în minte este că n-a fost un terorist sinucigaș. O privi pe Carol, al cărei chip era doar un contur vag în întunericul aproape deplin. Iar dacă nu a fost un atentator sinucigaș, atunci probabil că ăsta n-a fost un atac terorist.

Duminică

Carol se trezi cu murmurul încet al televizorului în urechi. Avea în gură gust de vin stătut, și un junghi de durere îi străbătu gâtul înțepenit când încercă să se miște. Timp de o clipă, nu reuși să-și dea seama unde se afla. Apoi își aminti. Carol tuși și deschise ochii. Tony urmărea la TV o emisiune de știri despre atentat. Prezantatorul vorbea despre morți, pe ecranul din spatele său fiind proiectate fotografii ale acestora. Chipuri vesele, zâmbitoare, ce ignorau faptul că erau muritori. Oameni a căror moarte lăsase o amprentă adâncă în viețile celor vii.

— Ai reușit să dormi puțin? o întrebă Tony, aruncându-i o privire.

— Așa s-ar părea, spuse Carol.

Bătuseră apa în piuă despre teroriști până terminaseră toată sticla de vin, din care ea băuse cel mai mult. Când ea încercase să plece, el îi atrăsese atenția că băuse mult prea mult ca să se gândească să urce la volan. Știau amândoi că șansele de a găsi un taxi la primele ore ale unei dimineți de duminică, în centrul orașului Bradfield, erau atât de mici, încât nu puteau fi luate în considerare. Așa că el îi oferise o pătură, iar ea se întinsese în scaun. Se așteptase să doarmă agitat, dar, spre surprinderea ei, se trezise odihnită și vioaie. Își dresе vocea și se uită la ceas. Șapte fără un sfert. Avea timp să meargă acasă, să-i dea de mâncare lui

Nelson, să facă dușși să se schimbe pentru conferința de dimineață.

— Bun. Ce planuri ai pentru azi? Dădu mai încet sonorul televizorului.

— Ședință de informare cu echipa de la opt, apoi o să discut cu văduva lui Tom Cross. Se strâmbă. Asta va fi interesant, având în vedere că m-a considerat dintotdeauna vinovată de căderea sa în dizgrație. Se ridică, încercând să netezească dunga pantalonilor, neîndrăznind să se gândească la starea machiajului și a părului său.

— Ai să te descurci. Trebuie să existe o legătură acolo, pe undeva.

Carol se întrerupse exact când își pieptăna părul cu degetele, străfulgerată de genul acela de gânduri aduse la suprafață de subconștient în timpul somnului.

— Ce-ar fi dacă ideea ta smintită că nu e vorba despre terorism ar fi corectă, iar toată povestea asta ar face parte dintr-o răzbunare împotriva echipei Bradfield Victoria?

Tony zâmbi.

— Cum așa? Alex Ferguson e speriat de ce se va întâmpla săptămâna viitoare, când Manchester United va juca în deplasare pe Victoria Park?

— Foarte amuzant. Mai bine nu faci glume de-astea în preajma celor de la Comandamentul Antitero. E bine cunoscut faptul că trebuie să te supui unei intervenții chirurgicale de eliminare a simțului umorului atunci când intri în rândurile lor.

— Știu asta. Eu mă uit la Spooks.

Carol fu surprinsă.

— Serios? Eu nu.

— Ar trebui să încerci. Ei se uită.

— Nu prea cred. Încercă să și-i imagineze pe David și pe Johnny într-o ipostază domestică, uitându-se la televizor.

Tony dădu din cap cu hotărâre.

— Ba da, să știi. Așa își dau seama cât de departe pot merge.

— Vrei să-mi spui că indivizii de la Serviciul Britanic de Informații și de la Comandamentul Antitero iau decizii operative pe baza unui serial de televiziune? Carol își lovi marginea frunții cu degetul arătător. Prea multe medicamente, Tony.

— Exact asta vreau să-ți spun, zise el cu sinceritate. Pentru că au în slujba lor oameni care înțeleg psihologia autorizării.

— Psihologia autorizării? repetă Carol cu neîncredere.

— Uite cum funcționează! Când urmăresc un serial precum Spooks, chiar și spectatorii sofisticați își suspendă neîncrederea suficient de mult încât drama să își facă efectul. Și, odată ce acea neîncredere a fost suspendată, spectatorul este condiționat să creadă că și lumea reală e la fel. Ceea ce le permite acelor ticăloși țicniți din serviciul de informații să sară calul.

Tony vorbea repede, gesticulând. Carol nu părea prea convinsă.

— Deci ceea ce văd la televizor îi face pe spectatori să accepte comportamente mai dure din partea celor care aplică legea?

— Da. Într-o măsură mai mare sau mai mică, în funcție de credulitatea lor, evident. Tony observă scepticismul lui Carol. OK, uite un exemplu! Nu cred că a existat vreodată un caz recunoscut în care un agent al Serviciului Britanic de Informații să fie cufundat cu fața într-o friteuză. Dar, după ce scena asta a apărut într-un serial cu atât de multă credibilitate precum Spooks, chiar dacă băieții răi sunt cei care o fac, s-a creat un curent de opinii care, atunci când un agent al serviciului de informații chiar cufundă pe cineva cu fața într-o friteuză, se va spune:

— „Ei bine, a fost nevoie să o faci, nu-i așa? Altfel i-ar fi făcut ei asta lui”. Psihologia autorizării.

— Dacă ai dreptate, atunci de ce mai protestează unii împotriva torturii? De ce nu adoptăm toți o atitudine de genul: „Păi, am văzut cât de bine funcționează în filme,

haideți s-o acceptăm”?

Carol se sprijini în pumni pe marginea patului în timp ce vorbea, părul blond și ciufulit căzându-i în ochi.

— Carol, poate că n-ai observat, dar există un număr considerabil de oameni care chiar spun asta. Uită-te ce opoziție s-a iscat în SUA când Senatul a decis să scoată tortura în afara legii. Oamenii cred în eficiența ei tocmai fiindcă au văzut-o în filme. Iar unii dintre cei care cred asta dețin poziții influente. Nu cădem toți în capcana asta doar fiindcă nu suntem toți la fel de creduli. Unii dintre noi apreciază cu un ochi mult mai critic ceea ce văd sau citesc decât alții. Dar poți să amăgești unii oameni tot timpul. Iar când agenții secreți și polițiștii devin răi, pe asta se bazează.

Ea se încruntă.

— Mă sperii câteodată, știi asta?

Îi citi durerea pe chip. Nu credea că avea de-a face cu genunchiul lui.

— Da, știu asta. Dar nu cred că e neapărat un lucru rău. Din experiența mea, când ceva te sperie, devii tot mai hotărâtă să înfrângi acel lucru.

Carol se întoarse, rușinată ca întotdeauna când el o lăuda.

— Deci tu nu crezi că e un fel de acțiune concertată împotriva echipei Vics?

— Nu. Fiindcă Danny Wade nu se potrivește în ecuație.

Carol oftă exasperată.

— Nenorocitul de Danny Wade! Tu și Paula, împreună, ați putea vinde chiar și pielea ursului din pădure.

Tony zâmbi.

— Nu am înțeles niciodată expresia asta. De ce ar vrea cineva să vândă pielea ursului din pădure? Și de ce urs, de ce nu vulpe sau iepure? Își ridică mâinile să se apere când Carol îl lovi cu un ziar împăturit pe care îl luase în mână. OK, OK. Dar să știi că avem dreptate să-l considerăm pe Danny parte a ecuației.

— Cum zici tu, murmură ea, aruncând ziarul înapoi pe masă. Ceea ce știi însă e că voi avea nevoie de mai mult decât de teoriile tale psihologice despre ținte pentru a convinge lumea că nu e un act de terorism. Se îndreptă spre ușă. O să încerc să trec pe aici mai târziu. Succes la fizioterapie.

— Mulțumesc. Ah, Carol? Cineva ar trebui neapărat să afle la ce școală a învățat Tom Cross.

* * *

La câteva minute după plecarea lui Carol, sosi fizioterapeuta, care îi făcu complice cu ochiul lui Tony.

— Ajutai poliția în anchetele sale, nu-i așa? îi spuse de sus, dându-i cârjele cu sprijin pe antebraț. Sper că nu te-a epuizat.

— Inspector-șef Jordan se ocupa de evenimentele de ieri de la Victoria Park, spuse pe un ton ce descuraja discuțiile. Eu colaborez cu poliția. A trecut pe aici să se consulte cu mine în legătură cu câteva lucruri. Și era atât de extenuată, încât a adormit în scaun.

Tony știa că era meschin, dar nu se putea abține. De câte ori era vorba de Carol, devenea supersensibil la orice aluzii de natură personală. Nu conta dacă discuta cu mama lui ori cu o fizioterapeută pe care nu avea s-o mai vadă vreodată după ce ieșea din spital. Simțea întotdeauna nevoia să clarifice lucrurile. Sau cel puțin să le clarifice din punct de vedere tehnic. Contextul emoțional de dincolo de suprafață nu-l privea decât pe el.

O jumătate de oră mai târziu, se afla din nou în salonul lui, obosit, dar nu extenuat, așa cum fusese în zilele de dinainte.

— Te descurci incredibil de bine. Poate vrei să te îmbraci azi, îi spuse fizioterapeuta. Vezi cum te simți dacă petreci ceva vreme în scaun și puțin timp mișcându-te de ici-colo. Fă câte o plimbare de-a lungul coridorului cam o

dată pe oră.

Dădu din nou mai tare televizorul, urmărindu-l cu colțul ochiului în timp ce se lupta cu hainele. Toate știrile se învâртеau în jurul exploziei de la Victoria Park. Erau experți în fotbal care vorbeau despre impactul asupra meciului; ingineri de construcții care făceau estimări legate de costul și de timpul necesar pentru a reconstrui Tribuna Vestey. Martin Flanagan își exprima furia stârnită de faptul că gestul de adio față de Robbie Bishop fusese pângărit astfel; prieteni și rude ale morților vorbeau despre cei dragi; și Sanjar, fratele lui Yousef Aziz, susținea sus și tare că fratele său nu era fundamentalist. Când văzu că, în vreme ce Sanjar vorbea, în fundal apăru imaginea agenților Comandamentului Antitero scotocind cutii întregi cu obiecte din casa familiei sale, Tony renunță să se mai lupte cu șosetele și își îndreaptă întreaga atenție asupra televizorului.

Nu se număra printre cei care credeau că poți citi ce-i în mintea unui om doar uitându-te la chipul lui, dar după ani întregi în care privise oamenii mințindu-l și mințindu-se, avea un sistem de referință cu expresii și gesturi pe baza cărora putea emite judecăți privind sinceritatea cuiva. Ceea ce văzu pe chipul lui Sanjar Aziz fu convingerea arzătoare că, orice s-ar fi aflat în spatele hotărârii fratelui său de a face o gaură în stadionul Victoria Park, nu fusese vorba despre extremism religios. Ofițerii Comandamentului Antitero îi întorceau casa pe dos iar el nu protesta în privința asta. Ceea ce îi distrăgea în mod evident atenția era faptul că trebuia să repete la nesfârșit ceea ce știa că era adevărat – că fratele său nu era un musulman militant. Însă reporterul de televiziune nu era deosebit de interesat să analizeze explicații alternative pentru atentatul cu bombă. Voia doar să-l vadă pe Sanjar căznindu-se să-și ceară scuze. Era clar că asta nu avea să se întâmple.

Atenția lui Tony se risipi când reporterul dădu legătura în studio pentru o altă analiză dură aconsecințelor pe care atentatul avea să le aibă asupra sezonului echipei Bradfield

Victoria. Oricât de mare fan ar fi fost, îl exaspera simplul fapt că acest subiect fusese inclus pe agenda de știri în condițiile în care muriseră treizeci și cinci de oameni. Ceea ce-și dorea cu adevărat să știe era ce anume avea Sanjar Aziz de spus în afară de dezmințirile sale. Tony îi remarcase frustrarea și nu putea să nu se întrebe ce se afla în spatele ei.

Reîncepu să se lupte cu șoseta, dar nu reuși să o încalțe. „Fir-ar-să fie!” spuse, întinzându-se după butonul de chemare a asistentei. La naiba cu independența! Voia să audă ce avea de spus Sanjar Aziz, și nu-i păsa dacă asta l-ar fi costat independența. Era timpul să se dea jos din pat și să facă în sfârșit ceva util.

* * *

Carol își puse la curent echipa cu ultimele noutăți. Arătau toți de parcă n-ar fi dormit suficient și ar fi băut prea multă cafea. Orice anchetă criminalistică provoca un fel de frenezie ce lăsa la o parte necesitățile fizice. Dacă dura prea mult, oamenii începeau să-și piardă busola, și la fel se întâmpla și cu viețile lor personale. Văzuse astfel de cazuri mult prea frecvent. Dar nu părea să existe nici o cale simplă de a evita acest lucru. Ofițerii se simțeau stimulați să muncească la o asemenea intensitate din cauza naturii unice a infracțiunii și din cauza a ceea ce însemna pentru ei ca oameni.

Nu era vorba despre implicare emoțională, bănuia ea. Ținea de înfruntarea propriei vieți trecătoare. Să se dedice trup și suflet unui caz de crimă era un fel de sacrificiu închinat zeilor, o modalitate simbolică de a se proteja pe ei și pe cei dragi lor.

Toată lumea fu foarte atentă când Paula relatează conversația ei cu Elinor Blessing, insistând să-l menționeze pe misteriosul Jake sau Jack. Când ajunse la sfârșitul notițelor ei, Paula ridică privirea și spuse:

— M-am tot gândit. Cele trei victime ale noastre care au fost otrăvite provin toate din Bradfield. Știm că atât Robbie Bishop, cât și Danny Wade au crescut în Harriestown și au mers la școală acolo. M-am întrebat dacă era o legătură ce merita analizată mai în detaliu. Așa că, după ce am plecat de la spital, am venit aici și m-am conectat pe site-ul Best Days. Tom Cross nu era membru, dar există vreo douăzeci de oameni de vârsta lui care sunt membri. Au o secțiune numită „Fotografii și amintiri”, iar acolo am găsit asta. Scoase o hârtie și o dădu pe rând colegilor săi. Cineva pe nume Sandy Hall a postat asta! „Își mai amintește cineva episodul în care Tom Cross l-a închis pe Weasel Russell în dulapul cu substanțe chimice și a injectat gaz ilariant prin gaura cheii? E interesant când te gândești că a ajuns ofițer de poliție”. Iar Eddie Brant răspunde: „L-am văzut pe Tom Cross acum câteva luni la o cină a clubului de rugby. L-aș fi recunoscut oriunde. E tot atât de impunător și de plin de povești. E pensionat acum. A câștigat o sumă uriașă la pariuri acum câțiva ani, așa că are o situație financiară foarte confortabilă”. Deci cred că putem stabili cu certitudine că, la fel ca Danny și ca Robbie, Tom Cross era un fost elev al liceului din Harriestown.

— Ai fi putut, pur și simplu, să mă întrebi pe mine, spuse Kevin. Și eu am fost elev la liceul ăla. Paula păru surprinsă.

— Aș fi preferat să știu. Așa aș fi câștigat și eu ceva timp. Oricum, cel puțin acum e clar că există o legătură. Nu știm ce înseamnă sau dacă înseamnă ceva, dar e, în mod cert, ceva ce aveau cu toții în comun.

— Mai există ceva ce aveau cu toți în comun, interveni Kevin. Toți erau bogați. Robbie din fotbal, Danny de pe urma loteriei, iar Popeye din pariurile din fotbal. Unii credeau că probabil primea mită din moment ce își permitea o casă pe Dunelm Drive. Dar nu era adevărat. Pur și simplu, a avut noroc.

— Interesantă idee, Kevin. Și bine lucrat, Paula, spuse

Carol.

— Crezi că ar trebui să-i avertizăm pe acei foști elevi ai liceului din Harriestown care au ajuns să câștige sume importante? Întrebă Chris.

Carol păru surprinsă.

— Nu cred că avem nici pe departe suficiente date ca să dăm naștere unui asemenea val de tulburări. Îți dai seama ce panică s-ar isca dacă am face asta? Nu, trebuie să ne facem o idee mult mai clară despre ce se întâmplă aici. Am să discut cu doamna Cross în dimineața asta și să vedem ce obținem. Paula, poți să discuți cu domnul și cu doamna Bishop, să vezi dacă Robbie îl cunoștea pe Tom Cross? Și, Sam, același lucru cu familia lui Danny. Kevin, tocmai am obținut lista de apeluri pentru mobilul lui Aziz. Vreau să te ocupi de asta. Și, de asemenea, contactează-l pe directorul liceului din Harriestown și vezi dacă liceul a încurajat vreo legătură între cei trei. După cum ai spus, erau toți bogați. Poate că liceul a apelat la ei pentru donații? Poate că directorul i-a invitat să bea un pahar cu el? Interesează-te! Și, Chris, vreau să le duci telefonul celor de la Comandamentul Antitero. Cere-ți scuze din tot sufletul fiindcă ne-am încurcat între noi și credeam că le spuseseam despre telefon. Zâmbește mult. Vezi ce-au aflat și ei. Și, băieți, vreau să vă gândiți la atentat fără idei preconcepute. Am vorbit cu Tony aseară, iar el are una sau două idei care mie mi se par destul de neconvenționale. Dar a avut dreptate și în trecut, în circumstanțe puțin probabile, așa că haideți să ne asigurăm că nu tragem concluzii pripite pe baza unor prejudecăți. Lăsați probele să-și facă treaba. Și, dacă tot veni vorba despre probe, cum stai, Stacey?

— Am câteva informații interesante... Chris mi-a cerut să verific site-ul hopefully.co.uk, să văd dacă Aziz își salvase pe laptop datele de conectare. Am avut noroc. Numele de utilizator și parola erau pe calculator. Dar nu rezervase nimic altceva. Stacey făcu o pauză.

— Îi plăcea cu adevărat să-i țină în suspans, observă

Carol, studiind fețele membrilor echipei sale. Și cât de mult le displăcea asta!

— Însă, continuă Stacey, am reușit să recuperez o listă cu lucrurile de pe site de care se interesase. Iar ceea ce i-a atras atenția atentatorului din Bradfield au fost vilele disponibile pentru închiriat în nordul provinciei Ontario. Am o listă.

— Avea de gând să se refugieze într-o vilă din Canada? Kevin exprimă uluirea pe care, se gândi Carol, o încercau cu toții. Canada?

— Cel puțin se gândea la asta, spuse Stacey.

— Nu m-aș fi gândit că destinația preferată de un fundamentalist musulman refugiat ar fi fost Canada. Voi da? interveni Chris.

— Canadienii sunt foarte toleranți, spuse Paula.

— Nu chiar atât de toleranți! Dar au o populație considerabilă de pe subcontinent, spuse Carol. OK. Kevin, tu te ocupi de vile. Probabil nu vei reuși să afli prea multe până mâine, dar vezi ce poți face. Chris, când te întorci de la Comandamentul Antitero, ia de la Kevin lista cu numerele de telefon de pe mobil. Le zâmbi. Vă descurcați cu toții foarte bine. Știu că suntem extrem de aglomerați, dar haideți să le arătăm ce ne poate pielea. Asigurați-vă că tot ceea ce aflați ajunge pe biroul meu. Se ridică dând de înțelese că ședința se încheiase. Mult succes. Numai Dumnezeu știe câtă nevoie avem de asta!

* * *

Tony nu se putea abține să nu-i compătimească pe locuitorii de pe Vale Avenue. Bulevardul lorseburban, de obicei liniștit, cu zona centrală acoperită cu iarbă și cu cireșii în floare plantați pe margine, era acum sub asediu. Ochii lumii erau ațintiți asupra unei străzi pe care, în mod normal, cel mai scandalos eveniment se întâmpla atunci când proprietarul unui câine îl lăsa pe acesta să

murdărească trotuarul. Furgonete de televiziune, mașini ale unor posturi de radio și care de reportaj erau staționate de-o parte și de alta a străzii. Furgonetele poliției și cele ale criminaliștilor erau îngrămădite în jurul numărului 147. Așezat pe bancheta din spate a taxiului negru – pe care îl comandase fiindcă avea suficient loc pentru piciorul său –, Tony se miră din nou de capacitatea publicului de a absorbi până la ultima picătură așa-zisele reportaje de știri.

Pe lângă cei care aveau motive mai mult sau mai puțin legitime de a se afla acolo, mai erau și hoți și gură-cască. Probabil aceiași oameni care merseseră și la altarul lui Robbie Bishop. Oameni ale căror vieți erau atât de limitate, încât aveau nevoie de validarea, dată de participarea, într-un fel sau altul, la un eveniment public. Era ușor să-i disprețuiești, în opinia lui Tony. Dar considera că aveau totuși un rol, funcționând ca un fel de cor grecesc, comentând în modul lor frivol evenimentele zilei. Poate că Paxman le lua interviuri celor importanți și grozavi, cerându-le păreri incisive, dar oamenii de pe trotuar aveau și ei ceva de spus.

— Du-te chiar până la cordonul poliției, îi spuse Tony șoferului, care făcu întocmai ce i se ceruse, târându-se printre grupurile de oameni, claxonând pentru a-și elibera calea. Când ajunseră, Tony se chinui să se ridice și îi împinse douăzeci de lire prin deschizătura din fereastră. Așteaptă-mă, te rog.

Deschise portiera, apoi își sprijini cârjele pe pământ. Se mișca greu și dureros, dar reuși, cu greu, să iasă în drum. Aleea și gardul viu din fața numărului 147 erau străjuite de ofițeri înarmați, plasați la intervale egale. Pe trotuar, Sanjar Aziz acorda din nou un interviu. Începea să obosească. Umerii îi erau mai căzuți – atitudinea mai defensivă decât înainte. Dar pasiunea de pe chipul său era încă vie. Luminile se stinseră, reporterul îi mulțumi scurt și se îndepărtă. Pe chipul lui Sanjar apăru o expresie de descurajare.

Tony se îndreptă spre el. Sanjar îl măsură din cap până în picioare, în mod evident neimpresionat.

— Vrei un interviu?

Tony clătină din cap.

— Nu. Vreau să discut cu tine.

Sanjar își schimonosi fața, fără a înțelege.

— Da, sigur. Discuție, interviu, e același lucru, nu? Privea peste umărul lui Tony, nerăbdător să găsească pe altcineva cu care să vorbească, cineva care să asculte ce avea el de spus, nu să înceapă un duel verbal cu el.

Tony strânse din dinți. Uimitor cât de mult efort era necesar doar pentru a sta în picioare, cu atât mai mult pentru a sta în picioare și a vorbi în același timp.

— Nu, nu e același lucru. Reporterii vor să le spui ceea ce vor ei să audă. Eu vreau să aud ce ai tu de spus. Lucrul despre care ei nu te lasă să vorbești.

Acum îi atrăsese atenția lui Sanjar.

— Cine ești? Întrebă, schimonosindu-și fața frumoasă într-o expresie de agresiune rănită.

— Numele meu este Tony Hill. Doctor Tony Hill. Ți-aș arăta legitimația dacă aș putea, spuse, aruncând o privire frustrată spre cârjele sale. Sunt psiholog. Colaborez frecvent cu poliția din Bradfield. Nu cu indivizii ăștia, adăugă, făcând un semn disprețuitor din cap spre gardienii impasibili, îmbrăcați în echipamente antitero. Cred că ai de spus unele lucruri despre fratele tău pe care nimeni nu vrea să le audă, iar asta te enervează la culme.

— Tu ce treabă ai cu asta? izbucni Sanjar. N-am nevoie de psihiatru, cu tot respectul. Vreau doar ca toți ăștia – făcu un gest ce cuprindea deopotrivă presa și poliția – să priceapă de ce se înșală în privința fratelui meu.

— N-au să înțeleagă, spuse Tony. Fiindcă nu se potrivește cu ceea ce vor ei să creadă. Dar eu vreau să înțeleg. Nu cred că fratele tău a fost terorist, Sanjar.

Brusc, întreaga atenție a lui Sanjar Aziz se concentrează asupra sa.

— Vrei să zici că nu Yousef a făcut asta?

— Nu, e destul de clar că el a făcut-o. Dar nu cred că a făcut-o din motivele presupuse de toată lumea. Cred că tu m-ai putea ajuta să înțeleg de ce s-a întâmplat asta. Tony arată din cap spre taxiul care îl aștepta. Am putea merge undeva să vorbim despre asta.

Sanjar privi înapoi spre casa lui, din care tocmai ieșea un tehnician criminalist în halat alb, ținând un alt plic de plastic. Se întoarse spre Tony, care se simți cântărit din priviri.

— OK, spuse. O să vorbesc cu tine.

* * *

Dorothy Cross turnă cafea dintr-o cafetieră de argint în cești de porțelan decorate cu trandafiri într-o nuanță de roz asemănătoare modelelor ce împodobeau pereții. Două tapete diferite, unul deasupra și unul dedesubtul brâului intermediar, draperiile, covoarele, canapeaua de două persoane, cele două sofale și pernițele răspândite prin cameră aveau modele diferite, dar aceleași nuanțe de roz și roșu burgund. Carol avea impresia că se afla într-unul dintre acele documentare medicale în care camera călătorește prin organele interne. Nu era o senzație plăcută.

Dorothy încetă să mai toarne și privi cele două cești cu un ochi critic. Apoi adăugă încă o linguriță de cafea într-una din ele. Mulțumită, i-o dădu lui Carol. Împinse spre ea vasul de lapte din argint și zaharnița, apoi ridică privirea cu zâmbetul slab și disperat al cuiva care încearcă din răspuțuri să nu se spargă în bucăți.

— E frișcă, spuse. Nu lapte. Lui Tom îi place frișcă în cafea. Îi plăcea. Se încruntă. Îi plăcea. Trebuie să îmi tot amintesc. Îi plăcea, nu îi place.

Bărbia îi tremură.

— Îmi pare atât de rău, spuse Carol.

Privirea pe care i-o aruncă Dorothy era tăioasă ca un ciob de sticlă.

— Serios? Chiar îți pare rău? Credeam că voi doi nu v-ați înțeles niciodată. „La naiba. Unde a dispărut reticența britanică?”

— E adevărat că nu eram întotdeauna de acord. Dar nu trebuie să fii prieten cu cineva pentru a-i aprecia valoarea. Carol era conștientă că patina pe terenul alunecos al ipocriziei. Era foarte apreciat de către ofițerii pe care îi conducea. Sunt sigură că știi asta. Iar faptele lui de ieri... Doamnă Cross, a fost un adevărat erou. Sper că vi s-a zis deja.

— Pentru mine nu mai contează, inspector-șef Jordan. Ceea ce contează este că l-am pierdut. Avu nevoie de ambele mâini ca să ducă ceașca la gură. Era ciudat să vadă o femeie atât de mareșii de solidă devenită fragilă. Dar Carol vedea semnele decăderii sale. Părul ei coafat simplu era ciudat de asimetric, rujul — puțin întins.

— El umplea casa asta cu personalitatea lui, și tot așa umplea și viața mea. Ne-am cunoscut când aveam doar șaptesprezece ani, știi. Nu cred că vreunul din noi a fost interesat cu adevărat de altcineva de atunci încolo. Mă simt ca și cum aș fi pierdut o jumătate din mine. Știi cum e? Când unul din noi uita un detaliu din trecut, celălalt și-l amintea. Ce-o să mă fac fără el?

Ochii îi străluceau de lacrimi, respirația i se opri în gât.

— Nu-mi pot imagina, admise Carol.

— Nu are nici un sens, să știi. Își tot atinge verigheta cu vârful arătătorului de la mâna dreaptă. Îi aruncă din nou lui Carol acea privire tăioasă. Nu sunt proastă. Știu că trebuie să fi existat tot felul de oameni care îi voiau moartea la un moment dat. Oameni pe care îi arestase, oameni cărora le-a stat în cale. Dar de ce acum? De ce la șapte ani după ce a ieșit din poliție? Îmi pare rău, pur și simplu nu cred că cineva ar putea rămâne furios atâta timp.

Iar oamenii pe care i-a închis nu erau din ăia care să umble cu otrăvuri. Dacă vreunul dintre ei ar fi urmărit să se răzbune, l-ar fi împușcat în pragul casei.

— Sunt perfect de acord. Voi fi sinceră cu dumneavoastră, doamnă Cross. Credem că acest caz ar putea face parte dintr-o anchetă mai amplă, dar nu vă pot spune despre ce e vorba în acest moment. Carol sorbi din cafeaua delicioasă. Știu că veți înțelege.

Dorothy păru cuprinsă de suferință, ca și cum nu i-ar fi plăcut ideea că moartea soțului ei nu era un eveniment unic.

— Vreau ca persoana care a făcut asta să fie prinsă și pedepsită, inspector-șef Jordan. Nu mă interesează nici o altă anchetă de care vă ocupați.

— Înțeleg asta. Iar moartea lui Tom este prioritatea noastră.

Dorothy se ridică în scaun, pieptul ei generos ridicându-se într-un oftat, și privi spre Carol.

— Îți închipui că am să cred asta? Când sunt treizeci și cinci de morți la Victoria Park? Carol își puse jos ceașca și o privi pe Dorothy în ochi.

— Acel caz ne-a fost luat. E în sarcina Comandamentului Antitero. Noi ne concentrăm pe moartea lui Tom, și trebuie să vă spun că, atunci când vine vorba despre anchetarea unei crime, echipa mea nu are rival.

Dorothy se înmuie puțin. Dar faptul că fusese soția lui Tom Cross timp de aproape patruzeci de ani își lăsase amprenta asupra ei.

— Nu ar fi îndrăznit niciodată să ia cazul atentatului din Bradfield de la Tom al meu. I-ar fi arătat el lui John Brandon, spuse, dând foarte clar de înțeles ce părere avea atât despre Carol, cât și despre Brandon.

Carol își zise că avea de-a face cu o văduvă împovărată de durere. Nu era momentul potrivit să discute despre opiniile lui Tom Cross legate de activitatea polițienească.

— Speram să-mi puteți povesti ce a făcut Tom ieri,

spuse ea.

Dorothy se ridică.

— Știam că o să te intereseze asta, așa că am căutat-o. Mă întorc imediat.

leși valvârtej din cameră. Carol nu se putu abține să nu se gândească la faptul că, dacă s-ar fi făcut un film despre viața lui Tom Cross, rolul soției lui ar fi trebuit interpretat de *Patricia Routledge*³⁰.

Dorothy se întoarse cu o hârtie și i-o dădu lui Carol. În timp ce ea mai turna cafea, Carol citi o scrisoare de la directorul liceului din Harriestown în care îi cerea lui Tom Cross să fie consultant de securitate la un eveniment dedicat strângerii de fonduri. La finalul scrisorii, Cross mângălise numărului lui Jake Andrews lângă un număr de telefon și numele unui restaurant. Dedesubt, cu o altă cerneală, dar cu același scris de mână, trecuse data de sâmbătă, numele unui bar din Temple Fields și ora 1 p.m.

— Știți cine e Jake Andrews? întrebă Carol.

— El organiza strângerea de fonduri. Tom spunea că avea să se țină la castelul Pannal. El și Jake au luat prânzul împreună, acum câteva săptămâni, la acel restaurant franțuzesc elegant din spatele centrului Maltings. Ieri trebuia să se întâlnească la barul Champion Locks, iar de acolo să meargă la apartamentul lui Jake pentru a lua prânzul. Crezi că atunci s-a întâmplat? vru să afle Dorothy. Jake a murit și el? Era sub anchetă?

— E prima dată când îi aud numele. Îi știți adresa? Dorothy clătină din cap.

— Tom zicea că se întâlnesc la Champion Locks fiindcă apartamentul lui Jake e greu de găsit. I-a spus lui Tom că ar fi mai ușor dacă s-ar întâlni la bar, iar de acolo să meargă la

³⁰ Cântăreață și actriță de teatru, film și televiziune din Marea Britanie, cunoscută pentru rolurile sale din filmele *Keeping up Appearances* și *Hetty Wainthropp Investigates* (n.red.)

apartamentul lui.

Carol încercă să-și ascundă dezamăgirea. Acest caz era o sursă de frustrări. De fiecare dată când aveau un indiciu, acesta se răsufla în cele din urmă.

— Iar Tom n-a mai spus nimic altceva despre Jake Andrews?

Dorothy se gândi o clipă, mângâindu-și bărbia cu un gest ciudat ce îi aminti lui Carol de un bărbat care-și mângâia barba. Într-un final, clătină din cap.

— A zis că părea să știe cine era el cu adevărat. Doar atât. Deci așa s-a întâmplat?

— Nu știm încă. Înainte de întrevederea cu Jake, Tom mai avea programată vreo întâlnire? Dorothy clătină din cap.

— N-avea când. Taxiul lui a sosit la douăsprezece și jumătate. Exact la timp cât să ajungă în capătul îndepărtat al cartierului Temple Fields.

Carol nu putea contesta asta.

— Primise vreo amenințare? A pomenit vreodată că ar avea dușmani?

— Nu neapărat. Își mângâie din nou barba inexistentă. După cum ziceam, cei care îi purtau pică lui Tom nu ar fi făcut ceva atât de subtil. Știa că existau în Bradfield locuri unde nu putea merge. Locuri de unde trimisese în pușcărie prea mulți dintre localnici. Dar nu trăia temându-se pentru viața sa, inspector-șef Jordan. Era ceva în vocea ei. Își trăia viața din plin. Barca sa, golful, grădina... Fu nevoită să se oprească pentru o clipă, cu mâna pe piept și cu ochii închiși. Când reuși să se adune, se aplecă în față, atât de aproape, încât Carol îi vedea fiecare rid de pe față. Să-l prinzi pe cel care a făcut asta. Să-l prinzi și să-l bagi la răcoare.

* * *

Se simțea ciudat să fie din nou în propria casă. Nici nu

era de mirare că oamenii vorbeau despre instituționalizare. După doar o săptămână, Tony simțea că abilitățile sale îi fuseseră compromise. Îl conduse pe Sanjar în sufragerie și se prăbuși în fotoliu cu un val de ușurare.

— Îmi cer scuze, spuse. După cum vezi, nu am cum să fiu prea ospitalier. E prima oară când ajung acasă după o săptămână. Nu am deloc lapte, dar, dacă vrei niște ceai negru sau cafea, poți să te servești liniștit. S-ar putea chiar să fie niște apă minerală în frigider.

— Tu ce-ai pățit? Era primul lucru pe care i-l spunea Sanjar de când plecaseră de pe Vale Avenue. Nu vorbise în taxi, lucru pentru care Tony îi fusese recunoscător. Nu se așteptase ca activitatea fizică să-i consume atâta energie. Dar drumul de douăzeci de minute cu taxiul îi permisesse să-și recapete o parte din resurse.

— Cred că termenul tehnic e un nebun cu un topor, spuse Tony. Unul dintre pacienții noștri de la Bradfield Moor a făcut o criză. A reușit să fugă din cameră și să pună mâna pe un topor pentru incendii.

Sanjar îl arătă cu degetul.

— Tu ești tipul care i-a salvat pe asistenți. Ai apărut la știri.

— Chiar așa?

— Doar la știrile locale. Și nu aveau poze cu tine. Doar poze cu țicnitul care v-a atacat. Te-aidescurcat bine.

Tony își făcu de lucru cu brațele fotoliului, jenat.

— Nu m-am descurcat îndeajuns de bine. Cineva a murit.

— Mda. Știu ce înseamnă asta.

— Nu prea ai fost lăsat să-ți plângi durerea, nu-i așa? Sanjar își fixă privirea asupra șemineului și oftă.

— Părinții mei sunt terminați. Nu reușesc să înțeleagă. Fiul lor. Nu doar faptul că a murit, ci și că i-a luat pe toți acei oameni cu el. Cum e posibil așa ceva? Adică, eu sunt fratele lui. Aceleași gene. Aceeași educație. Și nu reușesc să pricep. Cum ar putea să înțeleagă? Viețile lor sunt

distruse, și au pierdut un fiu.

I se puse un nod în gât.

— Îmi pare rău.

Sanjar îl privi neîncrezător.

— Pentru ce îți pare rău? Fratele meu a fost un ucigaș, nu? Merităm toată nebunia care ni se întâmplă. Merităm să ne petrecem noaptea la pușcărie. Merităm să ne vedem casa întoarsă pe dos.

Durerea și furia erau evidente. Tony își construise o carieră din capacitatea sa de empatie și imaginație. Ar fi făcut aproape orice pentru a evita să ajungă în situația oribilă în care se afla Sanjar.

— Nu, nu meritați. Îmi pare rău că te doare. Îmi pare rău că părinții tăi suferă, spuse.

Sanjar își abătu privirea.

— Mulțumesc. OK, sunt aici. Ce voiai să știi despre fratele meu?

— Tu ce vrei să-mi spui?

— Cum era el de fapt. Nimeni nu vrea să audă cum era, de fapt, fratele meu Yousef. Iar primul lucru pe care trebuie să-l știi este că îl iubeam. Iar eu, unul, nu aș putea iubi un terorist. Îi detest pe oamenii ăia, iar Yousef îi detesta și el. Nu era fundamentalist. De-abia dacă era musulman. Tatăl meu, el e cu adevărat credincios. Și se enerva pe mine și pe Yousef fiindcă noi nu eram la fel. Noi tot găseam pretexte să nu mergem la moschee. În copilărie, după ce am crescut mai marișori, am încetat să mai mergem la școala religioasă. Dar uite care-i treaba, continuă, răspunzând la întrebarea pe care voia s-o pună Tony, chiar dacă am fi fost credincioși, chiar dacă am fi mers la moschee în fiecare zi, oricum n-am fi auzit prostiile astea extremiste. Imamul de la moscheea din Kenton? N-are nimic de-a face cu toate astea. E genul care vorbește despre cum suntem cu toți fiii lui Avraam și cum trebuie să învățăm să conviețuim în pace. Nu există bande secrete care să se întâlnească în spatele ușilor închise, și să pună la

cale atentate cu bombă.

Apoi tăcu la fel de brusc precum începuse.

— Te cred, spuse Tony, aproape savurând expresia de surprindere buimacă de pe chipul lui Sanjar.

— Serious?

— După cum ziceam mai devreme, nu cred că fratele tău a fost terorist. Ceea ce ridică o întrebare care mă interesează foarte mult. De ce ar duce Yousef o bombă la Victoria Park și ar arunca în aer Tribuna Vestey?

Tony evită să menționeze morții. Nu că ar fi fost posibil ca vreunul dintre ei să uite de morți prea curând. Dar nu era nevoie să-i aducă și pe ei în prim-plan. Ultimul lucru pe care și-l dorea Tony era să-l facă pe Sanjar să fie și mai defensiv.

Gura lui Sanjar avu o tresărire, apoi se întinse într-o linie subțire. Trecu ceva timp până când, într-un final, spuse:

— Nu știu. Nu are nici un sens pentru mine.

— Știi că asta o să ți se pară o nebunie, zise Tony. Dar n-ar fi posibil, cumva, să fi fost plătit săo facă?

Sanjar sări în picioare și făcu un pas spre Tony, cu pumnii încleștați.

— Ce naiba? Vrei să spui că fratele meu era un ucigaș plătit sau ceva de genul ăsta? Futu-i! Ești la fel de dus cu pluta ca nenorociții ăia care susțin că era un fanatic.

— Sanjar, nu trebuie să te porți de parcă ai avea de apărat onoarea familiei. Suntem doar noi doi aici. Trebuie să te întreb fiindcă există unele probe ce sugerează că, poate, Yousef credea că avea să supraviețuiască după amiezii de ieri. Că avea să poată pleca din țară după aceea. Ei bine, asta nu e gândirea unui atentator sinucigaș. Așa că eu trebuie să încerc să mă gândesc la o altă explicație. OK? Doar atât.

Sanjar se învârtea dintr-un colț în altul al încăperii, agitat.

— Ai înțeles greșit, omule. Yousef era un tip blând. Era ultimul om de pe planetă care ar fi devenit ucigaș plătit. Își

lovi palma cu pumnul. Nu fusese niciodată în vreo tabără de pregătire. Nu fusese niciodată în Pakistan sau în Afghanistan. Futu-i, nu fusese nici măcar până în nenorocitul de Lake District sau în Dales. Își duse mâinile la piept. Suntem pașnici, eu și Yousef.

— I-a ucis pe toți acei oameni, Sanjar. Nu ai cum să negi asta.

— Și nu are nici un sens, gemu Sanjar. Nu știu cum să te fac să înțelegi. Se opri brusc, uitându-se la masa pe care fostul laptop al lui Tony fusese scos la pensie.

— Ai conexiune wireless? Pot să-ți pornesc computerul? Vreau să-ți arăt ceva.

— Dă-i bătaie!

Sanjar așteaptă până porni computerul, apoi accesă un blog numit DoorMAT – portalul Musulmanilor Împotriva Terorismului. Între timp, Tony reuși să se ridice și să traverseze încăperea. Se sprijini de brațul canapelei și se uită la monitor. Pe pagina principală, Sanjar tastă o adresă de e-mail.

— Uite, spuse. E adresa lui Yousef. Nu a mea. Când i se ceru parola, scrise „Transit350”. Privi în spate spre Tony. Întotdeauna ne folosim mașinile pentru parole. Așa le ținem minte. După ce fu acceptat pe site, Sanjar dădu clic de câteva ori și pe ecran apărură o listă a contribuțiilor lui Yousef la blog. Sanjar deschise câteva la întâmplare.

* * *

OK, Salman31, nu am locuit într-un oraș în care Partidul Național Britanic să dețină locuri în consiliu. Dar știu că, dacă ar fi cazul, aș protesta în moduri care să se regăsească în titluri mai bune decât gloata de pe străzile din Burnley. Tipii din PNB se poartă ca niște sălbatici; la asta se și așteaptă oamenii din partea unor șoviniști cu capetele rase. Nimeni nu-și schimbă în rău părerea despre ei. Dar și noi facem același lucru, și brusc ne trezim că nu

mai avem reputație, că ar trebui să fim mai deștepți etc., etc. Trebuie să fim mai buni decât ei, trebuie neapărat.

** *

— Citește intervențiile lui, așa sunt toate. Nu prea par ideile unui ucigaș plătit, nu-i așa?

— Nu, spuse Tony, gândindu-se cât de mult își dorea să petreacă un timp citind articolele lui Yousef fără ca fratele lui să-i stea în coaste. Te-ai făcut foarte bine înțeleș. Dar s-a schimbat ceva în ultima vreme? S-a schimbat Yousef? Ai observat ceva diferit la el? Prieteni noi? Obiceiuri noi? Iubită nouă?

Sanjar se încruntă într-un efort de concentrare.

— A fost cam schimbător în ultimele șase luni, sau cam așa ceva, spuse încet. Nu mai mânca, nu mai dormea. Uneori binedispus ca un tip cu o nouă iubită, apoi iar trist, ca și cum l-ar fi părăsit. Apoi binedispus din nou. Însă nu l-am văzut cu nimeni. Ieșeam împreună, în cluburi sau doar pentru a lua masa, și nu îl interesa nici una dintre fete în special. Nu l-am văzut niciodată cu o tipă, nu recent. Muncea din greu, reușise să obțină câteva contracte noi. O grămadă de întâlniri și chestii de-astea. Deci nu prea avea timp pentru o prietenă nouă, nu?

— Și n-a spus niciodată nimic?

Sanjar clătină din cap.

— Nu. Absolut nimic. Se uită la ceasul de la mână. Ascultă, trebuie să plec. I-am promis tatălui meu că mă întorc. Se ridică și îi întinse o mână lui Tony. Îți mulțumesc că m-ai ascultat. Dar nu cred că o să găsiți vreodată sensul poveștii ăsteia.

Tony își scotoci buzunarele până dădu la iveală, într-un final, o carte de vizită.

— Țsta sunt eu. Sună-mă dacă vrei să vorbim.

Sanjar o vârî în buzunar, cu o grimasă ce aducea a zâmbet mai mult decât orice văzuse Tony până atunci.

— Fără supărare, da' nu cred că o să am nevoie de un psihiatru.

— Eu nu sunt psihiatru. Nu așa cum te gândești tu. Eu nu-i pun pe oameni să se întindă pe canapea și să-mi vorbească despre copilăriile lor nefericite. Mă plictisesc prea ușor. Eu găsesc utilizări practice ale psihologiei. De multe ori, nici nu știu care sunt acestea până nu le descopăr. Îmi place să încerc să repar ceea ce e stricat, Sanjar.

Tânărul zâmbi și se întinse după pixul și carnețelul de lângă computer. Mâzgăli ceva și îi dădu drumul înapoi pe masă.

— Mobilul meu, OK? Sună-mă dacă vrei să vorbim. Nu e nevoie să mă conduci.

Tony îl privi cum pleacă, simțindu-se destul de tulburat. După cum spusese Sanjar, aceleași gene, aceeași educație. Dacă Yousef semănase câtuși de puțin cu fratele său, Tony nu-și putea imagina cum ajunsese să trimită în aer treizeci și cinci de oameni. Voia cu disperare să citească acele contribuții la blog. Dar era de dorit să se întoarcă numaidecât la spital înainte să fie anunțată poliția. Lui Carol i-ar fi plăcut asta la nebunie.

* * *

Kevin se gândi că Nigel Foster nu ar fi ajuns niciodată directorul liceului din Harriestown pe vremea sa. Omul care ținea frâiele școlii pe atunci avea constituția unui atacant și vocea unei sirene de vapor. Foster era înalt, deja adus de spate la cei patruzeci și ceva de ani ai săi. Tricoul său polo și blugii îi erau prea largi. Capul și gâtul aminteau de aspectul descărnat al unui bărbat bătrân și bolnav. Dar expresia lui era vioaie, ochii strălucitori și atenți. Sugerase să se întâlnească la el acasă, dar Kevin își dorise să vadă personal liceul din Harriestown. Foster protestase că era mult prea greu să dezactiveze sistemul de securitate al

clădirii, așa că făcuseră un compromis. Hotărâseră să discute pe băncile de lemn șubred ce dădeau spre terenul de fotbal. Kevin fu străbătut de un val de nostalgie. Petrecuse câteva dintre cele mai frumoase ore din viață pe acel gazon. Încă își mai amintea unele jocuri.

— Îmi plăcea la nebunie să joc aici, spuse. Nu multe școli aveau o tribună adevărată pentru spectatori, ca asta. Aproape că puteai crede că joci în realitate.

— Din păcate, urmează a fi demolată, spuse Foster pe o voce plăcută de tenor cu un vag accentgalez. Departamentul de Securitate și Sănătate. Ar costa prea mult s-o ignifugăm, așa cum vor ei. Chipul lui Kevin se schimonosi într-un rânet cinic.

— Le suflăm prea mult în coarne.

— Am creat o cultură a învinovățirii și a litigiilor, spuse Foster. Dar nu-i cazul să-ți irosesc timpul. Cum te pot ajuta în legătură cu ancheta voastră, sergent?

Era, se gândi Kevin, o muștrare subtilă referitoare la faptul că îi răpise directorului prețioasa sa duminică.

— Trei bărbați au murit recent, ca urmare a unor otrăvuri diferite. Credem că aceste cazuri ar putea avea legătură între ele, iar unul dintre elementele comune este că toți sunt foști elevi ai acestui liceu.

O expresie scurtă de surprindere se răsfrânse pe chipul lui Foster.

— Știam despre Robbie Bishop, desigur. Dar au fost și alții?

— Poate că nu ați citit articolele, date fiind toate materialele de știri despre bombă. Dar un alt bărbat a murit ieri, fără a avea vreo legătură cu explozia. Fostul inspector-șef Tom Cross.

Foster se încruntă.

— A murit? Am citit undeva că ar fi fost unul dintre eroii zilei.

— Moartea lui nu a ajuns pe prima pagină a ziarelor. Dar și el a murit otrăvit, la fel ca Robbie. Și un al treilea bărbat,

Danny Wade. Tot un fost elev. Tot otrăvit.

— Asta e șocant. Îngrozitor.

Chipul lui Foster era tulburat, precum al unui preot care își pierde credința.

— Interesant e că erau cu toții oameni bogați. Și ne întrebam dacă nu cumva i-ați adus dumneavoastră la un loc pentru vreun proiect de strângere de fonduri. Având în vedere că toți erau absolvenți ai liceului...

Kevin se întrerupse, în așteptare. Foster clătină din cap rapid.

— Nu. Nimic de genul ăsta. Râse scurt și amar. E o idee bună, dar nu mi-a dat niciodată prin cap. Nu, nu m-am întâlnit niciodată cu vreunul dintre ei. Și, din câte știu eu, nici unul dintre ei nu avea vreo legătură cu PLH.

— PLH?

— Prietenii liceului din Harriestown. E o organizație a foștilor absolvenți care organizează reuniuni și strângeri de fonduri. Sunt surprins că nu ți-au cerut să li te alături.

Kevin îi aruncă o privire mohorâtă.

— În afară de fotbal, se poate spune că anii de liceu n-au fost chiar cei mai frumoși din viața mea. Fără a-și dezlipi privirea de la Foster, își scoase caietul. Credem că Tom Cross a căzut într-o capcană ce i-a adus moartea pusă la cale de către cineva care s-a dat drept dumneavoastră, spuse.

Foster se dădu un pas înapoi, de parcă Kevin l-ar fi pălmuit.

— Drept mine? strigă.

Kevin aruncă o privire notițelor pe care și le luase în timpul conversației purtate cu Carol Jordan cu doar câteva minute înainte de a se întâlni cu Foster.

— Cross a primit o scrisoare pe o foaie de hârtie ce părea să poarte antetul școlii, trimisă, aparent, de dumneavoastră, în care i se cerea ajutorul pentru a asigura securitatea la un eveniment caritabil de strângere de fonduri pentru școală. Kevin îi arătă lui Foster numărul de

telefon: ăsta e numărul școlii?

Foster clătină din cap.

— Nu. Nici pe departe. Nu-l recunosc.

— Este conectat la un robot telefonic aparent al liceului din Harriestown. Conform văduvei detectivului Cross, soțul ei a lăsat un mesaj pe robot, iar cineva care se dădea drept dumneavoastră l-a sunat înapoi.

Foster, agitat și nervos, spuse:

— Nu. E cu totul fals. Nu s-a întâmplat nici pe departe așa ceva, niciodată.

— E în regulă, domnule. Nu vă considerăm suspect. Credem că cineva v-a furat identitatea. Dar trebuie să discut aceste lucruri cu dumneavoastră.

Aproape că-i venea să-l bată pe Foster pe genunchi într-o încercare de a-i calma tremuratul. Foster își mușca buzele și făcu un efort vizibil să se adune.

— OK. Îmi cer scuze, doar că e cam tulburător să ți se spună că ești implicat într-o anchetă criminalistică.

— Vă sunt recunoscător. Strângerea de fonduri ar fi trebuit să aibă loc, teoretic, la castelul Pannal?

— Nu, e o nebunie. Nu-l cunosc pe lordul Pannal și pe nimeni care să aibă legătură cu el. Adică, ar fi minunat să organizăm un eveniment acolo, dar nu, nici măcar nu s-a sugerat ceva, cu atât mai puțin să se planifice.

Kevin continuă dintr-o suflare:

— Acum, din nou, din spusele doamnei Cross, persoana care se dădea drept dumneavoastră i-a spus soțului ei să ia legătura cu organizatorul evenimentului, un bărbat pe nume Jake Andrews. Ați lucrat vreodată cu cineva cu acest nume? Jake Andrews?

Foster oftă zgomotos.

— Nu. Numele nu-mi spune nimic.

Kevin îl urmări cu atenție, însă nu văzu nimic care să indice că bărbatul mințea.

— Mi-ați fi de folos dacă ați verifica registrele școlii, spuse el. Foster încuviință din cap, iar mărul lui Adam i se

mișcă în sus și-n jos.

— Ținem evidența pe calculator de câțiva ani, dar toate registrele vechi sunt încă pe hârtie. Am s-o sun pe secretara liceului. Știe unde să le găsească. Dacă există vreo înregistrare cu acest bărbat, o vom găsi.

— Mulțumesc. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, sincer. Am putea fi nevoiți să revenim și să discutăm cu unii dintre angajații mai vechi ai liceului, spuse Kevin, ridicându-se. Încă ceva: unde erați ieri la ora prânzului? În jurul orei unu?

— Eu?

Foster nu știa dacă să fie furios sau tulburat.

— Dumneavoastră.

— Eram într-o expediție de urmărit păsări la Martin Mere, în Lancashire, cu un grup de prieteni, spuse, salvându-și demnitatea. Am ajuns în jurul prânzului și am stat până la apus. Îți pot oferi nume.

Kevin pescui o carte de vizită cu adresa lui de e-mail.

— Trimiteți-le aici. Aștept cu nerăbdare vești de la dumneavoastră.

Aruncă o ultimă privire nostalgică terenului de fotbal, apoi se îndepărtă, cu un zâmbet jucăuș în colțurile gurii. Nu se întâmpla prea des ca viața să-i ofere șansa de a chinui un profesor în timp ce-și îndeplinea datoria de serviciu. Era meschin, știa asta, dar îi făcuse plăcere să se răzbune puțin în numele puștiului de șaisprezece ani care fusese cândva.

* * *

Barul Champion Locks fusese cârciumă pentru barcagii pe vremea când canalele din nordul Angliei erau folosite pentru a transporta cărbune și lână de-a lungul și de-a latul Peninilor. Era așezat la oarecare distanță de canal, lângă golful unde se întâlneau trei căi navigabile principale. La vremea construcției sale, Temple Fields era un nume ce descria la propriu zona. Acum, în loc de animalele care

pășteau în fața barului, mulțimea adunată duminică dimineață păștea bruschette și franzeluțe, potolindu-și stomacul cu ouă și cu somon afumat.

În timp ce se apropiau, Chris aruncă o privire către amestecul eclectic de clienți. O împunse pe Paula în coaste și zise:

— Ei, uite un local ca lumea! Jordan ar trebui să ne trimită mai des în locuri dintr-astea. Ne potrivim perfect aici, drăguță. Va trebui să vin aici cu Sinead într-una din duminicile astea, să-i amintesc ce înseamnă iubirea tânără.

— Norocul tău că ai cui să-i amintești, replică Paula. Eu am ajuns într-un punct în care mi se pare că sexul e o experiență dintr-o altă viață.

— Trebuie să ieși mai mult. Găsește-ți o fată superbă care să-ți readucă zâmbetul pe buze. Chris își croi drum printre băutorii care se îngrămădeau pe trotuarul de lângă mese, așteptând să se elibereze vreun loc.

— De parcă o să se întâmple vreodată cu locul ăsta de muncă, spuse Paula. De câte ori am o seară liberă, nu vreau decât să dorm.

Pășiră peste prag. Era aproape la fel de aglomerat și înăuntru, dar zgomotul era mult mai puternic din cauza podelelor de gresie și a tavanului jos.

— Că tot veni vorba..., spuse Chris. Cum mai dormi zilele astea?

— Mai bine, răspunse Paula scurt, plecându-și capul în vreme ce scotocea prin poșetă după fotografia lui Jack Anderson.

— Mă bucur să aud asta. Chris se întoarse și o strânse pe Paula de cot. Nu știi cât contează, drăguțo, dar eu cred că te descurci excelent.

Ajunseră la bar, unde trei barmani și o chelneriță se chinuiau să țină pasul cu comenzile de mâncare și băutură. Chris îi arată legitimația unuia dintre barmani, care râse zgomotos și spuse:

— Cred că glumești. Întoarce-te peste o oră, după ce s-a

potolit nebunia.

În mod normal, dorința de a-și face treaba ar fi determinat-o să îi dea replica barmanului. Dar soarele strălucea, iar ele văzuseră prea multe lucruri neplăcute în ultimele douăzeci și patru de ore. Atâta moarte în jur îi amintise lui Chris că erau momente când era mai important să te oprești să miroși florile. Zâmbi.

— Dacă așa stă treaba, vrem două halbe mari de bere.

Ferindu-și băuturile, găsiră o bucată de zid îndreptată spre canal și se așezară amândouă la soare, întorcând pe toate fețele crimele prin otrăvire și atentatul. Treptat, mulțimile începură să se împrăstie pe măsură ce oamenii își terminau băuturile și plecau să profite de soare.

— Dacă am fi fost la TV, ăsta ar fi momentul în care una din noi ar fi lovită brusc de o inspirație ce ar duce la rezolvarea întregului caz, spuse Chris, privind relaxată peisajul de pe canal, unde o barcă îngustă de vacanță închiriată, vopsită în culori vii, intra în prima dintre cele trei ecluze ce duceau la golf.

— Dacă am fi fost la TV, n-ai fi acceptat să cumperi băuturile, remarcă Paula. ăsta ar fi fost rolul meu, în calitate de asistentă de încredere, dar proastă.

— La naiba, știam eu că fac ceva greșit. Fără tragere de inimă, Chris se ridică. Ar fi bine să ne apucăm de treabă, nu?

Barul nu mai era sufocat de mulțimile ce așteptau să fie servite. Barmanul le văzu venind șiocoli capătul barului pentru a le ieși în întâmpinare. Arăta ca un student care încerca să-și mai suplimenteze bursa, bretonul brunet și ciocul subțire fiind menite să-i dea un aer de artist sensibil. Avea nevoie de o grămadă de ajutor la capitolul ăsta, dată fiind constituția lui solidă și burta de bere ce tocmai se forma.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnelor? întrebă, cu un vădit accent galez. Îmi pare rău pentru mai devreme, dar se aglomerează foarte tare la prânz într-o zi de duminică și nu

ne permitem să ieșim din ritm. Avem un sistem: dacă nu-ți primești mâncarea la douăzeci de minute după ce ai comandat-o, nu mai plătești pentru ea. Se strâmbă. Și ni se scade din salarii. Le conduse la o masă eliberată recent într-un colțși se așează.

— Eu sunt Will Stevens, spuse. Lucrez în weekend.

Se prezentară și ele, iar Chris întrebă: — Erai aici ieri la prânz?

Stevens dădu din cap, răsucindu-și pe deget o buclă din breton.

— Da. Nu e chiar așa nebunie sâmbăta. Deci despre ce e vorba? Paula întinse un set de fotografii pe masă.

— Recunoști vreunul dintre bărbații ăștia - a fost vreunul pe aici ieri? El arată direct fotografia lui Jack Anderson.

— El! Chipul i se luminează dintr-odată. Stătea la un pahar cu tipul ăla care a murit după atentat. Cum îl chema... o să-mi amintesc, ne uitam la știri azi-dimineață în timp ce așezam mesele, iar eu am zis: „A fost ieri aici, eu l-am servit”. Cross, așa îl chema. Se pare că a fost un adevărat erou ieri. Se întrerupse. N-au spus, oare, ceva de genul că fusese polițist înainte de pensionare?

— Exact. Deci s-a întâlnit cu bărbatul ăsta - arată spre fotografia lui Anderson - în acest local? La ora prânzului?

— Exact. Cross a ajuns primul. A băut o halbă de ceva, nu-mi amintesc ce. Apoi a ajuns băiatul ăsta mai tânăr. Păreau să se cunoască. A comandat un pahar de vin roșu de-al casei. Eu nu prea eram atent la ei, eram prea aglomerați. Când m-am uitat din nou, plecaseră. Lovi cu degetul fotografia lui Jake. Pe el l-am mai văzut aici și înainte. Se întâlnea aici cu câte unul, beau ceva, apoi plecau împreună. Întotdeauna aceeași rutină. Nu lua niciodată masa aici. Cred că e doar un loc drăguț unde se poate întâlni cu oamenii. Probabil locuiește prin apropiere.

— Presupun că nu știi cum îl cheamă...

Stevens dădu din cap cu un zâmbet satisfăcut, ca și

cum ar fi fost un copil care a câștigat un premiu.

— Ba da. E Jake.

— Ești sigur că e Jake? Nu Jack? Întrebă Paula.

— Jake. Așa îi spunea domnul Cross al vostru. Cu siguranță Jake.

— Și nu au luat masa aici?

Clătină din cap.

— Nici vorbă. Doar câte un pahar, apoi au tăiat-o. Chris se ridică.

— Mulțumesc, domnule Stevens. Ne-ați ajutat foarte mult. El ridică privirea, radiind.

— Există deci și o recompensă?

* * *

Exista între geniile computerelor o camaraderie mai puternică decât diferențele. Deși Carol o însărcinase oficial pe Chris Devine să se ocupe de legăturile cu Comandamentul Antitero, Stacey își formase deja propriile legături. Geniile cu pricina se dădeau în vânt după programele de pătrundere în calculatoarele altora, iar Stacey avea o colecție admirabilă. Când venea vorba de schimburi și despre achiziții, ea avea întotdeauna ceva de oferit. Îi prindea bine și faptul că, în lumea lor, ea trecă drept Mona Lisa.

Datorită laptopului lui Aziz, se împrietenise cu principalul specialist în IT al Comandamentului Antitero, un tip grasuț de douăzeci și ceva de ani, cu o coadă de cal soioasă și cu o înțelegere greșită a conceptului de igienă personală. Dar Gerry compensa lipsa farmecului personal prin cunoștințele despre sisteme și prin disponibilitatea de a face tranzacții. În schimbul unui program de acces într-o bază de date confidențială a sistemului de securitate socială, el îi oferise Departamentul Regal al Fiscului și al Vămii, probabil singura bază guvernamentală de date majoră la care încă nu avea acces. Erau amândoi cât se

poate de conștienți că făceau ceva ilegal, dar fiecare avea încredere în propria capacitate de a se feri de închisoare. Erau, în fond, singurii oameni din cadrul organizațiilor lor care ar fi putut să se prindă.

Stacey nu se așteptase să aibă nevoie de noul program de acces chiar atât de rapid. Dar, când Carol îi ceru să înceapă să caute un anume Jake Andrews care locuia în centrul orașului Bradfield, iar Chris sună să confirme că Jake Andrews și Jack Anderson erau una și aceeași persoană, se bucură de șansa de a-și folosi noua jucărie.

Ceea ce nu o bucură era faptul că Jake Andrews era tot atât de invizibil ca Jack Anderson. Cel puțin existaseră oarecare dovezi privind existența lui Anderson până în urmă cu trei ani. Dar Jake Andrews, locuitor al orașului Bradfield, nu lăsase nici cea mai mică urmă în registrele oficiale. Violența reacției ei o surprinse chiar și pe Stacey. Fusesse absolut sigură că avea să le ofere informația crucială datorită accesului ei unic la sisteme. Dar lumea virtuală o dezamăgise. Un criminal mărunț reușise să scape din pânza ei de păianjen electronică.

Mai furioasă ca oricând, Stacey intră în biroul lui Carol. Șefa ei ridică privirea din grămadă de declarații ale martorilor a căror verificare îi fusese încredințată echipei sale de către Comandamentul Antiteror.

— Ai reușit ceva? Întrebă Carol.

— Nu se regăsește în nici unul dintre registrele pe care le pot accesa. Nu are telefon fix. Nu are mobil. Nu plătește impozite. Nu are cod fiscal și nu apare în sistemul național de asigurări. Nu plătește abonament TV. Nu are mașină înmatriculată pe numele lui. Nu are pașaport sau permis de conducere. Nu a luat niciodată un credit. Domnul Nimeni, ăsta e el.

Știa că se purta ca un copil mic, dar nu-i păsa.

Carol se lăsa pe spate în scaun, împreunându-și degetele la ceafă.

— Nu prea mă așteptam să găsești ceva, spuse. Dar

trebuia să căutăm. Dacă și-a dat atâta silință să-l îngroape pe Jack Anderson, nu mă așteptam să-și asume prea repede o altă identitate și alte documente. Tu ce crezi despre asta?

— Eu cred că există o a treia identitate, spuse Stacey. Se folosește de acea identitate pentru toate chestiile oficiale. Se folosește de Jack Anderson când vrea să atragă în capcană oameni care l-au cunoscut, poate, din școală și de Jake Andrews pentru orice altceva. Iar identitatea numărul trei este cea care a lăsat urme.

— Și e cea despre care nu știm nimic, sublinie Carol, ridicându-se și înconjurând biroul.

— Cred că e destul de probabil ca inițialele să fie aceleași, spuse Stacey. E comportamentul clasic al unui escroc. Ciudat, dar adevărat.

— Nu prea ne ajută, nu-i așa? Nu o să ne ducă nicăieri. E cam la fel de inutil ca barmanul lui Chris și al Paulei, cel care voia o recompensă fiindcă auzise un nume.

Stacey clătină din cap.

— De fapt, nu e inutil. Am un program de căutare destul de sofisticat. L-am creat chiar eu. S-ar putea să dea ceva rezultate.

Carol păru ușor îngrijorată. Era o expresie pe care Stacey era obișnuită s-o vadă la șefa ei.

— Uneori chiar cred că n-ar trebui să-mi spui tot ceea ce știi să faci, Stacey. OK, apucă-te de treabă. Fă tot ce poți. Trebuie să-l găsim pe tipul ăsta. O urmă pe Stacey în biroul echipei.

— Paula! strigă ea. Am o treabă pentru tine.

* * *

Asistenta dădu buzna înăuntru cu fișa și cu medicamentele lui Tony, înconjurată încă de o aură de nemulțumire profundă.

— Ah, bine că ești încă aici, spuse.

El ridică privirea din ecranul laptopului.

— Nu știu de ce aveam impresia că sunt într-un spital, nu într-o închisoare.

— Există un motiv pentru care te afli aici, spuse asistenta. Uită-te la edemul din piciorul acela. N-ar trebui să umbli brambura ori de câte ori îți vine cheful.

— Fizioterapeuta a zis că trebuie să mă îmbrac și să mă plimb azi pe-aici, spuse el, luând cuminte medicamentele și înghițindu-le cu un pahar de apă.

— Nu a zis să părăsești clădirea, i-o tăie asistenta cu severitate, băgându-i un termometru în gură și luându-i pulsul. Te rog să nu dispari din nou, Tony. Ne-am făcut griji. Ne temeam că ai căzut undeva unde nu te putea vedea nimeni. Scoase termometrul cu o mișcare rapidă. Ai noroc că nu ești într-o stare mai gravă.

— Pot să plec din secție dacă îți spun unde sunt? întrebă el cu sfială.

Nu că ar fi avut vreo intenție să se miște; se simțea prea istovit pentru o altă aventură ca aceea de dimineață.

— Câtă vreme nu părăsești clădirea, spuse asistenta cu asprime. Ai mare noroc că nu mai există infirmiere-șef în ziua de azi. Mătușa mea a fost una, știi. Ți-ar fi pus pielea în băț. Străbătuse deja pe jumătate distanța până la ușă, când se opri. Oh, era să uit. Mama ta a trecut pe aici mai devreme. Nici ea n-a fost prea încântată.

Tony simți că i se lasă o greutate peste suflet.

— A spus când se întoarce?

— A zis că va încerca să treacă pe-aici azi după-amiază. Ai grijă să nu lipsești de data asta. Rămas singur, Tony lovi salteaua cu pumnul. Chiar nu-și dorea ca atenția să-i fie distrasă așa cum avea să se întâmple după vizita mamei sale. Funcționa la un nivel inferior celui normal și avea nevoie de întreaga lui acuitate pentru a se concentra asupra atentatului și asupra cazurilor de otrăvire. În pofida promisiunii pe care i-o făcuse asistentei, credea că s-ar putea să mai guste din nou din libertate în acea după-

amiază.

Dar deocamdată putea să-și refacă rezervele de energie întins în pat și nefăcând nimic mai obositor decât să citească. Se întorsese la blogul pe care i-l arătase Sanjar. Lectura tuturor intervențiilor lui Yousef Aziz fusese fascinantă. Acestea conturau imaginea unui tânăr inteligent, dar nu întotdeauna suficient de articulat încât să se poată exprima cu claritate. Destul de multe dintre articolele sale erau replici date unor oameni care îi înțeleseră greșit mesajul anterior, din cauză că nureușise pe deplin să se facă înțeles.

Imaginea de ansamblu pe care și-o formă Tony era a unei persoane nemulțumite de incapacitatea oamenilor de a conviețui în pace. Aziz respecta părerile celorlalți; de ce nu înțelegea toată lumea că ăsta era modul rezonabil de a trăi? De ce unii oameni păreau să se investească atât de mult în conflicte?

La prima parcurgere a articolelor, Tony nu găsi nimic ieșit din comun. Dar, când reciti primele intervenții în lumina celor de mai târziu, remarcă o diferență. Citi și reciti totul de câteva ori, alegându-le la întâmplare. Avea dreptate. Se simțea o evoluție acolo. Ceva care rezona cu ceea ce-i spusese Sanjar. Acum era sigur că avea să fie nevoit să evadeze.

* * *

Era nevoie de mai mult decât de un atentat major cu bombă pentru a împiedica desfășurarea partidelor de fotbal din prima ligă. Asta constată Paula când se prezintă la ușa lui Steve Mottishead pentru a discuta despre fostul coleg de școală a cărui fotografie o trimisese la poliție.

— Mă uit la meci, spuse pe un ton irascibil. Joacă Chelsea împotriva celor de la Arsenal. V-am spus tot ce știu despre Jack Anderson la ultima noastră convorbire.

— Putem vorbi în timp ce vă uitați, nu?

Paula zâmbi suav.

— Cred că da, admise el, deschizând morocănos ușa și lăsând-o să intre.

Casa lui Steve Mottishead era o fostă proprietate a consiliului aflată la marginea cartierului Downton. Camerele erau mai degrabă mici, dar casa dădea spre terenul de golf care forma granița naturală dintre cartierele Moortop și Downton, așa că priveliștea ce se vedea din salonul în care o conduse era spectaculoasă.

Paula era singura interesată de peisaj. Tolăniți pe canapea în fața unui televizor uriaș se aflau alți doi bărbați care erau, în mod cert, frați de cruce. Toți trei purtau tricouri cu Anglia, pantaloni de trening și adidași. Fiecare ținea câte o Stella Artois în brațe, iar aerul era greu din cauza fumului de țigară. „Ce viață de sportivi”, se gândi Paula, ocolind picioarele întinse, până în capătul îndepărtat al camerei, unde se aflau o masă de bucătărie șubredă și patru scaune.

— O să am nevoie de un binoclu ca să văd meciul de aici, se plânse Mottishead, scărpinându-se pe burtă în timp ce se așeza pe un scaun despre care Paula ar fi putut jura că nu îi putea susține greutatea. Își trânti doza de bere pe masă și își scoase țigările din buzunar. Presupun că nu ai voie să bei bere în timpul serviciului.

Își aprinse țigara, făcând-o pe Paula să-și dorească și ea una. Dar se străduia să nu fumeze în timpul interogatoriilor, chiar dacă celălalt o făcea. Se temea că asta ar face-o să pară slabă și dependentă.

— Mulțumesc, dar nu. Sunt surprinsă că meciul se joacă și după cele întâmplate ieri, spuse Paula.

— E vorba despre fotbal, iubire, spuse unul dintre ceilalți. Spiritul războiului. Așa a ajuns țara asta măreață. Două minute de reculegere, apoi spectacolul trebuie să continue. Nici un nenorocit de atentator pakistanez n-o să pună capăt jocului nostru național.

— Nu vorbești serios, zise Mottishead. Toți suntem

tulburați de ceea ce s-a întâmplat ieri. Eram acolo, să știi.

— Da, eram, întâri amicul său cu gură mare. Așa că de ce nu ieșiți pe teren să-i găsiți pe colegii nenorocitului care a pus bomba în loc să-l bateți la cap pe Stevie?

— Pentru că sunt prea ocupată încercând să aflu cine l-a ucis pe Robbie Bishop, spuse Paula. Aș fi crezut că sunteți de acord.

Atacatorul ei își dresе vocea și își îndreptă din nou atenția spre meci. Paula se întoarse la Mottishead.

— Apreciez ceea ce ne-ați zis mai devreme. Și ne-ați fost de mare ajutor. Dar vreau să-mi spuneți cum era Jack Anderson. Nu evenimentele din viața lui, ci personalitatea sa. Ce fel de băiat era.

Mottishead se scărpină în capul neras și rânji.

— Era în stare de orice Jack ăsta. După ce a murit tatăl său, era ca și cum i-ar fi sărit o doagă. Ca și cum ar fi vrut să trăiască toate experiențele vieții. Era șocant cu fetele – dacă nu și-o trăgeau cu el, le dădea papucii cât ai zice pește. Iar dacă și-o trăgeau cu el, se plictisea în câteva săptămâni și le părăsea oricum. Am auzit vorbindu-se că practica tot felul – sex în trei, sadomasochism... orice-ar fi fost, voia să încerce. Iar dacă îi plăcea, o făcea din nou. Băuturi, poponari, droguri – el trebuia să fie primul care să încerce. Când a murit tatăl său, era ca și cum i s-ar fi stricat frânele și nu și le-a mai reparat niciodată.

— „Părea un tip încântător”, se gândi Paula. Norocul lui că nu-i ieșise niciodată în cale.

— Nu a încercat nimeni să-l calmeze vreodată? Mama sa? Profesorii?

Mottishead își țuguie buzele și clătină din cap.

— Mama lui era aproape tot timpul într-o lume doar a ei. Când mă gândesc acum, cred că înghițea pastile de Valium ca pe bomboane. Iar pe profesori nu-i interesa nimic din ceea ce se întâmpla în afara școlii. Jack era prea deștept ca să arunce pe apa sâmbetei anii lui de școală. Știa că singura cale sigură de a scăpa din Bradfield era să obțină o

calificare. Iar el voia să scape.

— Vorbea vreodată despre cum avea să scape? Se gândea la o carieră anume?

— N-a spus niciodată ce meserie avea să-și aleagă. Sustinea întotdeauna că avea să ajungă mare. Că avea să ne lase pe fraierii de noi în urmă și să ajungă în top. Fruntea i se încreți de la efortul depus pentru a-și aminti. Odată, țin minte, aveam oră de cunoștințe generale și discutam despre ambiție. Iar profesorul ne tot povestea despre un tip de la conservator... Cum îl cheamă? I se spunea Tarzan...

— Michael Heseltine?

— El e. Ei bine, se pare că, pe când era doar un puști, a făcut o listă cu ceea ce-și dorea pe viitor. În fruntea listei se afla funcția de prim-ministru. Ei bine, n-a reușit asta niciodată, dar s-a apropiat al naibii de mult și a realizat toate celelalte lucruri de pe listă. Profesorul ne tot vorbea despre asta și despre stabilirea obiectivelor. Și toți ne gândeam: „Să obțin un loc de muncă, să-mi găsesc o iubită, să obțin un abonament pe tot sezonul pe Victoria Park”. Dar nu și Jack. El scria chestii de genul: „Să-mi iau un Ferrari. Să cumpăr o casă pe Dunelm Drive. Să câștig un milion înainte de a împlini treizeci de ani”. Râdeam toți de el, dar el nu glumea.

— Părea destul de ambițios, spuse Paula.

— Așa era Jack. Mottishead deveni serios. Dacă vă gândiți că Jack l-a omorât pe Robbie Bishop, nu eu voi fi cel care va apărea la TV și va spune: „Nu-mi vine să cred!” Drumul pe care o luase Jack acum mulți ani? Crima ar fi fost doar un alt tabu de depășit. Și ar fi făcut-o într-un stil al naibii de mare. V-ar fi fost foarte greu să-l prindeți asupra faptei, cu atât mai mult să-l aruncați în închisoare.

Paula simți că se înfioară.

— Membrii echipei ăsteia cu care participa la concursuri în baruri – Funhouse – lucrau împreună?

— Nu, se întâlneau fiindcă jucau cu toții anumite jocuri

online. Știi, ceva de genul: „Eu voi fi vrăjitor, și tu ești piticul. Hai să ne batem!” În fine, descoperiseră că toți locuiau în zonă și hotărâseră să se întâlnească pentru un concurs de cultură generală. Niște tipi de treabă, dar la o mie de ani-lumină distanță de Jack. El nu prea se potrivea cu ei. De fapt, el nu prea se potrivea cu nimeni. Cu toată țicneala lui, nu a avut niciodată prieteni adevărați. Doar persoane cu care să facă nebunii.

— Și n-ai cumva habar unde se află acum?

— Nici cât negru sub unghie. Îmi pare rău. Am întrebat pe unii și pe alții după ce am vorbit deunăzi cu voi, dar nimeni nu a văzut nici urmă de el de ani buni.

— Nu pricep deloc, spuse Paula. Credem că are un apartament în Temple Fields. Credem că s-a aflat în Amatis în noaptea în care a fost otrăvit Robbie. Trebuie să fie prin zonă. Nu-mi vine să cred că nu l-a văzut nimeni.

Mottishead sorbi din doza de bere.

— Poate fiindcă nu locuiește acolo. O grămadă dintre apartamentele astea elegante din centrul orașului sunt doar cuibușoarele unor indivizi bogați care locuiesc în altă parte. Poate că Jack s-a ajuns până la urmă. Poate că vine în oraș doar când are de ucis pe cineva.

* * *

Cu mâinile și cu umerii arzând de durere din cauza cârjelor, Tony se târî până la coridorul de la etajul trei. Nu-și amintea ca distanța dintre lift și biroul principal al Echipei de Intervenții Majore să fi fost atât de mare. Pe de altă parte, și coridorul spitalului părea să se fi lungit față de acea dimineață.

O mințise pe asistentă. Îi spusese că voia să coboare în cafeneaua de la parter ca să citească puțin la o cafea bună și că nu avea să se întoarcă prea curând. Adevărul era că obținea cele mai bune rezultate când discuta personal cu echipa. Voia să-i arate lui Carol postările de pe blog ale lui

Yousef Aziz, fiindcă nu credea că ar putea s-o convingă altfel. Și, la fel de mult ca toate acestea, voia să evite o altă întâlnire distrugătoare cu mama sa.

Fu dezamăgit când intră în birou și o găsi doar pe Stacey. Nu că ar fi avut ceva împotriva lui Stacey. Era imposibil să nu-i respecti talentul. Știa din experiențele trecute cât de vitale fuseseră competențele ei pentru succesul echipei. Existau în Bradfield oameni care scăpaseră cu viață doar datorită priceperii lui Stacey în domeniul informaticii și al spațiului virtual. Singura problemă era că nu prea deprinsese comunicarea umană. Se simțea întotdeauna ciudat în preajma ei, poate fiindcă înțelegea că propriile abilități sociale ar fi fost la fel de limitate dacă nu ar fi făcut atâtea eforturi să se umanizeze.

Tony traversă încăperea în cârje, zâmbind când Stacey ridică privirea. Ea căscă ochii și sări în picioare, punând un al doilea scaun în spatele biroului. El se așează recunoscător, scoțându-și laptopul din rucsac.

— Nu știam că o să vii pe aici.

Tony era conștient că asta nu era o acuzație, chiar dacă așa părea.

— Începeam să înnebunesc de atâta stat, spuse el. În plus, aici e locul meu într-un moment caăsta.

— Mă bucur să te văd din nou, continuă ea, cu însuflețirea unei păpuși vorbitoare. Ce-ți mai face genunchiul?

— Nu prea bine. Uneori, mă doare foarte tare. Cel puțin reușesc să mă deplasez cu proteza asta pentru picior și cu cârjele. Dar trebuie să-mi distrag atenția de la picior, de asta mă aflu aici. Știind că trebuie să se întoarcă inspectorul-șef Jordan?

— E într-o ședință cu șeful ei, spuse Stacey, cu privirea deja în monitor, mult mai interesată de acesta decât de Tony. A plecat cu vreo douăzeci de minute în urmă. Nu a spus când se întoarce.

— OK, o să aștept. Trebuie să vorbesc cu ea despre

Yousef Aziz.

Stacey îi aruncă o privire rapidă.

— Te ocupi de atentat?

— Și de celelalte chestii. Tu ce faci?

Stacey zâmbi scurt, ca o pisică din desenele animate care tocmai i-a făcut o farsă câinelui.

— Prefer să nu-ți spun cum, dar am obținut toate datele de pe calculatorul firmei First Fabrics.

— First Fabrics?

— Afacerea cu textile a familiei lui Yousef Aziz. Am printat toată corespondența și l-am trimis pe Sam să-și găsească un colț liniștit unde s-o citească. El se pricepe mai bine decât mine să distingă chestiile ce țin de aspecte umane.

— Nu cumva tocmai te-ai luat peste picior? Întrebă Tony.

Ea îi aruncă o privire rapidă, cu un licăr jucăuș în ochi.

— Oi fi eu un robot, dar tot am ceva simț al umorului.

Tony îi răspunse în glumă cu un salut milităresc.

— Deci tu de ce te ocupi?

— De partea de finanțe.

— Și?

— Informațiile sunt nemaipomenit de plictisitoare, în cea mai mare parte. Cumpără materiale textile de la vreo șase furnizori diferiți, vând haine finite către câțiva intermediari.

— Intermediari? Nu înțeleg.

Stacey își luă mâna de pe mouse.

— Introducere în comerțul cu haine. Utilizatorul final este retailerul. Ei au furnizori care sunt, de fapt, angrosiști. Retailerul îi spune angrosistului ce vrea să cumpere și cât este dispus să plătească pentru asta. Angrosistul merge la intermediar și îi spune care e comanda. Intermediarul împarte comanda între producători. Care s-ar putea să nu fie din această țară. Sau care ar putea fi fabrici ilegale de exploatare a muncitorilor. Unii producători legali, precum

First Fabrics, produc și eșantioane proprii, pe care le dau mai departe pentru a încerca să facă rost de comenzi pentru ele.

— Pare... exagerat de complicat?

— Așa ai zice, nu? Dar se pare că așa funcționează. Și în fiecare etapă a procesului apare profitul. Cumperi o cămașă dintr-un magazin cu douăzeci și cinci de lire, dar probabil că producătorul n-a obținut mai mult de cincizeci de peni. Așa că muncitorii trebuie să fabrice o mulțime de cămăși pentru ca șefii lor să-și păstreze afacerea.

— Nu te bucuri că ai o slujbă care aduce câștiguri mai bune decât cusutul cămășilor? Întrebă Tony, oftând.

— Ba bine că nu! Oricum, după cum ziceam, cu asta se ocupă First Fabrics. Cumpără textile, fac haine. Vând hainele către unul din cei doi intermediari. Cel puțin așa au făcut până acum aproximativ șase luni.

Tony deveni brusc mult mai interesat. Orice avea legătură cu ceea ce făcuse Yousef Aziz în urmă cu șase luni îl interesa.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Apare o companie nouă în conturi, B&R, care plătește mai mult pe bucată decât intermediarii. Din câte îmi dau eu seama, prețul pe care îl oferă B&R e aproximativ la jumătateasumei dintre cât ar plăti un intermediar și cât ar plăti un angrosist intermediarului. — Iar asta a început acum șase luni?

Stacey dădu un clic și deschise o fereastră nouă. Își roti monitorul spre Tony. — Uite! Îi arată o intrare în registru. Prima dată când apare această firmă.

— Deci cine este B&R? Stacey oftă.

— Nu am acces la baza de date a Registrului Comerțului, iar în zilele de duminică nu se eliberează informații detaliate referitoare la administratori și funcționari din cadrul companiei. Nu am decât o adresă oficială, care este un birou contabil din nordul Manchesterului, și date privind natura activității sale

economice.

— Și care este aceasta?

— Comerț angro cu articole de îmbrăcăminte.

— Deci, dintr-un motiv sau altul, cu șase luni în urmă Fast Fabrics a descoperit cât e de minunat să elimini intermediarul?

— Cam despre asta e vorba, da.

El simți că Stacey era nerăbdătoare să-și vadă în continuare de treabă.

— Foarte interesant. Acum trebuie să dau un telefon. Se împinse pe piciorul sănătos, iar scaunul cu roțile se deplasă câțiva metri. Se întoarse astfel încât să fie cu spatele la Stacey, apoi formă numărul pe care i-l dăduse Sanjar Aziz. Receptorul fu ridicat la cel de-al treilea apel. Dar nu de Sanjar.

— Alo, spuse vocea.

Adâncă, prudentă, cu accent de Manchester.

— Țsta e numărul lui Sanjar Aziz? Întrebă Tony, la fel de prudent.

— Cine îl caută?

— Sunt doctorul Tony Hill. Cu cine vorbesc?

— Domnul Aziz nu e disponibil în acest moment. Pot să preiau un mesaj?

— Nu am nici un mesaj, spuse Tony și închise telefonul. Era pe punctul de a o întreba pe Stacey cum să afle dacă Sanjar Aziz fusese arestat, când Kevin intră cu un teanc de hârtii.

— Salutare, Tony, spuse el, părând cu adevărat încântat să-l vadă. Se sprijini pe un birou din fața lui și îi puse aceleași întrebări obișnuite despre nebunul cu topor și despre genunchi. Ai venit să ne dai o mână de ajutor?

— Așa sper, zise Tony. Trebuie să vorbesc cu Carol. Dar tu? Cu ce te ocupi?

— Una, alta. Am fost să mă întâlnesc cu directorul liceului din Harriestown. Toate cele trei victime otrăvite au fost elevi acolo, dar directorul spune că nu s-a întâlnit

niciodată cu vreunul dintre ei și că nu el a întins capcana cu care a fost atras Popeye în joc. Dacă e după mine, aş zice că spunea adevărul.

— Aşteaptă o clipă! Ce capcană?

Kevin reluă ceea ce aflase Carol de la văduva lui Cross.

— Nu prea lasă nimic la voia întâmplării, nu-i așa? conchise el. Tony păru adâncit în gânduri.

— Nu, spuse.

Dar gândurile îi alergau nebuneşte. „Sofisticat, elaborat. Ți-ai stabilit dinainte țintele. Îți asumi riscuri, dar sunt premeditate cu atenție și faci tot ce îți stă în putință ca să le minimalizezi efectele. Îți place să stabilești o legătură cu victimele, dar nu simți nevoia să le vezi murind. Cred că ți-ai plănuit dinainte toată această campanie, de la cap la coadă, și o îndeplinești metodic. Și nu înțeleg ce-ți ieseție din asta. Care e satisfacția ta?” Oftă.

— Dar nici una dintre informațiile astea nu ne ajută să progresăm prea mult. Deci, de ce te-ai apucat acum?

— Mobilul lui Aziz. Am obținut lista de apeluri azidimineață și am stat închis în casă verificând toate numerele.

— Ai găsit ceva interesant?

Kevin clătină din cap.

— În cea mai mare parte, parteneri de afaceri și rude. Câțiva prieteni, al căror nume îl avem deja. Există un singur lucru care pare puțin suspect. Îi arată un număr lui Tony. E de la un telefon cu cartelă cumpărat cu un nume și o adresă false. Nenorocitele astea de magazine de telefoane i-ar vinde un telefon și lui Osama bin Laden dacă ar fi dispus să achite cu bani gheață. Teoretic, ar trebui să-ți ceară buletinul, dar vezi să nu! Oricum, după cum poți observa, există o grămadă de apeluri și SMS-uri între cele două telefoane. Din păcate, Aziz a șters toate mesajele. Am încercat să sun la numărul ăsta, dar nu răspunde nimeni.

— Când au început telefoanele astea? întrebă Tony.

— Nu știu. Aziz și-a luat telefonul ăsta în urmă cu șase

luni. Convorbirile există, într-o mai mare sau mai mică măsură, încă de la început.

Din nou, cele șase luni magice. Înainte ca Tony să apuce să mai spună ceva, ușa se dădu de perete și Carol intră aruncând o privire furișă peste umăr spre cineva de pe coridor. Când se întoarse și îl observă, clătină din cap, cu o disperare evidentă.

— Ce cauți aici? Ți-au dat drumul deja?

— Nu cu acte în regulă, spuse Tony. Voiam să vorbesc cu tine și s-o evit pe maică-mea. Știi?

— Vrei să ne scuzi, Kevin? Doar dacă nu mai vrei să spui ceva care nu suferă amânare.

Kevin se îndepărtă și se îndreptă spre propriul birou. Carol îi mută scaunul un pic mai departe de Stacey și trase un altul lângă el.

— Ai înnebunit? Există un motiv pentru care te țin în spital, știi asta?

— Vorbești ca asistentele.

— Ei bine, poate că totuși au dreptate, te-ai gândit la asta? Își mângâie obrazul.

— Trebuie să muncesc, Carol. Doar asta știu să fac. Nu adun floricele pe câmpii.

Văzu o sclipire de înțelegere în privirea ei. Ea își petrecuse cândva trei luni încercând să nu-și facă meseria. Nu o vindecase, ci aproape o distrusese. Nimeni nu știa asta mai bine decât el. Arătă spre laptopul său, aflat pe biroul lui Stacey.

— Vreau să-ți arăt ceva. Cred că am găsit ceva, dar nu sunt sigur dacă nu cumva e doar pentru că vreau eu să găsesc.

Carol aduse laptopul și așteptă până când Tony deschise fișierul pe care îl alcătuisese din postările pe blog ale lui Yousef Aziz.

— De unde ai astea? Întrebă Carol.

— Sanjar Aziz mi le-a arătat, spuse, distras de monitor.

— Când ai vorbit cu Sanjar Aziz?

— Azi-dimineată. Poftim, uită-te la asta!

Carol își puse o mână pe brațul său.

— Știi că agenții de la Comandamentul Antitero l-au adus la sediu pentru a-l interoga? El își fixă privirea asupra tastaturii, cu capul plecat.

— De asta mă temeam. Își strânse vârful nasului. Nu e cu nimic mai terorist decât a fost fratelelui.

— Da, numai că sunt o grămadă de oameni pe aici care nu ar fi de acord cu evaluarea ta, spuse Carol. Fratele lui a aruncat totuși în aer un stadion de fotbal, Tony. Nu e deplasat din partea lor să-l aducă la interogatoriu.

— De ce n-au făcut asta ieri?

— Încercau să nu creeze tensiuni în comunitatea de musulmani. Fratele său era mort, părinții lui și fratele mai mic sufereau profund, era clar că nu avea să plece nicăieri.

— Atunci de ce acum? Au de organizat o înmormântare. Când va fi asta? Măine? O să-i dea drumul la timp ca să-și îngroape fratele?

Tonul îi era din ce în ce mai ridicat, iar Carol își puse din nou mâna pe brațul lui.

— Ți-a spus Aziz ceva util?

Tony îi spuse ce se întâmplase între ei și ce credea că observase în postările de pe blog ale lui Aziz.

— Cred că sesizez o schimbare în atitudinea sa. Începe prin a vorbi despre cum ar trebui cu toții să învățăm să trăim împreună respectându-ne reciproc. Tonul lui e mai degrabă deznădăjduit decât furios. E ceva de genul: „Eu înțeleg asta, de ce nu înțeleg și liderii noștri, de ce nu înțelege tot restul lumii?” Dar treptat se schimbă. Spre final, pare mult mai furios. De parcă s-ar simți insultat personal de toate aceste conflicte culturale și religioase care dau peste cap viețile oamenilor. Uite, o să-ți arăt ce vreau să spun!

Începu să parcurgă postările din diferite perioade de timp, arătându-i exemple a ceea ce voia să spună. După ce analizaseră vreo zece sau mai multe, privi neliniștit chipul

lui Carol. Încrederea lui, își dădu seama, era aproape la fel de zdrobită ca propriul picior.

— Ce crezi?

— Nu știu. Înțeleg încotro bați, dar nu sunt sigură dacă e relevant. Nici măcar nu sunt sigură unde ne duce asta. Fiindcă, dacă Yousef Aziz nu a fost un terorist, nu există nici o celulă teroristă, iar noi ne pierdem vremea.

— Poate că tipii de la Comandamentul Antitero își pierd vremea, dar nu neapărat și voi, spuse Tony. S-ar putea să fie și altceva la mijloc. Poate că a fost angajat să ducă bomba, dar ceva nu a mers bine. Poate a fost șantajat să o facă, poate i-a fost amenințată familia. Poate că nu a fost un act terorist, dar asta nu înseamnă că nu mai există și alți oameni implicați în asta. Ar trebui să ne interesăm de victime, Carol. De acolo începem întotdeauna. Cine a murit? Cine erau ei? Cine a avut de câștigat de pe urma morții lor? Am nevoie de informații despre victime, Carol. Asta îmi trebuie în acest moment. Era atât de prins de conversație, încât nu îi observă pe nou-veniți.

— Și ăsta cine e, Carol? întrebă bărbatul cu capul ras și îmbrăcat în jachetă neagră de piele. Tony se încruntă, plecându-și capul într-o parte pentru a-l vedea pe nou-sosit, din toateunghiurile.

— Sunt Tony Hill, spuse. Doctorul Tony Hill. Iar tu ești?

— Asta nu prea te privește, veni răspunsul lui. Apoi, adresându-i-se lui Carol. Ce caută el aici? Nu este nimic de lucru în cazul acesta pentru psihologul tău criminalist cel inofensiv.

Carol se întoarce spre Tony.

— Acesta este David. Face parte din Comandamentul Antitero, după cum, fără îndoială, ți-ai dat și singur seama. Mi s-a spus că agenții nu cunosc bunele maniere. Se ridică și se întoarce spre David. Nu lucrează la cazul ăsta. Lucrează la un altul. Poate că tu n-ai observat, dar avem un ucigaș care se joacă cu otrava în zona noastră. La asta ne ajută doctorul Hill.

— Să sperăm că asta nu presupune să ajungă undeva cât mai repede, spuse David. Ține cont că, din câte am auzit noi despre faptele tale, probabil e mai bine că nu poți să te deplasezi. Carol, ia-ți rămas-bun. Avem nevoie de tine în biroul alăturat. Se răsuca pe călcâie și ieși.

— Hristoase! izbucni Carol. Ce e cu oamenii ăștia?

— Sunt aproape sigur că are un penis mic, spuse Tony. Și e foarte probabil să fi citit raportul de informare pe care l-am înaintat Inspectoratului General de Poliție în legătură cu felul în care ar trebui alcătuit Comandamentul Antitero. Zâmbi trist. Dacă ar fi ascultat, nu ar fi condus de oameni ca el.

Îi făcu cu ochiul și fu ușurat să o audă pufnind în râs.

— Haide, te conduc la lift, spuse ea.

— Mă alungi? Întrebă el.

— Da, dar nu din cauza gunoierului ăluia. Fiindcă ar trebui să fii în pat. Arăți ca naiba. O să încerc să trec să te văd mai târziu.

Îl ajută să se ridice și i-o luă în față ca să deschidă ușa. Înaintare încet pe coridor, Tony fiind conștient că energia lui se epuiza rapid.

— Apropo spuse ea, m-ai întrebat la ce școală a fost Tom Cross. Paula verificase deja. Liceul din Harriestown. Așa că iată și legătura ta, cred.

— Da, Kevin mi-a spus. Asta e una dintre legături, zise, sprijinindu-se de peretele de lângă lifturi.

— Există și altele?

— Norocul, Carol. Toți au avut noroc.

Carol păru sceptică.

— Noroc? Toți au fost otrăviți. Au murit în chinuri. Cum poate fi asta considerat noroc? Liftul sosi, și Tony intră clătinându-se.

— Norocul a sosit primul. Și cred că, poate, tocmai de asta au fost uciși.

* * *

Era târziu, când ajunsese Carol la spital, obosită de stilul de lucru al Comandamentului Antitero. Asistenta de gardă încercă să-i spună ceva când Carol trecu pe lângă ea în grabă, dar nu avea chef de conversație. Bătu ușor la ușa lui Tony și o deschise încet, sperând să nu-l deranjeze dacă dormea. Dacă era cufundat în somn, avea să-i lase un teanc de informări privind victimele atentatului de la stadion, apoi să plece.

Noptiera era inundată de lumină, iar Carol văzu mâna lui Tony ținând un stilou, odihnindu-se peste câteva hârtii. Era amețit de medicamente și de somn, iar capul îi cădea într-o parte. Dar mâinile lui nu erau singurele de pe masă. O mână îngrijită, cu gheare stacojii, ținea hârtiile nemișcate și îi conducea mâna spre locul corect.

— Bună seara, doamnă Hill, spuse Carol cu voce tare.

Ea încercă să înșface și să ascundă hârtiile, dar Carol se mișcă prea repede.

— Ce naiba crezi că faci? întrebă Vanessa. Treaba asta nu te privește. Carol aprinse becul. Tony clipi rapid, venindu-și în simțiri.

— Carol? bâigui el.

Ea era prea ocupată să examineze hârtiile pe care Vanessa i le pusese bărbatului sub nas ca să le semneze. Vanessa se pregătea acum s-o atace pe Carol, strecurându-se pe lângă marginea patului, disperată să pună mâna pe hârtii.

— Ar trebui să vă amintesc că sunt ofițer de poliție, doamnă Hill, zise Carol pe un ton pe care, de regulă, îl rezerva doar celor mai mizerabili infractori cu care avea de-a face.

— Tony? Ce crezi că sunt aceste documente? Cele pe care mama ta încearcă să te convingă să le semnezi?

El se frecă la ochi și se chinui să se ridice.

— Au legătură cu casa bunicii mele. Sunt pe jumătate proprietar. Trebuie să semnez documentele astea ca s-o

putem vinde.

— Casa bunicii tale?

Carol voia să verifice de două ori înainte să-i dezvăluie ceea ce, presupunea ea, avea să fie un adevărat șoc.

— Da.

— Nu știe ce spune, protestă Vanessa.

— Ba da, replică el, morocănos ca un copil mic obosit. Te-ai tot ținut de capul meu să le semnez încă de când m-ai descoperit aici.

— Și cumva bunica ta se numea Edmund Arthur Blythe? întrebă Carol, cu un chip inocent merit să o înfurie pe Vanessa.

— Cum îndrăznești? șuieră ea spre Carol.

— Ce? izbucni Tony. Cine e Edmund Arthur Blythe?

Vanessa se aruncă din nou asupra lui Carol, dar ea reuși s-o împingă cu brațul fără să ezite o clipă. Vanessa se clătină, dându-se înapoi și lovindu-se de perete. Stătu acolo o clipă, cu o expresie șocată, acoperindu-și gura cu mâinile. Apoi se prăbuși ca un bețiv și se ghemui pe podea.

— Nu! gemu ea. Nu!

Carol se duse până la pat și spuse:

— Cineva care credea că este tatăl tău.

Luni

Tony nu voia să se gândească la Edmund Arthur Blythe. Îi ceruse asistentei să-i dea ceva mai puternic decât de obicei, să se asigure că putea să doarmă, fiindcă nu voia să stea treaz, cu gândul la Edmund Arthur Blythe. Tony Blythe. Acesta ar fi fost numele său dacă Vanessa s-ar fi căsătorit cu el. Se întrebă dacă avea să afle vreodată de ce nu se întâmplase asta. Cum mama lui ar fi fost altfel, fie ar fi dedus răspunsul pe baza faptelor, fie ar fi întrebat. Dar nu o putea întreba pe Vanessa. Iar să încerce să deducă era inutil, fiindcă existau prea multe posibilități. Poate că

fusesse căsătorit cu altcineva. Poate că se înspăimântase la gândul de a se căsători cu Vanessa. Poate că ea nici nu-i spusese că era însărcinată. Sau poate ea îi ceruse să se care, fiindcă se descurca mai bine pe cont propriu. Timp de patruzeci și trei de ani, Vanessa îi ținuse secrete identitatea și circumstanțele relației lor. Nu credea că avea să se răzgândească brusc, în viitorul apropiat, și să simtă nevoia să schimbe asta.

Înainte de a fi fost dată afară de Carol, cu o seară în urmă, Vanessa pretinsese că singurul ei motiv era acela de a-l proteja pe Tony de trauma de a afla că tatăl său era mort.

— Voiati să-l protejați de o sumă în valoare de câteva sute de mii de lire sterline, remarcase Carol cu răceală.

Din cauza medicamentelor, îi luase ceva timp până să priceapă ce încercase Vanessa să-l facă să semneze. Documentele nu aveau nici o legătură cu casa bunicii sale. Erau o renunțare oficială la orice pretenție asupra averii răposatului său tată, în favoarea mamei sale. Avere care, după spusele lui Carol, consta dintr-o casă în Worcester, economii de peste cincizeci de mii de lire și o barcă.

— E o infractoare, Tony, spusese Carol. Asta a fost tentativă de fraudă.

— Știu, recunoscuse el. Dar e în regulă.

— Cum poți fi atât de înțelegător? întrebasese Carol enervată.

— Fiindcă înțeleg, răspunsese Tony simplu. Ce vrei să fac? Să depun plângere împotriva propriei mele mame? Nu prea cred. Îți dai seama cât rău ne-ar putea face sub pretextul privilegiilor permise de tribunal?

Carol avusese nevoie de aproximativ două secunde pentru a înțelege importanța a ceea ce spunea el.

— S-o lăsăm baltă, atunci, propusese. Dar, dacă mai îndrăznește să-și arate fața vreodată, să nu semnezi nimic.

Și plecase, luând documentele cu ea pentru a le păstra în siguranță și lăsând un teanc de informații referitoare la

victime. Tony se bucurase de asta. Îi distrăgea atenția de la Edmund Arthur Blythe.

Și acesta era motivul pentru care, la ora șapte fix în dimineața de luni, își depusese solicitarea de informații privind firma B&R pe site-ul Registrului Comerțului. În timp ce aștepta să primească rezultatele cercetărilor lor, începu să examineze lista cu victimele lui Yousef Aziz.

Era o colecție devastatoare. Opt colegi de la o companie de asigurări, care sărbătoreau nașterea unui copil; un director de școală primară și soția sa, invitați de directorii executivi ai companiei care donaseră computere pentru acea școală; trei muzicieni dintr-o formație locală care tocmai își lansaseră primul CD; un guru motivațional și cei doi fii ai săi, adolescenți, împreună cu directorul executiv al firmei producătoare de biciclete care îi invitasese; trei bărbați care fuseseră prieteni din copilărie și făceau parte dintr-un grup de oameni de afaceri de succes și care dețineau abonament petot sezonul la loja pe care o ocupau. Lista continua dezolant, cea mai tânără victimă fiind fiul de șapte ani al unui membru al parlamentului, iar cea mai în vârstă, un dealer de mașini pensionat, în vârstă de șaptezeci și patru de ani.

La prima vedere, nu apărea nici un candidat evident pentru asasinare. Pe de altă parte, nimeni nu făcuse cercetări serioase în legătură cu victimele fiindcă nimeni nu lua în considerare, în mod serios, explicația alternativă la terorism. Nu înțelegea de ce Carol nu era mai entuziastă. Colaboraseră strâns de atâta vreme, și primul ei instinct ar fi trebuit să fie acela de a avea încredere în el. Dar se părea că ea se folosea de accidentul său drept pretext pentru a-i respinge opiniile profesionale. Dacă nu voia să intre în conflict cu Comandamentul Antitero, nici o problemă. Putea să înțeleagă asta. Ceea ce nu putea înțelege era de ce nu-i spunea asta, de ce nu-i explica lipsa ei de entuziasm în privința ideilor lui. În toți acești ani în care lucraseră împreună, se crease o intimitate a schimbului de idei, se

sprijiniseră unul pe de celălalt. Desigur, Carol o pusese la punct pe mama sa. Dar ce se întâmplase cu relația lor profesională?

Laptopul său produse sunetul discret care îl anunța că primise un nou e-mail. Nerăbdător, îl deschise. Acolo, în fața ochilor săi, se aflau datele referitoare la firma B&R. Secretara companiei era contabilă a cărei adresă o avea deja Stacey. Cei doi administratori erau Rachel și Benjamin Diamond. Cu o adresă în Bradfield. Tony inspiră adânc și se întinse după rapoartele despre victime.

Răsfoi în mare pripă foile. Într-un sfârșit, scoase o pagină. Pulsul i-o luase razna și simțea fierberea și efervescenta adrenalinei din sânge. Ținuse bine minte. Indiferent de ceea ce credea Carol, creierul lui funcționa perfect. Știa exact unde mai văzuse acel nume în dimineața aceea. Își întinse hârtia pe laptop, devorând cuvintele. Era mai mult decât o coincidență. Carol avea să fie nevoită să-l asculte acum.

* * *

Carol de-abia recunoscuse birourile HOLMES, atât de completă fusese colonizarea lor de către Comandamentul Antitero. Tablele lor de informații împărțeau încăperea, calculatoarele și perifericele lor acopereau toate birourile. Aerul era înțepător, încărcat de sudoare masculină și de fum de țigară. Era clar că interdicția de a fuma în clădire nu se aplica și acestor aleși ai zeilor. De îndată ce trecu pragul, detectă o schimbare în atmosferă. Același lucru se întâmplase de fiecare dată când intrase pe teritoriul care, înainte, fusese ale ei. Un moment de imobilitate, asemenea unor câini care adulmecă mirosul unor străini; liniștea de dinainte de a-și zbârli blana. Nu le plăcea când ea era acolo, voiau ca ea să se teamă de ei și de masculinitatea lor. Se întrebă, așa cum o făcea întotdeauna, câți dintre aceștia îi cunoșteau trecutul, câți știau despre viol, câți

știa că John Brandon reușise s-o îndepărteze de marginea prăpastiei și s-o aducă înapoi. Ar fi putut pune pariu că, și dacă ar fi știut despre agresiune, nu știa nimic despre trădarea care însoțise îndeaproape ceea ce i se întâmplase ei. Fiindcă trădarea îi puna într-o lumină proastă pe bărbații de teapa lor.

— Am venit pentru ședință, îi spuse gorilei care se afla cel mai aproape de ușă.

Cu chipul împietrit, acesta își închise calculatorul și o conduse în capătul îndepărtat al încăperii, unde David și Johnny își instalaseră tabăra în spatele unor pereți despărțitori. Înainte de a apuca să se așeze, David se aplecă în față, cu coatele pe genunchi, și spuse:

— Nu ne distrăm prea bine aici, Carol. I-am luat la întrebări pe toți cei despre care aveam informații din minunatul tău orașel. Și se pare că nimeni nu-l cunoștea pe prietenul nostru Yousef. Cu fratele lui ne pierdem pur și simplu vremea. Interesul lui în sfera politică este ca și inexistent. Lucru valabil și în cazul așa-numiților prieteni ai atentatorului nostru sinucigaș.

Sări în picioare și începu să măsoare încăperea, scoțând un pachet de țigări din jachetă în timp ce se învârtea.

— În clădirea asta fumatul e interzis, i-o trânti repede Carol.

— Și ce ai de gând să-mi faci? Să mă arestezi? pufni David disprețuitor.

— Mă gândeam că aș putea, pur și simplu, să-ți torn apa în cap. Carol arată spre vasul de pe masă. Zâmbetul ei ar fi putut topi un ghețar.

David strivi țigara de masă, enervat.

— N-am nici un chef să mă cert cu tine, spuse.

Era o încercare nereușită de a-și salva fața, dar Carol știa că înregistrase o mică victorie. Fără îndoială, avea să plătească pentru ea mai târziu, dar, în acel moment, simțea că meritase.

— Ne întrebam dacă nu cumva ai informații pe care nu

ni le-ai împărtășit, spuse Johnny. Nu neapărat despre Yousef, ci despre mișcarea militantă islamică în general.

Carol clătină din cap.

— Lăsăm asta în seama voastră. Tot ceea ce aflăm e pur... incidental, în timpul altor anchete. Și vă transmitem totul cu regularitate. Nu ținem pentru noi nici o informație legată de teroriști.

— Atunci ce țineți pentru voi? întrebă Johnny, agățându-se de cuvintele ei prudente. Haide, Carol. Nu suntem proști. Rândurile sunt făcute pentru a citi printre ele.

Fu salvată de sosirea unui al treilea membru al cabalei lor, cel care nici măcar nu se obosise să-i dea un nume de formă. El își ridică bărbia, aruncându-i o privire întrebătoare lui Carol.

— E în regulă, spuse David.

— Raportul criminaliștilor, zise cel de-al treilea bărbat, aruncând un dosar pe masă. Despre bombă. Au avut noroc. Configurația încăperii a permis ca mecanismul să rămână relativ intact. Exact cum ne așteptam. Cu o singură excepție. Ei spun că au existat două mecanisme de declanșare. Unul care trebuia setat manual, celălalt care să poată fi activat de la distanță.

— Ce înseamnă asta? întrebă Carol.

David luă dosărul și extrase foaia din interior.

— Nu se știe. Nu am mai văzut așa ceva până acum. Va trebui să ne consultăm cu prietenii noștri și să vedem dacă ei au experiență cu asta.

— Vrei să spui americanii? insistă Carol.

David dădu din cap.

— Și de ce nu zici așa? Își dădu ochii peste cap. „Băieții și jucăriile lor.” Deci, cu toată experiența voastră, ați putea încerca să ghiciți ce înseamnă asta?

Cel de-al treilea bărbat se trânti pe un scaun ca și cum ar fi pedepsit bietul obiect.

— Nu, spuse el. Noi nu ghicim. Noi ne bazăm pe inferențe și pe deducții. Eu, unul, cred că avea de gând să

programeze cronometrul manual și s-o șteargă. Apoi, dacă nu explodea, își putea folosi telefonul mobil ca să acționeze dispozitivul de la distanță.

David îi aruncă privirea pe care un preot o rezervă în mod normal ereticilor.

— Vrei să spui că nu crezi că atacul a fost plănuit ca atentat sinucigaș?

— Analizez probele și încerc să le înțeleg, spuse el. Asta nu înseamnă că nu e terorist. Nenorociții de anarhiști *Provo*³¹ au reușit să creeze haos fără a se arunca pe ei în aer. Are sens. Dacă tot investești atâta ca să pregătești pe cineva care să facă porcăria asta, merită să îl folosești pentru mai mult de o misiune.

Avea o oarecare logică, constată Carol.

— Oricât ar părea de ciudat, și noi ne gândeam la ceva similar, spuse Carol.

Toate cele trei capete se întoarseră spre ea.

— Ce-ați făcut?

David părea scandalizat.

— De fapt, ne întrebam dacă e, într-adevăr, vorba despre un act terorist, spuse ea. Doctorul Hill a sugerat că poate Yousef a fost doar un executant.

Cel de-al treilea bărbat izbucni într-un hohot de râs.

— Ești a naibii de bună! Îmi place la nebunie. Adică, ai nevoie de un ucigaș plătit. La cine apelezi? La un manager al unei fabrici de textile. Are sens. Se lovi peste coapsă. În plus, cine ar ucide treizeci și cinci de oameni pentru o singură țintă? Nu așa lucrează gangsterii, draguță. Râse din nou. Ce ajutor neprețuit!

— Ajunge, interveni Johnny, vorbind încet și aruncându-i o privire amenințătoare. Se întoarse spre Carol. Concluzia?

³¹ Provo - mișcare contraculturală ce a avut loc în Olanda la mijlocul anilor '60 și care s-a concentrat pe provocarea reacțiilor violente din partea autorităților cu ajutorul unor momeli nonviolente (n.red.)

Yousef Aziz era musulman. Există un număr considerabil de musulmani care ne detestă. Vor să ne trimită pe lumea cealaltă și să impună legea islamică celor rămași. Nu vor să conviețuim în pace, vor să ne distrugă. E suficient, fără îndoială. Asta e tot ce se întâmplă aici, Carol.

— Ucigaș plătit, repetă cel de-al treilea bărbat. Îmi place la nebunie.

Carol se ridică.

— Chiar nu are rost să vorbesc cu voi, nu-i așa? Voi trăiți în micul vostru turn de fildeș. Dacă aveți nevoie de o pauză de râs, știți unde ne găsiți.

Ieși din încăpere cu fruntea sus. Când Tony o sunase înainte de ședință, se întrebasese dacă nu cumva își pierdea capul văzând fantome în coincidențele inerente ale vieții. Acum își dorea din tot sufletul ca el să aibă dreptate. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să le îndese pe gât celor îngâmfați o concluzie alternativă și corectă.

Problema era că trăia în lumea reală. Cea în care dorințele nu prea aveau obiceiul să se îndeplinească.

* * *

Tony îl sună pe Sanjar Aziz, sperând că tipii de la Comandamentul Antitero hotărâseră că era inofensiv. Dacă nu, avea să fie nevoit să dea de urma celorlalți membri ai familiei și să vadă dacă nu îl puteau lămurii în privința firmei B&R. Nu voia s-o înfrunte pe Rachel Diamond fără a fi pregătit. De această dată, Sanjar îi răspunse la telefon.

— Da? spuse, părând hărțuit. Tony simți un val de ușurare.

— Sunt Tony Hill, Sanjar. Mi-a părut rău să aflu că te-au dus la sediu.

— Trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, nu? Cel puțin mi-au dat drumul la timp cât să ajung la înmormântarea lui Yousef. Părea surprinzător de calm pentru cineva care tocmai își petrecuse noaptea într-o

celulă în loc să fie alături de familia sa aflată în suferință.

— Azi e, nu-i așa?

— Azi după-amiază, spuse el. O să fie destul de ciudat. Se pare că n-a mai rămas mare lucru din el de îngropat. Tony îl auzi respirând greu. Sanjar râse slab. Nu știu cum o să facem să-l îndreptăm cu fața spre Mecca.

— Îmi pare rău. Ești OK?

— Tu ce crezi? Mama mea e devastată, tatăl meu refuză să vorbească, iar fratele meu mai mic e distrus și îngrozit de gândul că va fi nevoit să se întoarcă la școală. Oftă. Îmi cer scuze, nu meritai asta. Deci ce voiai? De ce m-ai sunat?

— Trebuie să-ți pun câteva întrebări. Legate de afaceri.

— Afaceri? Te referi la First Fabrics?

— Da. Ce poți să-mi spui despre o firmă numită B&R?

— B&R? Era ideea inovatoare a lui Yousef despre cum am putea schimba felul în care făceam afaceri.

— Ce vrei să spui?

— Marjele de profit s-au redus al naibii de mult, omule. Așa că trebuia să renunțăm la intermediar pentru a ne crește profiturile. Firma B&R este un angrosist, vinde direct către firmele de retail. Au câteva conturi destul de bune. Erau fix ce ne trebuia.

— Deci asta a fost ideea lui Yousef? Întrebă Tony.

— Ei bine, era ceva despre care discutaserăm înainte, dar el a reușit să pună afacerea pe roate. Vezi tu, problema e că, atunci când renunți la intermediar, el este cel care îți face rost de comenzi. De fapt, el îți spune ce să faci. Chiar dacă ție îți aparține modelul care a fost prezentat magazinului în numele tău, el e omul de bază. Îl enervezi pe intermediar și, brusc, nu te mai sună să-ți plaseze comenzi.

— Și cum a reușit Yousef să evite asta?

— Am crescut producția. B&R vinde doar modele de-ale noastre pe care le comercializăm exclusiv prin ei. Așa că intermediarul nu observă nici o modificare în gradul de angajament pe care îl manifestăm față de el. Nu-i stricăm

afacerea, așa că nu încearcă să ne doboare. Și avem un nou centru de profit. Sanjar părea epuizat, de parcă puțin i-ar fi păsat dacă First Fabrics obținea sau nu profit.

— Deci Yousef a ieșit, pur și simplu, la interval și s-a înțeles cu B&R? întrebă Tony.

— El voia să creadă asta, dar a fost mai degrabă un accident. Yousef se prezentase la o întâlnire cu Demis Youkalis, unul dintre intermediarii noștri. Ar trebui să știi că tipii de genul lui Demis se poartă cu cei ca noi de parcă am fi niște idioți care au fost aduși pe lume doar pentru a-i face lui zile negre. Și asta doar fiindcă ciprioții ne-au luat-o puțin înainte. În fine, Demis nu ajunsese încă. Întârziase atât de mult încât ratase și întâlnirea de mai devreme, cu tipul de la B&R.

— Adică Benjamin Diamond?

— Habar n-am, omule. Yousef a spus doar „tipul de la B&R”. Au început să discute, iar tipul de la B&R a zis cât de mult îi plăceau chestiile noastre și ce păcat era că îi băgam amândoi bani în buzunar lui Demis, deși, de fapt, tipul nu făcea nimic pentru ei. Așa că au mai vorbit puțin, s-au dus la o cafenea și au încercat să pună la punct o altă cale de a face afaceri împreună. Și așa am ajuns în situația actuală, adică să facem afaceri direct cu B&R.

— Cine era persoana de contact a lui Yousef din cadrul B&R?

— Habar n-am. Obișnuia să se întâlnească în mod regulat cu ei, să discute despre noi modele și despre game de produse, dar asta era treaba lui. Nu știu cine era persoana de contact. Doar socializam cu ei, știi ce vreau să zic?

— Nu, spuse Tony. Mințea, dar voia să vadă dacă Sanjar știa cine erau cei de la firma B&R. Ce vrei să zici?

— Sunt evrei, omule. Nu e o problemă când vine vorba despre afaceri, banii lor sunt la fel de buni ca ai oricui. Dar n-o să devenim prietenii lor, pricepi?

— Pricep, zise Tony. Aruncă o privire la ceas. În zece

minute Paula avea să-l aștepte jos. Știi că Benjamin Diamond de la B&R a murit în atentatul de sâmbătă?

Se instalează o tăcere prelungă.

— Imposibil, spuse Sanjar într-un final.

— Mă tem că este adevărat. Ești sigur că Yousef nu i-a pomenit niciodată numele?

— Nu, spunea întotdeauna doar „tipul de la B&R. Sunt destul de sigur că nu a menționat niciodată vreun nume. Așa că poate nu tipul ăsta, Diamond, era cel cu care avea de-a face?

— E posibil. Atâta că mi s-a părut o coincidență bizară, zise Tony blând.

— Rahaturi din astea se mai întâmplă. Coincidențe apar tot timpul, nu?

— În profesia noastră, noi nu prea credem în ele. Trebuie să închid acum, Sanjar. Sper că ai să-ți poți înmormânta fratele cu demnitate.

— Încercăm să ținem secret locul înmormântării, spuse pe un ton sumbru. Ultimul lucru pe care îl vrem e să iscăm necazuri.

— Succes!

Închise telefonul și se dădu jos din pat sprijinindu-se în cârje. Avusese o întâlnire destul de neplăcută cu doamna Chakrabarti în dimineața aceea. Asistentele raportaseră absențele sale și conflictul dintre Carol și mama lui. Doamna doctor nu fusese impresionată.

— Lucrați într-un spital, doctore Hill, îi spusese cu severitate. Ar trebui să înțelegeți că pacienții au cele mai mari șanse de a se însănătoși dacă respectă indicațiile celor care au grijă de ei. Eu credeam că v-ar putea da drumul azi sau mâine, dar, sincer, după cum vă purtați, mă tem să fac asta, ca nu cumva să suferiți o recidivă. Apoi îi aruncase un zâmbet. Nu vreau să jucați fotbal înainte de sfârșitul săptămânii.

Ea îi ceruse să nu mai plece. Dar nu avea încotro. Cineva trebuia să verifice pista de anchetă, iar Carol îi

explicase foarte clar când o sunase că asta nu se afla în fruntea listei sale de priorități.

— Am să merg singur atunci, îi spusese el.

— Nu cred că asta e una din cele mai bune idei ale tale, răspunsese Carol.

— De ce? Crezi că aș putea spune ceva ce nu se cuvine?

— Nu, cred că vei cădea din cârje, iar biata femeie lovită de soartă va fi nevoită să te culeagă de pe jos. Am s-o trimis pe Paula, ea poate să te însoțească.

— Pun pariu că va fi foarte încântată.

În final, hotărâseră ca Paula să-l ia din fața secției pentru pacienți în ambulatoriu. Nu voia să treacă pe lângă biroul asistentelor, așa că decise să coboare pe scările de urgență de lângă camera sa.

Un singur etaj aproape îl ucise. Era scăldat în sudoare, piciorul sănătos îl durea, iar genunchiul rănit părea să fi luat foc. Se târî până la lift și reuși să ajungă la punctul de întâlnire fără a fi descoperit. Paula se sprijinea de mașina ei, parcată într-o zonă rezervată ambulanțelor.

— Arăți de parcă ai fi alergat o jumătate de traseu de maraton, spuse ea, strâmbând din nas.

— De vină sunt pantalonii de trening. Sunt singurii pe care îi pot îmbrăca peste proteza pentru picior.

Clătinând amuzată din cap, Paula deschise ușa, iar el se trânti pe scaun, apoi își roti și-și trase picioarele înăuntru.

— Mă bucur că șefa nu l-a trimis pe Kevin cu Ferrariul său, gâfâi el, încercând să se așeze confortabil.

— Ne-ar trebui o macara ca să te băgăm și să te scoatem din aia, spuse Paula, urcând la volan.

— Cam așa ceva. Deci ce-ai mai făcut?

Ea îl informă despre investigațiile făcute de echipă în legătură cu Jack Anderson și cu personalitățile sale multiple.

— E cam ciudat, adăugă ea. Se pare că, pe vremea când era elev, avea o listă de obiective. Ca lista lui Michael Heseltine pe care scria că voia să ajungă prim-ministru.

Până în acel moment, nimic din ceea ce zisese Paula nu îi stârnise curiozitatea lui Tony. Dar asta era altceva.

— Știm ce conținea această listă?

— După spusele lui Steve Mottishead, erau chestii de genul să aibă un Ferrari, o casă pe Dunelm Drive, să câștige un milion înainte de a împlini treizeci de ani. Nu genul de lucruri la care aspiră majoritatea oamenilor.

Cuvintele ei declanșară o reacție în lanț în mintea lui Tony. O privi pe Paula cu o expresie de uimire îngrozită.

— Paula, Tom Cross locuia pe Dunelm Drive. Danny Wade a câștigat la loterie și a ajuns milionar până să împlinească treizeci de ani. Ucide oameni care au fost la aceeași școală ca el și care au îndeplinit obiectivele lui.

Paula luă piciorul de pe accelerație, surprinsă. Zdruncinătura produsă de cutia de viteze în semn de protest îl făcu pe Tony să scâncească.

— E o nebunie, zise ea. Chiar și pentru tine, e cam prea trasă de păr. Vrei să spui că ucide oameni din invidie? Fiindcă au obținut ceea ce își dorea el?

Mâinile lui Tony desenau forme incoerente în aer.

— E mai mult de atât la mijloc... Are legătură cu faptul că visele i-au fost furate, așa că acum el le fură viețile. Dar, în esență, da. Lista sa de obiective este și lista de crime. Pun pariu că visul de a juca în echipa Bradfield Victoria sau, cel puțin, să ajungă fotbalist de prima ligă era un alt obiectiv de pe listă.

— Chiar crezi că asta e?

Paula părea sceptică.

— Are logică.

— Așa înțelegi tu logica?

— Paula, în lumea în care lucrez eu, asta nu doar că e normal, e o formă de logică celestă. Tăcu, ridicând un deget pentru a-i face și ei semn să tacă atunci când dădu să vorbească. Își frecă pleoapele cu arătătorul și cu degetul mare, apoi se răsuci în scaun pentru a fi cu fața spre ea.

— Kevin a fost elev la liceul din Harriestown, spuse

încet.

— Kevin? Doar nu crezi...

— Conduce un Ferrari. E născut în Bradfield, e din partea locului.

Tony se chinuia deja să-și scoată telefonul din buzunarul jachetei impermeabile.

— Ce faci? Întrebă Paula.

— Îl avertizez.

Telefonul fusese scos complet și deschis; arătătorul lui Tony era gata să apese.

— Nu poți să-i sari omului în cap cu așa ceva. Nu ai dovezi, protestă Paula.

— Am tot atâtea dovezi cât am de obicei când pregătesc un profil, ripostă Tony. Tu și echipa ta vă mulțumiți, de regulă, să porniți de la un astfel de profil.

Paula își mușcă buza.

— N-ar trebui să vorbești cu șefa mai întâi? Să vezi dacă e de părere că ai putea avea dreptate?

— Paula, nu-i cer lui Kevin să facă nimic la nivel operațional. Cum te-ai simți dacă nu i-aș spune nimic și...

Vocea i se stinse. Știa exact cum s-ar simți. O ascultase suficient pentru a ști răspunsul.

— Sună-l, spuse ea scurt. Ai dreptate, pe toți dracii! Ești singurul care a avut cât de cât un indiciu în cazul ăsta. Fă-o!

Tony formă numărul și așteptă. Telefonul nu sună deloc, ci intră direct mesageria vocală.

— La naiba, telefonul lui e închis... Kevin, sunt Tony. O să ți se pară o nebunie și o să-ți explic totul mai târziu. Vreau să te ferești să mănânci sau să bei orice care ar putea fi contaminat. Chestiile din conserve, sticle și pachete închise sunt în regulă câtă vreme e clar că n-au fost deschise. Sau dacă gătești cu ingrediente proaspete, probabil. Fiindcă eu cred că s-ar putea ca tu să fii următorul pe lista ucigașului cu otrăvuri. Nu pot să-ți dau detalii în acest moment, eu și Paula mergem să discutăm cu cineva

în legătură cu evenimentele de sâmbătă. Dar... Auzi un piuit în ureche, semn că îi expirase timpul. Mesagerie vocală, spuse. Sper să primească mesajul.

Paula luă curba și intră pe o alee. Casa, știa el, costase probabil vreo câteva milioane bune, dată fiind amplasarea, mărimea ei și suprafața de pământ. Era o vilă minunat proporționată, construită din cărămizi în stil victorian în culori deschise. Aleea era străjuită de lungi borduri ierboase. În mijlocul lor străluceau fântâni arteziene. Totul trimitea cu gândul la opulență și la bun-gust.

Paula fluieră.

— Nu poți să nu te întrebi cum ajung în magazine toate haine alea nasoale. Probabil că Benjamin Diamond și-a epuizat stocul de bun-gust amenajând casa.

— E de un gust foarte fin, spuse Tony. Dar presupun că asta nu prea mai contează acum pentru văduva sa.

Paula păru să se căiască. Opri lângă un șir de garaje care, în mod evident, fuseseră construite inițial pe post de grajduri.

— Ai nevoie de o mână de ajutor? îl întrebă.

— Cred că e mai bine dacă mă chinuiesc singur, spuse Tony, făcând exact ceea ce spusese. Totul era dureros azi. Doamna Chakrabarti avusese dreptate. Exista un motiv pentru care se afla în spital. Din păcate, ucigașii nu luau niciodată în considerare astfel de lucruri.

Rachel Diamond deschise ușa, prezentându-se chiar înaintea ei ca Paula să apuce să vorbească. Purta o cămașă de mătase neagră, vârată într-o fustă neagră care se răsucea și se ridica la fiecare pas. Tony nu prea știa mare lucru despre haine, dar era destul de sigur că ținuta de doliu a lui Rachel nu provenea din vreunul dintre lanțurile de magazine în care se vindeau produsele firmei B&R. Îi conduse într-o sufragerie vastă care avea într-un colț o fereastră boltită, ce dădea spre un peisaj cu tufe și copaci. Printre copaci se observa un fragment turcoaz dintr-o piscină. Camera în sine era mobilată și decorată într-o

versiune mai puțin somptuoasă a stilului domestic victorian. Avea aerul ușor dezordonat al unei încăperi locuite, nu ținute ca piesă de muzeu. Câteva picturi luminoase și calde, reprezentând peisaje din deșert, înviorau încăperea.

Rachel își făcu de lucru în jurul lui Tony, aducându-i câteva taburete și diverse pernițe ca să-și poată găsi cea mai confortabilă poziție pentru picior. Îngenunche la picioarele sale, mutând și aranjând lucrurile până se asigură că stătea confortabil. Părul ei brunet era lucios și des, dar observă câteva fire argintii la rădăcini. Apoi ea ridică privirea, iar el avu ocazia să o privească pentru prima dată fără a mai fi distras de nevoia de a se îngriji de picior și de cârje.

Avea un ten frumos, catifelat, cu o ușoară nuanță măslinie. Știa că avea treizeci și patru de ani, dar, dacă nu ar fi știut, i-ar fi dat vreo douăzeci și ceva de ani, spre treizeci. Sprâncenele ei frumos conturate îi urmau la perfecție arcul înalt al orbitelor, atrăgând atenția asupra ochilor săi căprui migdalați, înroșiți pe margini și cu o rețea de riduri fine la colțuri. Avea obraji plini, un nas precum prora răsturnată a unei corăbii și o gură cu buze subțiri străjuită de două linii fine, ce dădeau impresia că zâmbea mult. Era memorabilă, mai degrabă decât frumoasă, dar părea dotată cu o inteligență combativă și cu simț al umorului.

— Cum vă simțiți? Întrebă ea.

— Mai confortabil decât m-am simțit toată săptămâna, spuse Tony. Vă mulțumesc.

Rachel își strânse picioarele sub ea într-un fotoliu moale de creton. Paula rămăsese deoparte, mulțumindu-se să facă parte din decor până avea să simtă că era nevoie să intervină.

Acum, că nu mai găsea nimic de făcut, Rachel părea tristă și pierdută. Își încrucișă mâinile peste piept ca și cum s-ar fi îmbrățișat. În cameră era cald, dar ea se înfioră

puțin.

— Nu prea îmi dau seama de ce ați vrut să vă întâlniți cu mine, spuse. Dar e, probabil, din vina mea. Nu prea înțeleg nimic din ce se întâmplă în acest moment.

— Nici nu e de mirare, spuse Tony blând. Și îmi cer scuze că dau buzna într-un moment când ultimul lucru de care aveți nevoie e să aveți străini în sufragerie.

Rachel se relaxă puțin, cu umerii coborâți și cu brațele detensionate.

— Asta îmi umple o parte din timp, spuse. Nimeni nu vorbește despre asta, nu-i așa? Toți vorbesc despre suferință, lacrimi și disperare, dar nimeni nu vorbește despre cât de pustii îți sunt orele, despre cum se dilată timpul. Râse scurt și amar. M-am gândit chiar să merg la birou, doar ca să fac ceva. Dar Lev nu e la școală acum, așa că trebuie să fiu aici pentru el. Oftă. Lev e băiețelul meu. Are doar șase ani. Nu înțelege ce înseamnă să fii mort. Nu pricepe că e ceva permanent. Crede că tati va fi ca *Aslan*³², va învia, și totul va fi ca înainte.

Suferința ei era aproape tangibilă. Părea să se reverse dinspre ea în valuri, învăluindu-l și umplând încăperea.

— Trebuie să vă întreb unele lucruri, spuse Tony.

Rachel își împreună mâinile ca pentru rugăciune, cu coatele pe brațul fotoliului, sprijinindu-și obrazul de dosul uneia dintre mâini.

— Întrebați-mă ce doriți. Dar nu văd cum v-aș putea ajuta să vă faceți treaba, oricare ar fiaceasta.

Era imposibil să pună această întrebare în mod delicat.

— Doamnă Diamond, îl cunoșteați pe Yousef Aziz?

Ea păru speriată, ca și cum acesta ar fi fost un nume pe care nu se aștepta să-l audă vreodată în acea casă.

— Atentatorul?

³² Leul Aslan, personaj principal din volumul de romane Fantasy pentru copii, *Cronicile din Narnia* de C.S. Lewis (n.red.)

Se înecă, de parcă îi venea să vomite.

— Da, spuse Tony.

— De unde să cunosc eu un atentator sinucigaș din rândurile extremiștilor musulmani? Fiecare cuvânt ieșea cu greu, ca și cum ar fi presupus un efort uriaș. Noi suntem evrei. Mergem la templu, nu la moschee.

Se ridică agitată, mâinile tremurându-i cu mișcări neregulate, spasmodice.

— Compania de textile a familiei sale făcea afaceri cu B&R, spuse Paula, pe un ton la fel de blând ca al lui Tony. Sunteți unul dintre administratorii firmei B&R, doamnă Diamond.

Ea păru hărțuită, ca un animal prins în capcană.

— Eu lucrez în birou. Benjamin, el se ocupa de... El era cel care... Nu am auzit niciodată numele lui înainte de a-l arunca în aer pe soțul meu.

— Mai există altcineva în firmă cu care ar fi putut vorbi despre Aziz? Întrebă Paula.

— Suntem doar noi doi. Nu e o afacere care să presupună multă forță de muncă. Mă refer la partea care ne revenea nouă. Făceam asta împreună. N-aveam secretare sau echipe de vânzări.

Zâmbi, cu o expresie tristă și visătoare.

— Sunteți sigură? A apărut în toate ziarele, spuse Tony. Numele lui. Firma familiei, First Fabrics. Nu v-a sunat cunoscut?

— Rachel se legăna în fotoliu, privirea ei trecând de la unul la celălalt.

— Recunosc numele. L-am văzut în conturile firmei B&R. Dar nu am citit ziarele. De ce aș vrea să citesc despre treaba asta? De ce aș vrea să citesc cum a murit soțul meu? Credeți că am stat merecu nasul în ziare?

— Sigur că nu, spuse Tony, încercând să-i reducă din agitație. Atâta că am crezut că poate l-ați observat. Dar chestia e că firma B&R făcea afaceri direct cu First Fabrics, excluzând intermediarul. Așa că mă gândesc că Benjamin îl

cunoștea pe Yousef Aziz. Au vorbit, probabil, la telefon. Probabil s-au întâlnit. Vezi tu, e foarte neobișnuit să existe orice fel de relație între un atentator și victimele sale.

— Relație? Rachel pronunță cuvântul ca și cum nu l-ar mai fi auzit vreodată. Cum adică „relație”? Ce anume sugerați în legătură cu soțul meu?

— Nimic în afară de faptul că se cunoșteau, spuse Tony în grabă. Discuția nu decurgea bine. Vedeți, de regulă, ceea ce îi permite unui atentator să-și îndeplinească misiunea e faptul că își poate depersonaliza victimele. Nu sunt oameni adevărați, reprezintă dușmanul, sunt corupți și așa mai departe. Dacă au o legătură personală cu potențialele victime, devine mult mai greu pentru ei să facă ceea ce au hotărât să facă. De asta sunt curios să știu cât de bine îl cunoștea Benjamin pe ucigașul său. Își desfăcu mâinile, rugător. Asta e tot.

— De unde știți că individul ăsta, nenorocitul ăsta de... Atentatorul ăsta avea habar că Benjamin avea să fie acolo? De ce s-ar fi informat în privința persoanelor pe care să le ucidă? Voia doar să-și transmită mesajul său murdar, stupid. Oftă adânc, înfiorându-se. E doar o coincidență oribilă.

— „Poate are dreptate”, se gândi Tony. Uneori, lucrurile erau chiar ceea ce păreau a fi. Sau ar fi fost dacă profilul țintei ar fi fost corect. Se agăță de teoria sa, refuzând să recunoască faptul că se putea înșela când venea vorba despre modele de comportament uman.

— E posibil, spuse.

Ea se înfioră din nou, acoperindu-și fața cu mâinile. Ridică privirea spre el, cerșind îndurare. Le-am dat bani. Avem de la ei... În depozitul nostru avem lucruri pe care le-au atins mâinile lor. Gândul ăsta mă dezgustă. Ce fel de oameni sunt ei să ne facă așa ceva?

— Îmi pare rău, spuse Tony. Îmi pare foarte rău. Dar trebuie să fiu sigur. Soțul dumneavoastră nu a pomenit niciodată cine era persoana de contact de la First Fabrics?

Nu discuta niciodată despre întâlnirile sale?

— Puteți să vă uitați în jurnalul lui. E la birou. Dar asta e tot ce știu. Benjamin trebuia să se întâlnească cu un grec cipriot de la care cumpărăm noi, dar omul fusese reținut. În timp ce aștepta, s-a întâlnit cu cineva de la o firmă ale cărei produse le cumpărase în trecut, prin acel intermediar. Ne-au plăcut articolele lor, erau de calitate și rezistente. Lucru care nu prea se întâmplă. Era un aparteu acid. Benjamin mi-a spus că au început să discute și au sfârșit prin a ajunge la o înțelegere pentru anumite modele exclusive ce erau producție proprie a First Fabrics. Era o înțelegere care avantaja ambele părți. Și funcționa.

— Nu s-a pus problema de a vă retrage din înțelegere? Nu existau nici un fel de resentimente? interveni Paula cu întrebarea de detectiv.

Rachel își dădu la o parte părul din ochi, părând brusc foarte obosită.

— Nimic de genul acesta, nu. Ba chiar eram mulțumiți să facem mai multe afaceri cu ei. Datorită modului în care fusese gândită, înțelegerea ne oferea o marjă de profit mai bună. Doamnă detectiv, e imposibil să fi existat vreun motiv legat de afaceri pentru care acest om să-l fi atacat pe Benjamin. După cum am spus mai înainte, nu poate fi decât o coincidență oribilă.

Înainte ca vreunul din ei să apuce să insiste mai mult, ușa se deschise și intră un băiețel. Subțirel și brunet, părea că avea trăsăturile încă incomplet formate. Se mută de pe un picior pe altul, făcându-și de lucru cu franjurii unei cuverturi.

— Mami, vino să mă ajuti cu jocul meu Lego, spuse, ignorând străinii din casă.

— Imediat, dragule. Se întoarce apoi spre Tony. Acesta este fiul nostru, Lev. Se ridică. Cred că am terminat discuția. Chiar nu am cu ce altceva să vă ajut. Vă rog, dați-mi voie să vă conduc.

O urmară la ușă, Tony chinuindu-se să țină pasul. Lev îi

însoți.

— Îl cunoști pe tatăl meu? îl întrebă el pe Tony.

— Nu, spuse el. Semenii cu el?

Lev îl privi ciudat.

— Am să semăn într-o bună zi, spuse. Dar încă sunt prea mic. Acum semăn doar cu mine.

— Și ești un băiețel foarte arătos, spuse Tony.

— Ce-ai pățit la picior? Și pe tine te-a aruncat cineva în aer? Cineva l-a aruncat în aer pe tatăl meu.

— Nu, nu m-a aruncat nimeni în aer, răspunse Tony. Un bărbat m-a lovit cu un topor.

— Uau! exclamă Lev. Asta e destul de mișto. A durut?

— Încă doare. Aproape le ajunsese din urmă pe Paula și pe Rachel. Dar se face bine. Lev se întinse după el și îl luă de mână.

— Atunci ai să-l omori pe omul care te-a lovit cu toporul?

Tony clătină din cap.

— Nu. În schimb, am să încerc să-l ajut să nu mai facă asta. Eu sunt un fel de doctor, Lev. Încerc să-i fac pe oameni să se simtă mai bine pe dinăuntru. Dacă te simți rău pe dinăuntru, există oameni ca mine cu care poți vorbi. Să nu-ți fie teamă să întrebi. Mama ta te va ajuta să găsești doctorul potrivit, nu-i așa?

Rachel înghiți în sec, cu ochii înotându-i în lacrimi.

— Bineînțeles. Ia-ți rămas-bun acum, Lev.

Reușiră cumva să plece fără a ceda nervos.

— La naiba, spuse Paula, mergând spre mașină. Asta n-a fost deloc plăcut. Și nici nu ne-a folosit la nimic. Are dreptate, să știi. Cum ar fi putut Aziz să aibă habar că Diamond se afla exact în acea parte a tribunei? Și, chiar dacă ar fi știut, după spusele doamnei Diamond, nu există nici un motiv.

— Așa s-ar părea, murmură Tony. Și s-ar putea să mă înșel de-a binelea. Se mai târî câțiva pași mai aproape de mașină. Pe de altă parte, s-ar putea totuși să am dreptate.

Și m-aș fi așteptat ca voi să vă înghesuiți să-mi luați partea în povestea asta.

— De ce?

Paula se opri și îl așteptă.

— Fiindcă, dacă am dreptate, Comandamentul Antitero va trebui s-o taie acasă cu coada între picioare.

Paula rânji, cu ochii strălucindu-i de bucurie.

— Dacă pui problema așa... Hai să vedem dacă putem găsi ceva dovezi, doctore Hill.

* * *

Kevin zâmbi la telefon.

— Exact. Aziz. Yousef Aziz. Perioada de închiriere ar trebui să înceapă de la începutul acestei săptămâni... Da, rămân pe fir.

Își învârti pixul între degete, încercând să-l mute dintr-o parte a mâinii în cealaltă fără să-l scape. Vocea de la celălalt capăt al firului îi vorbi.

— OK, bine, vă mulțumesc că ați încercat.

Tăie un alt nume de pe listă și se pregăti să sune la o altă firmă de închiriat case de vacanță din nordul statului Ontario. Dintre firmele pe care le vizitase Yousef Aziz, reușise să ia legătura cu opt din șaptesprezece. Nici una dintre ele nu îi închiriasse vreo proprietate lui Yousef Aziz. Nici una nu-și amintea să fi discutat cu el sau să fi primit vreun e-mail din partea lui.

Exact când era pe punctul de a forma numărul următor, Carol se opri la biroul său. Îi întinse o cutie de prăjituri.

— Poftim, Kevin, servește-te! Mă gândeam că ne-ar prinde bine tuturor puțin zahăr ca să supraviețuim după-amiezii.

El se uită la prăjituri, ezitând.

— Pot să te întreb de unde le-ai luat?

— De la brutăria din apropiere, spuse Carol. Cea de la care luăm de obicei prăjiturile. De ce? Kevin păru jenat.

— Atâta că... Ei bine, Tony mi-a lăsat un mesaj pe telefon și mi-a spus să nu mănânc nimic în care mi s-ar fi putut pune otravă.

— Ce-a făcut? Enervarea lui Carol era înconfundabilă în spatele uluirii. A spus de ce îți recomanda asta?

Kevin clătină din cap.

— A zis că va vorbi cu mine mai târziu. Dar n-a mai luat legătura cu mine de atunci.

— Am trimis-o pe Paula cu el. Te-ai întâlnit cu ea?

— Spunea că va ieși pe străzile din Temple Fields, azi după-amiază, cu fotografiile cu Jack Anderson, să vadă dacă găsește vreo urmă. Nu am vorbit cu ea de când a plecat azi-dimineață.

Carol trase aer în piept. El observă că fierbea pe dinăuntru.

— Iar tu ce faci acum?

— Verific casele de închiriat la care s-a uitat Aziz de pe computerul său.

— OK. Vezi-ți în continuare de treabă!

Carol se întoarse în biroul ei și închise ușa după ea. O sună pe Paula pe mobil. Când obținu legătura, spuse:

— Paula, erai cu Tony când l-a sunat pe Kevin azi-dimineață?

— Da, eram.

Paula părea prudentă.

— Poți să-mi spui de ce și-a permis să-l avertizeze pe unul dintre ofițerii mei că ar putea fi otrăvit, fără să-mi spună mie?

Urmă o scurtă pauză, apoi Paula zise:

— Știa că ești într-o ședință și considera că era urgent.

— Și de ce crede că cineva ar putea încerca să-l otrăvească pe Kevin?

— Răspunsul scurt e deoarece Kevin a fost elev la liceul din Harriestown și are un Ferrari. Carol își masă blând pleoapele închise și-și dori ca durerea de cap care o luase brusc sădispară la fel de rapid cum se instalase.

— Iar răspunsul lung are mai multă logică decât ăsta? întrebă ea.

— Când am vorbi ieri cu Steve Mottishead, a zis că Anderson își făcuse o listă cu dorințe, pe vremea când era la școală. De genul celei în care Michael Heseltine își dorea să ajungă prim-ministru, îți amintești?

— Continuă.

— Și-a amintit câteva lucruri de pe listă. Să aibă o casă pe Dunelm Drive. Să câștige un milion până la treizeci de ani. Să conducă un Ferrari. Când i-am spus lui Tony despre listă, s-a gândit că asta era legătura dintre victime, pe lângă faptul că erau foști elevi ai liceului din Harriestown. Apoi și-a amintit de mașina lui Kevin. Așa că l-a sunat.

— Iar ție nu ți s-a părut că e cam prea mult? Că s-a cam pripit cu concluziile? Urmă o tăcere îndelungată.

— Ne-am gândit amândoi că e mai bine să ne luăm toate precauțiile, șefa. Numele lui Don Merrick era suspendat în tăcerea dintre ele.

— Mulțumesc, Paula. Voi vorbi cu Tony. Știi cumva unde se află?

— L-am lăsat la spital. Era destul de epuizat.

— Ați aflat ceva de la doamna Diamond? întrebă Carol.

— Nimic care să ne permită să avansăm. A subliniat că era imposibil ca Aziz să știe că soțul ei se afla la meci, așa că, fără îndoială, era vorba despre o coincidență.

— Nu neapărat. Din câte înțeleg eu, era vorba despre o lojă cu abonamente pe tot sezonul, care de ani de zile era închiriată de același grup de persoane. E posibil ca Benjamin Diamond să fi menționat acest lucru în trecere la una dintre întâlnirile lor. Din câte știu eu despre bărbați și despre fotbal, este exact genul de lucru pe care l-ar menționa în trecere. Cred că trebuie să vorbim cu secretara lui Diamond.

— Nu are secretară. După spusele lui Rachel, ei doi se ocupau singuri de întreaga operațiune. Ea făcea munca de birou, iar el stabilea contactele cu clienții.

— OK. Succes cu fotografiile! Vorbim mai târziu.

Închise telefonul și își masă tâmplele. Ce fel de joc juca Tony? Era obișnuită să-l vadă deplasându-se pe traiectorii neconvenționale, dar, de regulă, se consulta cu ea. După ultima sa întâlnire cu un ucigaș, crezuse că-și învățase, în sfârșit, lecția și că gândea înainte de a face ceva. Evident, se înșelase. Se întinse după telefon, pregătindu-se sufletește pentru obișnuita discuție complicată. De ce nu putea viața să fie simplă măcar o dată?

Fu blestemată să i se îndeplinească dorința. Nu avea să fie nici o conversație aprinsă cu Tony. Mobilul îi era închis și nu răspundea la telefonul din camera de spital. Ticălosul! Nemernicul și ticălosul.

* * *

Respectivul ticălos fu deșteptat dintr-un somn adânc de către telefonul de lângă pat. Lui Tony nu-i păsa cine era, pentru că nu se simțea pregătit să vorbească. Țsta era unul dintre puținele avantaje de a fi prizonier în spital cu un genunchi făcut zob. În mod normal, ar fi fost obligat să răspundă la telefon. Avea pacienți care ar fi putut avea nevoie de el urgent. Avea contracte cu mai multe forțe de poliție din întreaga Europă, care puteau avea și ele nevoi urgente. Dar, deocamdată, era oficial scos din uz și putea să ignore telefonul. Altcineva putea să-și asume responsabilitatea.

Atâta doar că telefonul avea, desigur, legătură cu Carol și cu echipa ei – și într-un mod ce depășea obligațiile contractuale. Probabil ar fi trebuit să răspundă. Dar întâlnirea cu Rachel Diamond îl epuizase complet. Se întorsese și își luase medicamentele, mâncase de prânz și căzuse imediat într-un somn greu și profund, din care se trezise simțindu-se ca un idiot incoerent. Nu era cel mai bun moment să discute cu ofițeri de poliție dacă voia să-i convingă că avea dreptate într-o anumită privință.

Spera că, până la urmă, Kevin îl luase în serios. Cu siguranță, ceea ce îi spusese Paula despre amintirile lui Steve Mottishead era cel mai înspăimântător lucru pe care îl auzise despre Hărțuitorul. Legătura cu liceul din Harriestown fusese deja stabilită în mintea sa. Dar lista lui Jack Anderson, care se potrivea în cazul a două dintre victimele ce, aparent, nu aveau legătură între ele deșteptase antenele lui Tony, făcându-le să vibreze. Mintea ce redactase o astfel de listă cu intenția de a o transforma în realitate era necruțătoare. Era previzibil că o astfel de persoană avea să-și urmeze neobosită scopurile. Dar, dacă acea persoană era lipsită de empatie, dacă avea tendințe sociopate sau psihopate, felul în care avea să reacționeze în momentul în care aceste țeluri i-ar fi fost zădărnicate era complet imprevizibil.

Își aminti de o pacientă care îi povestise cu mândrie cum distrusese intenționat căsnicia partenerului ei de afaceri. Nu din motive sexuale sau emoționale, ci din cauză că soția partenerului său era prea puțin entuziasmată de afacere. „Am fost nevoită s-o fac, îi explicase pacienta pe cel mai pragmatic ton posibil. Cât timp rămânea căsătorit cu Maria, nu avea să se implice pe deplin în afacere. Iar eu voiam ca el să se implice. Așa că ea trebuia să dispară.” Dacă lui Jack Anderson îi fuseseră furate visele, care ar fi fost, în gândirea sa, un răspuns rezonabil?

Se părea că optase pentru crimă. Victimele sale erau bărbați care proveneau dintr-un mediu asemănător cu al lui. Fuseseră elevi la aceeași școală. Teoretic, avuseseră aceleași oportunități ca el. Și îi demonstraseră că visele lui nu erau chiar atât de nebunești, fiindcă fiecare dintre ei realizase unul dintre obiectivele lui. Dar, oricare ar fi fost motivele, Anderson hotărâse că nu avea să reușească să realizeze țelurile ambițioase pe care și le stabilise singur. Unii oameni s-ar fi împăcat cu acest gând, recunoscând că visele lor din adolescență fuseseră doar castele de nisip. Alții s-ar fi simțit dezamăgiți, s-ar fi apucat de băutură, și-ar

fi defulat frustrările pe căi ce ar fi fost în cea mai mare parte autodistructive. Jack Anderson hotărâse să-i ucidă pe cei care se realizaseră. Astfel, aceștia nu ar mai fi putut să-i reproșeze eșecul său.

De asta nu exista nici o componentă sexuală în crime, de asta erau comise de la distanță. Era vorba despre dorință, într-adevăr. Dar nu dorință sexuală.

Dar de ce otravă? OK, era perfectă dacă nu-ți făcea nici o plăcere să-ți privești victimele murind și dacă voiai să eviți suspiciunile, fiind deja departe atunci când survenea moartea. Asta însemna că nu puteai să alegi calea bătută de majoritatea ucigașilor, care optau pentru metode nesofisticate. Pistoale, cuțite, instrumente grosolane. Și totuși, de ce să alegi ceva atât de tainic, ceva ce părea desprins dintr-un roman de Agatha Christie?

Trebuia să găsească o explicație. Trebuia să existe un motiv.

De regulă, criminalii preferau să ucidă cu ceea ce le era la îndemână sau cu care aveau experiență. Nu cumva otrăvurile fuseseră alese nu doar fiindcă erau ascunse, ci și fiindcă erau la îndemână? Carol îl interogase deja pe Rhys Butler, un om care avea acces la droguri farmaceutice. Asta avea o oarecare logică.

Dar Anderson nu folosea medicamente cu rețetă. Toate erau derivate din plante. Ricină din ricin, atropină din mătrăgună, oleandrină din oleandru. Nu tocmai plante comune din grădină, dar nici ceva deosebit de exotic. Dar cine ar avea o grădină cu astfel de plante? Ar fi trebuit să fii un fel de specialist. Ceva îi stătea pe vârful limbii. Ceva despre grădini și otravă. Se ridică și mișcă mouse-ul pentru a scoate laptopul din stand-by. De îndată ce se conectă din nou la internet, caută pe Google „grădină otrăvitoare”. Primul rezultat al căutării fu Grădina Otrăvitoare a Castelului Alnwick din Northumberland, un corn al abundenței plin de plante otrăvitoare, deschisă publicului numai sub strictă supraveghere.

Dar, după cum descoperi Tony când continuă căutarea, această idee nu era nici pe departe nouă. Fusese inspirată de către familia De Medici, care amenajase o grădină lângă Padova pentru a găsi modalități mai bune de a-și otrăvi inamicii, și de către călugării de la spitalul Soutra de lângă Edinburgh, care foloseau bureți narcotici cu cantitatea potrivită de opiu, măselariță și cucută pentru a anestezia un corp între două și trei zile – exact atât cât dura amputarea unui membru și până când corpul își revenea din șoc și începea să se vindece pe cale naturală. Existaseră de-a lungul secolelor și alte grădini otrăvitoare particulare, iar Tony găsi diverse referințe speculative la ele pe site-urile de știri și pe bloguri.

Nu cumva Jack Anderson avea acces la una dintre aceste grădini? Nu cumva se folosea de otravă fiindcă era arma pe care o avea la îndemână? Aruncă o privire spre telefon. Acum ar fi fost un moment potrivit să sune.

Intră, în schimb, doamna Chakrabarti, la foarte puțin timp după o bătaie formală în ușă.

— Aud că ai ieșit iar la plimbare, spuse fără nici o introducere.

— M-am întors, replică Tony. Toată lumea îmi spune că ar trebui să mă mișc de ici-colo.

— Cred că e timpul să mergi acasă, spuse ea. Sincer, avem ce face cu patul tău, iar tu ești atât de al naibii de hotărât, încât ai să te refaci grozav în ciuda noastră. Ne vei mai vizita de multe ori pentru fizioterapie. Dacă îți închipui că a fost greu până acum, mai așteaptă până ai să începi să-ți miști din nou articulația. Zâmbi. Ai să plângi după mama.

— Nu prea cred, spuse Tony.

Doamna Chakrabarti râse.

— Înțeleg! Poate că nu după ea. Dar, cu siguranță, vei plânge. Așa că mâine-dimineață, dacă medicul rezident principal consideră că ești în siguranță și că putem să îți dăm drumul, vei pleca acasă. Ai pe cineva care să te ajute

la cumpărături, la gătit și la chestii din astea?

— Cred că da.

— Crezi că da? Ce înseamnă asta, doctore Hill?

— Există cineva, dar cred că e puțin supărată pe mine acum. Pot doar să sper că se va îndura. Dacă nu, o să optez pentru restaurante care livrează la domiciliu.

— Încearcă să fii cuminte pentru restul zilei, doctore Hill. A fost o experiență interesantă să te avem drept pacient.

Tony zâmbi.

— Voi lua asta drept un compliment.

O nouă bătaie în ușă, o nouă femeie dominatoare. Carol intră valvârtej în cameră, cu gura deschisă și pregătită să-și înceapă tirada, dar se abținu când o văzu pe doamna Chakrabarti.

— O, îmi cer mii de scuze, spuse în grabă.

— Eu tocmai plecam, zise aceasta. Se întoarse spre Tony. Asta să fie acea persoană?

— Da, spuse el, afișând un zâmbet hotărât.

— Atunci ar fi bine să faci niște eforturi ca s-o câștigi de partea ta.

O salută din cap pe Carol și ieși.

— Bănuiesc că pentru asta s-ar putea să fie nevoie de mai multă energie decât am eu acum, spuse Tony, identificând corect starea de spirit a lui Carol.

Ea prinse bara de la capătul patului său. El observă că încheieturile i se albeau.

— Ce fel de joc crezi că joci, Tony? Îmi trimiți unul dintre cei mai buni detectivi să hoinărească la țară pentru a conduce interogatorii ce nu duc nicăieri, într-o anchetă care, strict vorbind, nici măcar nu ține de noi. Bagi spaima într-un alt detectiv al meu, făcându-l să nu mai îndrăznească să mănânce o prăjitură cu cremă de teamă că asasinul otrăvitor din Bradfield îi cunoaște preferințele în materie de prăjituri și s-a angajat la brutăria din zonă. Și nici măcar nu poți să mă informezi și pe mine. Am auzit de chestia cu otrava de la Kevin. Paula mi-a zis că n-ai obținut

nimic de la Rachel Diamond. Știi, ți-am luat apărarea de nu știu câte ori...

— Nu ți-a mers chiar atât de rău, din câte se pare, o întrerupse el, prea obosit și chinuit de dureri ca să mai îndure descătușarea frustrărilor lui Carol față de sistemul care o strivea în acel moment. Istoricul meu de soluții corecte e destul de bun. Iar tu știi asta. Faptul că ți-ai cuplat vagonul la locomotiva mea nu ți-a atras chiar eticheta de fraieră.

Ea îi aruncă o privire întunecată, vizibil șocată și furioasă.

— Vrei să spui că succesul meu ți se datorează?

— Nu asta am spus, Carol. Ascultă, știu că ai vrea să-i dai în cap Comandamentului Antitero, dar ești legată de mâini și de picioare. Așa că vii pe-aici și te descarci pe mine. Ei bine, îmi pare rău. Nu am resursele necesare pentru a-ți servi drept sac de box în acest moment. Încerc să te ajut, dar, dacă preferi să te exclud din proces, foarte bine. Am să discut cu John Brandon în schimb.

Ea se dădu un pas înapoi, ca și cum ar fi primit o palmă.

— Nu-mi vine să cred că tocmai ai spus asta. Părea pe punctul de a arunca în el cu ceva.

Tony se strâmbă și clătină din cap.

— Nici mie. Poate că nu ar trebui să vorbim acum. Suntem întărâțați, iar eu sunt dat peste cap. Cuvintele lui nu avură darul de a o îmbuna.

— Asta e tipic pentru tine, strigă ea. Nu poți nici măcar să porți o nenorocită de ceartă adevărată.

— Nu-mi place să mă cert, spuse el. Mă face să sufăr. Ca și cum aș fi din nou copil. În șifonier, în întuneric. Dacă adulții se ceartă, trebuie să fie din vina mea. De asta nu mă cert. Clipi furios, încercând să își țină lacrimile la distanță.

Ea era singura persoană din lume care îl putea face să se simtă atât de expus. Asta nu i se părea întotdeauna un lucru bun.

— Carol, mă duc acasă mâine. Nu mă pot descurca fără

tine. Așa că putem să încetăm cu asta acum? Nu pot s-o fac.

Cuvintele lui îi tăiară elanul.

— Acasă? Măine?

El dădu din cap.

— Nu trebuie să faci prea multe. Pot să le cer celor de la supermarket să-mi trimită provizii de mâncăruri gătite...

Carol își dădu capul pe spate, închise ochii și oftă.

— Ești imposibil, spuse, iar toată furia i se risipi dintr-odată.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te calc pe bătăture. Am vrut doar să te ajut și să nu-ți stau în cale. Muchiile tăioase ale conflictului încă mai pluteau în aer, dar atmosfera dintre ei se apropiase ceva mai mult de normal.

Ea se așeză.

— Acum, că am venit, spune-mi și mie la ce te gândești. Ce putem face în privința lui Aziz din moment ce Rachel Diamond a închis acea pistă?

— Eu nu sunt sigur că e închisă. Trebuie doar să găesc o altă abordare.

— Să mă anunți când faci asta. Vreau să fiu prezentă, de data asta, spuse ea cu fermitate. Ah, și mai e ceva ce nu am apucat să-ți spun. Îi relatează despre descoperirea echipei de criminaliști, că fuseseră două cronometre. Cei de la Comandamentul Antitero cred că e vorba despre o nouă tendință, spre un terorism ce aduce mai mult cu stilul IRA, în care atentatorii rămân în viață și pentru alte misiuni. Eu, una, cred că ne aduce mai aproape de ideea ta, că ar fi făcut-o la comandă. Cureaua și clame. „Dacă cronometrul meu nu se declanșează, voi putea s-o declanșez de la distanță cu mobilul.” Cam așa ceva.

Tony simți cum un gând i se contura vag în subconștient.

— Cam așa ceva, spuse încet. Da. Îi aruncă un zâmbet fugar și luminos. Ne îndepărtăm tot mai mult de orice ipoteză credibilă de terorism, spuse el.

— Avem nevoie doar de dovezi incontestabile. Sunt blocată în mijlocul a două cazuri în care dovezile sunt intangibile.

Tony făcu un gest de nerăbdare cu mâna.

— După ce o să-l găsiți pe Jack Anderson, o să aveți și dovezile. Cred că are legătură cu o grădină otrăvitoare.

— Cum adică o grădină otrăvitoare?

— Au una la Castelul Alnwick, spuse el. Acea e publică, și oricine poate intra să vadă toate aceste plante ucigașe. Dar există povești și zvonuri despre existența unor grădini private. Există indivizi care se specializează în cultivarea unor specii de plante ucigașe, ce au trimis oameni pe lumea cealaltă încă de la începuturile omenirii. Cucuta, care l-a ucis pe Socrate. Stricnina, pe care o foloseau femeile pentru a-și ucide soții în Evul Mediu. Ricina, care l-a ucis pe Gheorghe Markov în anii '70. Poți să cultivi aceste plante și în grădina din spatele casei, dacă te pricepi. Oriunde ar fi locul unde se ascunde Jack Anderson cel temător de riscuri și de unde își ticluiește planurile bine puse la punct, cred că vei găsi o grădină otrăvitoare.

Carol își dădu ochii peste cap.

— De fiecare dată când lucrăm împreună, se ajunge la un punct în care dai la iveală vreo idee genială la care primul meu gând e: „Și cum dracu' ar trebui să folosesc ideea asta?”

— Iar ceea ce te înnebunește cu adevărat e că, după ce îți dai seama cum s-o folosești, se dovedește iritant de utilă, spuse el. Pentru asta sunt plătit.

— Pentru ce? Ca să fii enervant?

— Ca să fiu util într-un mod în care nu e nevoie să fie nimeni altcineva. Du-te acasă acum și dormi cu gândul la asta. Probabil îi vei da de capăt până dimineață.

— Crezi?

— Știu. Subconștientul e un mare hoț. Lucrează cel mai eficient în timp ce dormim. Oricum, o să ai nevoie de cât mai multă odihnă ca să-mi poți aduce cești de cafea după o

zi grea de luptă pe baricadele împotriva infractorilor.

Carol pufni.

— Ia-ți un termos și o sfoară! Se ridică. Ne vedem mâine. Îl sărută pe creștetul capului. Și să nu-ți mai faci de lucru cu angajații mei fără să discuți mai întâi cu mine. OK?

El zâmbi, mulțumit că depășiseră momentul de furie.

— Promit. Și chiar vorbea serios.

Marți

„Tony s-a înșelat”, se gândi Carol îndreptându-se spre duș, cu o cană de cafea în mână, în timp ce motanul îi mieuna la picioare. Răspunsul nu i se arătase la trezire. Poate din cauză că Tony nu luase în calcul și o sticlă de Pinot Gris. După vizita la spital, Carol se dusesse din nou la birou. Nimic din ceea ce se întâmpla acolo nu avusese darul să-i îmbunătățească starea de spirit. Kevin nu rezolvase nimic în privința canadienilor. Sam nu observase nimic suspect în e-mailurile lui Yousef Aziz. Paula nu găsisese pe nimeni în Temple Fields care să-l recunoască pe Jack Anderson, cu excepția unei femei care îi fusese colegă de școală și care nu-l mai văzuse de la șaisprezece ani, când fuseseră prieteni timp de trei săptămâni. Chris nu obținuse nici un rezultat în privința listei de convorbiri telefonice a lui Tom Cross. Iar Stacey nu găsisese nimic interesant pe nici unul dintre cele câteva hard diskuri cu care își făcuse de lucru. Una peste alta, echipa ei își petrecuse ziua urmărind piste ce nuceau nicăieri. Când ajunsese acasă, era deja gata pentru fundătura asigurată de o altă sticlă de vin. Porni dușul și își termină cafeaua în timp ce aștepta să vină apa fierbinte. Își agăță halatul pe ușași păși în cabina mare pe care constructorii o înghesuiseră într-un colț uitat al pivniței când făcuseră transformarea. Îi plăcea la nebunie acest apartament, în pofida faptului – sau tocmai datorită faptului – că ocupa subsolul casei lui Tony. Dar se apropia

momentul când avea să fie nevoită să accepte că se întorsese definitiv în Bradfield. Pentru a se convinge că întoarcerea ei de la Londra nu era temporară, se gândea că avea să fie, probabil, nevoită să-și cumpere o casă a ei.

Nu că ar fi vrut să renunțe la apropierea de el. Asta îşi dorise, nu? O modalitate de a se apropia mai mult. Atâta doar că faptul că locuiau în aceeaşi clădire nu reuşise să-i apropie mai mult, nici emoţional, nici fizic. Poate că era timpul să se distanţeze din nou, să vadă dacă asta urma să-i determine să se confrunte cu ceea ce se afla între ei.

Sau poate că era, pur şi simplu, prea târziu.

Apa se revărsă în cascade peste ea, ca un şuvoi extern ce părea să încurajeze şuvoiul intern al gândurilor. Pentru o grădină otrăvitoare ar fi fost nevoie de spaţiu. Spaţiu şi intimitate. N-ai fi vrut să ai copii din vecini care să miroasă florile, să ronţăie frunzele sau să culeagă bobitele dacă ai fi cultivat plante otrăvitoare.

Ar fi fost nevoie şi de bani. Nu credea că seminţele se găseau la magazinul local de grădărit. Proveneau, probabil, de la cultivatori speciali. Poate chiar trebuiau importate, caz în care ar fi existat anumite acte doveditoare. Undeva, s-ar fi aflat celălalt chip al lui Jack Anderson.

Iar, odată cu acest gând, o năpădi şi amintirea. Castelul Pannal, unde Tom Cross trebuia să asigure securitatea, pentru evenimentul de strângere de fonduri. Şcoala nu ştia nimic despre asta, după cum susţinea Kevin, aşa că legătura trebuia să fi fost făcută prin intermediul ucigaşului. Era riscant să foloseşti numele unui loc de întâlnire dacă nu ştiai destule despre acesta. Iar Tony spusese că se temea de risc, că plănuia totul cu atenţie.

Clătindu-şi în grabă şamponul din păr, Carol ieşi valvârtej de sub duş. Se înfăşură într-un prosop şi se duse la telefonul din sufragerie. Află rapid numărul secţiei de poliţie aflate la cea mai mică distanţă de Castelul Pannal, care intra sub jurisdicţia poliţiei din vecinătate. Carol sună

la numărul secției de poliție Kirkby Pannal și așteptă nerăbdătoare preț de patru apeluri. De îndată ce i se răspunse, spuse:

— Sunt inspector-șef Carol Jordan de la poliția din Bradfield. Cu cine vorbesc...? Bună dimineața, domnule polițist Brearley. Am nevoie de numărul privat de la castelul Pannal... Da, știu că nu e trecut în cartea de telefon. De asta vă sun... Nu, sun de acasă... Da, aștept.

Carol bătu ritmic cu degetele pe brațul scaunului. Tânărul de la celălalt capăt al liniei nu părea să priceapă că simplul fapt de a verifica în Sistemul Britanic de Monitorizare dacă exista cu adevărat un inspector-șef Jordan însemna că, într-adevăr, vorbea cu inspectorul-șef Jordan. Însă nu avea de gând să-și irosească timpul și să-l pună la punct.

Câteva minute mai târziu, tinerelul reveni la telefon și, îndatoritor, îi dădu numărul.

— Mulțumesc, spuse ea, închizând telefonul și sunând imediat la castelul Pannal.

— Alo? Vocea de la celălalt capăt al firului părea elegantă și morocănoasă. Carol se prezentă și se scuză că suna atât de devreme.

— Nu contează, răspunse vocea. Îmi face întotdeauna plăcere să ajut poliția. Lordul Pannal lătefon.

Carol inspiră adânc.

— S-ar putea să vi se pară o întrebare ușor bizară, dar aveți cumva o grădină otrăvitoare?

* * *

Până la nouă și jumătate, Tony era un om liber. Asistenta care își petrecuse cel mai mult timp având grijă de el îl conduse până la taxi.

— Să nu te forțezi prea tare, îl avertiză. Vorbesc serios. Vei plăti pentru asta mai târziu.

I se părea că niciodată casa lui nu adusese mai mult a

cămin decât astăzi. Nimic nu era la fel de confortabil ca în spital. Dar se afla în mica sa lume. Cărțile sale. Mobila sa. Patul său, plapuma sa, pernele sale.

Nu trecuseră nici cinci minute de când se instalase în fotoliul său preferat, când fu lovit de inspirație. Dacă Rachel Diamond nu se uitase la televizor și nu citise ziarele, era posibil să nu fi văzut nici o fotografie cu Yousef Aziz. Poate că își zărise soțul în compania lui chiar fără să-și fi dat seama. Trebuia să se asigure. Trebuia să vadă reacția ei în fața unei fotografii a ucigașului soțului său.

Se scotoci prin buzunar după telefon și formă numărul lui Carol. Ea răspunse cu respirația întretăiată.

— Nu acum, Tony, spuse. Sunt foarte prinsă cu ceva. Te sun eu peste o oră sau două.

Și închise. O oră sau două? În două ore, avea să fie stors de puteri. La ora aceea avea să-și dorească să fie sus, întins sub plapumă, dormind în îmbrățișarea caldă a propriului pat.

Ei bine, nu putea spune că nu încercase. Ar fi preferat să fie însoțit de cineva, măcar pentru a face drumul până acolo mai plăcut. Dar Carol îi spusese clar că nu voia ca el să se folosească de oamenii ei. Era nevoit să meargă singur.

În timp ce aștepta taxiul, o sună pe Stacey și îi ceru să-i trimită pe e-mail cea mai bună fotografie cu chipul lui Aziz pe care o avea. Apoi își dădu seama că imprimantele erau la etaj. Așa că îi ceru taxiului să aștepte până se târî sus, printă fotografia, apoi coborî din nou tresărind de durere.

— Pari terminat, spuse taximetristul, insistând să-l ajute să urce.

— Așa mă și simt, recunosc Tony.

Își rezemă capul de banchetă și ațipi până să ajungă la capătul străzii. Se trezi cu o tresărire când taximetristul îl scutură de umăr, douăzeci de minute mai târziu.

— Am ajuns, prietene, spuse.

— Poți să mă aștepți? întrebă Tony. N-am să stau mult.

Trecu prin ritualul complicat al coborârii din taxi, netezindu-și părul când taximetristul îi spuse că îi stătea vâlvoi, și merse până la ușa din față. O femeie de vreo șaizeci și ceva de ani îi răspunse la sonerie. Arăta ca o versiune evreiască a lui *Germaine Greer*³³, și chiar avea un creion ce-i ieșea din părul ciufulit și cărunt. Îl privi pe deasupra unei mici perechi de ochelari cu rame dreptunghiulare.

— Pe cine căutați, întrebă nedumerită.

— O caut pe Rachel, spuse Tony.

— Rachel? Îmi pare rău, ați venit degeaba. S-a dus la birou. Eu sunt mama ei. Esther Weissman. Și dumneavoastră sunteți...

Înainte ca Tony să apuce să se prezinte, Lev apăru lângă bunica sa.

— Eu te cunosc. Ai venit ieri cu polițista. Ridică privirea spre bunica sa. Un om l-a lovit cu untopor.

— Ce nenorocire, spuse doamna Weissman.

Lev se strecură pe lângă ea și își înălță capul într-o parte ca să poată vedea fotografia pe care Tony o ținea lângă cârjă.

— De ce ai o poză cu prietenul lui mami?

Luat prin surprindere, Tony se sprijini în cârje și îi arătă fotografia.

— Acesta este prietenul lui mami? întrebă.

— Ne-am întâlnit cu el în parc odată. Mi-a cumpărat o înghețată.

Doamna Weissman încerca să vadă fotografia. Dându-și seama că imaginea pe care o ținea în mână era echivalentul unui rucsac plin cu TATP, Tony se mișcă astfel încât să n-o poată vedea.

— Ce aveți acolo? întrebă ea.

³³ Scriitoare australiană, jurnalistă și profesoară de engleză văzută ca una dintre cele mai importante voci ale feminismului în secolul XX (n.red.)

— O fotografie care are legătură cu evenimentele de sâmbătă, spuse, încercând să sugereze că era ceva ce nu trebuia discutat în fața unui copil. O problemă de identitate. Speram că Rachel m-ar putea ajuta. Colaborez cu poliția. E în regulă, o să dau de ea la birou.

Încerca să se retragă, să țină fotografia ascunsă și să nu cadă peste Lev. Era deja mare lucru simplul fapt că stătea în picioare.

Timp de o clipă îngrozitoare, se temu că doamna Weissman avea să-i smulgă fotografia din mâini. Dar manierele societății civilizate avură câștig de cauză, și femeia reuși să se stăpânească.

— Eu plec atunci, spuse el, întorcându-se cu cârjele și pornind spre taxi cât de repede putea.

— N-am reținut cum vă cheamă, strigă doamna Weissman în urma lui.

Oricât de copilăresc ar fi fost, voia să-i strige: „Dușman de moarte”. În schimb, se mulțumi cu: „Hill. Doctor Tony Hill”. Fără îndoială, Rachel avea să înțeleagă în scurt timp. Când taxiul o luă din loc, sună la sediul Echipei de Intervenții Majore. Paula fu cea care răspunse la telefon.

— Am nevoie de ajutorul tău, îi spuse.

— Nu pot, spuse ea. Șefa mi-a cam ținut un mic discurs despre cum nu ar trebui să lucrez pentrutine.

— Paula, e ceva de o importanță vitală. Am încercat s-o sun pe Carol, dar era prea ocupată ca să vorbească cu mine. Uite, am fost acasă la Rachel Diamond să văd dacă îl recunoaște pe Aziz într-o fotografie. Având în vedere că a zis că nu urmărise știrile din presă, m-am gândit că era posibil să-l fi văzut fără să știe. Doar că ea nu era acolo.

— Și?

Paula părea exasperată.

— Și Lev a văzut fotografia și a zis: „De ce ai o poză cu prietenul lui mami?” Timp de un moment îndelungat, Paula nu spuse nimic. Apoi murmură:

— Doamne, Dumnezeuule!

— Da. S-au întâlnit în parc. Aziz i-a cumpărat puștiului o înghețată, de aia și-l amintește atât declar.

— Doamne, Dumnezeu! Trebuie să vorbești cu șefa.

— Ți-am spus. Nu știi ce face, dar e prea ocupată să-mi răspundă la telefon.

— S-a dus la castelul Pannal cu Chris, îl lămuri Paula. Ce vrei să fac?

— Rachel ar trebui să fie la birou. Asigură-te că e acolo, apoi ține clădirea sub observație până reușesc să vorbesc cu Carol. Sunt sigură ca mama ei a sunat-o deja, să-i spună despre bărbatul ciudat care a venit acasă la ea cu o poză. Nu vrem să-și ia zborul.

— Nu avem dovezi, spuse Paula. Va fi imposibil să-l faci pe puști să depună mărturie împotriva ei.

— E adevărat. Dar am una sau două idei în privința asta. Te rog, Paula. Îmi asum eu criticile. Dacă vor exista critici. Dar trebuie să ne asigurăm că n-o scăpăm din ochi.

— Mă cunoaște.

— Dar Kevin?

— Nu e aici. Și-a luat o pauză pentru chestii personale, așa a spus. Nu știi când se întoarce.

— Va trebui, pur și simplu, să...

— O să-l iau pe Sam cu mine, spuse Paula. Vorbim mai târziu.

Tony se lăsă din nou pe perne. Și pentru a doua oară în acea dimineață, i se făcu negru în fața ochilor.

* * *

Kevin stătea la fereastră, admirând peisajul de deasupra acoperișurilor din Temple Fields. Nu era obișnuit cu această perspectivă asupra unei zone pe care o cunoștea atât de bine. Priveliștea era surprinzător de inocentă de la această înălțime, constată el. Era imposibil să vezi cu ce fărădelegi se îndeletniceau siluetele minuscule de jos. Știuse că primele zece etaje ale Turnului Hart cuprindeau

apartamente, dar era prima dată când avea ocazia de a privi panorama de aici. Se întoarse apoi spre gazda sa.

— Ești norocos să locuiești într-un loc cu o asemenea priveliște, spuse.

Justin Adams își împinse pe nas ochelarii cu rame întunecate și-și dădu la o parte de pe frunte șuvița lungă de păr brunet.

— Nu e al meu, de fapt, spuse. Îi aparține unui fotograf cu care colaborez destul de mult. Îmi dă voie să-l folosesc când lucrez aici. Sediul meu principal e în Londra. Râse, dezvelindu-și dinții ce păreau și mai albi în contrast cu barba nerasă de câteva zile. Nicidecum la fel de grandios ca ăsta. Traversă încăperea îndreptându-se spre zona bucătăriei. Pot totuși să-ți ofer ceva de băut. Avem bere, votcă, gin, vin...

Ridică întrebător din sprâncene.

— Mulțumesc, dar trebuie să merg la serviciu mai târziu. Nu vreau să miros a băutură. Kevin se instalează într-un fotoliu confortabil de stofă de culoarea ferigilor.

— Da, presupun că nu dă prea bine în domeniul în care lucrezi tu. Dar ce zici de o răcoritoare? Eu am să beau un suc de portocale. Scoase o cutie din frigider și desfăcu sigiliul de plastic. Vrei un pahar?

— „E sigilat și bea și el”, se gândi Kevin, spunându-și apoi că era un pământău paranoic. Acest interviu fusese stabilit cu mult înainte ca ucigașul otrăvitor să facă vreo victimă. Văzuse articole ale lui Justin Adams publicate în reviste despre mașini ani la rând.

— Da, toarnă-mi, spuse, urmărindu-l pe Adams cum umplea două pahare înalte și adăuga câteva cuburi de gheață de pe o tăviță pe care o scoase din congelator. Ambele pahare rămaseră sub ochii săi în tot acest răstimp, de la umplere până la servire. Kevin așteptă până când Adams luă o înghițitură zdravănă, apoi sorbi și el câteva guri. Era delicios: dulce, înțepător și aromat.

Adams puse un mic reportofon pe măsuta de cafea ce

se întindea între ei.

— Nu te deranjează dacă înregistrez asta, nu-i așa?

Kevin flutură mâna într-un gest expansiv în direcția aparatului.

— Te rog, spuse. Va fi interesant să fac o înregistrare care nu începe cu data și ora și cu inventarul persoanelor din încăpere.

Adams zâmbi aproape imperceptibil.

— Nu cred că voi face vreodată o asemenea înregistrare, spuse.

Kevin râse.

— Depinde cu ce viteză conduci acele mașini despre care scrii. Adams se aplecă în față și apăsă un buton argintiu.

— Povestește-mi cum a fost prima dată când ai văzut un Ferrari.

Lista 3

1.Danny Wade

2.Robbie Bishop

3.Tom Cross

4.Kevin Matthews

5.Niall și Declan McCulloch

6.Deepak

Castelul Pannal se afla pe acest domeniu încă din timpul Războiului celor Două Roze. Căzut în ruină până spre mijlocul secolului al XIX-lea, fusese reconstruit de către cel de-al paisprezecelea baron. Deși din afară părea o clădire medievală, în interior avea încălzire centrală și un sistem modern de canalizare, precum și o amenajare ce răspundea mai bine nevoilor moderne decât celor din vechime.

Probabil că cel mai bun lucru în privința sa era varietatea de priveliști uimitoare, de care se bucura însă prea puțină lume, fiindcă acest castel rămânea cu încăpățănare închis publicului. Comerțul cu lână, exploatarea de cărbune și, mai recent, Satul de Arte Plastice și Meșteșuguri „Trandafirul Roșu” le permisese

mai multor generații de lorzi Pannal să își păstreze castelul și pământurile, fără a fi nevoiți să recurgă la excursii de vizitare.

Chiar și lordul Pannal muncise ca să-și câștige existența. Timp de vreo zece ani, fusese un producător de documentare relativ necunoscut, ceea ce îi permitea ca, în prezent, să facă parte din tot felul de consilii și comisii. Din câte știa Carol, era un tip destul de decent, în pofida faptului că îl adusese odată pe Tony Blair să-i inaugureze noua galerie a satului de meșteșuguri.

În vreme ce înainta cu mașina pe panta lină a drumului privat care ducea la castel, Chris privi în jurul ei.

— Cred că în trecut locul ăsta a avut un rol esențial în defensivă, comentă ea. Ar fi fost greu să te strecorei neobservat.

— Presupun că de aia se află încă aici, spuse Carol.

— Asta și grădina otrăvitoare, nu? Dacă nu le vii de hac cu tunurile, vezi poate îți iese cu supa.

— Nici nu-i de mirare că mâncarea englezească s-a ales cu o reputație atât de proastă.

— Deci ce se află, de fapt, aici?

— Lordul Pannal a devenit interesat de grădini otrăvitoare când făcea un documentar despre familia de Medici, acum vreo zece ani, și s-a hotărât să-și facă și el una.

— Și se mai zice că televizorul este un mijloc de educare! Deci ce are acolo?

— Nu știu lista completă, dar le are pe cele care ne interesează pe noi. Plantă de ricin, mătrăgună, oleandru. El susține că grădina lui otrăvitoare e înconjurată de grilajuri de doi metri și jumătate, cu sârmă ghimpată în partea de sus, ceea ce face ca furturile ocazionale să fie puțin probabile. Dar are un administrator al domeniului pe nume John Anson.

— J.A. Îmi place. Îmi place foarte mult.

Un bărbat scund cu șapcă de tweed și jachetă de

toamnă îi aștepta când trecură cu mașina peste masivul pod rabatabil din lemn ce ducea în curte. Trei labradori negri le înconjurară relaxați când coborâră din mașină.

— Benson, Hedges, Silkie, veniți de-acolo, strigă bărbatul, lăsându-le pe Carol și pe Chris să se apropie în timp ce câinii se tăvăleau pe pământ la picioarele sale.

— Lordul Pannal, spuse, întinzându-le o mână când se apropiară. Fața sa rozalie, ochii albaștri și mustața burzuluiță îi confereau o bizară și încântătoare asemănare cu un purceluș. Sunt ceva mai încet în gândire la prima oră a dimineții. După ce m-ați sunat, mi-am dat seama. Fotbalistul ăla șitipul care i-a salvat pe toți acei oameni după atentatul cu bombă au fost otrăviți. Își mușcă buza de jos. Ce lucru îngrozitor! Și mai îngrozitor e dacă otrăvurile provin de pe domeniul Pannal. Vreți să vedeți grădina?

— Cred că o să lăsăm grădina deocamdată. Carol îi făcu un semn cu capul lui Chris, care scoase o mână de fotografii dintr-un dosar și le întinse pe capota mașinii.

— Lord Pannal, fiți bun și uitați-vă la aceste poze și spuneți-ne dacă recunoașteți pe cineva.

El își întinse gâtul în față, ca o țestoasă mare și roz ieșind din carapace. Examină cu atenție fotografiile, apoi întinse un deget durduliu.

— Țsta e John Anson. Lucrează pentru mine. E administratorul domeniului. Își abătu privirea, clipind îmbufnat. E greu de crezut. Un tip harnic. E la noi de câțiva ani, foarte îndatoritor.

— Printre responsabilitățile sale se numără și grădina otrăvitoare? întrebă Carol.

— Cade în sarcina sa, într-adevăr. Nu într-un mod ce presupune implicarea sa directă – asta e treaba grădinarilor. Dar se regăsește în atribuțiile sale, da.

Vorbea cu glasul întretăiat, vizibil tulburat, deși ar fi fost ofensat dacă cineva i-ar fi oferit compătimirea și susținerea sa. Poate că un scotch ar fi fost acceptabil, dar Carol nu era sigură nici măcar în privința asta.

— Știți unde îl putem găsi acum? Întrebă Chris, adunând fotografiile.

— În Bradfield. Își mușcă buza. Discută cu potențiali chiriași pentru o casă disponibilă în satul de meșteșuguri.

— Unde anume în Bradfield? insistă Carol cu blândețe.

— Am un refugiu acolo. Îl folosim pentru afaceri și pentru a rămâne peste noapte în oraș, când e cazul. În Turnul Hart.

Chris și Carol schimbă o privire plină de subînțeles.

— La marginea zonei Temple Fields, spuse Carol. Vom avea nevoie de adresă.

* * *

Tony zâmbi din toată inima.

— Chestia e că n-ar trebui să te pun să faci nimic. Carol spune, pe bună dreptate, că nu lucrezi pentru mine, ci pentru ea. Eu, unul, cred că toți lucrăm în slujba dreptății, dar n-am de gând să mă cert cu ea.

— Nu dată fiind starea ei de spirit din ultima săptămână, fu de acord Stacey, fără a ridica măcar privirea din monitor. E interesant că băiatul a identificat fotografia. Ești absolut sigur de asta?

Tony ridică din umeri.

— Puștiul e absolut sigur. Asta contează aici. Era cât se poate de sigur. Prietenul lui mami care i-a cumpărat o înghețată.

— Așa putem înțelege toate lucrurile care ne-au ridicat semne de întrebare. Ceea ce ai spus despre faptul că nu se potrivește cu profilul unui atac terorist – ei bine, are noimă dacă n-a fost vorba despre terorism. Cele două cronometre – Aziz credea că avea să scape cu viață, dar Rachel Diamond avea alte planuri. Voia ca el să moară.

— Dar nu voia ca el să știe asta, spuse Tony gânditor. Dacă aș fi în locul tău, aș lua legătura cu companiile aeriene să văd dacă Rachel Diamond și fiul ei Lev au

rezervat vreun zbor spre Canada în viitorul apropiat. Și aș verifica și dacă vreuna dintre acele case de vacanță de închiriat de care se ocupa Kevin era rezervată pe numele ei.

Stacey se încruntă.

— Crezi că intenționa să i se alăture? Tony clătină din cap.

— Cred că voia ca el să creadă că avea de gând să i se alăture. Stacey îl privi cu respect.

— O, asta e un plan foarte deștept, spuse. Malefic și foarte deștept. Degetele îi alergau deja pe tastatură. Cred că va trebui și să dau câteva telefoane în Canada.

— Pe mine să nu mă bagi în seamă, eu doar voi citi ziarul, spuse Tony, lăsându-se pe spate și relaxându-se.

* * *

Drumul de la castelul Pannal înapoi la Bradfield le luă considerabil mai puțin timp decât făcuseră până acolo, dar, oricum, li se păru interminabil.

— Hai odată, îndemna Chris mașinile din fața ei de câte ori era nevoită să încetinească în trafic.

— Nu-mi vine să cred că nimeni de la birou nu avea o listă cu posibillii locatari, spuse Carol pentru a treia sau a patra oară. M-aș fi așteptat să existe mai multe exemplare dintr-o astfel de listă.

— Da, am fi putut să i-o dăm lui Stacey să lucreze pe ea. Poate ne-am fi dat seama care era următoarea sa victimă. Mișcă-te, rablă, strigă Chris la mașina ce se târa leneș în fața ei.

— Doar dacă nu cumva...

Vocea lui Carol se pierdu când o nouă posibilitate i se deschise în fața ochilor. — Doar dacă nu cumva...?

Chris părea nerăbdătoare, în timp ce ocolea mașina leneșă.

— Doar dacă nu cumva nu există nici o listă. Poate că

era doar un pretext pe care l-a inventat pentru lordul Pannal ca să aibă acoperire. Poate că următoarea sa victimă nu are nimic de-a face cu satul de meșteșuguri, până la urmă.

Chris călcă pe accelerație și claxonă. Un șofer speriat de SUV se dădu la o parte din calea ei, iar ea trecu în viteză.

— Nu prea mai contează în momentul de față, nu-i așa? Important e să ajungem la ei înainte ca Jack, Jake sau John sau cum l-o fi chemând să toarne în acea persoană o otravă incurabilă.

Când ajunseră la marginea orașului, Chris încercă să găsească drumul cel mai scurt spre Turnul Hart.

— Aș vrea să-l fi avut pe Kevin cu noi, spuse. Nimeni nu știe scurtăturile dosnice mai bine decât el.

— Te descurci foarte bine, o liniști Carol.

Dar nu era sigură că spunea adevărul.

* * *

— Un vis frumos devenit realitate. Un visător frumos.

Kevin se încruntă. Nu cumva tocmai se repetase? De câte ori credea că spusese tot ceea ce era de spus despre minunata sa mașină, își mai amintea ceva ce voia să spună. Apoi, când o spunea, avea impresia că o mai spusese și înainte. De mai multe ori.

Se foi în fotoliu, care părea să fi devenit amăgitor de alunecos. Membrele nu îi răspundeau la comenzi; se agățase în repetate rânduri de brațul fotoliului, cu textura sa interesantă, pentru a nu se prelinge pe covor. Acolo unde se afla un covor cu adevărat frumos, colorat precum o bijuterie, pecare voia să-l îmbrățișeze.

O pată ciudată tot îi traversa câmpul vizual. Roz cu perișori, acoperită cu o blană groasă maro ca a unui urs. Dar blana era diferită, cumva. Înainte, fusese ca o coamă de cal în vânt, dar brusc acea coamă explodase în aer, transformându-se într-o mare spirală de șuvițe mătăsoase.

O urmări cum se răsucea prin aer cu încetinitorul înaintea de a ateriza pe podeaua de lemn.

Kevin își roti capul greu, capul greu capul greu să o privească din nou. Ca un pampon ce fusese cumva aplatizat cu fierul de călcat cu aburi. Minunat. Totul, de fapt, era minunat.

Brusc, pata se afla în fața sa, făcând un zgomot. Totul părea foarte abrupt, ca și cum ar fi adormit și s-ar fi trezit într-un alt loc. Dar nu, era în același fotoliu. Cel puțin credea că se mai aflate în acest fotoliu. Cu mult, mult timp în urmă.

Și, dintr-odată, nu mai era. Era în picioare. Alte mâini îl țineau de mână, conducându-l. Prea greu. Prea bizar de greu. Kevin se prăbuși în genunchi și căzu în față. Doamne, cât de moale era covorul cel frumos. Sărută covorul și simți că îi vine să râdă. Râzând, începu să se rostogolească, conștient de atingerea unor mâini pe corpul său. O sută de mâini, un milion de mâini, un miliard de mâini, rostogolindu-l.

Simțea că ar fi putut străbate toată planeta rostogolindu-se întruna. Și-ntruna. Și-ntruna.

* * *

Accesul în clădire nu le puse probleme. Lordul Pannal fusese disperat să ajute, ca și cum, angajând un om cu intenții necurate, se făcuse cumva responsabil de ceea ce se întâmplase. Așa că le dăduse cartela de interfon de rezervă care avea să le permită accesul în garajul de la subsol, în lift și chiar în apartament, cu condiția să aibă codul PIN corect, pe care li-l dăduse tot el.

Totul funcționează perfect până ajunseră la ușa apartamentului, unde afișajul cu LED le spuse că PIN-ul era incorect. Carol încercă de câteva ori până să se recunoască învinsă.

— Pun pariu că schimbă codul PIN când ajunge și îl

modifică la loc când pleacă, spuse. Ticălosul!

— Ce facem acum?

— N-are Stacey unul dintre acele dispozitive pe care le conectezi și citești codurile PIN?

Chris pufni.

— Cred că asta era într-un film, șefa. Dar, chiar dacă ar avea, nu avem timp pentru o astfel de joacă. Dar paznicii clădirii? Crezi că au un fel de cartelă prioritară, ca un fel de cheie universală?

— Du-te și află, spuse Carol. Te aștept aici.

Se scurseră opt minute lungi până când Chris reveni cu un bărbat mai în vârstă, țănoș și îmbrăcat în uniforma Corpului de Comisionari. O privi arogant pe Carol de sub cozorocul caschetei sale.

— O să am nevoie de o legitimație cu fotografie, spuse el.

— Sergentul-șef Malory este cel care se ocupă de pază, spuse Chris, străduindu-se să fie afabilă.

În tăcere, Carol scoase legitimația și cartela de acces în sediul poliției din Bradfield. Malory o examinează cu atenție, îndreptând-o spre lumină pentru a se asigura că holograma era autentică.

— Nu ar trebui să aveți mandat?

Îi aruncă o privire severă. Carol își mușcă limba.

— Nu am nevoie de mandat dacă am motive să bănuiesc că pot împiedica desfășurarea unei infracțiuni grave. Și am astfel de motive. Pe care nu vi le voi împărtăși, domnule Malory.

În spatele lui, Chris își dădu ochii peste cap și mimă gestul de a se spânzura. Dar, contrar așteptărilor ei, Malory cedă.

— N-am nimic împotriva, doamnă, spuse, trecând cartela și tastând codul cu o înfloritură amâinii.

Se auzi un zumzet ușor, iar ușa se deschise împinsă doar cu vârfurile degetelor. Făcându-i semn lui Chris să o urmeze în tăcere, Carol se strecură de-a lungul holului

scurt. Nu vedea nimic prin ușa deschisă în celălalt capăt, dar auzi mormăituri și gemete de efort din cealaltă parte a pragului. Avea la dispoziție doar o clipă pentru a decide. Să se strecoare sau să atace?

Cu o fluturare rapidă din mână pentru a-i face semn lui Chris să înainteze, Carol se năpusti pe ușă. Cuprinse tabloul complet dintr-o singură privire rapidă. Kevin era întins pe spate, cu picioarele îndoite, pantaloni desfăcuți, brațele deasupra capului, părul roșcat în dezordine și un zâmbet caraghios pe chip. Lângă el pe podea, ca o jucărie de pluș aruncată, se afla o perucă răvășită. Aplecat deasupra lui, încercând să-l rostogolească, se afla bărbatul din fotografie. Bărbatul care se schimbase foarte mult față de cel care fusese inițial Jack Anderson. Părul scurt îi era lipit de cap din cauza transpirației și era neras de câteva zile, dar identitatea sa era inconfundabilă.

Chris se prelinse pe lângă Carol și sări la Anderson. Dar el se mișcă mai repede decât se așteptase oricare din ele. Sări în picioare și se folosi de avântul lui Chris împotriva ei, lovind-o direct în față și răsucind-o spre stânga lui, astfel încât ar fi fost nevoită fie să-l calce în picioare pe Kevin, fie să se împiedice de el. Sângele îi țâșni pe față și dădu din brațe, încercând să rămână pe picioare.

Anderson continuă, atacând-o pe Carol cu umărul. Ea se prinse cu disperare de el, reușind să-i agațe cămașa în trecere. Nasturii se rupseră când el se zbatu să scape, lepădându-se de cămașă precum un șarpe de pielea sa, lăsând-o pe ea să se clatine pe spate, fără el.

Apoi dispăru, trecând pe lângă amândouă și alergând spre ușă.

— Futu-i, țipă Carol frustrată când dispăru.

Uitase de sergentul-șef Malory.

* * *

Tony încă mai naviga prin secțiunea de reportaje, când

Carol și Chris își făcură intrarea șchiopătând în biroul echipei.

— Iată rezultatele, spuse Carol. L-am prins pe Anderson, sau Andrews, sau Anson, sau cum vreți să-i spuneți. Apoi îl observă pe Tony. Ai avut dreptate, spuse. Subconștientul. E un instrument grozav. Am ajuns exact la timp ca să salvăm următoarea sa victimă. Anderson a reușit să-l drogheze, dar suntem destul de siguri că nu îi administrase încă otrava.

— Îmi spui odată?

Tony se simți ușor îngrețosat.

— Ai avut dreptate să-l avertizezi pe Kevin. Doar că n-ai știut în privința cui să-l avertizezi, spuse Carol.

— El e bine? întrebă Tony.

— Medicii par să creadă că va fi bine. Încă e drogat ca un hipiot, dar nu prezintă simptome de ingestie a altceva decât Rohypnol, sau Ecstasy lichid, sau ceva de genul ăsta.

— Deci avem habar ce s-a întâmplat?

— Anderson a stabilit întâlnirea acum câteva săptămâni, cu mult înainte de a-l fi ucis pe DannyWade.

— De unde știi asta? Vreau să spun, dacă Kevin nu și-a revenit încă?

— Fiindcă de la mine trebuie să-și ia liber toți, iar Kevin și-a rezervat dimineața de azi ca fiind liberă în urmă cu cel puțin o lună. Anderson se dădea drept un jurnalist freelancer specializat în mașini care voia să scrie despre Kevin și mașina sa.

— Știam că își făcea planul dinainte. Dar asta e uluitor. E dispus să vorbească? întrebă Tony.

— Nup, spuse Chris printr-o cârpă pătată de roșu pe care o ținea la nas. „Nici un cuvântel.”

— Nu vrea avocat, refuză să vorbească. Nici măcar nu recunoaște că el e Anderson. Carol se trânti pe un scaun și se întoarse spre Tony. Am găsit un supozitor vaginal și o sticlă de medicamente antiretrovirale în jacheta sa. Avem martori care pot confirma că l-au văzut cu victimele și avem acces la grădina otrăvitoare. Dar mi-aș dori o

mărturisire. Ai vreo sugestie?

— Lasă-mă să vorbesc cu el.

— Știi că nu așa se face, spuse Carol.

— Am mai făcut-o și în trecut.

— Dar nu când lumea ne urmărea cu sufletul la gură, așa cum se va întâmpla în cazul ucigașului lui Robbie Bishop.

— Refuză să vorbească, Carol. Ce ai de pierdut?

Ea își abătu privirea, sfâșiată între nevoia de a face lucrurile ca la carte și nevoia de a obține o mărturisire. Știa că ochii echipei sale erau ațintiți asupra ei, dorindu-și să facă ceea ce era necesar pentru a termina și a încheia cazul acesta. Aveau nevoie de un rezultat adevărat, nu de unul parțial.

— OK, zise ea oftând. Dar numai dacă îl avertizăm dinainte și își dă acordul să fie înregistrat.

— De acord, spuse Tony.

Se împinse în cârje și o luă spre ușă.

— Unde e Paula? întrebă Carol. Și Sam? Aș avea nevoie de ei în Kirkby Pannal, să însoțească echipa de criminaliști la percheziționarea casei lui Anderson.

Stacey și Tony schimbă o privire. Știau amândoi că răspunsul la întrebarea lui Carol ar fi putut să distrugă șansele lui Tony de a discuta cu Jack Anderson.

— Au pornit pe urmele unei piste despre Aziz, spuse Stacey.

Tony își ascunse surpriza. Stacey nu obișnuia să-i scoată pe oameni din bucluc. Apoi își aminti cine o însoțea pe Paula și începu să înțeleagă puțin. Îi făcu un mic semn cu capul când privirea lui Carol era îndreptată altundeva, apoi porni spre încăperea în care erau duși cei reținuți.

* * *

Vestea unui arest important se răspândea întotdeauna rapid într-o secție de poliție. Când Tony și Carol ieșiră din

biroul Echipii de Intervenții Majore, oamenii stăteau deja în pragul ușilor transmițându-le felicitări, aplaudându-i când treceau. Chiar și ușa de intrare de la baza Comandamentului Antitero era plină de bărbați în negru care își ofereau, în tăcere, susținerea. În timp ce așteptau în hol, liftul se deschise aruncându-i afară pe David și pe Johnny.

— Frumoasă treabă, spuse David, intersectându-se cu Tony și cu Carol în drum spre lift.

— Dar aud că nu vorbește, adăugă Johnny. Să sperăm că băieții în costume albe vă fac rost de ceva dovezi solide.

Ușile se închiseră înainte să apuce Carol să răspundă. Tony spuse:

— Ai să te bucuri să nu-i mai ai pe cap.

Carol pufni.

— Asta n-o să se întâmple prea curând.

— Ah. Ei bine, chestia e că... Liftul se opri și intrară doi angajați civili. Nu era momentul potrivit să-i spună despre Rachel Diamond.

Drumul de la lift la biroul de ținere în arest nu-i oferi nici el prea multe ocazii, având în vedere cât de mult îi solicita puterea de concentrare. Și, în plus, voia să-și clarifice mintea înainte de a-l înfrunta, în sfârșit, pe Hărțuilă. De ajuns pentru o zi, își spuse. La biroul de intrare în arest, un tehnician îi fixă casca minusculă ce avea să-i permită lui Carol să comunice cu el, apoi porniră din nou pe coridor.

Carol se opri în fața uneia dintre sălile de interogatoriu.

— Imediat ce aflu ceva de la echipa de criminaliști care îi percheziționează casa, am să te anunț. Succes!

Îi ținu ușa deschisă să intre.

În timpul cât îi luă să străbată încăperea, Tony apucă să-i arunce o privire lui Jack Anderson. Așezat, îi era greu să-i estimeze înălțimea, dar, judecând după constituție, Tony se gândi că avea probabil puțin sub un metru optzeci. Avea douăzeci și șase de ani, aceeași vârstă ca Robbie Bishop, și părea în formă. Bărbiță rasă, bine conturată, fără

tatuaje vizibile și cu un singur cercel bărbătesc cu diamant. Purta jacheta costumului direct peste pieptul gol. Arăta de parcă ar fi lansat o nouă modă. Și era frumos, chiar și cu umflătura de pe falcă, acolo unde îl lovise Malory, doborându-l. Arăta bine în fotografie, dar în carne și oase era și mai chipeș. Era ușor de înțeles de ce nu avusese dificultăți în a atrage fetele. Un Robert Redford la tinerețe, doar că brunet și cu un ten mai frumos. Și la fel de mișto ca Paul Newman la orice vârstă.

Pe chipul lui Anderson nu apăru nici măcar o umbră de expresie când Tony se chinui să traverseze încăperea și să se așeze.

— Eu sunt Tony Hill, îi spuse imediat ce se instală. Colaborez cu poliția. Sunt psiholog criminalist.

Un colț al gurii îi tresări într-un zâmbet strâmb.

— Ca în *Cracker*³⁴, doar că slab.

Tony își înăbuși un zâmbet. Odată ce tăcerea era ruptă, devenea mult mai dificil să te întorci la muțenie.

— Și nici nu am probleme cu băutura și cu jocurile de noroc, spuse Tony vesel. Ai fost informat în privința drepturilor tale?

Anderson dădu din cap.

— Nu vrei un avocat?

Anderson clătină din cap.

— Și știi că această discuție este înregistrată?

— Nu contează, fiindcă nu intenționez să spun nimic important. Anderson se lăsă pe spate în scaun și își încrucișă brațele peste piept. Ca să mă fac de râs citându-l pe Billy Joel: „*Sunt un om nevinovat*”³⁵.

³⁴ Serial de televiziune britanic al cărui protagonist este un psiholog criminalist (Eddie „Fitz” Fitzgerald), antieroul clasic: infidel, alcoolic, fumător înrăit, supraponderal, dependent de jocurile de noroc, maniac, rău de gură și sarcastic (n.red.)

³⁵ Referire la melodia *An Innocent Man* (de pe albumul

Tony dădu din cap.

— Cred că, la un anumit nivel, tu chiar crezi asta. Dar cred și că știi că asta va fi greu de demonstrat. Poliția are deja câteva dovezi, și se vor aduna multe altele. Oricât de mult ai crede că crimele tale au fost justificate, crudul adevăr este că peste o zi sau două vei fi pus sub acuzare pentru trei crime. Și asta fiindcă ai ucis trei oameni.

Anderson nu spuse nimic. Chipul său revenise la împietrirea de mai devreme.

— Am să-ți spun Jack, zise Tony. Știu că, orice s-ar fi întâmplat acum trei ani, tu simți că Jack amurit, dar el e omul pe care îl cunosc cel mai bine, așa că vom rămâne la Jack. Mă gândesc la acel băiat Jack și simt compasiune pentru el. Mulți copii cresc fără tați. Eu sunt unul dintre ei, așa că înțeleg puțin ce înseamnă asta. Dar tatăl meu nu a fost ucis. A existat întotdeauna posibilitatea să se întoarcă în viața mea, oricât de puțin probabilă ar fi fost acea șansă. Dar pentru tine nu a existat, așa-i? Tatăl tău dispăruse pentru totdeauna. Nu mai aveai nici o speranță de care să te agăți. Și, ceea ce era mai grav, murise ca erou. O moarte soldățească, pentru regină și pentru țară. E mai mult decât ar putea suporta un adolescent. Și a ratat atâtea lucruri murind în acel moment. Toate acele lucruri pe care nu le-a văzut, nu le-a făcut vreodată. Internetul. iPod-urile. Camerele foto digitale. Bilete de avion ieftine. Google. Pe tine crescând. Presupun că de asta ai devenit atât de lacom de experiențe. Femei. Băutură. Droguri. Bărbați. Tras pe nas, injectat în venă, sex, beții. Toate aceste lucruri pe care le puteai încerca...

— Ce vrei să spui, omule? Eu nu-s poponar.

Își desfăcu brațele, încleștându-și mâinile pe marginile scaunului.

Asta era. Medicamentele antiretrovirale îi oferiseră un

cu același nume), interpretată de cântărețul american William Martin („Billy”) Joel (n.red.)

indiciu, dar, chiar și așa, Tony nu se așteptase să apară atât de rapid o fisură în armura lui.

— N-am spus că ai fi. Vocea lui Tony rămase calmă și relaxată. Aproape hipnotică. Vorbeam despre setea de a experimenta. Credeam că vrei să experimentezi totul. Neînfricat și receptiv la toate, la orice senzație. Să iei tot ceea ce avea de oferit lumea și să pui mâna pe acele lucruri, să nu ratezi nimic. Mă înșel, oare?

— Sunt cuvintele tale, nu ale mele, doctore.

Anderson se străduia din tot sufletul să facă pe tipul dur, dar Tony îi simțea furia și neliniștea din spatele măștii. Atât de multă durere, și nu putea face nimic cu ea.

— Dar am dreptate. Amândoi știm asta, spuse el. Nici eu nu sunt poponar, dacă vrei să știi. Asta nu înseamnă că nu m-am întrebat cum ar fi. Adică, după ce ai gustat din toate celelalte experiențe, ești nevoit să te întrebi. Ar fi tot același lucru sau ar fi ceva diferit? Era timpul să schimbe ritmul. Apoi a murit mama ta – asta a fost o experiență pe care chiar nu ți-o doreai. N-ai vrut să se sinucidă, n-ai vrut să te gândești la acel gen de disperare. N-ai vrut ca ea să moară, nu-i așa? Cât de greu trebuie să-i fi fost ei să reziste până credea că te-ai pus pe picioare, apoi să acționeze. Să treacă prin acea unică experiență pe care nimeni n-o împărtășește. A făcut tot ce i-a stat în putere, apoi s-a retras din activitate. Te-a lăsat pe tine să te ocupi. Eu aș zice că, dacă existase ceva ce nu încercaseși până atunci, te-ai aruncat în toate acele experiențe după ce și-a luat ea zborul.

Anderson se foi în scaun.

— Trebuie să ascult psihologia asta de amator toată ziua? izbucni el.

— Nu e nimic de amator în asta, Jack. Pentru asta sunt plătit. Deci ce altceva mai era pe listă? Să joci în prima ligă. Să-ți cumperi o casă pe Dunelm Drive. Să câștigi un milion înainte de a împlini treizeci de ani. Să conduci un Ferrari. Tony observă că strategia funcționa. Fiecare propoziție

provoca o tresărire mărunță. Era timpul să crească presiunea. Cum mă descurc, Jack? Câte lucruri mai erau pe listă? Câți oameni mai plănuiai să otrăvești? Să le otrăvești viețile așa cum a otrăvit-o el pe a ta?

El inspiră cu greu.

— Spui doar rahaturi. Ce înseamnă asta? Vieți otrăvite? Crezi că oricine ar fi fost cel care i-a ucis pe tipii ăia se folosea de crimă drept metaforă? Cum poți trivializa moartea în halul ăsta? Ești mai ținut decât ucigașii pe care ar trebui să-i vânez.

Tony ridică din umeri.

— Nu ești primul care sugerează asta. Dar ceea ce contează e că eu nu sunt un ucigaș. Tu da. Șisingurul motiv pentru care ești interesant pentru mine sau pentru oricine altcineva în acest moment e faptul că vrem să știm de ce. Eu cred că știu de ce, dar m-aș bucura să aud că am avut dreptate.

— Ești așa de plin de rahat, spuse Anderson. Tipii ca tine, care cred că știu ce îi motivează pe oameni... Habar n-ai.

— Abureală, Jack. Poate că îi îndepărtează pe unii oameni, dar nu și pe mine. Nu mă interesează încercările tale de a-mi distra atenția. Hai să ne întoarcem la adevărata problemă în discuție! Încercările tale de a te răzbuna fiindcă visele ți-au fost furate de către bărbatul care ți-a otrăvit viața.

— Nu sunt poponar, spuse Anderson, mai tare de data aceasta.

— Cine a pomenit despre poponari? Întrebă Tony cu o expresie de inocență deplină. Eu te întrebam despre mica ta listă. Și ce altceva mai era pe ea. Trei le-ai îndeplinit. Câte mai aveai? Știu că mai este cel puțin unul, Kevin, tipul cu mașina Ferrari. Tu chiar credeai că ei au să stea deoparte și au să te lase să-l răpești pe unul de-al lor? L-ai prins pe Tom Cross fiindcă nu căutam unde trebuia. Tony se aplecă în față, apropiindu-se de el, în continuare calm,

dar ineluctabil. Dar era imposibil să-l prinzi pe Kevin Matthews.

Pentru prima dată, Anderson păru zguduit, chipul său trădând surpriza și alarma.

— Mă ocup puțin de jurnalism. Îi luam un interviu.

— Cât timp ți-a luat să găsești un jurnalist cu inițialele potrivite? Sau faptul de a fi văzut articolele adevăratului Justin Adams ți-a dat o idee cum să ajungi la Kevin? Tony își aplecă într-o parte capul și îl cântări pe Anderson. Sunt curios, să știi. Ești ușurat că te-am oprit? Sau ești furios că n-ai apucat să termini ce ai început? Doar din curiozitate, cum trebuia să se termine jocul tău? Aveai de gând să-i ucizi pe cei de pe listă, apoi să te oprești? Să te bucuri de viața care ți-a mai rămas? Sau aveai de gând să-ți închei socotelile cu viața așa cum a făcut mama ta?

Un mușchi din falca lui Anderson tresări.

— Ți-am spus. Era un interviu. Mă ocup puțin de jurnalism, OK? Apoi a început să se poarte ciudat. Habar n-am de ce. Ar trebui să te interesezi pe unde a fost înainte să ajungă la apartamentul meu. Orice ar fi consumat, a făcut-o acolo. Nu știu despre ce tot vorbești tu. Otravă, pederastie? Nu asta e lumea mea.

Tony era pe punctul de a vorbi, dar vocea lui Carol în urechea sa îl făcu să se oprească.

— Tony, tocmai am primit un mesaj de la criminaliști. Au găsit lista, prinsă cu scotch sub tastatura calculatorului său. Cele două pe care nu le știi sunt „Să scot un CD care ajunge în topuri” și „Să am o prietenă top-model.” Ai înțeles?

El dădu din cap.

— O, ba da, Jack. Kevin și mașina sa Ferrari. Se aflau și ei pe mica ta listă. Deci cine avea să fie următorul? Pe care dintre artiștii din Bradfield care au ajuns în topuri aveai de gând să-l distrugi? Sau plănuiai să-l ucizi pe tipul care avea o prietenă top-model? Stai să mă gândesc, cine anume din Bradfield are o iubită care defilează pe podiumurile de

modă? Cred că ăsta e Deepak, nu-i așa? Designerul de modă. Era și el pe listă?

Sprâncenele lui Anderson se apropiaseră, creând între ele o cută verticală puțin adâncă. Neliniște, asta încerca să-i inducă Tony. Să-l facă neliniștit. Să-l agite. Să scuture pământul de sub picioarele lui. Apoi să-i ofere alinare.

— Sunt foarte supărați din cauza lui Kevin, știi? E popular pe aici. Ce aveai de gând să folosești de data asta? Aconit? Degețel-roșu? Stricnină? Îți spun, ai dat peste o idee elegantă. Otravă. Să le otrăvești viețile așa cum a otrăvit-o el pe a ta. Și, brusc, își dădu seama. Repetiția, menită să-l tulbure pe Anderson, îi deschisese ușa lui Tony. Era un risc, știa. Dar un risc perfect logic. Își împreună mâinile pe masă și lăsă ca mila pe care o simțea să se reverse din el. O singură dată. Doarde atât a fost nevoie. Voiai să guști totul, voiai să cunoști totul. Dar nu a fost ca toate celelalte dăți când ți-ai forțat limitele și te-ai distrat, nu-i așa? Ți-a displicut profund. Fiindcă ai dreptate. Nu ești poponar. Ai crezut că va fi OK, dar ți-a displicut profund. Atât de mult, încât te-a făcut să te detești și pe tine. Atunci ai încetat să mai fii Jack, nu-i așa? Jack era distrus, nenorocit. Așa că l-ai lăsat pe Jack în urmă. Știai că a fi mort însemna a te despărți de trecut, așa că asta ai și făcut. Jack a devenit John și uneori Jake. Dar încă mai aveai visele. Încă mai aveai lista. Încă mai credeai că poți să te realizezi.

Anderson strânse mai tare scaunul, mușchii umerilor profilându-se încordați și tensionați. Clătină violent din cap, ca și cum ar fi încercat să se scuture de ceva lipicios și dezgustător.

Tony vorbea încet acum.

— Apoi ai aflat. Acea singură dată, doar de atât a fost nevoie. Acea infecție din sânge, care te otrăvea. Care te ucidea. Nu contează că în prezent poți lua medicamente și să trăiești mai mult. Cine vrea să trăiască mai mult fără visele sale? Care e rostul existenței? Aveai lumea la

picioare, aveai să devii cineva. Iar o singură noapte proastă a distrus toate astea.

Tăcerea dintre ei se prelungi, tensionată și dramatică. Anderson arăta ca și cum avea să-i plesnească o coardă în interior. Tony hotărî să încerce să o facă.

Tonul îi era moale, dulce.

— Așa că ai hotărât că, dacă tu nu-ți puteai trăi visele, atunci nici bărbatii care urmaseră aceeași cale ca tine nu aveau să se bucure de ele. Ai fi putut fi tu în locul lor, dar nu erai, așa că nu aveai de gând să-i lași nici pe ei să fie. Apoi vocea i se schimbă abrupt. Aspru și tare, Tony spuse: Ei bine, uite cum stă treaba, Jack! Nu poți să furi visele altcuiva. Vei merge la pușcărie, unde vor avea mare grijă de tine și se vor asigura că fiecare zi ce ți-a mai rămas de trăit e plină de suferință. Vei trăi mult și bine în spatele gratiilor. Acolo unde toți ceilalți prizonieri vor cunoaște detaliile picante de la procesul tău.

Anderson sări în picioare și se aruncă asupra lui Tony, care împunse aerul violent cu una dintre cârje, lovindu-l pe Anderson în coaste și reușind să-l dezechilibreze suficient cât să-l arunce la podea.

— Vezi? Nu dau buzna să mă ajute, nu-i așa? spuse Tony. Asta fiindcă știu că nu ai să mă bați de fapt. Nu-ți place violența. Chris Devine pur și simplu a avut ghinion. Dacă ai fi avut timp să te gândești la asta, nu ai fi lovit-o vreodată. Asta e un alt motiv pentru care ai ales otrava. Ca să poți ucide de la distanță. Clătină din cap. Când am început, simțeam simpatie pentru tine, Jack. Acum nu mai simt decât milă.

Anderson se ridică cu greu în picioare și se furișă înapoi spre scaun.

— Nu-mi trebuie mila ta.

— Atunci câștigă-mi respectul! Spune-mi cum a fost. Dacă mă înșel, spune-mi acum. Am să-mi retrag cuvintele.

Anderson se trânti în scaun, învins.

— Nu am să vorbesc despre asta. Indiferent ce dovezi

găsesc, eu n-am să vorbesc despre asta. Am să pledez vinovat. Dar n-am să vorbesc despre chestiile pe care le spuneai tu. Nu va exista nici un proces care să mă mânjească. De ce am făcut-o va rămâne pentru totdeauna un mister. Ochii îi ardeau de furie. Eu i-am ucis. Asta așteptai să spun, nu? Am făcut ceea ce trebuia să fac. I-am ucis.

* * *

După ce Anderson fu luat de acolo, Tony constată că, de fapt, nu voia să se miște. Epuizat și chinat de durere, nu avea chef să facă nimic care să înrăutățească oricare dintre aceste probleme. Așa că stătea acolo. Sergentul de la arest îi aduse o cană de cafea, care, probabil, provenea din proviziile sale personale, fiindcă chiar avea gust. În afară de asta, îl lăsară în pace. Bău aproape toată cafeaua, apoi lăsa ultima gură să se răcească, pentru a-și lua niște codeină cu ea. Ce fel de muncă era asta în care punctul culminant al succesului presupunea să te simți atât de nasol?

Nu era sigur cât timp trecuse până se întoarse Carol. Ea se așeză în fața lui și se întinse peste masă ca să-și pună mâna peste a lui.

— Kevin se simte bine. Își va reveni. Și l-am pus sub acuzație pe Anderson. Dacă se întorc criminaliștii, vom fi terminat cu totul. În mod cert putem stabili legătura cu Tom Cross și există dovezi circumstanțiale în privința lui Danny Wade. Și tentativa asupra lui Kevin. Iar dacă își păstrează pledoaria de vinovăție, îl vom avea și pe Robbie.

— O să se răzgândească imediat ce începe să se ocupe un avocat de el, spuse Tony.

Așa funcționa lumea. Oricine ar fi ajuns să-l reprezinte în instanță, ar fi recunoscut potențialul de a ajunge pe prima pagină și nevoia să se facă dreptate în mod public.

— Să sperăm doar că nu va fi Bronwen Scott.

— Mai este ceva despre care ai vrea să discuți cu mine?

Întrebă Carol, retrăgându-și mâna. Pleoapele îi tresăriră de oboseală.

— Oh, spuse încet. Dacă tot ai adus vorba...

— Tony, răsună vocea lui John Brandon din prag. Felicitări! Proaspăt ieșit din spital și deja ne faci treaba. Bine lucrat. Îi strânse mâna lui Tony și își trase un scaun. Acum, Carol îmi spune că avem pe cap o situație cam delicată. S-ar putea să ne ajute să auzim și părerea ta în privința asta. Carol?

— Se pare că avem un scenariu alternativ pentru atentatul cu bombă de sâmbătă, spuse ea. Tony și detectivul McIntyre i-au făcut o vizită lui Rachel Diamond ieri. Văduva lui Benjamin Diamond, unul dintre cei morți de pe urma bombei de la stadion. Ieșise la iveală că firma domnului Diamond avea legături cu firma familiei lui Yousef Aziz. Tony îmi împărtășise deja bănuielile sale că era posibil să fie vorba despre altceva decât un simplu act terorist, așa că, atunci când m-a întrebat dacă ar putea discuta cu doamna Diamond despre o eventuală legătură între soțul ei și Yousef Aziz, m-am gândit că ar merita verificată ipoteza. Tony?

— Rachel Diamond a pretins că nu urmărise știrile din presă, și m-am gândit, după aceea, că poate nu văzuse nici o fotografie cu Aziz și că poate nu era conștientă că ceva ce văzuse și ignorase ca fiind complet inocent fusesse, de fapt, cu totul altceva. Așa că azi m-am dus din nou la ea, cu o fotografie a lui Aziz. Ea nu era acasă, dar fiul ei, Lev, era. A observat fotografia lui Aziz și a zis: „De ce ai o poză cu prietenul lui mami?” Nu am făcut nici un fel de presiuni asupra lui, știu care sunt regulile legate de martorii minori. Iar el a spus că se întâlniseră cu Aziz în parc, și el îi cumpărase înghețată. Mi-am dat seama că exista o explicație diferită de oricare dintre cele la care ne gândiserăm noi.

Brandon păru îngrijorat.

— Celor de la Comandamentul Antitero n-o să le placă

asta, spuse.

— Păcat, i-o tăie Carol. Nu îl iertase pe Brandon pentru ceea ce ea încă mai considera o atitudine prea moale în fața inamicului. Tony?

— Yousef Aziz nu a fost terorist. Nu a fost nici ucigaș plătit. A fost un amant. S-a lăsat atras într-o... iertați-mă dacă seamănă cu un titlul prost dintr-un ziar de scandal, dar n-am cum altfel să descriu asta decât iubire interzisă. Fiul unui musulman pios se îndrăgostește de o evreică...și căsătorită, pe deasupra. Nu va da prea bine acasă, nu-i așa? Vor fi amândoi renegați de familiile lor și excluși din firmele la a căror construcție au muncit atât de mult. Cred că Rachel a gândit totul.

Clătină din cap. De fapt, după ce am petrecut ceva timp cu Rachel, mă bântuie bănuiala neplăcută că l-a ademenit pe Aziz cu unicul scop de a pune la cale ceea ce s-a întâmplat până la urmă – să împuște doi iepuri dintr-un foc. Dar iar mă ia gura pe dinainte.

Brandon părea că ar fi vrut să fie oriunde altundeva, numai nu cu ei. Fără a se lăsa intimidat, Tony continuă:

— Încep o aventură. Aziz e îndrăgostit până peste cap, ar face orice pentru ea. Iar lui Rachel îi vine o idee grozavă. Încenează un atac terorist. Scapă de Benjamin fără a da de bănuț. Aziz, la rândul său, poate să lovească în sistemul care îi oprimă pe oamenii lui, fiindcă cei pe care îi aruncă în aer sunt ticăloșii ăia bogați care îi disprețuiesc pe cei ca el și ca familia sa. Iată ce crede Aziz că se va întâmpla: Va seta temporizatorul manual, va ieși de acolo înainte să explodeze, va merge cu mașina la aeroport și se va face nevăzut chiar înainte să înceapă să-l caute cineva. Se va duce în Canada, ceea ce este o alegere deșteaptă, fiindcă există destul de mulți asiatici acolo. Rachel, teoretic, va veni după el acolo...

— Îmi cer scuze că intervin, spuse Carol, dar am ceva informații în privința asta. Stacey a găsit o rezervare pentru un zbor spre Toronto, pentru vinerea viitoare, pe numele lui

Rachel Diamond și a fiului său Lev. Și am descoperit o firmă care închiriază case de vacanță care încheiase un contract de închiriere pe o lună, începând de sâmbătă, pe numele lui Rachel Diamond. Yousef Aziz văzuse deja acea casă de vacanță de pe calculatorul său. Atât avionul, cât și casa au fost plătite cu cartea ei de credit personală. Așa că Tony are dreptate. Indiferent dacă intenționa sau nu să îl urmeze pe Aziz, avea rezervările făcute pentru a-și demonstra intenția.

— E foarte trasă de păr, spuse Brandon.

— Se vor găsi mai multe dovezi, răspunse Carol. Vom putea să identificăm apelul folosit pentru a acționa de la distanță declanșatorul. Dacă a folosit linia de telefon fix, va apărea în lista ei de apeluri. Dacă a folosit un telefon mobil, vom putea afla prin ce antenă s-a făcut conexiunea. Pun pariu că Stacey va reuși să găsească dovezi pe unul dintre multiplele calculatoare ale soților Diamond. Vom discuta cu toți prietenii soților Diamond. Trebuie să existe cineva care să fi știut că aveau probleme în căsnicie. Întotdeauna există. Iar acum, că știm ce căutăm, vom găsi martori care i-au văzut împreună. Iar Tony va depune mărturie în privința a ceea ce spus Lev.

— Mărturii indirecte, spuse Brandon.

— De fapt, domnule, cred că asta e una dintre excepțiile la regula mărturiilor indirecte, spuse Carol politico.

Brandon clătină din cap.

— Nu-mi place, Carol. Crezi că un juriu va accepta ideea că o femeie evreică și-a pus amantul musulman să se sinucidă și să omoare alți treizeci și cinci de oameni, doar pentru a scăpa de soțul ei? De ce nu a divorțat pur și simplu, așa cum facem noi, restul?

— Fiindcă e lacomă, spuse Tony. „Iar eu știu totul despre femeile lacome.”

— Vreau să o arestez, domnule, spuse Carol. Sub acuzația de a fi ucis treizeci și șase de oameni. Fiindcă, dacă nu o facem, imediat ce află de la mama ei ce i-a spus

Lev lui Tony, se va îmbarca în primul avion care părăsește țara. Iar dacă vi se pare că dovezile noastre nu sunt tocmai suficiente pentru a o aresta, nici nu se va pune problema să putem obține un mandat de extrădare.

Brandon gemu.

— Nu-mi place asta, Carol. Aduce a vânătoare de fantome. Se auzi o bătaie în ușă. Intră! strigă Brandon.

Stacey păși în încăpere afișând o expresie de mulțumire.

— Mă gândeam că o să vreți să vedeți asta, spuse, punând pe masă dosarul pe care îl ținea înmână.

— Ce e? întrebă Brandon.

— Criminaliștii care au percheziționat apartamentul lui Aziz au găsit un bon pentru o cola și o prăjitură la Galeria de Artă a orașului, de vineri dimineață. Așa că am luat inițiativa și am confiscat înregistrările camerelor cu circuit închis de la cafenea și de la galerie. Avem tot materialul la etaj, dar mă gândeam că ați dori să vedeți acum cele mai relevante elemente.

Brandon deschise dosarul, și se holbară toți la conținut. Prima fotografie îl ilustra pe Yousef Aziz așezat la o masă, citind ziarul, cu o cola și o prăjitură în fața sa. În următorul cadru, Rachel Diamond venea din spate, ținând un ziar. În următorul cadru se vedea cum ea punea un ziar pe masa din fața lui Yousef. În ultimul cadru, trecuse de el și nu mai avea ziarul.

— Trei puncte de contact între ei, spuse Carol. Eu zic că e vremea să pornim la vânătoare. Brandon nu părea prea convins, dar dădu din cap a aprobare.

— Privește partea bună a lucrurilor, John, îi zise Tony. Măcar așa poți să le spui celor de la Comandamentul Antitero să-și ia tălpășița.

Trei luni mai târziu

O însorită după-amiază de duminică, un peisaj clasic din nordul Angliei, cu mă răcinișuri înalte și văi prelungi. O decapotabilă Ferrari stacojie, cu acoperișul coborât, străbătea drumul cu o singură bandă ce urca dealul până la un podiș înalt.

— Unde mergem? o întrebă Tony pe Carol. Și de ce folosim mașina lui Kevin?

— Chiar nu contează de câte ori întrebi, n-am să-ți spun până nu ajungem.

— Detest surprizele, bombăni el.

— Asta o să-ți placă, spuse Carol. Așa că nu te mai văicări.

Câțiva kilometri mai încolo, drumul devenea drept. În mă răciniș, câteva gherete de vânătoare se ridicau dintre ferigi precum gurile de tun ale unei corăbii. Spre dreapta se desprindea o cărare. Carol opri mașina. Se întinse spre bancheta din spate și luă un rucsac.

— Haide, spuse. Aici e.

Tony privi în jur la peisajul monoton.

— Ce e aici?

— Hai după mine! O porni pe cărare, apoi se întoarse să-l aștepte. Șchiopătatul era încă vizibil. Se întrebă dacă avea să dispară vreodată complet. Medicii se gândeau să înlocuiască articulația, știa asta. Dar pe el nu-l încânta ideea unei noi intervenții chirurgicale. Nici măcar dacă ar fi fost făcută de redutabila doamnă Chakrabarti.

— Încă nu pot merge prea mult, să știi, spuse el ajungând-o din urmă.

— Nu mergem mult.

După vreo jumătate de kilometru, dealul cobora foarte abrupt, oferind o perspectivă spectaculoasă asupra văii de dedesubt și asupra unui castel elegant aflat la capătul ei.

— De aici se va vedea bine, spuse Carol. Deschise rucsacul și luă o pătură pe care o întinse pe jos. Se așezară unul lângă celălalt, iar ea scoase două binocluri, o jumătate de sticlă de șampanie și două pahare. Se uită la ceasul de

la mână. Sincronizare perfectă.

— Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă?

— Folosește-ți ochii! Îi dădu un binoclu. Uită-te în vale, spre castel. În timp ce vorbea, un fuior de fum se ridică pe cer. Apoi izbucni brusc un şuiertat de flăcări, iar o fâşie de verdeaţă se coloră în roşu, şi galben, şi negru sub flăcări şi fum.

— Asta e ceea ce cred eu că e? întrebă Tony, urmărind spectacolul prin binoclu.

— Grădina otrăvitoare a lordului Pannal, spuse Carol. Şi-a dorit să o facă încă din ziua în care l-am arestat pe Jack Anderson. Dar trebuia să ne asigurăm că procurorii şi avocaţii apărării îşi terminaseră toate cercetările de care aveau nevoie. Şi unii, şi alţii şi-au încheiat treaba vinerea asta, aşa că Excelenţa Sa şi-a îndeplinit, în sfârşit, dorinţa.

— Înţeleg acum de ce ai împrumutat maşina Ferrari. Tony coborî paharele. Anderson pledează în continuare vinovat?

Carol dădu din cap, răsucind cu degetele dopul sticlei de şampanie, care ieşi cu un pocnet uşor. Ea turnă în pahare.

— Avocatul a încercat tot ce i-a stat în putinţă să-l facă să se răzgândească, dar el e suficient de deştept încât să ştie că, dacă îşi menţine pledoaria de vinovăţie, nu se va vorbi aproape deloc la tribunal despre motivele pentru care a luat-o razna aşa cum a făcut-o. Şi, desigur, fiindcă tipii de la laboratorul de toxicologie au descoperit că supozitorul din buzunarul lui era plin de stricnină, ar figreu de demonstrat că era doar un spectator inocent.

— Ba bine că nu! Ai aflat până la urmă cum i-a administrat drogurile?

— Cuburile de gheaţă. Cele dintr-o parte a tăviţei erau contaminate cu Rohypnol. Cele de pe cealaltă parte erau curate. Pufni uşor în răs. Partea cu drogurile avea scris un „R” mare cu carioca să nu se încurce.

Tony sorbi din băutură.

— M-am întrebat la vremea aceea dacă avea să ne

scape.

— Să ne scape? Cum?

— O capsulă de cianură în nasturele de la cămașă. Sau ceva de genul ăsta. Nu m-ar fi surprins. Privi în gol, spre vale. Ceva noutăți în privința lui Rachel Diamond?

— Încă susține că e nevinovată. Dar avem martori care declară că mariajul soților Diamond scârțâia. Iar ceea ce a reușit Stacey să scoată de pe calculatorul ei de la birou, combinat cu schimbul de materiale de la cafeneaua galeriei, o s-o înfunde. Ai făcut o treabă genială când ți-ai dat seama de asta.

El clătină din cap.

— A fost o perioadă foarte ciudată pentru mine. Durerea, medicamentele, bizareria cazurilor. Și mama mea.

— „Și faptul că ne-am certat aproape tot timpul, de la început până la sfârșit.”

— A mai luat legătura cu tine?

— Nu. Probabil nici n-o va face până data viitoare când va vrea ceva de la mine.

Carol se sprijini pe el.

— Încă te mai gândești să încerci să afli mai multe despre tatăl tău?

El oftă. Uneori și-ar fi dorit să nu-i mai zgândărească rănilile. Știa că o făcea din grijă și din afecțiune, dar asta nu însemna că nu era dureros. Câtă vreme tatăl său fusese un necunoscut, reușise și el, la fel ca Jack Anderson, să se refugieze în visele sale. Acum, că exista o realitate palpabilă pe care să o investigheze, nu era sigur că își dorea o parte din această moștenire.

— Nu ți-am mulțumit niciodată cum se cuvine fiindcă ai pus-o la punct pe Vanessa, spuse.

— E OK. Știu că e complicat pentru tine.

El o privi, cu părul strălucindu-i în soare și cu picioarele lungi întinse în față. Oricine i-ar fi văzut, ar fi presupus că erau un cuplu cu vechime, ieșit la o plimbare într-o duminică după-amiază, simțindu-se confortabil unul cu

celălalt. Adevărul, ca majoritatea lucrurilor din viața sa, era mult mai complicat și mai puțin frumos. Zâmbi strâmb.

— Atâta că, uneori, îmi doresc să nu mă fi împiedicat să semnez, spuse. Ea se desprinsese de el și îl privi, șocată și ofensată.

— Îți dorești să fi stat deoparte și să mă uit cum mama ta te jecmănea?

— Nu, nu e vorba despre asta, spuse el, chinându-se să-și găsească cuvintele. Noi doi ne petrecem atât de mult din viață căutând răspunsuri la mistere! Ne obișnuim atât de mult cu asta încât nu putem lăsa nimic în pace. Întotdeauna trebuie să desfacem jucăria în bucăți, să vedem cum funcționează. Și constat din ce în ce mai mult că îmi doresc o doză de neclaritate și de mister. Să fiu și să fac în loc să mă gândesc și să analizez.

— Nu vorbești despre tatăl tău acum.

— Nu, spuse el lăsându-se pe spate și privind cerul. Nu despre el.

Mulțumiri

Muzica este cea care mă ține în priză pe tot parcursul unei cărți. Este balsamul nerecunoscut, inspirația, ritmul și încântarea. Lucrez singură într-o cameră, așa că pot să ascult oricât de tare sau de încet vreau. Pot asculta aceeași piesă ori de câte ori am chef, fără să mă acuze cineva că îl înnebunesc de cap. Fiecare carte este însoțită de prieteni vechi și de descoperiri noi. Astfel că, pentru această carte, le mulțumesc lui Richard Thompson, Sigur Rós, Deacon Blue, Roddy Woomble, Mary Gauthier, Ketil Bjornstad, Elvis Costello, Rob Dougan, Michael Marra, Rab Noakes, Karine Polwart, Wolfgang Amadeus Mozart și formației Blue Nile. Îi mulțumesc și lui Iain Anderson de la Radio Scotland, datorită căruia am investit o mică avere în CD-uri și melodii descărcate de pe internet. Și adresez mulțumirile mele

speciale lui Sue Turnbull, care a venit tocmai din Australia pentru a mă prezenta lui Sigur Rós și lui Peter Temple.

Am suferit două intervenții chirurgicale ortopedice majore, între cartea de dinainte și cea de față, și le sunt foarte recunoscătoare domnului doctor David Weir și echipei de asistente de la spitalul Newcastle Nuffield pentru minunații mei genunchi noi și pentru inspirația ce m-a condus la un element inedit al acestui roman.

Unii dintre cei care au contribuit la această carte au cerut să nu fie numiți. Sper că vor considera că a meritat să îmi acorde încrederea lor. Harry și Louise m-au consiliat în materie de probleme medicale, iar personalul îndatoritor de la Alnwick Garden m-a pus pe gânduri, fără să știe.

În sfârșit, mulțumesc echipei mele loiale de la Gregory and Co, de la HarperCollins și de la Coastal Productions, în special lui Jane, Juliei, lui Anne, Sandrei și lui Ken.

Însă, mai presus de orice, îi mulțumesc lui Kelly, care face ca totul să fie mai bine.